Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1824; Vol. 26
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00096 X

+Rex

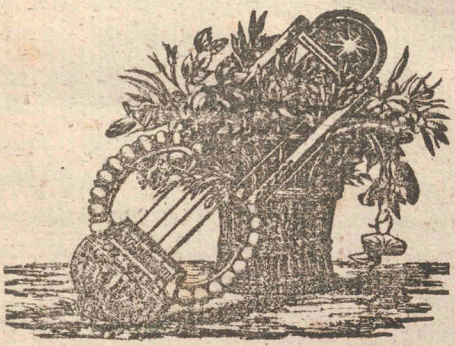
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Sex og tyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1824.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Constantinopels Erobring af Tyrkerne.....1
Nøddaaben. En virkelig Begivenhed, af S. S. Blicher. 18
Den nye Penelope. Fortælling af Blumenhagen.....24
Dødseileren. Et Sømandssagn.....47
Skildvagten. En Scene af Keiser Joseph II Privatliv.57
Steenkorset. En Kriminalhistorie.....68
Buxedjævelen.....94
Mimikens Krandse. Fortælling af Schilling.....98
Eskimoerne. Et Udtog af Capt. Lyons Reisedagbog..109
Troværdig Fortælling om et Aandesyn.....114
En Charade af Adolph Müllner.....120
Ipsara.....122
Capitano Warwaki.....125
Orlogsskibet Dronning Marie.....127

Dronning Christine og hendes Hof. En Fortælling fra det syttende Aarhundredes sidste Halvdeel, af van der Velde.....129
Borgemesterens Datter i Leitmeritz.....237
Den røde Sløife. Efter en sand Begivenhed, af St. Nelly.....239
De hundrede Aar. Et fynsk Folkesagn.....260

Side

En tydsk Students Eventyr i Paris.....269
Fluen paa Graven.....276
Rosen i November.....277
Opløsning af Charaden i det forrige Hefte.....278

Julegaven. Fortælling af Prätzel.....281
Troldqvinden Hiorba. Et Eventyr af van der Velde.308
Napoleons Testamente.....346
Waldemar von Qualens Dødsattest.....364
Walter Scott.....366
Epella von Galla, den mesterlige Rytter.....368
Idee om vore Forhold efter Døden.....370
Lykkespil i gamle Dage.....372
Marie Moulins.....374
Den mærkværdige Sangerinde.....375
To Minuter ved Seinen.....377
Grændseskjellet. Fortælling af Clauren.....379
Damerne i Madrid.....385
Tyrkisk Krigserklæring.....386
Den philhelleniske Skræder.....388
Kirke-Aaen. Originalfortælling af en Dame.....392
Reise fra Hobro til Hjøring.....412
Palmeblade, af Herder.....422
Noget Mere om Nøddaaben.....425
Arabesker.....426
December.....428

Constantinopels Erobring af Tyrkerne, 1453.

Paa den ærværdige, men brøstfældige, Constantin den Stores Throne, sad, efter en lang Række af Keisere, med hvis Afvexling mange blodige Stridigheder havde været forbundne, Constantinus, med Tilnavn Palæologus, ret som Skjebnen havde bestemt, at denne Throne, som saamange ubetydelige, uduelige og slette Regentere havde vanæret, skulle være den mandige Constantin forbeholden, for med Berømmelse at kunde falde. Alt var for Aartusinde siden det gamle Rom vorden et Bytte for nordiske Barbarer, og det Skyggebillede, som siden efter viste sig i de hersyniske Skove under det romerske Riges Navn, for at fængsle Nationens Ærefrygt, var Germaniens, ikke Roms Rige; dets sande Navn, dets ægte Høihed var flygtet fra Tiberens Bredder til det thraziske Bosphorus, thi her regjerede de egentlige Efterkommere af de gamle Cæsarer, skjøndt ofte disse uværdige; herfra strakte sig deres Herredømme langt ud i trende Verdensdele og over de

skjønneste Lande. Men — ogsaa det nye Roms Glands forsvandt langsomt men uimodstaaeligt, var dets Opløsning, og dette Riges Grændseskjel, som før strakte sig til Floderne Donau, Euphrat og Nil, indskrænkede sig tilsidst til Staden Constantinopel.

Til Statsmanden overlades det at afveie, hvormeget Folkets og Fyrsternes tiltagende Udartning og de udvendige Storme bidrog til dette Riges Fald, ligesom det til Historikeren overdrages at optælle de Saar, som bibragtes dette, deels af de udvandrende nordiske Folkeslag, deels af Arabernes blodige Religionsværmere, af de stolte latinske Korsfarere og af de vilde osmanniske Tyrker! Nok — det faldt, som Alt henfalder. — Naturen vil, at Planter og Træer, Mennesker og Stater knoppes, blomstre, visne og døe, og den ædle Constantin følte vel, at den forældede Stamme, der i Aarhundreders forskjellige Storme havde mistet sin Krone og stolte Grene, ikke var mere at fornye, men med Omhu sørgede han dog for, saalænge muligt at bortvende fra den, den dødende Øxe, og at frede de faa Qviste, som endnu ved ham grønnedes. Vor Tidsalder (saa havde hans Fader, den vise Manuel, ofte klaget) taaler ikke den store Mands og Heltens Roes, os er kun levnet den bekymrede Husfaders Omsorg, der ængstelig værner om de sidste Levninger af hans forrige Lykke.

Denne Lære troe, havde den høimodige Constantin, (hvormegen Selvovervindelse det end kostede ham), ved sin Thronbestigelse overladt sit Riges

sidste Provinds til sin herskesyge Broder, og nøie des selv med en liden Strækning Land omkring Byen Constantinopel, for ei ved Borgerkrig at udgyde sit Folks Blod. Han fordrede sig ved et prægtigt Gesandtskab hos den stolte Sultan Amurath, erkjendt som romersk Keiser! Men — hvad er en Stat, hvor Spiren til Borgertvedragt viser sig? Hvad er en Monark, hvis Erkjendelse er afhængig af en Mægtigere? Og som den erfarne Søemand forudseer den Storm, der truer hans Skib med Ødelæggelse, saaledes forudsaae den ædle Constantin sit Riges Undergang, da han bestieg dets Throne. Derfor blev han taus og alvorlig, da Constantinopels Indvaanere jublende modtoge ham, og da hans tro Phranza vendte tilbage fra Georgien, om hvis skjønne Fyrstindes Haand han havde beilet til sin Keiser, da rørtes vel Constantins Hjerte ved hans Folks Lykonskning, men i det første tvangfrie Øieblik kastede han sig i sin Vens Arme, for at lette sit Hjertes Kummer. „Jeg har, saa talte han: idet jeg sendte Dig til Georgien, givet efter for Folkets Fordringer, som ønske en Thronarving, men Skjebnen truer mig med tunge Sorger, der byde mig, at udsætte Tilberedelserne til Bryllupsfesten. Jeg aner, at disse Mure ville før lyde af Krigens Torden, end festlige Sange. Det letsindige Folk glæder sig vel ved den frygtelige Amuraths Død, og vist nok var han frygtelig, men — han var retfærdig og træt af Krigen. Troer Du, at den unge Løve, som nu

har besteget hans Throne, vil rolig hvile paa Faderens Laurbær? mon han ikke vil hige efter egne erhvervede Trophæer? og hvad vil enten retfærdige Grunde eller Menneskelighed formaae imod Herskesyge og ungdommelig Glimrelyst! Jil derfor, min tro Phranza, sammenkald de vestlige krigerske Nationer til at staae os bi! Sultanens Vælde truer os og dem Alle med Undergang, dersom Constantinopel, Europa's Brystværn, falder! O, at de for nogle Øieblikke maatte forglemme deres ubetydelige Privathensigter, og skue den overhængende Fare! Vi ere Alle reddede, dersom vi ere enige, og naar da det truende Uveir er adspredt, da min Phranza — da først ville vi tænke paa huuslige Glæder, da først skal Du føre min Brud i mine Arme."

Vende vi os fra Constantinopels alvorlige Borg og see hen til Adrianopels Taarne, da skue vi en ung Monark, foragtende sin Forgængers Yppighed, at høitideligholde sin Thronbestigelse paa en betydningsfuld Mande, idet han, anstillende krigerske Lege, afskaffer den unyttige Hofstat. Hvorledes fortjener ellers i øvrigt Muhamed at bedømmes? Han, hvis Navn var sin Tidsalders Skræk, hvis Arm var Nationernes Svøbe? — Længe nok har Blindhed omtaaget Historieskriverne, og Nationernes daarlige Godmodighed har offret Røgelse paa den Mægtiges Alter, som udplyndrede og dræbte dem, men Philosophien, som anviser Enhver sin rette Plads, har berøvet Erobreren sin usurpeerte Glands og fremstiller ham, naar han ei er andet end blot Erobrer, som foragtelig og

afskyelig for Menneskeheden. Og skulde vel Muhamed fortjene en gunstigere Dom? Vel havde han tvende Gange villig tilbagegivet sin Fader, den vise, men af Regjeringsbyrden trætte Amurath, det Scepter, som han havde modtaget af hans Hænder, da den almindelige Rød fordrede, at en kraftfuld Haand maatte tage Statens Roer, og hans Beskedenhed vandt almindelig Beundring! Men man forglemmer, at Opfyldelsen af sønlige Pligter ikke fortjener samme Roes, som Overtrædelsen af disse fortjener Dadel, man forglemmer, at Muhamed, der dengang neppe havde traadt sine Børneskoe, ikke uden den høieste Uklogskab og Forvovenhed kunde trodse sin Fader, og man forglemmer, at han stedse nærede Uvillie imod den Vezir, som foreslog, at overdrage Regjeringen til Amurath; overalt bør et Menneskes Characteer ikke bestemmes efter enkelte Foretagender, foraarsagede ved forskjellige Bevæggrunde, men utvetydige Handlinger og den Handlendes hele Levnet bør her komme i Betragtning. Da Muhamed befæstede sig paa sin Throne ved sin umyndige Broders Mord, forraadte han den Lidenskab, som beherskede ham; og de skjønne Piger, som han for sin Bassa's Øine myrdede, for derved at bevise, at han var ingen Slave af Kjærlighed; de tolv Pager, som han lod levende opskjære, for at finde en savnet Melon, den han havde En af dem mistænkt for at have spiist, beviser idetmindste det, som hans Tidsforvandte ansaae ham tilbøielig til. Hans, efter hans egen Dom, meest berømmelige Handling —

hvilken Retfærdigheden afskjar — var det græske Riges Omstyrtning.

Blandt Gesandterne, som fra de østlige og vestlige Potentater trængte sig lykønskende til Amurraths frygtelige Throne, havde de fra Constantin udsendte, nydt meest Udmærkelse. Dem Alle lovede Sultanen Fred og Venskab, men kun fra hans Læber lød disse Ord, i hans Hjerte rasede Krig. Han, den stolteste af Alle, nedlod sig til, af nedrig Herskesyge, paa den foragteligste Maade, at forstille sig, og først, da han ved et hurtigt og lykkeligt Feldttog havde bragt nogle oprørske Provinder til Lydighed, kastede han Maasken af sig, og fratog de sorgfrie Grækere de skjønne Landskaber, hvis rolige Besiddelse han kort tilforn, paa det høitideligste havde forsikret dem, samt befalede et befæstet Slot at opføres ved Strandbredden ligeoverfor Constantinopel. Da var det, at Constantin, med ægte romersk mandigt Sindelag besluttede at drage Sværdet, thi han ville hellere i Tide med Berømmelse og muligt ogsaa med Held gribe dette, end udsætte det til det var forsilde og alt Haab var forsvunden. Men Mængdens Træghed og den lunkne Fædrelandskjærlighed hos de Store, tvang ham til at søge sin Frelse ved Underhandlinger, hvorved den Svageres Ret ligesaa lidet formaaer imod den Stærkeres Rovbegjerlighed, som ved Krig, thi ved Eftergivenhed, som rober Svaghed, afvæbnes aldrig den Mægtigere. Muhamed vilde Krig, og for Constantin blev altsaa intet andet Valg, dersom han ei paa en vanærende Maade vilde vige

sin Throne og som frivillig Slave erkjende en overmodig Herres Naade. Han indvilligede i Bygningens Opførelse, og Tyrkerne ødelagte nu rundtomkring Templer og Palladser, for at erholde de fornødne Steen, de dræbte enkelte Ædle, som traadte frem til Forsvar for de hellige Altere, og de myrdede grusomt et Skibs Besætning, der vægrede sig ved at betale Slotskommandanten en uretfærdig fordret Told. Constantin sørgede, men taug. En overmodig Bassa lod sine og sit Følges Heste græsse i det omkring Constantinopel modne Korn; Landmændene, opbragte herover, afpryglede enkelte af disse Nedrige, og Muhamed udsendte da sine Skarer, som om han selv var bleven forhaanet, for ved Ild at udrydde denne nlykkelige By og dræbe dens skyldfrie Beboere. Da bleve Constantinopels Porte tillukte, Gaderne opfyldtes af det forskrækkede Folk, og den Frygtsomste indsaae, at her maatte Sværdet afsige Dommen.

Der gives paa Jorden intet større eller mere ophøiet Skuespil, end det, et Folk fremstiller, der opvækkes ved en overhængende Fare, og som for at redde det dem kostbareste og helligste, for at forsvare deres Tilværelse og Ære, med fortvivlede Kræfter griber til Vaaben; thi da ophører al Forskjel paa Slægt og Alder, paa Stand og Interesse. Hundredetusinde ere som besjelede af een Aand, en høiere Drivt ligesom opliver deres Tanker og Handlinger, enhver Kraft og ethvert Talent er frit, og, lig den rivende Strøm, trodse de enhver Hindring, idet de forenede arbeide til et fælleds Maal:

Et Folk, som besjeles af en saadan Aand, som nærer og underholder den, et saadant Folk — om det endog er lidet — er det frygteligt, truet af den Mægtigste er det dog mægtigere, det vil staae og være fri sin Tilværelse og sin Frihed værdig.

Men ikke saaledes var det udartede Romer- og Grækerfolk — kun faa iblandt dette vare deres Navn og Keiser værdige. De Rige nægtede at bidrage af deres Skatte til de almindelige Fornødenheders Anskaffelse, de opbevarede dem hellere til Tyrkerne; Geistligheden, som Constantin tvang hertil, udskjældte ham for en Kirkerøver, og da han for at skaffe sig sine vestlige Naboers Understøttelse, sluttede et Forbund med sine latinske Brødre, lyste de Forbandelse over ham, som Den, der afveg fra den rette Lære. „Heller ingen Nadvere end en, hvori nydes usyret Brød, heller en Turban end en Cardinalshat i Constantinopel!" dette var disse Fanatikeres Løsen, hvorved de fravendte Keiseren Folkets Hjerter, og gav den Feige en Undskyldning til at nægte det betrængte Fædreland sin Hjelp. Der fandtes ogsaa derfor i det folkerige Constantinopel kun omtrent 5000 Stridere, der vare villige og færdige til at føre Vaaben til deres Herres og Æres Forsvar, og da den tro Phranza overbragte Keiseren dette sørgelige Budskab, svarte Denne: „Lad os ikke tabe Modet, min Ven! liden er vel denne Hob, men den er udvalgt, og hist staaer 2000 tappre Fremmede, som Justinian bragte os, kæmpe vi ikke desuden i Forening med Retfærdighed, Rød og Fortvivlelse."

Saaledes hensnege Vinterens sørgelige Dage sig for Constantin, og søvnløse vare dens Nætter, medens Muhamed plagedes ligesaa heftig af Haab og utæmmelig Begjerlighed. Med den meest levende Utaalmodighed saae han Foraaret imøde, thi de først udsprungne Blomster skulde være Tegnet til Ødelæggelse; hans Aand var uophørlig beskjæftiget, snart med Angrebsplanen, snart med at tilintetgjøre enhver Tvivl, som nu og da imod hans Villie opstod mod dennes Udførelse.

I den anden Time efter Midnat lod han sin første Vezir kalde til sig i sit Sovegemak. „See, raabte han den Forskrækkede imøde: see, denne Hovedpude har jeg den hele Nat kastet fra en Side til en anden, urolig har jeg vandret fra et Gemak til et andet, og ingen Søvn har lukket mit Øie; sig mig, bliver jeg, og naar bliver jeg Herre over Cæsarernes Stad?" — „Herre! svarte Vezíren: Gud vil høre Dine og Prophetens Bønner, og villig skal mit og Dine øvrige Slavers Blod flyde for vor naadigste Beherster." — „Nu, saa iil! Befal dem at væbne sig, og lad mine Krigere af alle Rigets Provindser her træde sammen, bekjendtgjør: at jeg lønner den Tappre med Romernes Guld, med Værdigheder og Fyrstendømmer, men at min Vrede skal centnertung falde paa den Feige, og min Hævn med Ørnens Hastighed skal indhente den Flygtende."

Og nu samlede sig omkring Muhameds Throne de stridbare Janitscharer, de hurtige Spahis og de stolte Bassaer, Enhver med sit Corps, samt alle

Rigets Vasaller. Men da den hellige Trompet to-nede, da Løftet om Plyndring blev givet, da blev Hæren endnu mægtigere, ved Tilløbet af hundrede fanatiske rovbegjerlige Skarer. Alt strømmede den uoverseelige Masse frem, truende som optaar-nede Uveirskyer og betegnende deres Vei med Øde-læggelser. Constantinopels Borgere blegnede, da de skuede den frygtelige Halvmaane, der trindtom-kring indsluttede Staden, og de græske Mødre bæ-vede ved, i det Fjerne at kunne høre Lyden af 100000 vilde Menneskers Krigsraab.

Der hvor Europa og Asia tvende Gange nær-me sig hinanden med venlige Kyster, imellem hvilke det stolte Propontis majestætisk udbreder sit blanke Speil, hvor Vandreren, omgivet af saa saare meget, der minder ham om Historien og Dig-tekonsten, i høitidelig Stemning beskrev Naturens og Menneskearbeiders Pragt, der ved Indgangen af det inderste Sund, staaer, ligt det gamle Rom, Constantinopel, skuende med et endnu stoltere Blik fra sine 7 Høie, langt over Land og Hav, ud over tvende Verdensdele. Omgivet af Floden paa tvende Sider, og paa den tredie befæstet ved Konst og stærke Bolværker, havde den trodset en Cosroes, Caliphernes og flere end et barbarisk Folkeslags Magt. Men — det fredeligt forløbne Aarhundrede havde mere end de overstandne Krigs-storme gjort disse gigantiske Mure brøstfældige, og de, som for havde trodset Fortidens simple Belei-ringsmaskiner, de maatte nu bøie sig for de senere Tiders opfundne Ødelæggelses-Redskaber.

For en Menneskealder tilforn var først tilfældigen i Europa det Vaaben opfunden, som i Kraft og Fordærv lignede Lynet, og langt hastigere udbredte dette sig blandt Nationerne, end Visdom, Videnskaber og fredelige Konster, ja syntes at true Mennesker og Menneskearbeider med en hastig Undergang. Muhamed modtog Opfinderen af dette ødelæggende Redskab med udsøvende Glæde; uhyre Ildsvælg, frembragte paa hans Befaling, tordnede imod Constantinopels Mure, og ved Siden af disse — for at forene det Rædsomme ved de ældre Krige med de nyere — truede Stormbukke og Ballistre. Fra bevægelige Taarne nedslyngedes skarpe Pile og dræbende Bly med den græske og latinske Ilds fortærende Kraft.

Imod denne det tyrkiske Riges forenede Magt, imod en uoverseelig Hærs uafladelige rasende Angreb og imod en mægtig og talrig Flaades gjentagne Anfald, stod Constantin ene og forladt uden Haab om fremmed Hjelp, stolende allene paa sin retfærdige Sag, sit Genies Hjelpekilder, og paa de neppe 10000de Mand stærke Krigere, som omgave ham. Europa's Magter forholdte sig ligegyldige ved denne hans Nød. Frygt holdt Nogle, Forblindelse, lidenskabeligt Had og kortsynet Egennytte Andre, fra at yde ham den Hjelp, hvortil han saa saare trængte, og det syntes som enhver iblandt Fyrsterne strede om det sørgelige Fortrin, at være den Sidste i de Faldendes Række.

End stod det i Keiserens Magt ved Underkastelse at frikjøbe sit Liv, og at forskaffe sig en, men

af fremmed Naade, rigelig Underholdning; men han, den Første af Romerne, baade i Henseende til Rang og Aand, ansaae det sig Selv og det romerske Navn værdigere, at give Efterverdenen et stort og ophøiet Beviis paa Heltemod. Paa den overmodige Sultans Opfordring svarte derfor denne christelige Fyrste: „Naar Erindringen om Dine tilforn givne edelige Løfter, og min store Eftergivenhed, ikke kan afvæbne Dig, saa vedbliv i Dit forbryderske Forsæt. Dersom Gud vil overgive Staden i Dine Hænder, skal jeg uden Knur bøie mig under hans Villie. Men saalænge han ikke har dømt imellem Dig og mig, er det min Pligt at stride for Rige og Ære."

Alt havde Constantinopels Borgere tilbragt fem og halvtredsindstyve skrækkelige Dage. Iblandt Kanonernes Torden blandede sig Jammerens Skrig over den almindelige Fare. Igjennem Nattens Stille lød de Saaredes Sukke, de Faderløses Veklager. Hvad hjalp det, at den tappre Krigerned slog hele Skarer af Tyrker? De gjorte Aabninger udfyldtes paany, og de meest glimrende Udfald bleve ved det ædle Blod, som flød, for dyrt kjøbte. Saaledes svandt langsomt Haabet, og Muhamed, som saae Murene nedbrudte og Taarnene ødelagte ved sine Batterier, gav Befaling til en almindelig Storm.

Om Natten skete Tilberedelserne til Stormen. De Christne saae utallige Vagtild at brænde paa begge Fløie, og Havet skuedes oplyst af mange tusinde Lygter paa de opseilende Skibe; et stort og pragtfuldt, men tillige Ulykke varslende Skuespil.

En dump Lyd frembragtes ved den sig bevægende Menneskehob, derpaa hørtes Vaabnenes Klirren og strax med Morgenrødens Anbrud, Kanonernes Torden, forenet med hundredetusinde ødelæggende Redskabers Knittren, og lige saamange tusinde vilde Krigeres Raab.

Men Grækerne vare ikke uforberedte; den aarvaagne Constantin havde udforsket Fjendens første Bevægelser. Ved Midnat lod han derfor sammenkalde sin Familie, sine Venner og de Ædleste af Nationen paa sin Borg, for ved kraftfuld Tale at indgyde dem det Mod, den Foragt for Døden, hvoraf han selv oplivedes. Han besvor dem ved Roms hellige Navn, ved de Mindesmærker, som omgav dem, bød dem forestille sig Nutidens og Efterverdenens Dom, viste dem, at Øieblikket var forhaanden, som skulde bestemme deres Frihed og Lykke, som skulde uigjenkaldelig afgjøre Rigets Vedvaren eller Ødelæggelse, og mindede dem om, hvad Religion, Pligt og Ære fordrede af dem som Christne, Borgere og Mænd. Da omfavnede de ham, tilsvoer ham med Taarer, at ville døe for Fædrelandet, og gik Enhver til sin Post, med den faste Beslutning, at blive det romerske Navn værdig. Men Keiseren, i hvis Hjerte Haabet, som han søgte at oplive hos sine Venner, var forsvunden, begav sig til Sophie-Templet, for der, efter de Tiders religiøse Sæder, at nyde Sacramentet, derfra ilte han til den yderste Vold, for iblandt sine Medstridere til det sidste Øieblik at opfylde som Feltherre og Soldat sine Pligter, og derpaa døe.

Alt var den ulige Kamp begyndt, alt vandrede Døden omkring i tusinde forskjellige Skikkelser, Land og Hav rødmede af Blod. Dog, hvad bekymrede dette Sultanen? Han havde jo Krigere nok, med hvis Legemer han kunde opfylde Constantinopels Grave, for over dem at bane sig Vei til Seier. Efter tvende Timers frygtelig Kamp, var endnu intet Punkt veget af Grækerne, men deres Kræfter begyndte at svækkes, deres Arm at blive mat af denne Myrden, da Muhamed førte Kjernen af sine Tropper, de frygtelige Janitscharer frem, for at fornye Stormen. I det tvivlsomme Øieblik blev den tappre og krigserfarne Justinian, Befalingsmand over det fremmede Hjelpekorps og hele Hærens Overanfører, stærkt saaret af en Pil, og, skjøndt vant til at trodse Døden, kunde han dog ikke udholde Smerten af sit Saar, men ilte til Staden for at lade sig forbinde. Da Keiseren saae dette, raabte han: „Ven, Dit Saar er ubetydeligt og Faren svæver os over Hovedet, her er Du nødvendig, hvorhen vil Du flye?" — „Herigjennem, hvor Gud selv har aabnet en Vei for de seirende Tyrker, vil jeg redde mig!" svarte denne af Smerter nedbøiede Mand, og trængte igjennem en Aabning paa Muren ind i Staden. Mange af hans Landsmænd fulgte ham, og Constantinopel var tabt, thi overmandet og tilbagetrængt flygtede nu Grækerne til den inderste Muur.

Alt vajede Turbanerne fra flere Taarne, alt hørte de forskrækkede Borgere det triumpherende Allah, og ak — alt var den ædle Constantinus

ei mere! — Allene hvor han stod havde Kampen vedblevet, de ædleste og bedste af hans Folk, trængte sig omkring ham, han bad dem dræbe sig, for ei levende at blive de Vantroendes Fange, og bortkastede sit Purpur, for ukjendt at falde blandt sine Medstridere. Alle døde her den skjønneste mandigste Død; ingen Fjende kunde rose sig af, at have dræbt Keiseren, hans Legeme laae bedækket af hans faldne Vaabenbrødre, og rundt om dem optaarnede sig Høie af fjendtlige Liig.

Og hvo formaaer vel at skildre de skrækkelige Scener, som nu paafulgte — de Flygtendes Angestskrig, Raseriets grusomme Myrden og Fortvivlelsens tusindstemmede Raab? Husene stode forladte; værgeløse trængte de ulykkelige Beboere sig igjennem Gaderne, ilende til Templerne, for ved Alterets hellige Fod at finde et Fristed. — Forgjeves! Alt svømmede i Blod, og de, som undgik de Myrdendes Sværd, bleve et Offer for deres Rovbegjerlighed.

Constantinopels Indbyggere og deres Eiendomme havde Muhamed givet sine Soldater til Priis, forbeholdende sig selv Staden, og da fortes dens Kostbarheder og Mesterværker af græsk Konst og Pragt, tildeels ødelagte, til den tyrkiske Leir, hvorfra Roverne igjen vendte tilbage for at bemægtige sig de Plyndrede selv. Uden Hensyn paa Stand og Alder, uden Skaansel imod Naturens og Hjerternes helligste Baand, saae de elendige Grækere sig af følesløse Tyranner henslæbte til Slaveriet. Den fornemme Pige med den simple Mand, Pa-

terzieren med den ringeste Dagleier, Nonnen med Galeislaven, følte tilsammenbundne lige Qvaler. Den Elskende blev revet fra sin grædende Brud og Vennen fra Ven, af den gamle Faders Arme udrev man Sønnen, og Moderen, som ængstelig ledte efter sin elskede Datter, saae hende bortslæbes til et langtfraværende ukjendt Fængsel.

Mange indgav Forvirringen Haab om ved Flugt at undgaae Døden, hele Skarer knælede paa Strandbredden og besvore de bortseilende Skibsførere, at medtage dem i deres Skibe. Nogle af disse vare uovertalelige, Andre, som tillode formange Flygtninge at stige ombord, sank midt i Havet. Mange flyede til Bjergene, men den, som den efterilende Fjende indhentede, faldt for hans Sværd. De Lykkeligste vankede flere Dage forvildede omkring i Skovene; Senatorer, Rige af alle Klasser, saae sig nu berøvede deres vante daglige Bequemmeligheder, lærte for førstegang at kjende Hungerens fortærende Qval, og stønnende under Byrden af nogle faa reddede Eiendomme, vandrede de med saarede Fødder blandt Torne og tykke Buskatser. Ungmøer, som tilforn hemmelig glædede sig over deres Skjønhed, indhyllede sig nu i forrevne Klæder og oversmurte deres Ansigter med Skarn, for at undgaae deres Forfølgeres lystne Blikke, og stolte Hofmænd skiulte sig under Lastdragernes Maske, for saaledes at skuffe Menneskebærernes Speculation, der vurderede de Fangne efter deres Udvortes og derefter bestemte Løsepengene.

Endnu opfylder Mord, Rov og enhver Voldsgjerning den ulykkelige Stad, da Muhamed i Triumphpragt betraadte de af Blod strømmende Gader, og ved en Herold lod forkynde Naade for den tilovers blevne elendige Rest af det græske Folk. Bevæbnet med en Jernkølle red han, med et vildt og trodsende Blik, omgivet af sine Bassaer og Emirer, nedslog med vanhellig Haand adskillige herlige Statuer, som hans Uvidenhed ansaae for Gudebilleder, og skuede med skele, misundelige Øine det græske Genies stolte Arbeider, Palladser og Haller, dem hans raae Undergivne vel forstode at erobre og ødelægge, men ikke at opbygge. Det stolteste af disse Mindesmærker, det prægtige Sophie-Tempel, Justinian den Stores uforgængelige Minde, omdannedes paa hans Befaling til det tyrkiske Riges første Moskee, de skjønneste offentlige og private Bygninger skjenkede han til sine Krigere, som strax omskabte Gratiernes og Musernes rolige Opholdsted, til de skjændigste Lysters Sæde, til Skuepladsen for huuslig Tyrannie.

Mæt af at ødelægge forlod Muhamed Gaderne og nærmede sig Constantins ærværdige Borg. Den var forladt og øde. Murene og Gemakkerne vare berøvede deres Prydelser, hist og her hang en afdød Keisers Billede og syntes sørgende og taus at skue hen over sin vanhelligede Borg. Muhamed følte en hemmelig Gysen; Tanken om Alts Ubestandighed trængte sig mægtigt gjennem hans Sjel,

og man hørte ham uvilkaarlig fremsige følgende Strophер af en gammel persisk Sang: „Edderkoppen har befæstet sin Væv i der keiserlige Pallads, og Natuglens Sang lyder gjennem Hallen fra Afrasiab."

(P. Laurberg.)

Nøddaaben.

Omtrent i Midten af forrige Aarhundrede kom engang i Skumringen en med tvende Heste forspændt Kareth rullende op for den store Dør af Præstegaarden i Kousted. Hr. Mogens, som troede, at han blev beæret med en lille Visit af det høie Herskab paa Fusingøe, treen skyndsomst ind i sin grønne storblommede Damaskes Slaabrok, og med en grundmuret Paryk paa sit ærværdige Hoved. Men see! fra den aabnede Karethdør nedsprang tvende ubekjendte Kavalerer med Kaarde ved Siden, og — Maske for Ansigtet. „I er vel Præsten her? spurgte den Ene, og, uden at forvente Svar, lagde han til: Kan I døbe et Barn?" — „Det var ikke godt andet, sagde den forundrede Præst: hvad har ellers de gode Herrer at befale?" Istedetfor Svar vendte en af Herrerne sig mod Karethen, udtog en lille fort Kasse, traadte

med den under Armen hen til Døren, og med den anden Haand gjorde Tegn til Præsten, at han vilde vise dem Vei. „Med Eders gunstige Tilladelse, sagde den forundrede Hr. Mogens, pegende paa Kasten: skulle dette være" — „Et Barn, som I hører, svarte Herren, thi idetsamme hortes Lyden af et saadant: vil I behage at gaae foran!" — „Cujum, cujas? sagde han, uden at røre sig af Stedet: hvis er Barnet?" — „Det kan være Eder det samme, lod Svaret, I skal blot døbe det." — „Jeg beder ydmygst om Forladelse, gjenmælede Præsten: jeg kan ikke døbe Barnet, førend jeg veed, hvem det tilhører." — „Hvorfor ikke? sagde den anden Kavaleer, og holdt en Silkepung hen for ham: her er et godt Offer." — „Kan ikke gjøre det, svarte hans Velærværdighed: jeg maa først vide Barnets Forældre." — „Behøves ikke, behøves ikke! sagde den Første hastig: Barnet har Forældre — christelige Forældre; det kan jo være nok for Eder — vil I ikke?" — „Nei, jeg hverken vil eller tør." — „I vil ikke? halvhviskede den anden Kavaleer: Betænk Jer vel!" Under disse Ord havde han stukket den høire Haand i Vestelommen, fremtrukket en Terzerol og spændt den: „Vælg nu fornuftigt, velærværdige Herre! Solv eller Bly!" — „Ingen af Delene, om jeg maa raade mig selv! svarte Præsten uforskrækket: og er det Eder om dette Barns evige Salighed at gjøre, som det lader til, vil I vistnok ikke betynge Eders egen Samvittighed med den Misgjerning at dræbe

uskyldig Mand — vil I betroe mig, hvem dette Barn tilhører; Taushed lover jeg." — Herrerne saae paa hverandre; men han med Kisten gjorde en rystende Bevægelse med Hovedet og sagde: „Kan I da ikke nævne os En af Eders Colleger, som er lidt mindre obsternasig i det Kapitel om Daaben, eller som Metallerne har lidt mere Magt over!" Med et næsten umærkeligt Smiil sagde Præsten: „Dersom I vilde umage Eder til Worning, troer jeg ikke I behovede at reise længere; Hr. Langballe holder vist mere af Solv, end af Bly." Med disse Ord bukkede han meget dybt, og traadte baglænds ind ad sin Dør. Uden at besvare hans Afskedshilsen, stak den ene Herre Pistol og Pung hver i sin Vestelomme og sprang ind i Karethen; den anden fulgte ham med Kisten, sagde nogle Ord paa Fransk til Kudsken, som denne besvarede med et „oui Monsieur", og udaf Byen gik det nu alt hvad Hestene kunde trave.

Hr. Langballe var alt gaaet tilsengs, og hans Hustru stod i Begreb med at følge ham, da meerbemeldte Kareth raslede ind i Worning Præstegaard. Da disse sildige Gjæster havde forklaret Madam Langballe Hensigten af deres Besøg, bød hun dem ind i Dagligstuen, og bad dem tove lidet, til hendes Mand blev færdig med sin Paaklædning, som ikke vilde vare længe; imidlertid spurgte hun først efter Herrernes Navne, Hjemstavn o. s. v.; men fik naturligviis intet mere at vide, end Hr. Mogens i Kousted. Mere nysgjerrig end han, gav hun sig neppe Tid til at til-

raabe sin halvsovende Ægtemand: „Staae op, min Hjerte! her er et Barn, som vil døbes!" ilte saa ud i Kjøkkenet efter Lys, og med dette igjen ind i Stuen, for at tage de Fremmede i Øiesyn, hvis Masker og sorte Kapper alligevel gjorde enhver Undersøgelse unyttig. Ligesaa klog som før, blev hun atter sendt ind til sin Ægteherre, for at paaskynde hans Opstandelse; men Morpheus holdt Denne saa fast i sine Arme, at hun maatte gaae tilbage med den Besked: „at hendes Mand ikke vilde døbe Barnet, før han fik at vide, hvis det var." Efter det af Hr. Mogens givne Vink, blev nu Pengepungen fremtaget, og sagtelig rystet for Madamen. Saasnart hun havde meddeelt sin Ægteherre denne behagelige Oplysning, reiste han sig overende i Sengen, betænkte sig en Stund, men sank saa igjen først ned paa den ene Albue, og derpaa heelt ned i de bløde Puder med det Ultimatum: „at han ikke døbte Barnet, førend han fik sikker Underretning om dets Herkomst." Der hjalp ingen Grunde og ingen Overtalelse af hans mindre scrupuløse Ægtefælle, og langsom og fortrædeu gik hun tilbage til de ventende Gjæster. Men den Afgud Pluto — for at tale allegorisk — som nu havde tabt et Slag mod Morpheus, eller maaskee mød en anden bedre Guddom, forsøgte at udslette saadan Skam, og prøve sin Magt paa Præstens Hustru: han indskjød hende pludselig en Tanke, som hun kjekt og lykkelig satte i Værk. Hun bad de ubekjendte Herrer undskylde, om de maatte vente noget; hendes Mand havde førstegang ikke været

ret vaagen; men nu var han allerede ved at klæde sig paa, og skulde om et Par Minuter modtage dem i sit Studerekammer, for at fyldestgjøre deres Ønske. Imidlertid bad hun dem tage tiltakke med nogen Forfriskning, hvilket de dog afsloge — sandsynligviis forhindrede af Masterne i at nyde noget — og skyndte blot paa Forretningen, idet de udtømte Pungens Indhold paa Bordet. Med mange Taksigelser og dybe Reverencer strog hun dem til sig, og skyndte sig ud til Pigen, hvem hun meddeelte sin Plan, tilligemed een af Solvpengene. I største Hast fulgtes de nu ad til Studerekammeret, der laae afsides i en anden Etoi, og her begyndte en Travestering, hvortil Intet lignende findes hos Blumauer: først ombyttedes den gule vatterede Trøie og Skjørt med Præstekjolen, Sættet med en hvidpuddret Søndagsparyk paa fem Etager, og Halsslaifen med en Bladkrave; lidt Lysetane skilte Hage og Kinder ved deres mistænkelige Hvidhed, og et Læg paa Præstekjolen bødede paa det der manglede i Madamens Vext. Et eneste Lys blev sat saa langt som muligt fra Bordet, og saaledes, at hun under Forretningen kom til at staae i Skygge. Med Alterbogen i Haanden ventede hun nu de Fremmede, som Pigen hentede, med det Tilbud: at hun gjerne vilde holde Barnet over Daaben. Dette Tilbud blev vel antaget, dog fulgte begge Herrerne, for at vorde overværende ved Daabsacten. Med forandret, dæmpet og noget bævende Røst, oplæste den velærværdige Madame Formularen, og repræsenteerte heldigen sin sovende

Egtefælle. Det christnede Barn blev igjen indpakket i Karethen, og dets Faddere forlode Præstegaarden ligesaa hurtigt og ukjendte, som de vare komne. Vel havde Pigen — medens hendes Madame parlamenterede med Herrerne, forsøgt at udfritte Kudsken; men forgjeves. Længe forblev han stum ved al hendes Tiltale, og kun paa det ofte gjentagne Spørgsmaal: „Men hvor ere I da fra?" svarte han omsider: „Fra Helvede!" Hun prøvede nu at tage ham fra en anden Kant, ved at tilbyde ham lidt at leve af; men ogsaa dette bragte hende kun omsider den i en barsk, hul og næsten brølende Tone fremsatte Ytring: „Hold Kjæft! Jeg lever allene af Beeg og Svovel!" Pigen maa nok have været nær ved at troe det; thi skiælvende og bagslænds trak hun sig tilbage fra den frygtelige Kudsk.

Da man næste Søndag aabnede Qvorning Kirkedør, fandtes under en af de nærmeste Stole den lille sorte Kasse, og i Kassen et dødt Barn, indsvøbt i fiint Linned; og fortalte Degnen der: at tvende Ubekjendte hiin Nat havde affordret ham Kirkenøglen, og et Qvarteerstid efter leveret ham den tilbage. Strax derpaa hørte han Rumlen af en Vogn, der syntes at kjøre øster paa.

Dersom Nogen skulle ansee det her fortalte for et opfundet Eventyr, da behøver Den blot at umage sig op til Qvorning Kirke, som ligger allene et Par hundrede Skridt fra Landeveien mellem Viborg og Randers, og da vil Den endnu finde der den lille Kasse med nogle Been og forraadnede

Pjalter, ligesom og Tildragelsen er anmærket i Worning Kirkebog.

Et nigjennemtrængeligt Mørke indhyller denne Begivenhed, som ikke oplyses af det uvisse Sagn: om en Prindsesse paa .....lm, som i hiin Tid hemmelig skal have bragt et Elskovsbarn til Verden.

(S. S. Blicher.)

Den nye Penelope.

Det var Nat. Høststormen drev Skyerne over Horizonten, som en krum Tyrkesabel blinkede den smale Maanerand paa den vestlige Himmel, snart i straalende Lys, snart igjen besløret af mørke Skyer, Skovens gule Løv flød hen over Vandfladen af den lille Sø, og paa hiin Side stirrede fra den grønne Høi det hvide Slot ned over Vand og Skyer. Høit i samme saaes det eneste oplyste Vindue, hvor den skjønneste Kone i Landet sad med sin lille Yndling og begræd svundne Glæder. — Tvende store dunkle Skikkelser stødte paa denne Side af Søen, ligesom fjendtlig paa hinanden i Krattet, som omgav det lille Meierie.

„Hvad søger den vandrende Ridder?" spurgte den Ene i en barsk Tone. — „Broder Riddersmand paa Valfarten!" svarte spottende den Anden, og

lod Kappen synke fra Ansigtet. — „Lad kun Ansigtet bedækket, Oberst! vedblev den Første: Jeg kjendte alt længe baade Eder og Stedet for Eders Ønsker." — „Vi ile een Vei til det skjønne Maal! sagde Obersten: Ingen hindre den Anden; eller skal dette Græs endnu engang plettes med Blod, vanhelliges for Den, hvis Hjerte er saa mildt, at var hun Verdens Dronning, hun vilde lykksalig-gjøre den med evig Fred?" — „Stedet er slemt og farligt!" svarte den høie Mand med mørkt Aasyn. — „Smerter Arret i Eders Bryst? spurgte Obersten flygtigt: Ja, Stedet var ikke godt for Eder. Det forjog den Lykkelige, men den smukke blodige Streg bragte ingen Fordeel, thi aldrig kan den høie Beherskerinde elske Den, der berøvede hende sin Gemal. Det forbittrer Eder, Greve, men lad det fare, og berolige Eder; ogsaa jeg er ingen lykkelig Medbeiler, ogsaa jeg skuer med li-gesaa stærk Attraa over til hiint lyse Vindue, og mine Nætter ere ikke roligere end Eders!" — „Sammenlign bedre! svarte Greven opbragt: Mit Hjerte har Haab der, hvor I maa fortvivle!" — „Mener I, fordi I er Fyrstens Yndling? afbrød Obersten ham bidende: Damernes Smag er ofte finere end Kongernes. Fyrsten ønsker muligt en ydmyg Smigrer, men et ædelt Qvindehjerte elsker kun Selvfølelse og Kraft."

Et halvlydeligt Vredesudtryk hørtes af Grevens Læber; Begge traadte et Skridt tilbage, Begge slog Kappen tilside, og tvende Hænder, som havde grebet om Kaardefæstet, bleve synlige. Da

traadte en fremmed Mandsskikkelse pludseligt imellem dem, og løftede Armen truende. Klar traadte Maanen frem, og belyste et blegt, men dristigt Aasyn. Begge de Kæmpende stirrede paa Skikkelsen, og iilte bort ad forskjellige Sider. Den skjæggede blege Mand truede efter dem, lagde Haanden paa sit Bryst og stirrede op mod Slottet. Da blev det oplyste Vindue aabnet, en qvindelig Skikkelse laae nogle Minuter deri, vinkede over, lukkede Vinduet og slukkede Lyset. Den blege Mand stirrede endnu længe derover, da tonede Strengeleeg fra denne Side Strandbredden, og en blød Stemme sang følgende Ord:

„Blomsten skuer fuld af Længsel
Op til Solens Straaleglød,
Fra sit snevre dunkle Fængsel
Dybt i Klippedalens Skjød.
Den mod Lyset stirre maae,
Længes, kan det dog ei naae,
Maa i Storm forgaae.

Høit fra Nord i natlig Brimmel
Drage lette Fuglechor,
Hist til Hella's lyse Himmel,
Hist til Sydens Blomsterflor.
Hav og Død ei skrække kan,
Søge maa de jo paa Stand
Deres Længslers Land."

„Sildige Nattergal, hvorfor drager Du ei over til Paradiset?" spurgte Manden, idet han traadte ind imellem Buskene.

„Vel en sildig Nattergal! svarte en mild Stemme, og et blondt ungdommeligt Ansigt skuede op mod Maanen og den Spørgendes Øie, og let hævede en rank Yngling sig fra Græsset: Maimaaneden er forbi, og den dvælende Nattergal synger nu ene sin Sang."

„Kjender Du Huset histovre?" spurgte Hiin. — „I mener Guddommen og nævner Templet! svarte Denne: O, kjendte jeg hende ei, saa var min Livssol dalet. Hun er den eneste, herlige, fuldkomne Kone! Uden hende var min Strengeleeg uden Klang, og hendes Øie, der saarede mit Hjerte, har fortjent al den Lov, min Sang udtolkede." — „Folg mig!" sagde den Mørke, som i en heftig Bevægelse, og skred igjennem Krattet. Sangeren stod forundret op og fulgte.

De gik frem langs Meieriet. Den høie Mand bankede paa, Porten aabnedes, og en østerlandskklædt Neger bøiede sig dybt for ham, skred foran dem gjennem en med blomstrende Oranger og Laurbærtræer indhegnet Gaard, aabnede derpaa Huusdoren, og de traadte ind i et lyst, mangfoldig drapperet Værelse. Alt var paa tyrkisk Viis. Divaner, Baldakiner, Solvkar fyldte med Frugter og Blomster, kostbare Tæpper, fængslede Øiet med sin Glands, dog Alt tabte sig ved Synet af en Pige i blomstrende Vaar, der, holdende en Luth i sine Arme, hviilte paa Divanen.

De kostelige Stene i hendes Diadem vare matte ved Siden af hendes straalende Øine, den hvide Silke i hendes Gevandt syntes gunladen

mod hendes Hud, den fulde Rose paa det lille Bord foran hende, bleg mod hendes Kinders Morgenrøde. Let hævede sig det himmelske Væsen, og kastede sig i den høie Mands Arme. „Du blev længe borte, min Herre og Ven!" sagde hun: „Og Du kommer ikke allene?" tilføiede hun skamfuld og vilde trække Sløret for sit Ansigt. „Lad kun være! svarte Manden: Disse Øine synes mig saa uskyldige, at man vel kunde betroe dem et Pigehjerte, end sige et Pigeaasyn!" Den fremmede Yngling lagde, uden at vende et Øie fra Pigens skjønne Ansigt, Haanden, ligesom forsikkrende, paa Hjertet. — „Som Du vil!" svarte bøiende sig, den huldе Moe. Derpaa lagde hun Puderne tilrette, Mændene sadde sig, og hun frembar Viin og Frugter.

„Nu, unge Mand! begyndte Husets Herre: Du vilde fortælle mig om Slottet hist og dets Beboere. Begynd, den Fremmede maa kjende sine Naboer."

Ynglingen sukkede dybt, saae hen til Pigen, og begyndte: „Det forekommer mig, som jeg ikke skulde fortælle nu, men tage min Cithar og synge; men Du vil det, jeg har lovet det, saa hør da: Derovre boede i Fred og Kjærlighed en meget ædel Herre, ved Navn von Leuen, tilligemed sin herlige Kone, han havde medbragt fra fremmede Lande. Alle Fruentimmer misundte, alle Mænd elskede hende. Da døde den gamle Konge, og den nye Fyrste kom tilbage, tilligemed sin Yndling, Grev Orni, fra Siciliens Paradiis til sit

raa Fødeland. Den skjønne Kone antændte Yndlingen, han lokkede, smigrede og truede uden Nytte. men ved en offentlig Fest hos Fyrsten drev han sin Dristighed saavidt, at Hr. von Leuen greb den Frække i Skulderen og rystede ham djevvt, med haarde Ord. I det Krat, hvor I fandt mig, sloges de; en Kugle hviinte mod Yndlingens Bryst, og Venner rev den Hævnede bort til Grændsen. Kongen raste, en Belønning udsattes for Morderens Hoved, saalænge Yndlingen kæmpede med Døden; men der hørtes ikke det mindste fra ham. Hans Godser skulde sequestreres, men Kongens Søster, Eugenia's Veninde, hindrede Fuldbyrdelsen af den strenge Dom. Yndlingen helbredtes, Aar forløb, Saaret viste ikke mere, men Hr. von Leuen var og blev forsvunden.

„Og Eugenia?" spurgte Robert heftig. — „Hun blev Moder i Taarer, uden Fader!" svarte Ynglingen sagte. — „Moder og dog troløs!" afbrød den Mørke ham med huul Stemme. — „Troløs? gjentog Sangeren: Hvem siger det? Hvilken Orm tør saare denne Rose? O nei, nei! Jeg var kun Dreng, da hun var lykkelig, min første Strengeleeg lød for hende, min første Sang var hendes Skjønheds Priis. Hun kjender mig ikke, men Guido har omsvævet hende saalænge han har følt, som Sommerfuglen den duftende Lind. O hun er reen som Engle og Cheruber! Grev Orni, Kongen selv og hundrede andre Friere trænge sig til hende, men hun lever tro og stille i sit Enkeslør, pleier sin lille Kjærlighedsarving, og hilser, naar Solen stiger og daler, den Plads, hvor en Bloddaad forstyrrede hendes Himmel. Da sidder jeg, naar Solen stiger og

daler, og hilser den Trofaste med min Sang; jeg er ogsaa tro, dog uden Ønsker."

„Hun besøger Hoffets glimrende Feste!" sagde den Mørke ligesom til sig selv. — „Fordi hun maa, fordi Prindsesse Rosalie tvinger hende med Venskabs Bønner og Befalinger! svarede Guido: Men hvi angriber Eders Tale Den, som I ei kjender, hvis rene Aasyn vilde vinde Eders Agtelse?" — „Vi vil nu see!" sagde Robert ligesom til Pigen, og trykte hende omt til sit Hjerte. Smerteligt lagde hun sit Hoved op til Mandens Bryst. — „Guido! sagde Denne mildt: Du maa fortælle mig mere. Robert og Amanda see Dig altid gjerne. Levvel til imorgen." — Amanda rakte alvorsfuld sin Haand til Sangeren, hvis Strængeleeg endnu længe lød i sagte Toner fra det Krat, der omgav Meieriet.

Omgiven af sin Generalstab, holdt Prinds Alexius høit oppe paa en Høi, overskuende Orientens vide Sletter. Hans Ganger stampede utaalmodig paa det beduggede Græs, hans vajende Fjederbusk rødmede i den skjønne Morgenrøde, stille skuede han ned paa den vide Flade, hvor hans Hær af Russer stod i tætte Rækker, som et mægtigt Kæmpelegeme, kun ventende Sjelen: Kommandoordet, for at sønderknuse. Ligeoverfor glimrede den spraglede Tyrkehær i deelte Masser, med Hesterumper, Standarter og gyldne Maaner, foran lette Hobe af Spahis, blænkende med de spydvante Kosakker; nu og da faldt enkelte Kanonskud.

Store Skarer af Spahis stormede nu frem, Mestere i Sabelkamp, og smidig undvigende Landsefstødene, kastede de snart de skjæggede Kosakker, og Muselmændenes seierrige Allahraab skingrede over hele Sletten. Da saae man en Rytter sprænge frem paa den russiske Hærs høire Fløi, hans Mohrenkop dandsede under ham, hans Sabel var et Lyn i Morgenrøden, høit raabte han Czarens Navn og samlede de flygtende Ryttere, som en Stormvind gik det løs paa de adspredte Hobe af Spahis, inden faa Minuter vare de slagne og tilbagedrevne inden Janitskarernes Firkanter, Hundrede laae hylende paa den grønne Jord, og førende Oda-Baschis kongelige Hest ved Tøilen, galopperede den fremmede Rytter mod den Høi, hvor Prindsen holdt.

Opmærksom og med Deeltagelse havde Denne seet Kampen, og da nu den Fremmede i Jagtklædning, som en hvid Kappe dækkede, holdt for ham, rakte han ham Heltehaanden og spurgte: „Hvem? og hvorfra?" — „En Forviist, svarte Rytteren: kaldet Robert von Leuen, tilbyder Eder sin Tjeneste, og bringer som første Tribut, denne smykkede Hest, hans Sværds første Vinding." — „Efter mig den Første idag! svarte Feltherren: Eders Hilsen er mig et sikkert Seiersstegn!"

Og Slaget begyndte. Forbittrelsen herskede, forsøget ved Orientens glødende Sol og den tørre Sønden-vind; Troskab og Æresfølelse her, Vildhed og Fanatisme hist, næsten Tvekamp overalt, saalunde raste Slaget uafgjort. Udskuddet af Tyrkerne myrdede med lange Knive blandt de Saarede, hvor Striden fjernede sig; affendt fra Prindsen iilte Robert hen med nogle

Nyttere at hindre disse Afskyeligheder, men da han kom tilbage, for at søge den ædle Alexius, ak, da havde Scenen forandret sig. Afskjaaren ved en, med nye Tropper ankommen Bassa, kæmpede den keiserlige Prinds omgivet af nogle faa Brave midt i en Spyd- og Sabeltrængsel. Dette Øieblik gjaldt en Menneskealder: „Itzourer-Husarer, efter mig!" raabte Leuen. Ikke til Prindsen, lige mod Bassaen, hvem hans demantstraalende Turban og trende bagved ham vajende Hesterumper forraadte, styrtede den tydske Ridder, og de Blaae efter ham. Alle vendte Sværdene imod ham, Alexius fik Luft, slog sig igjennem, og hans Raab kaldte alle Skarer til dette Punct. Tyrkerne bleve kastede; Alt flygtede imellem hinanden. Men paa den blodige Plads laae den ædle Hr. von Leuen, bedækket med fire fvære Saar, og bøiet over ham Feltherren, der erklærte ham for Dagens Helt, og omhængende ham sin Orden, lovede ham evig Taknemlighed.

Ogsaa den sørgende, skilte, forladte Kjærlighed har en Trøster, som staaer ved Siden af den, en Engel med hvide Vinger, der luller den i Slummer med fjerntonende, huldе Vuggesange, og fornøier den med Drømme; dens Navn er: Erindring.

Ogsaa ved Eugenie von Leuens Side stod denne Trøstens Engel i hendes lille huldе Søns Skikkelse, hvem Faderen end ikke havde velsignet. Var det ikke Faderens sorte Øine, hvormed den Lille saa kjækt skuede ind i Verden? Var det ikke Faderens Trodsighed, der

furede den lille Pande i mørke Silkerynker? — Alt hvad der omgav hende, havde hun ladet uforandret siden Skilsmissetimen; endnu hang hans Vaaben og Jagtredskab paa samme Væg, endnu hans Huusklædning ved hendes eensomme Leie, og saaledes levede hun fra Minut til Minut i det Haab: han vil nu træde ind af Døren og i en Omfavnelse bedække al min Smerte og Jammer med Forglemmelsens Slør. — Arme Eugenie! Sortere skal endnu Dagen farve Din Himmel, paa hvilken hidindtil kun eet Stjernebillede funklede: Himmelkronen, som hisset smykker den uskyldig Lidende.

Oberste Wildung sad ved Siden af hende i en om Samtale, legende med Barnet, fortællende og spøgende med hende, for at forkorte hende den lange Tid. Da meldte Tjeneren en Fremmed, og ind traadte en Udlænding i vide foldede Klæder, bevæbnet med Pistoler og Sabel, guul af Ansigt, med vildt nedhængende Skjæg. Han bøiede sig dybt for den ædle Frue og spurgte: „Je er den ædle Frue von Leuen, min Herres Gemalinde?" Hvor sprang Eugenie op, maalløs i forventende Glæde! Men forskrækket vaklede hendes Skridt, da Kosakken tilføiede: „Jeg er et slemt Budskab, sendt til saa huldt et Herskab, thi jeg bringer min ædle Høvedsmands sidste Hilsen og hans Efterladenskab i denne Æske." — „Han døde?" raabte Eugenie smertelig. — „Jeg forlod ham dødelig saaret, svarte Krigeren: en Stykkugle havde kastet ham af Hesten; Fjenden rykkede frem, da rakte han mig denne lille Æske, og lod mig sværge ved Krucifixet paa mit Bryst, at bringe Eder hans sidste Hilsen. Nu er jeg her, og har opfyldt min sørgelige Pligt!" —

Eugenie vilde spørge, dog maallos af Smerte vinkede hun Budet at gaae, og raabte med graadqvalt Stemme efter ham: „Jeg skal lade Eder kalde!“ Hurtig greb hun Pesken og aabnede den. Øverst laae en gylden Ring, trukken paa en ægte Perlesnor, og under denne en Skat af Juveler. O det var hans Ring, den Ring hun gav ham Bryllupsdagen! Der var ingen Tvivl tilovers om hans Død; halvafmægtig sank hun i Oberstens Arme. Stille kyssede han hendes blonde Lokker og sagde smt: „Er end idag en urokkelig Klippe bortryddet for mit Haab, o jeg gav dog gjerne i dette Øieblik mit hele Haab for at opvække Eder den Døde!“ Sagte trykkede Eugenie den skjønne Mands Haand, han hævede hendes op til sine Læber, og fjernede sig med vaade Øine, for ikke at saare det ædle Hjertes dybe Smerte.

Med Glæden spillende af de vilde Øine mødte Grev Orni Obersten i Forstuen, og stormede forbi ham ind i Frue Leuens Værelse. Opbragt hævede Eugenie sig fra Bedealteret, trak Sløret for de vaade Øine, og traadte ham med hastige Skridt imøde. „Jeg hører, han er død! udraabte Greven: Den eneste Hindring for mine Ønsker er bortryddet. I kjender min Længsel; nogle Sørgemaaneder, og I maa være min!“ — „Som jeg kun har eet Liv, saa har jeg ogsaa kun een Kjærlighed! sagde Eugenie høitideligt: Ogsaa den Døde holder jeg min Eed.“ — „Sværmeri uden Sands! smilte Greven: I bliver min Kone. Kongen er i min Haand; en Krone, et Kongerige lægger jeg for Eders Fødder; hvad er Mindet om en Eventyrer derimod?“ — „Skal jeg agte Manden, Adelsmanden i Eder, saa forlad mig straxt!“ sagde den ædle

Frue og vendte sig mod en Sidedør. Greven greb hendes Haand og omfavnede hende heftigt: „Her er min Plads! raabte han, henreven af sin Lidenskab: Min er I, min skal I være! Mit Livs Alt kan jeg ikke see i nogen Andens Arme, og forsmaaer I mig, ved Hævnens Guder, før styrter jeg Eder i evig Fordærvelse, før jeg giver Slip paa Eder!"

Eugenie blegnede ved hans vilde Ord, lig Nordens Lilie. Hun strakte sin Haand mod Krucifixet, bedende om Hjelp. Da sløi Døren op, og Prindsesse Rosalie traadte ind. „Hr. Overstaldmester! sagde hun alvorlig, med eet Blik fattende hvad der foregik: Hs. Majestæt er syg, og har sendt Bud efter Eder!" Greven bed sig i Læberne og gik. Grædende sank Eugenie til sin Venindes Bryst. „Stakkels plagede Kone! hvidskede Prindsessen: Hvil her ved en Venindes Hjerte; det skal være Dig et Skjold til alle Tider!" Og fast omfavnede de hinanden.

Et Aar havde alt den blodige Krig raset i Østen. Snart stod Ørnen, som det herskende Stjernebillede paa Aftenhimlen, snart den røde Tyrkemaane. Med friske talrige Skarer trængte Russernes Feltherre ind i Tyrkiet. Hovedstaden truedes; alle Paskaer iilte med deres Hære, at beskytte Storherren. Et Slag maatte redde Kronen.

En Taage, sjelden under dette Himmelstrøg, sank langsom i Morgendæmringen ned over de blomsterrige

Dale. De nærliggende Stæder, Moskeernes herlige Kupler, de høie Landhuse fremragede kun over Taage-skyerne, spillende i Morgensolen, derpaa blive Hjelme, vajende Faner synlige, og endelig udvikledes ligesom af et Slør, pandserklædte Rækker, kampglødende Ansigter, og hele Skove af Væbnede.

Paa sin Mohrenkop holdt von Leuen alvorlig, i stille Forventning foran sine Skarer. Grev Romanzow, Prindsens Adjutant, kom galopperende og rakte ham en Ordre. „Jeg kjender Bladets Indhold! sagde Romanzow, mens Leuen læste: Den Braveste faaer den farligste Post. Hist staaer det frygteligste Batterie og Kjærnen af Janitskarerne, thi bag Vaabenlinien ligger Storvezierens skjønneste Slotte. Han har hverken kunnet redde Fruentimmer eller Skatte, thi vore Baschkirer vare ham overalt i Ryggen, og altfor hurtig blev han tilbagedreven hertil. Nu gjelder det hans Alt! Brave Leuen, Du har et slemt Hverv; men ophører det hist at tordne, kommer Du uskadt bag hine hvide Mure, saa er Du ogsaa i Paradiis. Til Lykke, min Helt!“ Leuen rakte Greven Haanden, da faldt tre Kanonskud, Angrebssignalet.

Frygteligt aabnede Ildsvælgene sig mod Leuens Kyrassérer. Jorden bævede, Røgen fordunklede den stigende Sol, Blodet farvede Marken rød. Tregange førte Leuen sine Krigere mod Fjenden, tregange sloges han tilbage, og stedse samlede hans Achillesstemme de Adspredte paany. Allerede stod Solen høit; da kaldte han et flygtende Jægerregiment til sig, Skytterne samlede sig bag Kyrassererne, og dækket ved dem, trængte Skaren i rask Stormmarsch frem, ledet ved deres Fø-

rers blanke Sværd, som blinkede gjennem Røgskyerne: Mahomedanernes Centrum blev gjennembrudt, Batteriet besteget. Da styrtede Robert sig ind i en tæt Hob fornemme Tyrker og rev den store Rigsfane til sig, idet han, glødende af Kamplyst, ikke følte et svært Hug i Hovedet. Midt i denne Hob flygtede Storvezieren, frelsende sit Liv her, for maaskee i Hovedstaden at hente sig en Strikke. Flugten var almindelig. Hurtigt overskuende Alt, sprængte Robert med det flagrende Banner i sin Høire, mod det nærmeste Landhuus, i hvilket alt Russerne udbredte Plyndringens Rædsler og kastede gloende Brande i de tillukte Gemakker. Han trængte ind, og bød Orden. De skjønneste Qvinder strede forgjeves mod de raa Krigere; overalt laae sønderslagne Meubler, duftende Cypervin flød udaf sønderbrudt Chrystal over de herligste Silkehynder. Et Jammerskrig trængte nu til Heltens Øre fra et Sidekammer. En Pige, blomstrende som Maiens Rose, kæmpede med tre Baschkirer. Hendes Klædning og Slør var sønderrevet; blodigt straalte de hvide kæmpende Hænder mellem de vilde Uhyrers Skjæg; hendes løvemodige Forsvar havde styrtet En til Jorden, men som dog hang fast ved hendes Knæe, som Jagthunden ved det ædle Vildt; den Anden havde fat om Livet, den Tredie rev hende tilbage ved hendes lange sorte Haarlokker, og rettede Kniven mod hendes Strube. Med Tyrkefanens Skaft slog Leuen Morderen for Panden. „Mit er dette Bytte!" raabte han bydende, og drog hende med Kraft i sine Arme. Men Baschkirerne loe ondskabsfulde og grebe deres Knive; da raslede Pandsere, og Kyrasserer traadte ind, at søge deres Oberst.

Baschkirerne flygtede ud af en Sidedør, og nu først følende Dagens Anstrængelse ved en pludselig Mathed, sank Robert, med Pigen i sine Arme, ned paa den tunge Tyrkefane.

Slaget havde været af store Følger. Fredsbud droge frem og tilbage. Den russiske Hær pleiede sig i det bedste Land af Verden. Robert boede paa det erobrede Landgods, lægende sit betydelige Saar i Hovedet. Han havde tilkæmpet sig en Pleierske, som han ei kunde ønske sig bedre. Den Frugt, den Vin han nød, rakte hun ham; hun ordnede hans Hynder, hun sang til Luthen morgenlandske Sange, hun bragte ham daglig nye Krandse for at smykke hans Leie og oplive hans Sandser ved Blomsternes Duft. Uger forløb, og hun blev ham uundværlig; enhver Dag bandt ham fastere til hende. Tidlig var hun kommen fra Georgien i Storvezierens Harem, hun havde endnu aldrig skuet nogen Mand undtagen hans Sorte; med ubeskrivelig Kjærlighed hang hun derfor ved den høihjertede Kriger, der viste sig for hende lig en Gud. Freden kom, Hæren drog hjem, dog blev en Deel paa Grændsen. Georgierinden var uadskillelig fra Robert, og blev det nærmere ved det uvirksomme Liv under Baabenhvilen. Han blev hendes Lærer og gav hende Troens Lys. Cæcilia Amanda kaldte han hende i Daaben, udtrykkende sin Følelse for hende i Navnet, og Amanda kaldte han hende stedse, naar han ei vilde eller torde kalde hende Elskte.

Men stedse farligere blev Stillingen for den blussende Pige, som for den kraftfulde Mand. Hun hvilte hver Aften i den kjølige Løvhytte ved hans Bryst, spurgte efter mangen Gaade i Naturen, lod sig fortælle om Folk og Lande; han legede med hendes Lokker, hun hang ved hans Mund, og naar han da pludseligt sprang op og ilte ind i sit Sovekammer, da kastede den elskovsfulde Pige sig bedrøvet paa sit Leie og sukkede: „Amanda er dog ikke skjøn, thi han elsker hende ikke!"

Ogsaa en Aften sad de saaledes, da sagde Robert: „Vi holde af hinanden, min Amanda, og dog qvæle vi os, forvirre vore Sandser, og kunne skyldfrie og uden at ville det, vorde ret ulykkelige. Hør mig derfor rolig." Og nu fortalte han hende sin Skjebne, om hans ædle Kone, hvorledes han havde dræbt en Konges Yndling og derfor var bleven landflygtig, hvorledes der var sat en Pris paa hans Hoved, og hvorledes han havde funden Beskyttelse under Czarens mægtige Ørnebanner. Blidtgrædende lagde Amanda sit Hoved til hans Bryst.

„Ikke saaledes! blev den ædle Hr. von Leuen ved: Vi skilles aldrig fra hinanden, jeg bliver evig Din Ven, Din Broder, Din Fader; det Baand, som omslynger vore Hjerter, er en Himmelknude, der ei kan løses af nogen jordisk Haand. Men vi ville fjerne os fra hinanden, før den jordiske Flamme fortærer os, eller bedækker os med uudslettelige Ar. Denne Klædning beskytter mig mod mine Fjender, vi ville reise tilbage til mit Fødeland. Er

min Kone bleven mig tro, saa bringer jeg hende en Søster; er det anderledes, da Amanda, da —" Han talte ikke ud, thi Amanda's Arme omslyngede hans Hals.

Begge reiste nu til Prinds Alexius. En umaadelig Skat af Juveler, der havde ligget skjult i Storvezierens hemmelige Gemakker, kom ved Georgierinden i Roberts Hænder. Forsynet med et Skytsbrev fra Czaren og belønnet med nye Værdigheder, drog han mod Vesten, og betraadte med Haab og Frygt sit Fædrelands Jordbund.

Den tydske Kongestad var i fuld Bevægelse. Folket strømmede gjennem Gaderne ad Slotsporten til, Militairet stod under Vaaben, glimrende Equipager rullede til Slottet, thi idag var det en Hædersdag for den elskede, velgjørende Prindsesse Rosalie. En mægtig fremmed Hersker havde beilet om hendes Haand; idag skete det høitidelige Andragende ved en høibetroet Gesandt.

I det tillukte Meieries østerlandske Gemakker stod General v. Leuen foran Amanda. Keiserhofets høieste Krigerprydelse smykkede ham. Orden straalede ved Orden paa det brede Heltebryst. Amanda knælte for ham. „O, saaledes var Du, Herlige, i hiint Nodens Øieblik! raabte hun: saaledes treen min Cherub til mig i Fortvivlelsen, og derfor hersker hans Billede allene, evigt i mit Hjerte!" — „Min Cæcilia, svarte han: er from

og god. Ikke i Besiddelsen ligger jo Kjærligheds Lykke. Nei, at see og gjøre det elskede Væsen lykkeligt, er Kjærligheds høieste Nydelse. Aldrig skiller Faderen sig fra sit Barn. Dog kan jeg maaskee aabne Dig den unge Kjærligheds Foraarshave, og Cæcilia vil da vorde lykkeligere, end naar hun havde offret den mørke, kolde Mand sine skjønneste Blomster." — Han sagde dette med dyb Følelse og hævet Stemme, hun svarede med milde Taarer, thi det var den første Gang, at han kaldte hende Cæcilia.

„Amanda er en Forskudt! svarte hun med bøiet Hoved: hun har intet uden Dig, kun i Egetræets Skygge havde denne Lilie Beskyttelse og Liv; flyttes den ud derfra, saa er det forbi med den!"

Den straalende, kostelig forspændte Vogn raslede frem; han kyssede hendes taarefyldte Øie, og rullede afsted.

Den kongelige Borgs vide Gemakker rummede neppe Gjæsterne. Musik i alle Sale, Dandsende i høieste Prydelse, Haven oplyst af tusinde Lamper, Springvandets Chrystal straalende i Fyrværkeriets Lys, Folkejubel udenfor, gjenlydende i høien Sky.

Eugenie von Leuen stod i det høie, hvælvede Vindue, gandske sortklædt, kun Diamantkorset glimrede paa det høie Bryst. Rosalie traadte ven-

lig hen til hende. „Du kom dog! sagde hun smigrende: Du gode Sjel, som over Din Venindes Lykke glemmer Din egen Smerte.“ — „Du bliver lykkelig?“ spurgte Eugenie alvorlig. — „Jeg haaber det! svarede Fyrstinden: Høi og ædel kalder Verden min tilkommende Gemal, hvis Billede forkynder en smuk Mand. Men fremfor Alt glæder det mig, at kunne stifte Gavn; jeg har ikke faaet Plads i Verden for at blive en Snylteplante, der kun tærer uden at give Frugter!“ — „Himlen signe Dig!“ sagde Eugenie hjertelig.

„Saae Du Gesandten? spurgte Prindsessen videre: Det er en Tydsker, men har i Tyrkekrigen med Hædersskrammer kjøbt sig et Hædersnavn. Du maa see ham, en skjøn, herlig Skabning, kun mørk som Stridsguden. Det var just en Mand for Dig, og da blev vi ei adskilte.“ — „Rosalie spotter Veninden og opriver mine Saar!“ svarte Frue von Leuen heftigt. — „O Tilgivelse! udbrød den blide Fyrstinde: Rosalie er idag kun Overgivenhed og Letsindighed!“ De omfavnede hinanden og traadte ind i Pragtsalen.

Grev Orni og Oberst Wildung mødtes paa samme Sted. „De Døde stige op! Hvorledes er det med Eder, Greve?“ — „Saa har J ogsaa kjendt ham? O der er ingen Tvivl, jeg veed Alt, han har alt længe boet i Meieriet, og iagttaget sin Kone.“ — „Og har fundet hende tro, afbrød

Wildung ham: og vil lønne hende for sin lange Kummer. Hvor glæder hendes Lykke mig!" — „Det kan ikke være Eders Alvor! svarte Kongeyndlingen studsende: I elskede hende jo ogsaa. Men jeg er Djævlen i denne Himmel!" — „Erindrer I endnu, blev Obersten ved: hvorledes I kaldte mig en vandrende Ridder, da Spøgelset førstegang viste sig for os? Nu ere vi Begge vandrende Riddere! Kun havde I dengang dog Ret, der var en Forskjel paa vor Kjærlighed: min var et Foster af Agtelse, Eders af Begjærlighed og dyrisk Lyst."

„Hvorfor kives jeg med Eder, afbrød Greven ham: Tiden er kostbar, en andengang Svar paa Eders Stiklerier. Endnu er Gjensynstimen ikke kommen, jeg forhindrer den idag; og ved Helvedes Aander sværger jeg: lykkelig skal han ei besidde hende!" —

„I spøger stygt! svarte Obersten fast: dog sværger jeg ved Himlen: forstyrrer Eders Haand paany denne Qvindes Lykke, saa knækker denne Haand Eders frække Nakke!"

Rask forlod den Brave Skurken, Denne loe foragteligt efter ham og vinkede ad sin Tiener og Fortrolige, en skeeloiet Neapolitaner, der sneg sig frem. „Har Du besørget Alt?" spurgte han. „Alt! hvidskede den Skeelende: Et Vink af Eder, og Fyrværkeriet begynder!"

Natten var frygtelig sort. Tykke Skyer bedækkede Himlen. Søens Bølger taarnede sig i ængstelig anende Urolighed. Amanda traadte den hjemkomne Robert venlig imøde.

„Er Du vendt tilbage til det fordums elskede Hierte?" spurgte hun. — „Jeg har seet hende! svarte han: Hun er min Troskab værdig, værdig mit Offer og enhver Løn!" — „Og naar skjenker min ædelbare Broder mig den herlige Søster?" — „Imorgen. Guido og Prindsesse Rosalie forberede hende paa denne Overraskelse. Kun langtfra saae hun mig, og gjenkjendte ikke i det skjæggede med Ar bedækkede Ansigt, sin Elskede."

Endnu langt ud paa Natten sad de der. Han talte om sine Forhaabninger, og malede Billeder af den smilende Fremtid. Amanda hørte stille paa ham. Ogsaa Guido blev nævnt. Robert berørte med mangt et Spørgsmaal den rødmende Piges Hjerte. Pludseligt bankedes der paa Gaardens Port, Hundene tudede, og fra Staden lød dumpe Toner, som Klokkeklang og Hornlyd.

„Hvem der saa silde?" spurgte Robert. — „For Guds Skyld, kom ud, kom hastigt ud, ædle Hr. von Leuen! raabte Guido's Stemme: Eders Huus er i Fare, Slanger myrde Eders Kjæreste!" Hastigt fore de ud. Det hvide Slot ved Søen stod i Flammer, rundtom var Egnen lys som midt om Dagen, Bølgerne bævede i Flammelyset, og Stormen spillede med de høitflammende Ildtunger.

„Baade!" skreg Robert frygteligt og ilte gjennem Krattet. Med stærk Arm brød han Lænken,

som bandt Fiskerbaaden, greb Aarerne og sprang tilligemed Guido i den. Amanda kastede sig, høitbedende om Hjelp, paa Knæe ved Strandbredden. See, da fremstillede et sælsomt Billede sig for hende, ligt Dommens Dag. Hiinside Søen paa en Klippetinde, viste sig en høi, sort Skikkelse, indhyllet i en Kappe; den strakte Armen ud over Søen og raabte med Grev Orni's hule Stemme: „Vaagn op, Robert von Leuen! Vaagn, og opsank i en Sorgeurne Din Kones og Barns Aske!" En Haanlatter skingrede bagefter, men inden den havde udtonet, traadte en anden Skikkelse til, greb som en Gesandt fra Helvede den djævelsk Leende; Oberst Wildungs Stemme tordnede: „Mordbrænder! Modtag Lønnen for Din sataniske Ondskab!" Og ned fra Klippen styrtede den sorte Raaber, Vandet modtog ham med bragende Støi og opslugte ham.—

Med stærke Arme havde Mændene roet Baaden nær til Slottet. I dette Øieblik blev et Vindue stødt op, og Eugenie viste sig med sit Barn paa Armen, i høieste Fortvivlelse. „Ned! Ned i Din Mands Arme!" raabte Robert i frygtelig Følelse af den Fare, der omsvævede hans Elskte. — „Kalder Du? svarte hun: Kalder Du, min Mands Aand? Jeg kommer, og bringer Dig tro Din Søn!"

Rask styrtede hun sig ned fra Balkonen. Barnet faldt ud af hendes Arme, Guido styrtede sig ud af Baaden for at gribe det. Let vendende Baaden havde Robert snart fravevet Bølgerne den Afmægtige, lagt hende sagte ned i Baaden, og roede

nu med overmenneskelig Kraft mod Strandbred-den. Amanda og hans Tyende modtoge hende, og paa det bløde Leie vaagnede Eugenie snart i den Dødtroedes Arme. Hvilket Øieblik! Kun Udraab, kun halve Ord betegnede den glædedrukne Sjels Henrykkelse. Pludseligt greb en iiskold Gysen hende. „Mit Barn! udraabte hun: Hvor er det? O jeg selv styrtede det i Døden!"

I dette skrækkelige Øieblik traadte Guido ind, og lagde den grædende Dreng i Faderens Arme, ved Moderens Hjerte, og fra den Enes Mund blev den reven til den Andens, indtil alle Tre samledes i en lang Omfavnelse.

Stille hvilte Guido's Øie paa Amanda's Aasyn, som stod der med bønligtfoldede Hænder, forskjønnet ved et Smil, der var et Gjenskin fra Himlen. Men Robert stod op og greb Guido's Haand. „Du har reddet mig den største Skat, jeg vil gjengjelde Dig, hvis jeg kan!" Med disse Ord kastede han Sangeren i den høitrødmende Jomfrues Arme.

Og da nogle Maaneder vare forløbne, da hævede sig atter paa Høien ved Søen et nyt hvidt Slot, hvori den tappre og ædle Hr. von Leuen favnede sin trofaste Hustru og deres skjønlokkede Søn. Men ligeoverfor i det skjønne Meierie boede Sangeren Guido med sin deilige lille Kone, og sang i Lunden Glædessange til Vaaren, Mayen, og Hymner til Forsynet; men ingen Sang lykkedes saa godt som Vuggesangen, han digtede for

Cæcilia Amanda, og hvilken snart alle Mødre i hele Landet, baade Høie og Lave, sang ved deres Børns Vugge, og som beholdt sit Værd lige til den sildigste Tid.

(Blumenhagen.)

Dødseileren.

Et Sømandssagn.

Vort Skib havde igjen forladt det gode Haabs Forbjerg, og allerede tabte vi Taffelbjerget af Sigte, da Søen, der som bekjendt, paa denne Høide er mere stormende end i nogen anden Egn af det beseilede Ocean, begyndte at blive urolig. Veiret var bleven tykt og taaget, og Vinden, der forhen kulede rask, lagde sig nu stundom gandske, for atter med fornyet Kraft at reise sig, indtil den atter sagtnedes, ret ligesom den beherskedes af et mørkt Lune. Frygtelige Bølger optaarnede sig fra Sydost. Vore Seil sloge mod Masterne, og Skibet krængede voldsomt, uden at bevæge sig af Stedet. Klokken to havde vi et Vindstød, ledsaget af Torden og Regn. Matroserne begyndte at blive urolige og havde deres Øine ængstlig vendte forud fra Skibet. De sagde, vi vilde faae en urolig Nat, og at det ei var Umagen værd at lægge sig.

Vi gik med faa og stærkt revede Seil indtil det blev mørkt; da meente Capitainen, at det var sikkrest at lægge bi. Vagten paa Dækket bestod af fire Mand, af hvilke den Ene maatte holde Udkik forud, da det mørke Veir neppe tillod os at see en Kabellængdes Afstand fra Skibets Bov. Denne Mand, navnlig Tom Willis, gik ofte frem paa Dækket, som saae han sig om efter Noget, og naar de Andre raabte til ham, hvad han saae efter, gav han dem intet bestemt Svar. De nærmede sig derfor til ham og syntes forbausede, uden dog i Begyndelsen at sige noget. Endelig raabte En af dem: „Gaae Vilhelm, og kald paa Afløsningen!" Matroserne, som allerede sov i Køierne, knurrede over dette utidige Raab, og forlangte at vide, hvad der var paafærde paa Dækket. „Kommer op og seer! svarede Tom Willis: det vi have for Øie, er ikke paa Dækket, men foran Skibet." Da de hørte dette, løb de iilfærdigen op i Skjorteærmerne, og da de kom forud, hørte de de Andre hviske: „Hvor er det? jeg seer det ikke!" spurgte den Ene, hvorpaa den Anden svarte: „Ved det sidste Lynglimt saae jeg det tydeligt, det havde ingen Seil oppe, men vi, som kjende dets Historie, vide, at det med alle sine Seil aldrig vil naae Havn."

Imidlertid havde Matrosernes Passtaren bragt nogle af Passagererne op paa Dækket; men de saae Intet, thi Skibet var omhyllet af et tykt Mørke og af de funklende Bølgers Brusen, og Søfolkene undvege deres Spørgsmaal. Nu kom ogsaa Skibspræsten op paa Dækket. Han var en

Mand af alvorlig og beskeden Anstand, og meget elsket af Matroserne, der kaldte ham den gode Georg. Han hørte, hvorledes en Matros spurgte en Anden, om han nogensinde tilforn havde seet den flyvende Hollænder, og om dette Skibs Historie var ham bekjendt, hvortil Denne svarte: „Jeg har hørt, at den driver omkring paa disse Farvande, men hvad er Aarsag i, at den aldrig naaer Havn?" — Den Første vedblev: „Den var et Skib fra Amsterdam, som den forlod for omtrent 70 Aar siden. Capitainens Navn var Vanderdecken. Han var en dygtig Sømand, som ikke veeg for Fanden selv. Man fortæller, at da han seilede omkring Forbjerget, søgte han en heel Dag forgjeves at løbe ind i Taffelbayen, som vi denne Morgen have seet. Men Vinden var imod, og Vanderdecken gik, forbandende Vindene, omkring paa Dækket. Ved Solens Nedgang prajede et Skib ham, og spurgte, om han ikke agtede i denne Nat at løbe ind i Bugten. Vanderdecken svarte: „Jeg vil være evig fordømt, om jeg gjør, skulde jeg end seile heromkring til den yderste Dag!" Og vist er det, at han aldrig kom ind paa Bugten, thi man troer almindelig, at han endnu driver omkring paa disse Have, og vel endnu længe vil gjøre det. Man seer aldrig dette Skib uden i stormende Veir." — Hvorpaa en Anden sagde: „Vi maa dreie af for ham. Man siger, at Capitainen sender, naar der kommer ham et Skib i Sigte, en af sine Baade ud, og søger paa enhver mulig Maade at

bringe Breve over paa det, men det fører intet Godt med sig." — Tom Willis vedblev derpaa: „Vi have nu saa svær Sø imellem os, at vi ei have at frygte hans Besøg." — „Derpaa skal vi dog ikke forlade os!" sagde en Anden.

Noget af denne Samtale var kommen endeel af Passagererne for Øre og gjorde dem urolige. Imidlertid kunde man knapt adskille Larmen af de væltende Bølger fra den fjerne Torden. Vinden havde slukket Lyset i Rathuset, og Ingen vidste, paa hvilken Streg Skibet laae. Passagererne frygtede for at spørge, da de ei forlangte at vide meer end det, som allerede bragte Haaret til at reise sig paa deres Hoveder, thi medens de tilskreve Veirets Beskaffenhed deres Frygt, saae man dog gandske tydeligt, at denne reiste sig af en anden Aarsag, som de ei vilde være sig bekjendt. Da Lampen atter var antændt i Rathuset, mærkede man, at Skibet laae meer i Vinden end det forhen havde gjort, og Passagererne bleve noget muntrere.

Imidlertid havde hverken Stormen eller Tordenen taget af, og snart viste et Lyn os de oprørte Bølger omkring os, og i det Fjerne den flyvende Hollænder, som for fulde Seil, rasende jaget af Stormen, gjennemskjar Bølgerne. Vi saae dette Skuespil kun et Øieblik, men det var nok for at betage de Reisende al Tvivl. En af Matroserne raabte: „Der løber han for fulde Seil!" Præsten havde hentet sin Bønnebog op, for deraf at øse noget til Husvalelse for de forsagte Gemytter.

Han tog i denne Hensigt Plads ved Compasset, saaledes, at Lyset kastede sit Skin paa Bogens hvide Blade, og læste med høitidelig Røst Bønnen for dem, der ere stødte i Havsnød. Matroserne stode med overlagte Arme omkring ham, og deres Blikke tilkjendegave, at de ei vendte sig nogen stor Virkning deraf. Dog tjente det idetmindste til for en Tid at fastholde Opmærksomheden hos dem, som befandt sig paa Dækket.

Imidlertid viste de aftagende Lyn endnu kun Bølgerne optaarnede om Skibet; dog syntes Matroserne at troe, at det Værste endnu ikke var overstaaet, men betroede deres Bemærkninger og Anelser allene til deres egen Omgivelse. Ved denne Tid kom Capitainen, som hidtil var forbleven i sin Køie, op paa Dækket, og spurgte med en spøgende Mine, hvad det var, som gjorde dem Alle saa bestyrtede. Veiret, sagde han, holdt paa at stille af, og han undrede sig over, at hans Folk kunde gjøre saa mange Ophævelser af en saadan Smule Vind. Da man nævnte den flyvende Hollænder, loe han og sagde: han ønskede nok at see et Skib i saadan Nat med Topseil. Præsten tog ham ved en Knap og førte ham til Siden, hvor han syntes alvorlig at tale til ham. Medens de gik med hverandre, hørte man Capitainen raabe: „Lad os passe vort eget Skib og ei bekymre os om slige Ting!" Med denne Beslutning sendte han en Mand tilveirs for at furre en Raa, som med stor Allarm skamfilede paa Masten. Det var Tom Wil-

lis, som fik dette Hverv; da han kom ned igjen, sagde han, at Alt nu var gjort fast, og at han nu haabede det snart skulde klarne op, og at de ikke vilde faae meer at see af det, som de frygtede for. Capitainen og en af Officererne loe overlydt imellem sig, hvorpaa den Geistlige sagde, at det vilde være bedre at undertrykke sig utidig Lystighed. Anden Officeer ombord, en Skotlænder, ved Navn Duncan Saundersøn, som havde studeret i Aberdeen, holdt sig alt for viis til at troe Matroserne, og slog sig ligeledes til Capitainen. Han raadte Tom Willis til at laane sin Bedstemoders Briller, naar han atter kom paa Udkik. Tom vendte sig ærgerlig bort og mumlede ved sig selv, han vilde dog troe sine egne Øine til imorgen, og stillede sig paany ved Rælingen, hvor han syntes med stor Opmærksomhed at see forud. Stemmerne tabte sig lidt efter lidt, thi de Fleste vare atter gangne tilkøis, og vi hørte Intet uden Tougværkets Pidsken paa Masten og Bølgernes Bryden mod Boven hvergang Skibet vendte sig. Efter en kort Pause begyndte de paany at lyne, og paa eengang raabte Tom Willis: „Der er Vanderdecken igjen! Han satte nu just en Baad ud.“ Alle som befandt sig paa Dækket løbe til Tom. Den næste Lynstraale oplyste i vidt Fjerne det stormende Hav, og viste os ei allene den flyvende Hollænder, men ogsaa en Baad med fire Mand. Baaden var ikke to Kabellængder fra vort Skib. Den Mand, som først havde seet den, løb til Capitainen, som i stor Bevægelse gik frem og tilbage uden at svare. En

Officeer raabte: „Hvem kaster et Toug til denne Baad?" Men Skibsfolkene saae paa hinanden uden at røre sig. Baaden var nu kommen os lige paa Siden, da Tom Willis raabte: „Hvad ville I? eller hvilken Djævel har i dette Veir blæst Jer herhid?" En skrallende Stemme fra Baaden svarte: „Vi ønske at tale med Jeres Capitain!" Men Capitainen taug stille, og fra Baaden klattrede en Mand op paa Dækket. Han havde Udseende af en modig, af Veiret haardt medtagen Matros, med nogle Breve i Haanden. Vore Matroser droge sig afveien for ham. Men Præsten traadte henimod ham og spurgte: „Hvad er Hensigten af Hans Besøg!" — „Den Fremmede svarte: „Vi ere i lang Tid fastholdte her af ugunstigt Veir, og Capitain Vanderdecken ønsker at faae disse Breve til Europa."

Nu traadte vor Capitain frem og sagde med al den Kjækhed, han formaaede at fremtvinge: „Giv Eders Breve til et andet Skib, jeg kan ei tage derimod!" — Den Fremmede svarte; „Vi have anmodet mange Skibe derom, men de fleste ville ikke modtage vore Breve." Hvorpaa Tom Willis mumlede: „Det vilde være bedst for os, om vi gjorde ligesaa, thi man siger, at der skal være en nedsænkende Kraft i Jeres Papirer!" Den Fremmede, uden at svare ham, spurgte, hvorfra vi vare. Da man sagde ham, at vi vare fra Portsmouth, jamrede han: „Give Gud, I vare fra Amsterdam! O, kunde vi dog igjen faae det at see!" Da han sagde disse Ord, skrege Mændene, som

vare nede i Baaden, med gjennemtrængende Røst paa hollandsk, idet de vrede deres Hænder: „O maatte vi dog see det igjen!" — Capitainen spurgte, hvorlænge de havde været i Søen? — „Vi have tabt vor Regning, svarte han: thi vor Calender blæstes overbord af Vinden. O, tag mod vore Breve!" — Hvorpaa den Geistlige svarte: „Eders Breve vil ei gavne Jer, om de end bleve afleverede i Amsterdam, thi de Folk, som de ere adresseerte til, ere sandsynligviis ei meer at finde der, det skulde da være under ældgammel Grønsvær paa Kirkegaarden."

Den uvelkomne Gjæst vred her paany sine Hænder og syntes at græde. „Det er umuligt! svarte han: vi kunne ikke troe Eder. Vi ere længe omdrevne her, men Fædreland og Slægtninge glemmes ei saa let. Der gives ingen Regndraabe i Luften, som ei føler sit Slægtskab med den anden, og de falde tilbage i Havet for at gjenforenes. Her er et Brev fra vor anden Baadsmand til hans eneste Ven og Farbroder, Kjøbmanden, som boer i det andet Huus paa Stunkmyachtgaden." Han holdt Brevet iveiret, men Ingen nærmede sig for at modtage det. Da lod Tom Willis sin Røst høre og sagde: „En af vore Folk her siger, at han forrige Sommer har været i Amsterdam, og at han ved for gandske vist, at Gaden af dette Navn allerede for tredsindstyve Aar siden er bleven nedreven, og at der nu paa dens Sted allene staaer en eneste stor Kirke." Da sagde Manden fra den flyvende Hollænder: „Det er umu-

ligt. Vi kunne ikke troe Eder! — Her er et andet Brev fra mig til min kjære Søster, tilligemed en Vexel til en ny Hue for hende." — „Sandsynligviis, sagde Willis: hviler hendes Hoved nu under en Gravsteen, som vil overleve alle Modens Forandringer. Men paa hvilket Huus er Eders Vexel trukket?" — „Paa Vanderbruck & Compagnie." — Da sagde den Mand, om hvem Tom Willis forhen havde talt: „Da troer jeg, at der nu bliver et lidet Tab at befrygte, thi dette Handelshuus er allerede for 40 Aar siden gaaet tilgrunde, og Vanderbruck blev siden savnet. Men at erindre sig disse Ting er det samme som at rode op i Bunden paa en gammel Kanal." — Vred raabte den Fremmede: „Det er umuligt! Vi kunne ei troe det. Her er et Brev fra Capitainen til hans elskede og trofaste Hustru, som han efterlod sig paa et Landsted ved Bredden af Harlemersøen. Hun lovede, at hun inden han kom tilbage, vilde lade Huset prægtigt male og forgylde, og anskaffe nye Speile for Stadsestuen, saa at hun paa eengang kunde see saamange Billeder af Vanderdecken, som om hun havde sex Mænd." — Matrosen svarte: „Hun har siden havt Tid nok til at have sex Mænd, men var hun endog endnu ilive, saa er det ei sandsynligt, at Vanderdecken nogensinde mere vil forurolige hende." — Da Hollænderen hørte dette, begyndte han paany at græde og sagde, at dersom vi ikke vilde modtage Brevene, saa vilde han efterlade dem her; derpaa rakte han sine Papirer til Capitainen, til Skibspræsten og siden til det

hele Skibsmandskab, men Enhver, som han tilbød dem, veeg med tilbageholdte Hænder fra ham. Han lagde derfor Brevene paa Dækket, betyngede dem med et Stykke Jern, som laae i Nærheden, svang sig derpaa ud over Rælingen og ned igjen i Baaden, som med eet var pludselig forsvunden, som om den aldrig havde været der.

Matroserne gnede deres Øine, som om de tvivlede om Virkeligheden af det, de havde seet, men Brevene, som endnu laae paa Dækket, bevisste altfor tydeligt, at de ei havde dromt. Saunderson spurgte Capitainen, om han skulde tage dem op og lægge dem i Brevkassen, og da han intet Svar fik, vilde han taget dem, men Tom Willis holdt ham tilbage og sagde: at Ingen maatte røre dem.

Imidlertid var Capitainen gaaet ned i Kahytten, hvor Præsten fandt ham ved sit Flaskefoer, skjenkende sig et stort Glas Brændevin. „Her Charters er Noget mod den kolde Natluft!" sagde han, for at skjule sin Forvirring, til den Indtrædende. Men Præsten vilde ikke drikke, og efterat Capitainen havde tomt sit Glas, gik de atter op paa Dækket, hvor de fandt Matroserne i Beraadslutning om hvad der skulde foretages med Brevene. Tom Willis foreslog, at man med en Baadshage skulde kaste dem overbord. Men en Anden sagde, han havde altid hørt, at det hverken var raadeligt at modtage dem godvilligen, eller, naar de engang vare der, da at kaste dem over Skibs-

borde. „Ingen røre dem! raabte Skibstømmermanden: den bedste Maade, hvorpaa man skal bære sig ad med den flyvende Hollænders Breve, er den, at man nagler et Bræt over dem, for at de, naar han atter skulde sende Bud efter dem, endnu kunne befinde sig der, hvor han efterlod dem.

Tømmermanden gik for at hente sit Værktøi frem. Medens han var borte, krængede Skibet voldsomt til den ene Side, Jernstykket gled derved af Brevene, og Vinden førte dem med en stormende Fart overbord. Matroserne opløftede et Glædesskrig, og de tilskreve den Forandring, som nu indtraadte i Veirliget, den Omstændighed, at vi vare blevne Vanderdeckens Breve qvit. Kort derefter gik vi atter under Seil, og efter at Natvagten var bleven udstillet, begav det øvrige Mandskab sig beroliget tilkøis.

Skildvagten.

En Scene af Keiser Joseph II Privatliv.

Keiser Joseph den Anden, som vil evigt straale i Østerriges Fyrsterække, gjorde som bekjendt ofte smaae Aftenvandringer. I simpel Dragt, sædvanlig indhyllet i en Kappe, dog sjelden uden en lille Kaarde ved sig, sneg han sig gjennem en Sideport fra Slottet ud paa Gaderne. Udenfor hiin

Slotsport stod sædvanligt kun een Skildvagt, der havde Ordre til, at raabe sagte an. — Monarken havde engang arbeidet til silde ud paa Aftenen, og han, Herskeren af meer end tyve Millioner, følte sig nu saare eensom og forladt. Han traadte hen til Vinduet: det var en stjerneklar, bidende kold Aften. Følelsen af hans Eensomhed vilde sætte ham i en Stemning, han var en Fjende af; for at forjage denne, gik han ud. Han strøg op og ned af nogle Gader; den haarde Kulde havde gjort dem øde. Fortrædelig vendte han tilbage og kom til Slottets lille Port. Dennegang raabte Skildvagten ham slet ikke an. Dette satte Keiseren i Forundring. Han blev et Øieblik staaende og sagde vredt: „Hvorfor raaber Du ikke?" Istedenfor at svare, vendte Gardisten sig bort og slog Kappen tættere om sig. Endnu mere forundret traadte Joseph hen til ham, tog ham ved Skulderen og spurgte atter. Intet Svar, men et fravendt: Ak Gud! blev dybt fremsukket. „Hvad er her paafærde!" raabte Fyrsten høit, og greb Soldaten haardt nu ogsaa i den anden Skulder. — Skildvagten styrtede ned for hans Fødder, ud af Kappen fremkom en smuk Pige, og idet den martialske Gardehue faldt af hende, bad hun saa bønligt: „For alle Helgenes Skyld, rob ikke mig og min August!" — „Staae op! Hvem er Du? Hvorledes er Du kommen hid?" spurgte Fyrsten mildere, og Eventyret begyndte at more ham. — „Jeg vil tilstaae Alt, svarte hun: kun sagte, saa at Ingen hører os! Jeg er en stak-

kels Pige, August er min Brudgom, han skulde iaften staae Post her fra Ti til Tolv, det er saa forfærdelig koldt, han er ikke vel, det gjorde mig saa ondt, jeg kom hid, jeg holdt ikke op, førend han gav mig Geværet og disse Ting, og gik hjem til Mit for at varme sig et Qvarteerstid. Hvem kunde da troe — Barmhjertighed, naadige Herre, jeg er Skyld i det Alltsammen!"

„Barn, veed Du ogsaa, at Din August har gjort en slem Streg, der vil bekomme ham ilde, naar den bliver robet?" sagde Joseph og betragtede den af Angest og Kulde skjælvende Pige noiere. — „Robet? udbrød hun: Nei, det gjør De ikke! Det gjør De vist ikke!" — „Nu, for Din Tillids Skyld, svarte Keiseren: vil vi see, hvad der er ved at gjøre! Læg de Sager ind i Skilderhuset, gaae udenfor og bie, jeg er strax hos Dig igjen." — „For Alt i Verden: svarte Pigen ængstelig: Hvad vil De gjøre? Og jeg, skulde jeg gaae bort? Saa maatte jeg jo forlade Posten? Nei aldrig!" — Endnu venligere tog nu Monarken Ordet: „Jeg maa tale med Capitainen. Bliv ikke bange; han er min gode Ven og tier vist. Gjør, hvad jeg har sagt Dig, paa mit Ansvar!" Han gik ind i Slotsgaarden, imedens Pigen endnu besvor ham at blive. Han lod Capitainen kalde, befalte ham at tie, sætte en anden Karl paa Post og at sige Denne, at han havde givet August Afløsning for Sygdoms Skyld. „Men pas paa, lagde han til: naar Denne kommer tilbage. Læs ham Texten og lad ham derpaa arrestere."

Fyrsten gik nu tilbage igjen til Pigen. Hun stod trofast paa sin Post, og lod sig ikke vise bort derfra for Capitainen traadte til, og hun saae den anden Garde komme til Afløsning. „Nu! saa kom dog! sagde Keiseren paaskyndende: Du seer jo Alting er i Rigtighed! Jeg vil kun vide, hvor Du boer." — „Ikke langt borte, svarte hun: der henne i det lille Stræde." Han svøbte hende ind i sin Kappe, men ledte hende ad en anden længere Vei, hvortil han vel havde sine gode Grunde. Endelig kom de til det lille Huus; Pigen aabnede sagte; man traadte ind i det lille, fattige, men nette Kammer. En gammel Kone, saa gulbrun som den Bedstefaderstol, hvorpaa hun sad, sprang halv i Søvne op og sagde: „Naa, er Du der igjen Christine! August maa da ret være sprungen for at afløse Dig; jeg meente, han kunde neppe være ude af Huset." Ved de sidste Ord faldt den Fremmede hende først i Øine, og hun trak i sin Forundring Stavelserne ud saa langt, som de vilde lade sig trække, imens hun monstrede Herren fra Top til Taa.

Denne opdagede ved Lampens matte Skin, hvad for en saare smuk Skabning Christine var. Imedens han gottede sig med at beskue hende, fortalte hun den Gamle under fornyet Angest Sagens hele Sammenhæng, og sluttede med en Taksigelse til sin Ledsager. Den Gamle var uudtømmelig i at opregne de mulige skrækkelige Følger af denne Udaad nu, da den var skeet. Christines Frygt fik derved ny og stærkere Næring. „Ja,

ja, sagde Joseph smilende: Sagen kunde blive slem, naar jeg ikke var; men jeg sværger Dig til, mit Barn, at Ingen skal faae det at vide. Men, tilføiede han, og klappede hendes Kind: nu maa Du heller ikke være saa fremmed og uvenskabelig imod mig." — Hun saae paa ham uden at sige et Ord, og en skjøn Purpurild foer over hendes Ansigt. Den Gamle knurrede saa smaat: „Ja tænkte jeg det ikke nok, at det vilde blive Enden!"

„Dine Stole ere ikke de bedste, kjære Christine! blev Fyrsten henrykt ved: men see, der er en smuk lille Seng. Sæt Dig hos mig, og lad os sladdre lidt tilsammen." Nu gjorde Pigen store Øine. Pludseligt syntes et Lys at gaae op for hende, og hun fjernede sig forsigtig alt længere og længere bort fra sin Ledsager. Denne, derved endnu mere fristet, fulgte hende og forsøgte Alt for at bringe hende til at sidde hos sig. Den Gamle knurrede saa smaat: „Naa, der har vi det! Ja de unge Herrer gjøre ikke noget for en Pige for Intet! Saadan er den onde Verden!"

Da Fyrstens smigrende Bestræbelser vare spildte, sagde han alvorligt: „Betænk, Christine, at Du har Din Kjæreste Skjebne i Dine Hænder. Og seer Du, det skal være Din Medgift, naar Du vil ikke være saa underlig!" Han kastede Børsen paa Bordet. Christine saae ikke did; men den Gamle saae. Med Kjendermine veiede hun Børsen i sin Haand, tog Pigen tilside og hviskede: „Min Glut, der er Guld i! Tingene staae rigtignok slemt, men Du gode Gud, naar man engang

er i Leiervold, faaer man gjøre en Dyd af Nødvendighed. Skarpe Knive faae let Skaar. Og — ih nu! Du forstaaer mig vel — "

Joseph, der havde liden Tro paa Qvindetroskab, gjettede af den Gamles livelige Minespil, de hemmelige Underhandlinger, og lovede sig det bedste Udfald. Men han havde feilet. „Nei, nei, sagde Pigen, og vendte sig fra den Gamle. Tøvende stod hun, og hendes Øine vare vaade; hun trykte de foldede Hænder fastere, ængsteligere til sit Bryst, derpaa vendte hun sig pludselig og udbrød vemodigsødt: „Forbarmelse, naadige Herre!"

Da blev Fyrsten pludselig omstemt. Det var heel anderledes her, end han var vant til at erfare. „Vær kun rolig, gode Pige!" sagde han, selv halvtforlegen, og han torrede godlidende de klare Perler fra de blomstrende Kinder. „Hvad skal jeg gjøre for Dig?" vedblev han. — „Tie!" hvidskede Pigen. — „Der har Du min Haand!" — „Og . . . ak, bliv ikke vred . . . og gaae!" — „Gaae? sagde Joseph langsomt: Hm — ogsaa det. Giv mig et Kys til Afsked." — „Ja, ja! udbrød Pigen fuld af Glæde og sloi om hans Hals: der, og det ovenikjøbet!" Nu lukkede hun hurtig Døren op, og skjød saa net Hans Majestæt ud af den.

Det var den Mand, der vidste adskillige hundrede Mile bort at sætte sin Villie igjennem, en Smule underligt, saaledes at maatte give efter for en fattig Pige. „En Kurv, en fuldkommen Kurv af saadan en Christine!" sagde han leende ved sig

selv, da han gik bort. Han sov ikke rolig den hele Nat. Den smukke Piges Billede omgjøglede hans Sjel. For han gik hjem med Pigen havde han besluttet, at tilgive August og give ham fri den næste Morgen. Men da nu denne kom, fandt han det bedre, at lade den stakkels Lykkelige sidde lidt endnu. „Hvad skal der blive af, sagde han til sig selv: naar endog de, som umiddelbar skulle vaage over mig, gjøre sig skyldige i saadan Letsind!"

Den Time kom, da Keiseren tilstædte Enhver af sine Undersaatter Audientse. Han traadte ind i den med Suplikanterе opfyldte Sal. Hans Blik faldt snart paa en velklædt Matrone, der, alt i Afstand, ved en dyb og vanskelig tilbageholdt Smerte udmærkede sig blandt Hoben. Hun løftede kun sjelden de forgrædte Øine iveiret, og syntes med Flid at træde tilbage, indtil Sværmen var forsvunden. Ogsaa dette undgik ikke den godhjertige Fyrstes Opmærksomhed. Med særdeles Velvillie, vendte han sig endelig til hende: „Hvad har De at sige mig?" — „Naade, Naade for en Ulykkelig! begyndte Konen og vilde synke i Knæe, medens Taarer voldsomt frembrøde: Han elskede en dydig Pige; hun skulde allerede være min Datter, da lærte en fornem Herre at kjende hende, vidste ved snedige Konster at vinde hende — i vanvittig Skinsyge overfaldt Brudgommen Pigen; dog lever hun endnu og bliver frelst. Den Ulykkelige er flygtet. Ak, han er min Søn, min eneste Søn, min Alderdoms Støtte og Glæde! Naade for ham! Han bliver saa vel desuden aldrig mere lykkelig!" Hun vilde paany

kaste sig ned for Monarken; med blussende Kind trykkede han, gjennemrystet, den ulykkelige Moders Haand, sagde hende nogle Trostensord, og lovede at sende Pigen sin egen Læge.

Taus traadte Joseph ind i sit Kabinet; taus kastede han sig paa Ottomanen. Han kunde ikke sige selv hvad han fornam. Hvo der endnu kan sige det, han fornemmer det ikke. Han lod Capitainen komme, for at underrette sig om Arrestanten. „August, sagde Denne: er en af de braveste Karle i mit Compagnie. Han har kun givet efter for Pigens Bønner, fordi han saare smertelig følte Følgerne af en Forkjølelse, som han, for at undgaae sine Kammeraters Drilleriier, ikke havde villet tilstaae. Da jeg forkyndte ham Arrest, slog han sig med Heftighed for Panden, svarte Intet, og har, siden hiin korte Forklaring til mig, ikke sagt et Ord." — Monarken tog Ordet: „Paalæg ham nok engang Taushed, og lad ham saa strax fri; sig ham, at han vel ikke mere kan være i Tjenesten, men at der vist skal blive sørget for ham. Lad ham ikke mærke, fra hvem det kommer."

Nu følte Monarken sig let og beroliget, skjondt den blomstrende Piges Billede endnu omsvævede ham. Aftenen kom; Christines Afskedskys traadte atter levende for hans Sjel. „Hvorfor skulde Du nægte Dig den Glæde, at see Parret i sin Lykke!" sagde han, kastede Kappen om sig og gik.

Han bankede sagte paa, den Gamle lukkede op, og syntes heel forbauset ved at see ham. En hurtig Bevægelse af hende gjorde, at Lyset gik ud.

„I Øieblikket skal jeg igjen have det tændt!" sagde hun og sprang ind. Men Fyrsten havde mærket, at den Gamle havde gjort det med Forsæt, for at faae et Paaskud til at træde først ind i Værelset. Hans Blod trængte sig hedere til Hjertet. Han vilde saa gjerne straxt have fulgt den Gamle, havde han kun i sit Hastværk kunnet finde Døren. Da aabnede Konen den og lyste ham ind. Fyrsten fandt Alting som igaar, men Christine i Taarer.

„Du græder, Barn! begyndte han: og min Ven, Capitainen, har dog sagt mig, at Din Brudgom var bleven fri." — „Aa ja, det er vel sandt; men han maa ikke mere tjene sin gode Keiser, og det var han saa stolt af." — „Tjene — aa jo, det maa han nok, kun ikke som Soldat. Capitainen sagde, der skal blive sørget for ham." — „Ja, naar de kun ikke glemme det; men der plager os endnu en Angst." — „Og det er?" — „August har sagt: at det er umuligt, at Capitainen saaledes paa sin egen Haand har kunnet afgjøre Tingen, og at det maa være bleven robet for Keiseren selv." — „Hvorfor det?" — „Jo, det sagde August. Og da vil han skamme og græmme sig ihjel. De er vel den Hr. Grev D., sagde August, der saa tidt uden Omstændigheder gaaer til Keiseren, og De har vel sagt ham det —." „Hvorledes? jeg?" sagde Fyrsten. — „Nei, nei! Vær ikke vred. Jeg har selv stridt med ham om, at De aldrig kunde gjøre det. O Gud, jeg gjør mig saamange Bebreidelser over den hele Sag!"

Saaledes sukkede hun dybt. Derhos slog hun de sorte Øine fortryllende mod Himlen, det ungdommelig spæde Bryst hævede sig endnu høiere ved Angestens korte Aandedræt, hun lod med Smerte de fastfoldede Hænder synke i Skjødet. Saa indtagende havde Fyrsten endnu ikke seet hende. Smigrende og sagtelig, bøiede han hendes Hoved, for at det skulde hvile ved hans Bryst.

„Jeg seer nok, jeg maa fortælle Dig Sagens hele Sammenhæng!" begyndte han, og fortalte en saa forunderlig indviklet, med allehaande hensynsfulde Insinuationer gjennemvævet Historie, at den med Forundring lyttende Christine slet ikke begreb, hvad det sigtede til, indtil det endelig paa eengang blev hende altfor klart. Nu sprang hun dybt krænket op, og vilde just givet en fast uforsagt Erklæring, da man idetsamme hørte et heftigt Udraab af den Gamle udenfor, og et endnu mere heftigt af en kraftig Basstemme, hvorpaa Døren blev stødt op, og August trodsende treen ind.

„Min Herre, De har fornærmet min Kjæreste! Jeg kan ikke for, at den Gamle har holdt mig op derude, og at jeg saaledes har hørt Deres Anmodninger. Jeg seer — idet han sik Øie paa Kaarden, som Keiseren havde lagt fra sig — De er Militair; De maa slaaes med mig!" — „Jeg? med Dig?" sagde Joseph leende. — „Ja anderledes kommer De ikke herfra!" blev August endnu vredere ved, og rev sin egen Kaarde ned fra Væggen. Fruentimmerne hang sig bedende om ham, medens Keiseren stod rolig og saae derpaa. Men

da Soldatens Hidsighed ei lod sig styre, udbrød han endelig med nogle Ord, der virkede. Som lyntruffen tumlede August tilbage, idet han gjenkjendte Monarken. Christine blegnede, uden at vide hvorfor. „Vær uden Frygt! blev Keiseren ved til August: Du er en brav Mand. Jeg forsørger Dig; jeg har lovet det, og jeg glemmer det ikke. Imorgen Klokken elleve kommer Du til mig." Forend de Forskrækkede kunde besinde sig, var han borte.

Den bestemte Time stod August i Forgemakket. „Her er Din Ansættelse som Toldbetjent! sagde Monarken: Hold snart Bryllup. Det være Din Kjæreste Brudegave; hun fortjener det fremfor Mange. Hvergang hun kommer i Barselseng, saa lad mig det vide, og hent Din Faddergave."

I ni Aar kom den lykkelige August rigtig syv gange, for at modtage Faddergaven. I det tiende, som den nederlandske Krig udbrød, stod han igjen i Forgemakket. „Nu! Kommer Du alt igjen og beder mig til Fadder?" sagde Fyrsten til ham. — „Nei, Deres Majestæt! var Svaret: Jeg beder dennegang om en anden Naade. Der skal rykke Tropper ud, lad mig som Frivillig fægte for Dem. Jeg har i to Aar havt min Broder hos mig; han kan forrette mit Embede saagodt som jeg selv, og jeg indestaaer for hans Troskab." — „Men hvad vil Din Kone sige dertil?" svarte Keiseren. — „Hun vil elske mig nok engang saa høit, ud-

brød August: naar jeg bringer en dygtig Skramme hjem, for Deres Majestæt."

Monarken hørte hans Bøn og gjorde ham til Korporal. August vendte med Freden ogsaa virkelig med den dygtigste Skramme over Ansigtet tilbage til sin glade Christine og sit Embede, uden at indstille sig for Keiseren. Men da nogle Aar efter, Krigen med Tyrkerne udbrød, stod han igjen med sin forrige Bøn i Forgemakket. Den blev ogsaa dennegang bevilget. Om han i denne Krig er falden, eller om han har overlevet sin Keiser, har jeg ikke erfaret.

(Fr. Rochlitz.)

Steenkorset.

En Kriminalhistorie.

Det var Juleaften i det Aar 181*, og Sneen laae i store Flokke over Markerne, da just Jægersvenden Gottfried gik fra Forsterboligen i K., for at besøge sine Forældre i H., der laae en lille Fjerdingvei fra K. Kjærlighed til den smukke Hanne, en langtude Beslægtet af ham, som fra sin Barndom havde været i hans Forældres Huus, drev ham oftere til at besøge sit Fædrenehjem, end han under andre Omstændigheder vilde have gjort;

thi ihvorvel han inderlig elskede sin Fader, og ofte tænkte med barnlig Kjærlighed paa ham, kunde han dog ikke nægte, at siden Dennes andet Gifter-maal, havde meget forandret sig derhjemme, da hans Stedmoder, og, ihvor gjerne han end vilde skjule det for sig selv, hans Broder, ikke behandlede ham med den Kjærlighed, hans Hjerte attraaede. Eftertænkende dette og adskilligt andet, som i den senere Tid var hændet ham, maatte han imellemstunder uvilkaarlig standse og kaste et vemodigt Blik hen mod det Sted, hvortil saa stridige Følelser mægtig hendrog og frastødte ham. Egnen laae nu hyllet i sit vinterlige Klæde, tyk Snee bedækkede de Marker, hvor hans Barndoms Blomster havde spiret, og endskjøndt mangen Erindring fastknyttede sig til disse Steder, blandede sig dog et bittert Minde dermed, som bespændte hans Bryst med fælsom Angest og Uro.

Omsider kom han til den lille Jægerbolig. Tre store Lys brændte paa Bordet og saaes tydeligt med deres klare Flamme langt ude paa Veien. Da han traen ind i Gaarden, sprang Lænkehunden ham gjøende imøde, men saasnart den af hans velbekjendte Tiltale havde kjendt ham, gik den rolig tilbage i sit Huus. Forresten herskede dyb Stilhed i Gaarden, hvilket forekom ham saa fælsomt, da Tanken om de fordums glade Aftener, han havde nydt i dette Huus, lignende Høitider, bragte ham i levende Erindring den muntre, glade og uskyldige Spøg, de hengled med. Hans Fader, Forstmester G., sad som sædvanligt i sin vel-

stoppede Lænestol og røg rolig en Pibe Tobak, da Gottfried traadte ind, og med sønlig Ærbødighed hilste ham. Moderen og Hanne havde travlt med at dække Bordet, Kasper, Gottfrieds Broder, stod i en Krog og stirrede med tankefuld Alvorlighed hen for sig, som om Forudfølelsen af noget usædvanligt laae tungt paa hans Sjel. Men ud af denne Alvor fremlyste en vild Glæde, hvori laae noget Rædsomt, der greb Gottfrieds Sjel, da hans Øine mødte Broderens.

„Jeg har, begyndte den Gamle: længe ventet Dig, min Gottfried, og Du burde dog ikke saa aldeles glemme Dine Forældre. Det er mig altid en sød Glæde, som jeg ofte maa savne, naar jeg i Kredsen af mine Børn kan tilbringe en glad Aften. Vi ville nu ret være muntre og glade til en velsignet Juul, som ved Forløseren er os beredt."

Gottfried undskyldte sin lange Udeblivelse med Forretninger for sin Husbond, men kunde dog ikke dølge en hemmelig Uvillie over Faderens Ord, der som en skarp Ragekniv skar i hans Indre. Han ønskede jo fremfor Alle, saa gjerne at samles med de Kjære, hvem han, uagtet deres høistforskjellige Karacteer og Synsmaade af Livet, dog elskede af et oprigtigt Hjerte.

Over Bordet dreiede Samtalen sig hid og did. Den Gamle var særdeles opromt, og fortalte om sin Barndom. Kasper og Moderen vare tause og indsluttede i sig selv. Hanne var for meget fordybet i sin Kjærlighed til Gottfried og hans Nærværelse, til at tage videre Deel i hvad der foregik

om hende. Da man fremtog Kagen, som i zirlig Høide og prydet med brogede Baand, frembares af Moderen, greb den Gamle pludseligt hendes Haand, og sagde i et Udbrud af munter Lune: „Det er nu saaledes, at naar man er meest glad, kommer ofte Sorgen snigende som en Sky om Natten og fordunkler Himlen. Jeg sidder her, og bliver neppe vaer i min Glæde, at en Høvlespaan boier sig i kruset Krumhed hen mod mig i Lyset. Det betyder jo Død?" — Han smaaloe, da han sagde dette, men det undgik ikke Gottfrieds Opmærksomhed, at en pludselig Bleghed gik over Moderens Ansigt, medens Kasper, for at skjule sin Forlegenhed, boiede sig under Bordet for at optage en Gaffel, hvilken han som af Vanvare lod falde. Gottfried lod imidlertid som om han ikke bemærkede disse saa kjendelige Tegn paa den huuslige Ufred, og søgte at give Talen en anden Vending. Først silde forlod han Huset.

Næste Morgen, da han netop stod og tog sine Høitidsklæder paa for at gaae i Kirke, kom hans Herre, Overforsteren, op paa hans Kammer, og fortalte, skjondt med klog Skaansomhed, at et Bud havde bragt den Efterretning, at den gamle G. var fundet død i sin Seng. Denne Efterretning var som et Tordenslag for Gottfried, og han blegnede, idet han uvilkaarlig segnede om paa en Stol. Noget Saadant havde jo i dunkle Tanker svævet for hans Sjel og bragt Aengstelse ind i hans fredelige Liv. Hvad han længe havde anet, var nu gaaet i Oyfyldelse, og en skrækkelig Vished stod

blodigmørk for ham. I Hast iilte han til K. Her erfoer han de nærmere Omstændigheder ved sin Faders Død, og at det af de oplyste Facta var bevist, at den gamle Forstmester var myrdet. Man havde fundet ham, med tre dybe Stik i Brystet af en spids Kniv, liggende afklædt i sin Seng og allerede kold og død. Da Familien først stide var kommen op, havde man ikke saa tidlig som sædvanligt bragt ham sin Kaffe, som han pleiede at drikke paa Sengen, og altsaa, efter at det allerede var bleven høilys Dag, funden ham i den ovennævnte Tilstand i sit lille Sovekammer, hvor han pleiede at ligge allene. Et Vindue var aabnet og en Rude indslagen, hvorigjennem Morderen havde sneget sig, thi alle Dørrene havde Kasper lukket kort førend de gik tilsengs. Den Gamles Chatol, som stod op til en Væg ligeover for Sengen, var opbrudt, og alle Penge og andre Kostbarheder udtagne deraf.

Gottfrieds Sorg var oprigtig, thi han begræd en elsket og kjærlig Fader. Ogsaa Enken og Jorgen yttrede deres Bedrovelse, og foranstaltede en kostbar Begravelse. Man forglemte imidlertid ikke at spore efter Gjerningsmanden, uagtet ingen Mistanke faldt særdeles paa Nogen. I den hele Egn opholdt sig Ingen, som med skjellig Grund kunde mistænkes, og dog var det meer end sandsynligt, at Morderen ikke allene maatte have opholdt sig i Nærheden, men endogsaa have været noie bekjendt med det Locale i den Myrdedes Huus.

Nogle Uger hengik, hvori hverken Moder eller Søn sparede noget, som kunde bringe Lys over det Hemmelige i denne Begivenhed. Gottfried mødte aldrig ved de optagne Forhører, da det for meget angreb hans sønlige Kjærlighed. Men nu syntes pludseligt Sagen at tage en heel uventet Retning. Det blev oplyst og ved Husfolkene vidnesfast beediget, at man havde om Morgenen efter Mordet tydelig seet Spor af et Menneske i den høie Snee, hvilke gik fra Huset henover Kirkegaarden til et Steenkors, som den Afdøde havde sat over sin første Kones Grav. Her var Sneen meget tiltrampet, og man kunde tydelig see Bloddraaber, der af og til fandtes efter Sporet, der gik fra Graven i ustadig Retning hid og did over Marken mod K., hvor det tabte sig ved Forsterboligen. En Bonde havde nogle Dage efter funden i Sporet en skarp Jagtkniv, hvorpaa tydeligt saaes Blodpletter. Retten lod Gottfried kalde og konfrontere over disse Omstændigheder, men da det oplæstes for ham, blegnede han og syntes at blive høist forbauset. Dette, i Forening med adskillige andre Ting, vakte Mistanke mod ham, og da hans Herre forklarede, at han den hele Nat, hvori Mordet var begaaet, havde været fraværende, og først var hjemkommen hjem i synlig Uro, fandt man for godt, at forsikkre sig hans Person, da han ikke kunde give nogen fyldestgjørende Forklaring om hvor han havde været, skjønt han dog alt om Aftenen var gaaet fra sin Faders Huus.

Moderen og Kasper bleve nu ogsaa forhørte. De udsagte eenstemmigen, at Gottfried havde om Aftenen forend Mordet været meget urolig og adspredt, som om en skjult Hemmelighed laae tung paa hans Sjel. Han var henimod Midnat gaaet derfra, men Broderen havde seet ham noget derefter at stage og stirre tilbage efter Huset, han havde forladt, hvilket han strax havde fortalt til Moderen og Hanne, der ogsaa tilstod det. Storrelsen af Fodderne i Sneen passede fuldkommen til Gottfrieds Støvler, da de bleve maalte. Desuden klagede de over, at Gottfried havde altid skyet deres Huus og ofte derfore forvoldt den afdøde Fader mange sorrigfulde Timer, da han ikke vidste nogen Aarsag dertil. Gottfried havde altid baaren uforskyldt Had til dem (Moderen og Sonnen) endskjondt de ikke vidste hvorfor, da de altid havde behandlet ham paa det bedste, og bestræbt dem for at føie hans Ønsker. Men han havde alligevel undgaaet dem ved enhver Leilighed. Den bevidste Juleaften havde han især talt lidet og stedse stirret med sælsomme Blikke og urolig Angest paa dem, hvorom de senere havde talt, da han var gaaet, men uden at kunde udgrunde Aarsagen. Kniven blev af Forstmesteren kjendt at være Gottfrieds Jagtkniv.

Hanne blev ogsaa forhørt. Hun græd af inderlig Bedrovelse, da hun af et oprigtigt Hjerte elskede ham. Hun vilde ikke troe ham skyldig i en saa uhyre Forbrydelse, men kunde dog ikke nægte, at han i den senere Tid havde ofte været tanke-

fuld og urolig, og naar hun da spurgte ham om Aarsagen, havde han svaret, at det var nok, at han blev ulykkelig, hun skulde ikke blive det. Men, lagde han ofte bedrøvet til, hvis jeg dør førend Du, da besøg min Grav og forband mig ikke, om end Andre forbande mig!

Til alt dette svarte Gottfried lidet, og blev derved, at han ikke kunde give nogen Forklaring om sin Adfærd. Han var uskyldig, lagde han til, og torde frimodig møde for Guds Aasyn at bevidne det. Forresten tilstod han, at han aldrig havde kunnet forliges med sin Stedmoder og hendes Søn, hvis skjulte Adfærd og mange slette Streger havde bragt Afsky mod dem i hans Sjel, og forbittret hans stille Liv. Han var derfor sjelden gaaet hjem, ihvor inderlig han end ofte havde ønsket at tale med sin Fader, til hvem han altid havde baaren en sønlig Kjærlighed. Men denne Juleaften havde han dog, uagtet en Stemme i hans Indre advarede ham derfra, besluttet at gaae hjem, og havde ogsaa udført sit Forsæt. Den Gamle var usædvanlig munter og havde flereganger talt om sin Død, som han i slig et Lune ofte pleiede for Spøgs Skyld, men Gottfried kunde langtfra formode, at den var saa nær. Han var henimod Midnat gaaet derfra, uden at ane den skrækkelige Skjebne, som truende skulde udbryde nogle Timer derefter over hans rolige Liv. Paa Spørgsmaalet, hvorfor han da først saa silde var kommen hjem, da han dog ikke kunde tilbringe saa lang Tid til at gaae den korte Vei, og om han kunde nægte, at det var hans Jagtkniv, som var funden i Sneen?

svarte han, at han vel ikke kunde nægte, at være kommen hjem først henimod Morgenstunden, men han kunde ikke sige, hvor han havde været, skulde han end lade sit Liv derfor. Kniven kunde han ikke nægte at være hans, men hvorledes den var kommen til at ligge paa det anførte Sted, var ham ubegribeligt, da han under sin Saligheds Fortabelse kunde med rolig Samvittighed bevidne, at den havde ligget paa hans Værelse, da han om Aftenen gik til sine Forældre.

Saavidt var man kommen, og der var ingen liden Mistanke mod ham, især da han ingen Forklaring kunde give om sin lange Udeblivelse om Natten. En sælsom Hemmelighed syntes at ligge skjult under disse Begivenheder, hvis Mulm endnu ingen oplysende Straaler havde opklaret. Gottfried sad flere Uger i Arresten, thi da der manglede hans egen Bekjendelse, torde Dommeren ikke afsige Fordommelsen over ham. Hans Legem henblegnede synligt i denne korte Tid, og mork Græmmelse havde lagt dybe Furer i hans forhen saa livsfriske, muntre Ansigt. Mange troede, at han var uskyldig, da hans Liv altid havde været uden Pletter, men de Fleste saae i ham kun en forstokket Synder, der frek nægtede sin Misgjerning, uagtet Forbrydelsen vidnede talende mod ham. Moderen og Broderen havde ladet reise et kostbart Gravminde over den Dræbte, og syntes at lide dybe Smerter over hans Død.

Hanne var utrøstelig. Dyb Græmmelse fortærede hendes Livskraft, og som en sørgende Skygge, der sniger sig om mellem Gravene, vandrede hun

omkring. Hun, der saa inderligt elskede Gottfried, som havde lagt sit Liv i hans Haand, og blomstret i stille, inderlig Kjærlighed ved ham, skulde nu afskye ham og forsage sin jordiske Glædes søde Lykfalighed. Hun gjennemgik noie enhver Omstændighed, gjenkaldte sig hver ringe Ting fra hiin Aften, men Alle ledte dertil, at ingen Anden end han maatte være den Skyldige. Dag og Nat tænkte hun paa denne Begivenhed, og selv i Drømme fævede dunkle Skygger forbi hendes Sjel og skræmmede hende op af hendes Slummer.

En heel Maaned var nu hengangen. Da afsagdes endelig den Dom, at Gottfried var skyldig, og skulde som forsætlig Fadermorder, dø paa Skafottet. Med rolig Hengivenhed i sin Skjebne, hørte han denne Dom, da den blev ham forkyndt, og ytrede kun det Ønske, endnu engang at maatte tale allene med Hanne, som dog blev ham afslaaet, hvilket syntes at smerte ham meget. „Jeg er, udbrød han: en grov Forbryder, og fortjener min Straf, men det Ønske havde jeg dog saa inderlig gjerne seet opfyldt! Nu maa Bødelknegten gjerne komme, thi ingen venlig Lysstraale blinker meer ind i mit Liv, der kun er mig til Byrde."

Det var Dagen forend Dommen skulde fuldbyrdes. Endeel Fremmede vare ankomne til Egnen, for at see den berygtede Fadermorders Henrettelse. Iblandt dem var ogsaa nogle af Gottfrieds Stedmoders Familie, som vare reiste hertil, deels af Nysgjerrighed, deels ogsaa for at trøste Enken. Da Leiligheden i den lille Forster-

bolig kun var indskrænket, kom hun noget i Forlegenhed med at give dem Alle Huusly, som ikke kunde skee uden at En af dem maatte ligge i den Myrdedes Sovekammer, hvorfra Enhver undslog sig, da det Rygte var udbredt i Egnen, at der ikke var gandske rigtigt i dette Værelse om Natten, og at nogle af Folkene vilde have seet dunkle Skygger vandre om derinde, naar Alt laae i dyb Søvn i Huset. Enken og Kasper søgte vel at modstræbe dette Rygtes videre Udbredelse, men ogsaa dem greb en uvilkaarlig, sælsom Gysen, naar de ved Aftenstid havde Noget at hente derinde. Fra Forstmesterens Død havde dette Værelse staaet ubeboet, og kun tjent til at hensætte Møbler i, som ikke daglig brugtes. De kom derfor i en ikke ringe Forlegenhed, da nu ingen af de ankomne Fremmede vilde ligge her, og modtog med hemmelig Glæde Hannes Tilbud om at ligge der, da hun ikke frygtede det sælsomme Rygte om Spøgeriet, eller maaskee dreves af en hemmelig Anelse.

Under Sukke og Taarer paa hendes Side og mørk Alvor paa de Andres, hengik Dagen og Aftenen. Ingen nævnte Gottfried eller den forestaaende Dag, Enhver af forskjellige Grunde, og kun de stjaalne, hemmelige Blikke, som iblandt kastedes fra den Ene til den Anden, for ligesom at speide Tankerne i Hjertets Inderste, tydede hen paa hvad der forestod. Allerede tidlig gik derfor Familien tilsengs. Hanne tog sit Lys og gik til sit bestemte Sovekammer. Alt stod her tildeels endnu i samme Tilstand, som da den Myrdede levede: hans Chatol

til den ene Væg, Sengen ligeover for, og det lille Bord med den store Lænestol ved Siden under Vinduet. En stille Gysen greb hende vel ved Indtrædelsen i det Værelse, hvor hendes Livs Lykke fik det dræbende Saar, og hun fortrød næsten, at hun saa rask havde tilbudet sig, at ville tilbringe Natten her, men snart fattede hun mere Mod, og skammede sig over sin barnagtige Angest. De frygtelige Vægge indsluttede jo ogsaa Erindringer om Gottfried, og ihvorvel denne Erindring maatte være smertelig, og blodig berøre hendes Indre, var dog Tanken om den Elskedes nærforestaaende Død mægtig nok, til at dæmpe det Skrækkelige deri, og vende Sjelens hele Retning hen paa den Fare, som mundgaaelig truede ham. At han maatte være uskyldig, vilde hun gjerne indbilde sig selv, men at tillige en forfærdelig Hemmelighed laae over hans Liv, som hun forgjeves søgte at udgrandske, var sandsynligt.

Klokken slog Elleve. Det var et klart, maanelyst Veir. I skjøn Sølvglands gled den runde Maaneskive forbi det lille Værelse paa det blaa Himmelocean, hvorfra utallige lyse Stjernekugler spillede med tindrende Straaler, thi det var tillige en haard Frost. Hun havde slukket Lyset og laae allerede afklædt i Sengen, men kunde ikke sove, og stirrede i stille Dromme ud i det klart oplyste Værelse. Her var jo den skrækkelige Daad fuldbragt. I den samme Seng, hvori hun nu søgte Rolighed, havde den gamle ærlige Fader udaandet sit Liv for et lumskt Dolkestik, og disse Vægge været Vidne til den blodige Gjerning; og i hiint Chatol havde den frække

Gjerningsmand borttaget det Guld, hvis Eie havde været den væsentlige Drivefjer til hans Forbrydelse. Uvilkaarligt kastede hun sit Blik derhen, og saae tydeligt tre Mennesker, et Fruentimmer og to Mandfolk, som, lig dunkle Skygger, stode foran det. Fruentimmeret havde aabnet Chatollet og udtog, som det lod, noget deraf, som hun forvarte i sit Forklæde, medens den ene Mand afviskede nogle Blodpletter paa sin Frakke med Haanden; den anden Mand stirrede tankefuld hen mod Sengen og havde en lang Jagtkniv i Haanden. En stille Forfærdelse ved Synet af hvad her foregik, greb Hannes Sjel, og med stive Blikke stirrede hun hen paa Personerne, ihvem hun gjenkjendte Kasper og hans Moder, da just idetsamme Maanen gled ud af Randen paa en mørk Sky og end mere oplyste Værelset. Den Tredie syntes hun ogsaa at skulle kjende, men kunde ikke besinde sig, hvor eller naar hun havde seet ham. De forbleve som Stotter staaende i ubevægelig Stilling, uden at forandre Plads. En forfærdelig Angest greb hende, og Anelsen om en uhyre Forbrydelse fremtreen tydelig for hendes Sjel. Det fortnede for hendes Øie, og da hun noget derefter vaagnede af en dyb Afmagt, var Synet forsvunden.

I usigelig Angest vaagnede hun af sin Bedøvelse. Det var gandske stille omkring hende, og kun enkelte Puft af forbifarende Vindstod, som raslede i de nøgne Grene udenfor Vinduet, afbrød Nattens dybe Stilhed. Frygtsom vovede hun at kaste et Blik hen til Chatollet, og derfra omkring i Værelset, for at see om de spøgelseagtige Væsener endnu

var tilstede, og til hendes store Glæde var der intet at see. Men desuagtet stod de frygtelige Skikkelser endnu tydelig for hendes indvortes Syn, og fremkaldte en dyb Eftertanke hos hende. Moderens og Kaspers Væsen havde aldrig huet hende. De havde altid saa megen hemmelig Tale sammen, vare altid saa tilbageholdne mod hende og — hun kunde ikke ved nøiere Grublen nægte, at adskillige gaadefulde Omstændigheder gav hende en skrækkelig Formodning. Som et Lyn greb disse Tanker hende og kastede en sød Straale af Haab ind i hendes angestspændte Sjel. Men hvad kunde hun, den fattige, ubemærkede Pige, gjøre? Gaae til Amtmanden og fortælle det natlige Syn? — men vilde han ogsaa troe hende? og ledte denne Aabenbarelse til nogen Visshed? Længe tænkte hun frem og tilbage, og fandt dog tilsidst, at dette var det rigtigste, der maatte saa skee hvad der vilde.

Saasnart den første Straale af den frembrydende Dag titted ind i Kammeret, stod hun allerede paaklædt, og var ogsaa heldig nok til at komme ubemærket ud af Huset. Amtmanden hørte taalmodig hendes hele Fortælling, uden at tale et Ord, men da hun var færdig og bønfaldende bad ham, at frelse den ulykkelige Yngling, sagde han rørt: „Jeg vilde gjerne frelse ham, thi hans stille, ellers skyldfrie Liv, taler meget for ham, men der er saa mange Omstændigheder mod ham, at der næsten ingen Tvivl er om, at han er Morderen. Og sig mig, mit Barn! Hvad kan det nytte, at jeg udsætter hans Doms Fuldbyrdelse nogle Dage? Hvad Du her har fortalt mig, er sælsomt, ja høist utroligt,

thi det ligger udenfor Livets sædvanlige Kreds og griber ind i Aanderigets ubekjendte Sphære, saa jeg maa anseе det hele Lys for en Drøm eller et forunderligt Øiebedrag. Og jeg kan ikke paa saa løs en Formodning tiltale Moderen og Broderen."

„For Guds Barmhjertigheds Skyld, hulkede Hanne: beder jeg om denne ene Naade! Han er uskyldig, saa sandt som der er en Gud til; ja jeg tør give min Salighed derpaa!"

„Du er meget bestemt, mit Barn!" svarede Amtmanden, idet han med et skarpt Blik betragtede den forunderlige Pige, der saa vist torde paastaae det Modsatte af det, han havde dømt at være overeensstemmende med Ret og Sandhed. Men ved at betragte den fromme Hannes Ansigt, hvori tro Ærlighed afspeilede sig, blev han sælsom forvirret, og den Tanke, at hun maaskee dog kunde have Ret, lagde sig tungt paa hans Bryst. Han lovede hende derfor at udsætte Fuldbyrdelsen af Dommen nogle Dage, og nok engang strængt at undersøge Sagen, imod at hun dulgte for Enhver, hvad hun havde seet, selv for Husets Beboere derhjemme.

Med lettet Hjerte gik Hanne hiem. Hun havde nu idetmindste reddet den elskede Gottfried nogle Dage fra den skjændige Død, og i dem kunde meget skee. Hun foregav ved sin Hjemkomst, at hun havde villet besøge Gottfried i Fængslet og sagt ham det sidste Farvel, men var bleven afviist. Moderen lod ogsaa til at troe dette Udsagn, og talte ikke videre om hendes Gang.

Imidlertid havde en Mængde Mennesker forsamlet sig udenfor Fængslets Dør, og ventede paa, at

Fangen skulde udføres og henbringes til Stedet, hvor Dommen skulde fuldbyrdes. Da det derfor rygtedes, at Henrettelsen, ifølge Amtmandens Ordre, var udsat, hørtes der en almindelig Mumlen blandt Folket, men som kom af høistforskjellige Aarsager. Mange glædede sig nemlig, som ugjerne saae Jægerens Død, men Mange ansaae det igjen for en utidig Eftergivenhed mod en overbeviist Morder, og pukkede lydeligt over den sønnige Retfærdighed. Da Efterretningen om Dommens Udsættelse blev fortalt Moderen, blegnede hun synligt og kastede et høist betydende Blik hen til Kasper, som denne besvarede med et lignende. Dette undgik ikke den tro Hannes Opmærksomhed. Men hun skjulte klogt sin Bemærkning bag en eenfoldig Ligegyldighed, og syntes ikke at tage videre Deel i hvad der foregik om hende. Noget derefter iilte Moderen ind i et Sideværelse, hvorhen Kasper strax efter fulgte hende, og de forbleve Begge en rum Tid derinde. Hanne kunde tydelig høre enkelte Ord, saasom „Kniv — Skriin —" o. s. hvis Betydning hun dog ikke kunde fatte, da de vare udrevne af deres Forbindelse.

Men ret i Mørkningen saae hun, at Kasper bar et svært Jernskriin ud af Havedøren og ængstelig saae sig omkring, om Nogen bemærkede ham. Hun fulgte ham i forsigtig Afstand og saae, at han skyndsom iilte til Kirkegaarden og satte det ind i en Huulning i et gammelt Lindetræ, som med sin ærværdige Krone hældte ud over den Deel af Kirkegaarden, hvor de Fattiges Liig bleve begravne, og altsaa var mindre besøgt. Han hentede derpaa endeel Jord af nogle nylig opkastede

Grave, med hvilken han fyldte Aabningen, som han tildækkede med Løv. Hun iagttog noie enhver Bevægelse, og bemærkede sig grandt Stedet, thi hun stod bag et gammelt Steengjærde, som omgav Kirkegaarden, og kunde derfra tydelig overse hele Pladsen ved at dukke sig ned, uden at sees igjen. Da han var færdig, iilte hun hurtig tilbage, og stod allerede i Kjøkkenet, da han syngende og ladende ligegyldig traadte ind. Moderen var oppe i Storstuen hos de Fremmede, for at holde dem beskjeftigede.

Da Alle vare i Rolighed og Nattens Stilhed omgav det hele Huus, aabnede hun, ei uden bange Følelser, et Vindue, og sprang derudaf. Hun var nu i Haven, hvorfra hun lettelig kunde komme til Kirkegaarden, som med sin venstre Muur grændsede til den. Tydeligt gjenkjendte hun den gamle Lind, der skulde være den tause Bevogter af en forfærdelig Forbrydelses blodige Frugter. Klokken slog Tolv fra Kirketaarnet. Dets dybe, zittrende Slag gjenlød i dump Ekko mod den gamle Muur og bragte en stille Gysen i Pigens Sjel. Hun var jo det eneste menneskelige levende Væsen, som befandt sig her, trindt omgiven af Død og Forraadnelse, for at fravriste den morke Nat en skjult Hemmelighed. Bævende fremtrak hun det tunge Skrin, som hun kun med Anstrængelse kunde løfte, og iilte derpaa som en skræmmet Hind over Marken til Amtmandens Gaard, som kun laae et Par Marker derfra. Det havde regnet nogle Dage forud usædvanlig meget, saa Jorden var fugtig

og mange Steder bortskyllet, hvorved dybe Huller vare fremkomne og havde gjort Gangen usikker og vanskelig. Men desuagtet ilte hun modig afsted, og havde næsten tilbagelagt den meste Vei, da hun i sin Iilfærdighed snublede i en dyb Rende, som var gravet tvers over Marken forrige Efteraar, for at udlede Vandet. Skrinet faldt hende ud af Haanden og rullede henad den bratte Kant ned i Renden. Hun reiste sig og søgte ængstelig efter den kostelige Byrde, og fandt den omsider, men havde nu megen Vanskelighed med at komme med det tunge Skriin op af Graven, som var slibrig paa Siderne af den megen Regn. Da stødte hun med Foden paa Noget, som laae i Grøften, og vilde netop til at sætte Foden derpaa, for derved at komme op, da hun til sin usigelige Skræk bemærkede, at det var et menneskeligt Legeme. Angesten gav hende usædvanlige Kræfter; hun kom op af Graven og naaede i faa Minuter Amtmandens Bolig. Alle laae her i dyb Søvn, saa hun maatte banke paa, og blev ogsaa, uagtet den usædvanlige Tid, ført ind til ham, som ei lidet forfærdedes over hendes sildige Ankomst og Udsagn.

Skrinet aabnede han strax og udtog deraf en Mængde Sølvmynter og andre Penge. Allerøverst laae en skarp, spids Kniv, hvorpaa tydeligt saaes Rustpletter som af Blod. En stor Medaille laae nederst paa Bunden, som af Hanne blev kjendt at have tilhørt den myrdede Forstmester, der engang havde erholdt den som et fortrinligt Udmærkelses-

tegn af Regjeringen, for sin usædvanlige Paapasselenhed og Dueligbed.

Amtmanden lod derpaa nogle paalidelige Folk følge med ham hen til det Sted, hvor hun var snublet. Det var let at finde, thi hendes Fjed havde aftrykket sig næsten hele den Vei hun havde gaaet i det bløde Muldjord. I Grøften fandt de et halvforraadnet qvindeligt Legeme, i hvis Bryst saaes et dybt Saar som af et skarpt Instrument eller Kniv. Man bragte det ind i Tinghuset, og lagde det paa et Bord under et stort Klæde, som forhen var brugt til at bedække Lig med, som man havde fundet, eller var taget under Rettens Forvaring. Et Lys gik nu op for Amtmanden, og han gyste ved Tanken, at han maaskee dog kunde have dømt Gottfried uskyldig. Da alle Omstændigheder pegede hen paa, at han havde med listige og snue Forbrydere at gjøre, maatte han iagttage den største Forsigtighed. Han gik derfor i Dagbrækningen hen til Forsterboligen, hvor Moderen og Kasper netop vare opstaaede. De forbausedes synlig ved hans Indtrædelse, men fattede dem dog strax, og spurgte, hvormed de kunde være ham til Tjeneste. Han tiltalte dem venlig, og sagde, at han havde erholdt nogle Efterretninger i den berygtede Mordersag, som han vidste, at de bedre kunde give den tilstrækkelige Oplysning om, og var derfor saa fri at henvende sig til dem, da Sagen hastede. „Jeg har, vedblev han: faaet Vished om, at Mordet paa den gamle G. er begaaet af flere end een Person. Hvad siger de dertil?"

Moderen blegnede flux og søgte forgjeves at fatte sig. Kasper derimod kastede et fortærende Blik til hende og sagde: „Det er muligt, at den frække Morder har havt Medskyldige. Jeg har altid formodet det, men ikke kunnet begribe, hvem det skulde være."

„De ere nu opdagede, vedblev Amtmanden: og jeg har tillige faaet endeel Sager, som har tilhørt den Dræbte. See engang — — " han fremtog nu nogle af Mynterne, Medaillen og den slemme Kniv. „Med denne Kniv har de Ugudelige myrdet den brave Forstmester!" lagde han til, idet han skarp iagttog Moderen, hvis Bleghed nokfsom vidnede om hvad der foregik i hendes Indre.

„Det er skrækkeligt! raabte hun: Hvem er da disse Mennesker?" — „Hvem det er? gjentog Amtmanden: Ja, hvem troer I vel jeg skal nævne? — Hun, som var Medvider i denne Misgjerning, plyndrede Chatollet, mens hendes Søn dræbte Faderen!"

„Ak, vi ere forraadte!" hulkede hun.

„For Guds Skyld, Moder! Hvad taler I nu der! afbrød Kasper hende: Vær dog ikke taabelig og bekjend en Usandhed." — „Nei, jeg kan ikke længere bære det i min Barm! jamrede hun: det fortærer mig som giftige Slangebid, og Sandheden maa dog alligevel komme for en Dag. Ak, den ugudelige Erik! har jeg ikke altid frygtet for ham, at han ikke kunde tie!"

De bleve nu bragte i Forvaring og strængt forhørte. Kasper nægtede Alt, men Moderen til-

stod Misgjerningen og fortalte den med alle Omstændigheder. En umættelig Begjerlighed efter Penge, havde altid plaget hende, sagde hun, fra et Barn af. Hun kunde aldrig faae nok. Efter Forstmester G's. første Kones Død blev hun gift med ham, uagtet hun havde en stor Søn ved sin afdøde første Mand ligesom han, og havde nu en vild Mark for sin Attraa, thi han var rig og havde mange Penge. Men han var en Oeconom i Ordets sande Betydning, og holdt Bog over enhver Udgift, som altid udgaves af hans egne Hænder. Hun indskrænkedes derved i sin Lyst til, daglig at see det lokkende Mammon, og hobe det i sin Kiste. Hendes Trættekjærhed med Pigerne og de andre Husfolk, mishagede den gamle G., ligesom hendes ukjærlige Opførsel mod Gottfried, som tilsidst derfor gandske udeblev fra det faderlige Huus. Al hendes Kjærlighed syntes derimod rettet mod Kasper, som havde arvet alle hendes Lyder og Tilbøieligheder. Nogle Ord, som hun en Dag lod falde om at skaffe den Gamle afveien, fængede i hans onde Gemyt, og i Stilhed blev nu den hele Plan lagt, og bestemt til at udføres den bevidste Julenat. Men da de ikke troede at kunde fuldføre Mordet ene, overtalte Kasper en Karl, som tjente hos Gottfrieds Husbond, til at deeltage i Misgjerningen. Denne Karl, der hedte Erik, blev ved Løfte om en god Belønning lokket ind i Planen, og deeltog ogsaa i Mordet. Gottfrieds Ankomst om Aftenen havde nær udsat Fuldbyrdelsen heraf, men tilsidst glædede det dem end-

ogsaa, at han var kommen, thi de troede derved at kunde kaste Mistanke paa ham, og derved tilligige at rydde en stem Anstødssteen for deres tilkommende Rolighed afveien. Da han var gaaet derfra og den Gamle kommen i sin Seng, aabnede Kasper Bryggersdøren og indlod Erik, der stod skjult i et Skuur, som var indrettet til at sætte Brænde i. Til deres store Forskrækkelse saae de Gottfried liste sig sagte forbi, men da han gik over Kirkegaarden, som var Veien til K., beroligede de sig, endskjøndt de ikke kunde begribe Aarsagen til at han endnu ikke var gaaet hjem. Den gamle G. sov allerede, da de listede sig alle Tre ind i hans Sovekammer. Erik gav ham det dræbende Stik med Kniven, men da Kasper frygtede for, at han ikke var død deraf, gav han ham endnu to Stik i Brystet, og gik derpaa med Erik hen til Moderen, som imens tømte Chatollet og forvarte det i sit Forklæde, mens Erik afviskede nogle Pletter af Blod paa sine Hænder med Kjolefligen. Kostbarhederne gjemte de tilligemed Kniven i Jernskrinet, som de satte ind i en Brændestabel. Aftenen forend Gottfrieds bestemte Henrettelse, havde de alle Tre, efter at Alt var roligt i Huset, talt om det Passerede, og levende gjenkaldt dem enhver Omstændighed. Da det om Morgenen blev bekjendt, at Henrettelsen var opsat, havde de frygtet Uraad, og Kasper derfor gjemt det i det hule Lindetræ paa Kirkegaarden, hvor de troede det sikkrere.

Omsider tilstod Kasper ogsaa, tilligemed den nu ligeledes fængslede Erik, Alt. Gottfried blev nu tilspurgt, hvorledes den fundne Kniv var kommen fra ham, og hvor han havde været hiin Aften, efter at han var gaaet fra Faderens Huus?

Han vedblev sin Paastand, at han ikke kunde sige det. At Kniven var hans, kunde han ikke nægte. Retten, som troede at see en skjult Forbrydelse ligge under denne Benægtelse, torde ikke lade ham faae sin Frihed, og vilde netop til at lade ham bringe tilbage i sit Fængsel, da just Een af de Nærværende opløftede det Klæde, som bedækkede det fundne Liig, for at see det. Tilfældig vendte Gottfried sig om, og blev den Døde vaer. Med det Udraab: „Ak Ulrikke!" styrtede han hen mod Liget, stirrede med inderlig Bedrøvelse paa de halvudslettede Træk, hvorpaa Forraadnelsen alt forlængst havde sat sit gyselige Stempel, og segnede derpaa i stille Bøn ned foran Liget. Derpaa reiste han sig heftig, og raabte: „Ja! her taler Døden til den Levende: Du skal bekjende! Saa hør da nu min Forbrydelse, og forbander Den, som begik den!"

Han maatte imidlertid fatte sig noget, og først efter mange Spørgsmaal erholdt Retten følgende Oplysning: han havde altid skyet sin Faders Huus, fordi Stedmoderen og den yngre Broder ikke behagede ham. Men foruden dette var der senere en Aarsag, som meer end alt andet fraholdt ham at gaae hjem. Han elskede nemlig Hanne inderlig og besad hendes hele Kjærlighed. Men

i den By, hvor hans Husbonds, Forstmesterens Bolig laae, tjente en Pige, som han ofte havde søgt med og fulgt hjem fra de Lystigheder, der afholdtes omkring i Egnen. Derved dannedes lidt efter lidt en Fortrolighed mellem dem, som fra hendes Side gik over til en heftig Kjærlighed. Han var svag nok til, ikke at modstræbe denne Lidenskab, og i et eenligt Øieblik blev hun frugtsommelig ved ham. Med inderlig Gysen bebreidede han sig dette Skridt, og frygtede for at Hanne skulde erfare noget derom. Ulrikke (dette var Pigens Navn) skjulte omhyggelig sin Tilstand for Alle, saa den ikke bemærkedes eller formodedes af Nogen. Men hun plagede nu daglig Gottfried om, at han skulde ægte hende, for at hun ikke engang i Tiden, naar det rygtedes, skulde blive en Fabel for Verden. Gottfried søgte forgjeves Paaskud. Omsider fik Ulrikke et Nys om hans Tilbøielighed til Hanne, og bebreidede ham det daglig med Bitterhed, da hun var af meget heftig og opfarende Karacteer. Dette bevægede Gottfried, i hvem Følelsen af sin Pligt mod Ulrikke, stred med Kjærligheden til Hanne, til at undgaae hendes Nærværelse. Juleaften gik han, uden at sige hende noget derom, til K. Hun var imidlertid, under det Foregivende, at hun vilde besøge sin Moder, gaaet fra sin Tjeneste, og da hun vidste Besked i Forstmesterens Huus i H., sneg hun sig ubemærket ind i Gottfrieds Værelse, hvor hun dog ikke traf ham, og altsaa formodede, at han var gaaet til K., hvorom hun havde hørt et Nys. Paa hans Bord laae en skarp Jagtkniv,

som hun tog til sig, kom ogsaa ubemærket ud af Huset og ilte til K. Gottfried havde imens kun moret sig lidet i det faderlige Huus. Den herskende Uenighed, forbunden med Bekymringen, som Ulrikke oppakte hos ham, levnede kun liden Plads til glædelige Følelser. Hanne fulgte ham udenfor Porten, og der talte han en Stund med hende. De saaes jo saa sjeldent og havde saameget at fortælle hverandre, at Tiden hengik ubemærket. Da hun havde givet ham det sidste Afskedskys, og let som en Hind i Skoven hoppede bort fra ham, idet han endnu saae efter hende, da han dreiede forbi Bryggerset, trængte Tanken, at hende skulde han forsage, mere levende end ellers, frem i hans Sjel, og en Taare sneg sig i hans Øie. Hastig borttrykkede han den, som om han ikke turde tilstaae for sig selv dette talende Vidne paa sin Sorg, og ilte bort. Hans Gang faldt over Kirkegaarden, hvorover en Gjensti gik til H. Det var nu bleven noget lysere, endskjøndt Maanen kun imellem skinnede ud af de mørke Skyer, som i hastig Flugt dreves af Stormen paa Himmelen. Ei langt fra Stien hævede et stort Steenkors sig over de andre ud af den hvide Snee. Det var hans Moders, som her slumrede i Graven. Ofte havde han med længselfuld Inderlighed knælet foran det, og med Bøn og sønlig Kjærlighed bedet hende om Styrke og Mod, nu da han som en vildfaren Fugl maatte saa godt som ene henflyve sin Verdensbane. Dennegang kunde han heller ikke gaae det forbi, uden at dvæle en Stund ved dette stille Minde af hans

Kjærlighed. Han kastede sig derfor ned paa sine Knæe og bad i stille Inderlighed den Gode om Styrke og Kraft. Da han havde reist sig, hoppede en qvindelig Skikkelse forbi ham, i hvem han strax kjendte Ulrikke, uagtet Mørket. Hun kjendte ogsaa ham og tiltalte ham med Bebreidelser, ja truede endogsaa med at ville gaae til Hanne og fortælle hende Alting. Gottfried lod mod sin Villie i den første Opbrusning nogle haarde Ord falde, der som Funker optændte den qvindelige Heftighed, og førend han kunde forhindre det, fremtog hun Jagtkniven, gav sig et dybt Stik dermed i Brystet, saa at hun segnede død om paa Stedet. I sin store Angest bar Gottfried hende, da han ingen Redning saae, paa sin Arm over Markerne, uden at vide hvad han gjorde, eller i nogen bestemt Hensigt. Men udmattet segnede han omsider ned i Grøften med sin Byrde. Længe laae han i bevidstløs Tilstand ved Siden af Liget. Da det allerede begyndte at dages, tildækkede han med Græs og Snee det tause Vidne paa hans Forbrydelse, og ilte hjem. Her savnede han Kniven, og formodede, at have tabt den underveis.

I de senere Forhører bleve Kasper og Moderen spurgte flereganger, om de ikke hiin Aften, da Hanne saae Synet, havde været i Kammeret, men de nægtede det altid, og forsikkrede eenstemmig, at de kun havde ret levende tænkt paa Omstændighederne ved Mordet. Det var altsaa en psychisk Virkning af Sjelen, og Hannes Syn rigtigt.

Kasper og Erik bleve dømte til at radbrækkes; Moderen blev paa Livstid sat i stræng Forvaring. De mange Lidelser, som havde vikket sig i Gottfrieds stille Liv, havde nu gandske slovet hans Livskraft. Tre Dage derefter døde han i Arresten, og blev begravet ved Siden af Moderen under det sorte Steenkors. Hanne, den saa uskyldig Lidendes, legemlige Kraft kunde ikke saa pludselig knækkes. Men den dybe Græmmelse forvirrede hendes Ideer, og Sjelen leed dobbelt, mens Legemet synlig blomstrede i frist Ungdomsfylde. Da man havde begravet Gottfried, paastod hun, at han levede endnu, og ikke var død. Siden faldt hendes Kjærlighed paa det Steenkors, som stod over hans Grav, og hver Aften vandrede hun derhen for at omvinde det med Blomsterkrandse, som den fremdrydende Vaar i rig Fylde udgjød af sit Overflødighedshorn. Tre Aar derefter døde hun, og blev lagt ved Siden af den elskede Jægersvend.

(M. Winther.)

Buxedjævelen.

I Joachim den Andens Tid, altsaa henimod Midten af det sextende Aarhundrede, herskede i Tydskland og nogle af dets Nabolande en besynderlig Luxus i Beenklæder, som man dengang lige-

frem kaldte Buxer. Man vil neppe kunne troe, hvorvidt Omkostningerne paa dette Surrogat af de berømte paradisiske Figenblade strakte sig, hvis Sagen ikke paa det tilforladeligste var stadfæstet af troværdige Historieskrivere, ved alle Politi- og Klædeforordninger fra hine Tider, og ved Geistlighedens hellige Iver, der endogsaa fra Prædikestolene tordnede mod dette Uvæsen.

Denne Mode kom ellers fra de fortræffelige Østes og middelmaadige Epigrammers Land, det vil sige fra Nederlandene, hvorfra næsten hele Europa i hine Tider pleiede at hente sine fineste uldne Tøier. Finantsspeculationen var ikke saa ilde, thi ved denne Mode fik Tøifabrikerne en rivende Afsætning. Den nye Dragt bestod nemlig i de saakaldte Pluderbuxer, der naaede fra Beltestedet til Skoene, med Puffer paa langs og paa tvers, gjennemtrukne med et Foer af tyndt Tøi, der var lagt i saamange Folder, at man brugte 130 Alen Tøi til eet eneste Par Buxer. I Markbrandenburg bleve de først ved nogle Studenterløier til Forargelse, og Theologerne fik Leilighed til at lade deres, den Tids, Veltalenhed og Pastoralviisdom skinne. Diaconussen i Franckfurt a. d. O. holdt en Søndag i Aaret 1555 en egen Tale mod den Forfængelighed, der viste sig i Pluderbuxerne, men den følgende Søndag havde kaade Mennesker hængt et Par deslige corpora delicti paa en Pille i Kirken ligeover for Prækestolen. Dette bragte naturligviis den hele Pastoraltheologie i Harnisk, saa at

den høie og lave Geistlighed flux besluttede, at angribe Sagen med største Kraft. Den, der viste sig ivrigst, var Generalsuperintendenten, Professor Musculus i Franckfurt, thi han lod det ikke beroe ved blotte Taler, han udgav sin Prædiken i Trykken Aar 1556, under Titel af: „Buxedjævelen." Han spaaede Tydskerne i Almindelighed og Brandenborgerne iærdeleshed: „Guds Vrede og al Ulykke." Det var intet Under, sagde den hellige Taler i sin brændende Iver: om Solen ikke mere skinnede, om Jorden ikke mere bar Sæd og Frugt, om vor Herre endogsaa trumfede ud med Dommedag, formedelst denne grueligumenneskelige Klædedragt. I disse Dage og Aaringer har Djævelen begivet sig ud af Helvede, og er faren i de unge Karles Buxer. Han troede for vist og sandt, at dette var den sidste Djævel, der endnu for den yderste Dag skulde udrette Sit paa Jorderige. Han beskrev nu Buxerne, hvortil Mange brugte over hundrede, ja indtil 130 Alen Kartek (etslags Silketøi). Han undredes over, at slige Mennesker ikke alt for længe siden vare blevne opslugte af Jorden. Men Gud vilde nok, saa meente han, skrive dem indtil Dommedag paa Karvestokken. — Paa Titelen til denne Prædiken var i et fiint Træsnit, til Ungdommens Skræk, ret nydelig afbildet en Mandsperson med Pluderbuxer, samt to græsselige Djævle, som martrede ham ynkelig. Den lille Bog blev læst med Begjerlighed, men kun slet fulgt. I samme Aar udkom der en anden Prædiken under følgende opbyggelige Titel: „Forma-

ning og Varsel fra den for Tugt og Ærbarheds Skyld udhundskede Pluder-Buxedjæoel."

Landsherrerne søgte endelig ved skjærpede Politilove at sætte Grændser for denne Galskab, thi mange Borgere forødte hele deres Formue paa Pluderbuxer, og mange Adelsmænd anvendte Indkomsterne af en heel Landsby paa dette ene Stykke Klædebon. Især søgte Churfyrst Joachim II af Brandenborg at banlyse Pluderbuxerne aldeles af sine Stater, og gav derved Anledning til mange komiske Optrin. En Søndag hændte det sig, at en Adelsmand, iført sine Pluderbuxer, gik ind i Domkirken i Berlin. Churfyrsten saae ham, og befalte, at man skulde skjære Buxegjorden over paa nogle Steder; dette skete, Buxerne faldt ned, og den pyntede Adelsmand maatte gaae hjem i bare Skjorte under Tilskuernes lydelige Spotten. En andengang junkererede et Par unge Borgere med deres Pluderbuxer langs ad Gaderne, og lod en Musikanterbande blæse op foran sig. Til Straf lod Churfyrsten dem sætte i en lille Daarekiste med Tralværk for, lod Musikanterne spille hele Dagen udenfor Hullet, og gav dem saaledes til Priis for Almuens Latter. Men alligevel holdt Moden sig.

Den brave Hertug, Christopher af Würtemberg, som var en stor Hader af de udenlandske Moder, brugte et kraftigere Middel til at forjage Pluderbuxerne af sit Land, da de vilde blive Mode blandt hans Hoffolk. Han gav Befaling til, at

Skarpretterne skulde bære saadanne Buxer. Det skete, og Hoffolkene gave nu ufortøvet den nye Mode Lobepas. I mange andre Lande holdt Pluderbuxerne sig til Enden af det sextende Aarhundrede, da de omsider maatte vige for en anden Mode.

Mimikens Krandse.

En haardtsaaret Landeværnsofficeer lod sig under Slaget ved W. bringe til den nærliggende Hovedstad, i Huset hos en bedaget Slægtning, der med den første Leilighed som gaves, meddeelte hans fjerne Ægtefælle Underretning om det ulykkelige Tilfælde. Vel laae atten Mile mellem hende og den Elskedes Sygeleie, vel manglede hun alle de nødvendige Midler for at naae derhen, men den Hengivnes Ømhed overvandt disse Besværligheder, og hun begav sig paa Veien, ledsaget af Louise, hendes eneste, blomstrende Datter. En god Genius førte dem midt igjennem Krigens Nædsler, lykkelig til Maalet, men allerede var den brave Mand død og begravet, saavelsom og den redelige Slægtning. De stode nu, som faldne fra Skyerne, midt i den fjendtlige, vildfremmede Stad, og maatte, dybt nedbøiede som de vare, ufortøvet sørge for det Timelige, og fandt endelig i et Tagkammer i Forstaden, et Asyl for deres Taarer og undsige-

lige Smerte. De to Forladtes Stilling var bængstende, Resten af deres Penge strakte neppe til for at beskytte dem mod Mangel i den kommende Uge; her gaves ikke et eneste beslægtet Menneskebarn, og en fjendtlig Officeerenke kunne i denne Gjæring neppe gjøre Regning paa Deeltagelse og Hjelp.

Afkræftet af Jammer, sov Louise ind mod Slutningen af denne hendes Livs pinligste Nat; og allerede skuffede en henrykkende Drøm Pigen med den kjærtegnende Faders Kys, da vaktes hun af den nærliggende Kirkes Klokkelyd, der kaldte de Andægtige til den tidlige Messe. Dens Høitidstoner, ophøiede og velgjørende, indgjød hendes Gemyt en stille Salighed, lig et Evangelium fra det Fjerne. Hun sprang op og bad: „Lad mig gaae i Kirken, min Moder! Jeg føler Trang til Helligdommen. Nægt mig det ikke!" — „Gaae med Gud! svarte Moderen: Men Du var endnu aldrig i en katholsk, og kan let støde an mod det Brugelige, og give eller finde Forargelse!" —„De bede der, afbrød Louise hende: det vil jeg ogsaa. De bøie deres Knæe for Sindbilledet af det Helligste, og jeg nedtrykkes desuden af Hjertelidelser. O jeg kaster mig gjerne ned i Støvet!" — „Bed ogsaa for mig! sagde Moderen: Mit Hjerte er tillukket og uddødt; jeg formaaer det ikke."

Louise smuttede ind i Bedestolen ved et Sidealter, for hvilket Præsten læste Messen; den Skyldfries troende, betrængte Sjel hævede sig op paa

Andagtens Binger, og fra Skumringens Dunkelhed smilte en ungdommelig Martyrs stille forklarede Aasyn, belyst af Alterets Voxlys. Hendes Hjerte bævede for den Mægtige, som denne Troeshelt end i Martyrflammen priste; dog Ynglingens guddommelige Frydfuldhed gav hende nyt Mod igjen. Hendes Lod syntes hende, sammenlignet med denne Qval, at være Velsignelse, hendes Jammer strafværdig, Prøvelsen Tak værd. Og da nu Orgelets Klang opfyldte Templet med rystende Harmonier, da var det som om Himmel og Jord priste Herren, som om alle de Forladte, Frelste og Vederqvægede, lovsang den Algode. Hendes Barm svulmede af den hellige Inderligheds Gysen; hun følte sig forædlet til Cherub, udrustet til Kamp mod Ulykken. Klagen blev paa hendes Læber forvandlet til Lovsang.

Da Louise endelig, lædsket af denne Lægedomskalk, kom tilbage i den soelhyse lille Stue, fandt hun Moderen sovende og smilende, og velsignede i Hjertet den Fredensengel, som imidlertid havde rækket hende dette, de Dødeliges meest helbredende Styrkelsesbæger.

Den Slumrende vaagnede henimod Middag; hun slog Øinene op og blev et Anstigt vaer, paa hvilket Livets Roser atter blomstrede, og Øine, i hvilke den milde Tilfredsheds Flamme glindsede istedetfor Taarer. Hendes Datter smilte som en salig Engel; et lykkeligt Tilfælde havde tilligemed Opbyggelsen frembragt denne glædelige Stemning. Der mødte nemlig Louise, da hun vendte hjem fra

Kirken, en dyrebar Ungdomsven. Ingen af dem ville troe sine egne Øine, og den sædelige Jomfrue havde allerede, rødmende og tvivlsom vendt sit Aasyn bort fra ham, da hun med eet følte sin Haand greben, kysset og trykket til et hoitbankende Hjerte. Da saae Louise op igjen, gjengjeldte Haandtrykket i frydfuld Beklemmelse, og hviskede aandeløs af Glæde: „O Ludolf! er det Dem! Gud være lovet!"

Ludolf var Pigens Fetter og Barndoms Legekammerat, og dyrebar for hende fremfor alle Andre. Endnu for to Aar siden havde de Begge paa Hjemmets selskabelige Theater, som dette Selskabs Pryd, frydet hverandre og Tilskuerne, og gjensidig faaet hinanden kjær. Men Begge vare forstandige nok, kun at udtale denne Følelse, naar deres Roller saaledes bragte det med sig, thi Ludolf manglede ligesom hun, timeligt Gods, og gruede, trods hans videnskabelige Dannelse, for de sædvanlige Erhvervelsesmidler. Han kjendte intet mere tiltrækkende end en betydelig Skuespillers Liv, og forsvandt dengang pludselig, for at tilfredsstille denne Længsel. Ham begunstigede Gratiernes Gave, Naturens Medgift. Ludolf glimrede alt paa denne Hovedstads første Scene, og saae sig tillige, formedelst hans Sæders Reenhed og de Kundskaber, der prydede ham, agtet og udmærket. Louise underholdt nu den deeltagende Ven med Fortællingen om den Ulykke, som havde ført hendes Moder og hende hertil, og om deres kummerfulde Stilling. Han følte denne Byrdes Vægt, tænkte be-

vœget paa Raad, og udbrød enthusiastisk glad over sin Plan: „Naar ikke en ubetvingelig Fordom, eller Mangel paa Mod skrækkede Den derfra, saa kunde jeg betage min ædleste Veninde og hendes fortræffelige Moder, de bange Sorger og Frygt for Fremtidens Vængstelser. Deres mimiske Talent er afgjort; det blev hjemme erkjendt og lovpriist af vore strængeste Dramaturger, og det Fag, hvori De opfylder enhver Forventning, er ved et Tilfælde, for Øieblikket saa godt som ubesat i vores hervœrende Samfund. Døden berøvede os en Mesterinde, og Den, som traadte i hendes Sted, lider af en betœnkelig Brystsvaghed, som ofte pludselig overfalder hende, og sætter os i den største Forlegenhed. Allerede togange kom Publikum for at see Maria Stuart, og maatte tage til Takke med den første den bedste Farce. Hvad synes De, Veninde, om De som Gjæst forsøgte denne Rolle; thi jeg husker endnu ret godt, hvorledes vores kjære Louise rørte os dengang som Skotlands Dronning, hvorledes hendes Spil selv greb de Følesløse, henrev til Bifald, og bragte Mænds Øine til at grœde. O kun et bifaldende Ord, og jeg indestaaer for Følgerne. Ligesom hiin Gang er jeg her Deres Mortimer, og med den Tanke, at vi spille, ligesom ellers, for den lille Kreds af Bekjendtere, kan De lettelig skuffe den tilfældige Frygt og Beklemmelse. Ved denne Vennehaand træder Louise da ind i Musernes Tempel, at vinde Guld og Ære, og opfylde den barnlige Kjærligheds fødeste Pligt."

Forskrækket besvoer Louise ham at opgive den forvovne Tanke, hun yttrede en Hær af Betænkelighedder, nølede og tvivlede, ønskede vistnok, men zittrede forud, ville og forkastede, bad endelig om Betænkningstid, og henviste ham sluttelig til Moderen. Tillod hun det, saa var det hendes Kald at lyde; og denne Bevidsthed skulle da, i Tilfælde af Mislykke, være hende en Trøstens Engel. Saaledes skildtes de ad. Han, overbeviist om at hans Ord ikke vare spildte; hun med et beklemt, uroligt, efter Krandsens lokkende Blomster, attraaende Hjerte.

Efter Opvaagningen blev Moderen gjort bekjendt med Ludolfs trøstelige Møde, med hans herværende Ansættelse, hans Tilfredshed, hans blomstrende Udseende, det fine Linned han bar, den varme Deeltagelse han følte, og endelig ogsaa med det Forslag, der efter Vennens Paastand vilde føre Moder og Barn i Fredens sikkre Havn.

Mama var Ludolfs Gudmoder. Ogsaa hun havde ofte beundret hans mimiske Talent, og Datterens rørende Spil, saavelsom det lydelige Bifald det indhøstede, frydet hendes Hjerte; men dette Hjerte, hvori endnu alle hendes tidligere Forholds Fordringer bevægede sig, kunne paa ingen Maade gjøre sig fortrolig med den Tanke: at see sit eneste, elskede, uerfarne Barn, paa en saa slibrig og afvexlende Vei. Hun forkastede derfor Forslaget med et heftig betonet: „Stille med det!" men udbredte sig alligevel i det næste Minut, med Iver og Vidtløftighed over den samme Gjenstand, roste den

glimrende Indtægt, som Ludolf alt tilfikkrede forud, lod sig Datterens beskedne Bemærkninger og Indvendinger gefalde, og overlod hende endelig med Resignation det frie Valg.

„Tør jeg troe den indre Stemme, svarte Louise med hendes blødeste Smigertone: saa førte Skjebnen selv denne Ven paa min Vei. Just som jeg med Inderlighed havde nedbedet mig et Lys paa vores mørke Bane, da Bevidstheden om Bønhørelse aabenbarede sig i mit Inderste, da jeg i frydfuld, himmelsød Tillid traadte ud af Kirken, møder mig i ham et Sendebud fra Guddommen, møder mig den Eneste, som her ikke er os vildfremmed, den Eneste, som jeg tør stole paa, naar han byder mig Haanden til Hjelp, den Eneste, der kan berede mig Veien, vidne for mig og føre vores Sag."

Da sagde Moderen smilende: „Du seer i ham allerede en Brudgom!" og Louise svarte sagte og blusende: „Ak derhen tydede vistnok mange af hans Ord, og Ludolf er saa god. Jeg ville blive lykkelig, Moder! Og han hævede mig maaskee til Konstens Høide; da vil jeg blive Din Stolthed, og, saavidt det tydske Sprog rækker, lovtalet og hyldet." — „Ak, var Du blot alt paa den Høide, sukkede hiin: Veien er steil!" — „Det kommer an paa et Forsøg, vedblev Louise: og bliver der os vel noget Valg? Din Villie er min, Moder! Afgjør Du!"

Allerede næste Morgen indfandt Ludolf sig for at erfare Udfaldet. Louises Øine smilede opmun-

trende, og Moderen trykte den blomstrende, prunkende Gudsøn til sit Hjerte, og græd af Glæde. Hun udgjød sig i Skildringen af den Ulykke, som forstyrrede hendes Huus, i Lovtaler over den faldne Ægtefælle, i Klager over sine gigtiske Smerter, og lod sig derpaa fortælle, hvorledes det var gaaet ham, siden hans pludselige Bortfjernelse fra Fædrenelandet. Han svarte: „Vel!" og lod nu sin Stands og sine Forholds Lys tindre glædeligt for hende; ønskede at see sit Exempel fulgt af denne høitærede Veninde, og bad nu med overtalende Ord om den Gunstbevisning, at torde føre Louise til Directeuren, hvis agtværdige Kone ventede hende. Moder og Datter forskrækkedes ved at see Sagen alt dreven saavidt.

For og imod blev paany udviklet og prøvet, og denne Beraadslagnings endelige Udfald kom snart derpaa tilsyne, trykt paa Komoedieplacaten. Da nu Moderen blev Louises Navn vaer i Gjæsterollen som Maria Stuart, faldt hende, trods den givne Tilladelse, ligesom Hjertet for Fødderne. Hun græd, angrede, forsmaaede Pigens Beroligelsesgrunde, som nu selv, anfægtet af Forsagthed, kun for hendes Skyld anstillede sig behjertet. Vel lykkedes Prøven over al Forventning; Konstnere og Konstnerinder berømte hende og lovede hende glimrende Bifald; og Ludolf, som bragte hende tilbage, havde nær i sin Glæde omfavnet Veninden ligefor Moderens Øine.

Jo nærmere Aftenen kom, jo synligere forsvandt det rolige Mod, som understøttede Louise om Morgenen. Det forsvandt til hendes Skræk. Adspredt ved Paaklædningens Beskjeftigelse, gyste Pigen nu ved den fremkjørende Vogns Raslen. Ludolf kom for at hente hende, og Dronningen blegnede, da hendes Mortimer traadte ind. Hun lignede i denne Farveløshed og sorte Klædedragt, hendes bodfærdige Original paa Veien til Retten. Moderen sluttede sit Barn under sorgelige Anelser til sin Barm. „Min Hensigt er god, sagde Louise, fuld af Vemod og Hengivelse: hverken Vildfarelse eller Dumdristighed driver mig til det vovelige Forsøg. Den onde Genius har ingen Ret til mig. O, I himmelske Magter, beskyt mig!" — „De hælde sig til Uskyldigheden! forskrækkede Vennen: Bort med Phantasiens Skrækkebilleder. Disse tilsyneladende Kæmpebjerge ere kun Høie, og hurtig bestegne. De staaer da i en Straaleglands paa dens Høide!" — „Gud give det!" læspede hun, gribende Trøsterens Arm, og de moderlige Skridt fulgte hende.

Allerede ilte de Nysgjerrige til Skuespilhuset. Louise blev ved Synet af denne Valfart endnu trangere om Hjertet. Hendes Knæe bævede, da hun forlod Vognen, og af Ludolf blev ført over den øde, endnu uoplyste Skueplads. Her stod han pludselig stille og sagde med Eftertryk: „Naturen gav Deres Kjøn et fuldt Maal af Fatningskraft for det afgjørende Øieblik; nu er det Tid, at gjøre Besindelsen gjeldende. Bort med det frygtagtige Barns Undseelse. Det gjelder Deres Fremtids Lykke: en Hvilepude for

den bedste Moders sorgbetyngede Hoved." Og nu raabte han i sin Rolles Aand:

„Nichts blieb Dir, als die rührende Gestalt;
Der hohen Anmuth göttliche Gewalt.
Die läßt uns Alles wagen und vermögen,
Die bringt den Kranz — die Herzen Dir entgegen."

Da kom Directeurens Ægtefælle, omfavnede Louise, begyndte en Samtale, raadte at lægge lidt Rødt paa og spurgte, studsende over hendes Udseende, om hun ikke befandt sig vel? Samfundets Medlemmer omringede Pigen. Louise mødte deres bekymringsfulde Blikke, Nogle mønstrede hende med uvenlige Øine. Den Ængstede ønskede sig langt bort.

Huset var pakfuldt. Symphonien begyndte — en Strøm af Skrækketoner for Louise; hun tænkte paa Moderen, stille forgaaende, ligesom greben af Hjemvee; hun tomte, neppe længere vidende, hvad der foregik omkring hende, et Bæger Vin, som Ludolf, der nu, en Følge af hans Anbefaltes Aandsfraværelse, ikke var stort bedre om Hjertet end hun selv, paanødte hende — og Dækket gik raslende op. Hun lukkede Øinene.

Ogsaa i Moderens Bryst bævede Hjertet, da nu den critiske Time slog, da Vognene rullede forbi og Fakkelskinnet rødligt belyste hendes Stueloft, og hun tænkte sig det elskede Barn gaae paa et Haar over

en Afgrund. Da traadte Vertinden ind, uvidende om Louises Vovestykke, for skyldig at aflægge et Gjenbesøg, og qvælte den Angestfulde med tom Snak, med bagtalende Udfald paa Ven og Fjende, og raa Lovtaler over sine egne aandelige og legemlige Goder. Og da hun endelig, ikke tilfredsstillet af den ordknappe Enke, var gaaet bort, drev den voxende Banghed den Hvilelose paany hen til Vinduet, fra hvilket hun kunne see den maanebestraalede Kirkegaard, hvor hendes Hædersmand laae og sov saa rolig. „Vel Dig, Du gode Ferdinand! læspede den Trofaste med Erindringstaarer: Tænk paa mig, Du Salige, og beed for Dit Barn!"

Da fløi Døren op og Angestbarnet traadte ind, fulgt af Ludolf. Louise kastede sig feberisk bevæget for Moderens Fødder. „Triumph! jublede Mortimer: Pigen er vores. Laurbærrene rasle omkring hende!"

Moderen trak Louise op til sit Hjerte. Denne kunne for inderlig Bevægelse ikke tale; hun græd kun. Det var Glædens sjeldne, salige Taarer hun fældte.

Nu er Louise sin Vens lykkelige Husstroe; hun er hiin agtværdige Scenes Prydelse, sin Moders omhedsfulde Pleierske, og omkring den hulde Mimes blomsterrige Tornekrands, slynger sig den endnu skjønnere, flettet af Kjærminder.

(Gustav Schilling.)

Eskimoerne.

(Et Udtog af Capitain Lyons Reisedagbog.)

Intet kan sættes i Ligning med Eskimoernes Begjerlighed efter Handel eller Ombytning, eller med den umaadelige Glæde, som de lagde for Dagen, naar de vare saa lykkelige, at faae et Sværd eller en anden Ubetydelighed. Flere af dem tilbød endogsaa deres Koner for en Kniv, og disse vare ligesaa begjerlige efter at faae sluttet en saadan Handel. Jeg spadserede omkring for at betragte de forskjellige Grupper, og i en af Konernes Baade saae jeg en ung Pige, som vi Alle havde erkjendt for den skjønneste vi havde seet; hun var ivrigen beskjeftiget med at afrive et Stykke af en Sælhundebug, og med Tænderne at dele det i smaae Portioner for de Personer, hun havde om sig. Hvert Kjøn nød deres Maaltid særskilt, Mændene siddende paa Isen, Fruentimmerne i Baadene. For saameget som muligt at fornøie vore nye Bekjendtere, sendte vi Violinspilleren ud paa Isen, der snart fik en Sværm henrykte Dandsere omkring sig, hvis eneste Toure var at stampe og springe. Inden kort Tid dandsede Alt hvad der var paa Isstykket, Officerer, Matroser og Vilde, og frembød det overordentligste Skuespil, jeg nogensinde har seet. En af Baadene blev kommanderet af en gammel tyk Kone med et lille Barn paa Ryggen, der næsten lignede en Bjørneunge, gumlende paa et Stykke raat Hvalfisk. Nogle unge Piger gave Alt hvad de fik af vore

Folk, til den gamle Kone, som strax puttede det i Munden, hvad det endogsaa var: Synaale, Knappenaale, Søm, Knapper, ꝛc. To Fruentimmer fortærede en stor Potte fuld af Sælhundeblod og Tran med den samme Behag, som vore Damer drikke Thee. Efterat denne Ret var fortæret, slikkede de med stor Anstand Alt det af sig, som de havde spildt. Derpaa tracterede Begge sig med en, rigtignok besynderlig, men desto rigeligere Desert fra Hovederne af to smaae Børn, paa hvilke de anstillede de nøieste Undersøgelser, og alle ulykkelige Omstreifere, som faldt i deres Hænder, fandt deres Død i de utrættelige Jægerinders Mund, som knækkede dem med Tænderne med den synligste Velsmag. Men ikke endnu tilfreds med denne Forestilling, besprøitede de os saa eftertrykkeligt med Børnenes Producter, at vi saae os nødte til at retirere. Dette skal være et særdeles Venskabstegn.

Adskillige af de Vilde vovede sig endog ombord til os; blandt disse ogsaa en lille Mand tilligemed hans unge smukke Kone: Jeg forskaffede mig et Afrids af den Sidste, og tillige en Tegning af Kakeenen paa hendes Arme og Skuldre. Under denne Beskjeftigelse farvedes hendes Kinder Tid efter anden med en dyb Rødme, som overbeviste mig om, at disse Mennesker dog have en medfødt Følelse af Sædelighed, for saavidt Fremstillingen af nogen Deel af deres Legeme angaaer. Til Tak for det mig besøgende Pars Høielighed, regulerede jeg dem med nogle støbte Lys af dem til sex paa Pundet. Da Fruentimmeret havde fortæret Tællen, tog jeg Vægen

af hendes Mund, ellers vilde hun have slugt den, som maaskee havde smagt hende ilde. Jeg bemærkede, at den unge Kone, uagtet hendes Rødmen, gav meget skjelmske Øiekast til Selskabet i min Kahyt. Herved fandt jeg Crantzes Beretning stadfæstet, at Eskimoerinderne ere ligesaa erfarne i Øiensproget, som en tyrkisk Kurtisane. Til nogle andre hjemmeblevne Koner sendte jeg ved deres Mænd et udsøgt Partie Lyseslumper, et Artighedsbeviis, der senere indbragte mig store Fordele. Sukker blev ligeledes tilbudt dem, men som de fandt gandske modbydeligt, og til vor Forundring forsmaaede endogsaa Børnene denne Sødhed.

Den 16de August havde vi den Fornøielse at see, at Sælhundejægerne havde været heldige, thi Blod, Fidt, Indvolde, Skind og Kjød laae sammenblandet. Rigelige Maaltider vare paa Kog, og saagar Hundene syntes at være lykkelige, da de uophørligen slikkede Børnenes Ansigter, indtil de vare bedækkede fra Øinene indtil Hagen med Blod og Fidt. Almindelig Glæde herskede, Mændene og Børnene stode længselfulde omkring Fruentimmerne, der sugede paa deres Fingre og kogte saa hurtigt, som de vare istand til. Medens Tilberedelserne aade Børnene af de urensede Indvolde, som deres unge Tænder kunde bide, og de altfor seie Stykker bleve overgivne til Mødrene, som kogte dem møre. Medens Betragtningen af disse Mellemmaaltider, lærte jeg at kjende en ny Maade at rense Børnenes Hænder, som er, at de slikke dem sammenknyttede ind i Moderens Mund, der med sin Tunge renser dem

saameget, som de efter deres Art behøve. Ved Delingen blev jeg glædet med et Stykke halvkogt Sælhundekjød, af hvilket den gode Giverinde, en gammel vømmeligtudseende Kone, med den forbindtligste Høflighed havde afslikket Saften og det Urene, og bidt af det paa alle Sider, for at finde det mereste Sted, hvor jeg skulde gjøre det første Angreb. Min Vægring af dette delikate Tilbud, fornærmede ingenlunde den gode Gamle, der nu fortærte Kjødet selv. Ved mine Vandringer fandt jeg det stadfæstet, at Konerne ikke spise med Mændene, men først naar disse ere tilfredsstillede; dog have de Koner, som forestaae Kogningen, den Rettighed, at slikke Saften af Kjødet, førend de fremsætte det for Mændene. Begge Kjøn spise paa lige Maade, men ikke i lige Forhold, thi Konerne fuldproppe sig sjeldent saaledes som Mændene. Naar f. Ex. den nærmeste Mand faaer et Stykke Kjød, saa suger han det først af rundt omkring, stikker det derpaa saa langt ind i Munden som han kan, og skjærer det af lige tæt ved Munden, til stor Fare for Næse og Læber, og saaledes gaaer Kjødet omkring fra Mund til Mund. Den fede Suppe bliver derpaa givet om, hvoraf Enhver tager sig en Mundfuld, indtil den er fortæret. Naar Maaltidet er forbi, skraber Enhver Fidtet fra sit Ansigt ind i Munden. Man kan gjøre sig et Begreb om disse Menneskers Graadighed, naar man hører, at 25 voxne Personer og 6 smaae Børn kunde i 6 Dage fortære tvende hele Hvalrosser, hver af henved 20 Centners Vægt. Men naar

de saa til en anden Tid lide Mangel paa Levnetsmidler, ere de ogsaa ligesaa udholdne til at sulte. Jeg kunde ikke delicatere mine arctiske Venner bedre end med hvid Sæbe eller gamle Lyseslumper, som de fortærede med en overordentlig Glæde. Ogsaa hertillands have Børnene deres Lækkerier. Naar en Robbe fanges, lader man forskjellige Dele af Indvoldene fryse, saa at det blive gandske stivt. Disse Lækkerbidskener gnave de smaae Eskimoer ligesaa tilfredse paa, som vore Børn paa Makroner. Deres Patteglutter saae almindeligviis et Stykke Spæk i Munden, naar de skulle sove, paa hvilket de suge, som om det kunde være Moderens Bryst de laae ved. Konerne have ellers en besynderlig Maade at opfode deres Børn, som de bære paa Ryggen: uden at bruge Hænderne, bringer Moderen med et hurtigt Stod og Omdreining med Skuldrene, Barnet fortil, som derved kommer til at ligge med Ansigtet opad; Moderen boier sig da ned og foder den Lille, ligesom Fuglene deres Unger, af sin egen Mund.

Paa et af mine Besog lærte jeg en ny Eskimoerluxus. Jeg kom ind til den forommalte unge smukke Kones Mand, som jeg fandt sittende med aaben Mund, og som halvtberuset af lutter Æden; ved Siden af ham sad Arnatooa, som passede sin Kogepotte, og i korte Mellemrum vakkede sin Mand, for med sine Fingre at stoppe ham saameget som muligt ind i Munden af et Stykke halvkogt Kiod; naar Munden var gandske fuld, saa

skjar hun Stykket af tæt foran Læberne. Derpaa begyndte han langsomt at tygge, og naar et tomt Rum opstod, saa udfyldte hun det igjen med et Stykke raat Flesk. Medens denne Operation, bevægede den lykkelige Mand intet Lem, undtagen Kjæverne, men hans overordentlige Tilfredshed blev nu og da tilkjendegivet ved en udtryksfuld Grynten, naar der var tilstrækkelig Rum for at en saadan kunde slippe igjennem Svælget. Naar Konerne saaledes have fodret deres Mænd i Søvn, og derved ikke glemt sig selv, er deres Dagværk endt til næste Maaltid. Tungen bruger disse Damer ved alle Leiligheder som en Viskekind. En af dem fik af vore Folk en Lampe, som endnu brændte; neppe havde hun faaet slukket Vægen, før hun begyndte at polere den; Trannet drak hun, Soden slikkede hun af med Tungen, men Damens Ansigt blev gandske oversmurt af Ofen. Den røde Kjole stak ogsaa disse Damer saaledes i Øinene, at de jublede i vilden Sky for hver Soldat de saae.

Troværdig Fortælling om et Aandesyn.

Hospitalspræst Anders Madsen, som døde 1693 i Aalborg, havde tvende Sønner, Matthæus og Marcus, der Begge opoffrede sig til det theologiske Studium, for i sin Tid at vandre

i Faderens Spor. De boede sammen i Kannikestræde i Kjøbenhavn og studerede heel flittelig aarle og silde, for at faae Attestatsen paa Bagen. Matthæus, den Ældste af Brødrene, var et smukt, stadigt Menneske. Han var legemlig sund og aandelig velbegavet, og passede sin Bog fremfor Alt. Vel hændte det sig tidt, at han sad oppe ved Lampen med den hebraiske Bibel for sig til over Midnat. Naar da Øinene, trods al hans Modværge, faldt til, stod han op, gik tilsengs, slukte Lyset, bad til den Herre Christus og slumrede ind.

Medens han saaledes sov en Nat, vaktes han pludseligt, uvist hvorved, af Søvne. Han foer op, og saae i Hjørnet af Stuen, i det klare Maaneskin en sælsom Skikkelse. Der stod nemlig en liden Mand i graa, meget gammeldags Kjortel, med trekantet Hat paa. Hans blege Ansigt var ingenlunde afskrækkende, tvertimod laae der ret megen Mildhed i alle hans Træk og Gebærder.

„Hvem er Du? spurgte Matthæus halv forfærdet, halv nysgjerrig: Hvem er Du liden Mand? Hvad vil Du her?" — „Jeg er gode Menneskers Genius, som have hinanden kjære! svarte Hiin: Jeg kommer at bringe Dig Budskab fra Din Søster." — „Ei, saa kommer Du mig ret tilpas, længe har jeg Intet hørt fra hende. Hun er dog ikke syg?" — „Syg, ret farlig syg!" gjensvarte Manden. — „Ak, hvilken Smerte volder Du mig! Min gode Søster er syg! udraabte Matthæus: Derfor har hun tiet saalænge. Siig mig, maa

hun døe?" Ved dette Spørgsmaal lod den lille Mand Hovedet synke, stod nogle Minuter ligesom grublende og nedslagen i sin Krog, og forsvandt derpaa pludseligt, efterladende Ynglingen i sørgelig Uvished.

Men nogle Nætter efter viste den lille graa Mand sig atter i den samme Vraa og i den samme Stilling, hvori han var forsvunden. Aldrig saasnart fik Matthæus Øie paa ham, før han spurgte: „Min Ven lille, hvad vil Du nu igjen? Sikkert har Du noget Sørgeligt at melde mig. Lever min Søster Johanna endnu, eller er hun død?" Med den dybeste Smerte i alle Miner blev Manden staaende, og svarte ikke. „Saa tal dog, tal dog, og pin mig ikke saa!" skreg Matthæus, saa hans Broder, som sov i samme Kammer, vaagnede derved og foer op, uden dog at mærke noget til Besøget. „Hvad feiler Dig, Matthæus?" spørger han, men da Denne ikke svarer, vil han staae op. Dog — pludseligt seer han Broderen segne tilbage i Sengen, hører ham puste, stønne, græde, og bringer kun med megen Møie ud af ham, at den samme lille Mand, om hvem han forleden havde fortalt, havde viist sig for ham og sagt: Johanna's Dødskamp var nu endt, og hendes rene Sjel havde fundet Uskyldighedens og Kjærlighedens Hjem.

Virkelig fik Brødrene kort Tid efter Bud fra Hjemmet, at deres Søster var død, og da de nøie udspurgte, hørte de, at hun var hensovet samme Nat, Synet havde viist sig.

Den' sælsomme Gjæst viste sig fleregange for Matthæus, meldende ham gode Venners Død. Som han nu en Nat havde bragt sligt et Budskab, spørger Ynglingen ham: „Kan Du da ikke sige mig, naar jeg selv skal dø?" — „Du skal dø den 16de Mai, Klokken tre Qvarteer til Ti om Aftenen!" svarer Synet og forsvinder.

Omtrent et halvt Aar var der til den store Dag. Matthæus svævede i piinlig Uro. I Begyndelsen søgte han, med Magt at forjage alle Dødstanker af sin Sjel, og hans vakkre Broder understøttede ham deri af alle Kræfter, idet han paastod, at alle Broderens Forhandlinger med den graa Mand, var et Spil af hans ved altfor ivrig Studering ophidsede Phantasie.

Vinteren randt hen saa som saa. Men da nu Dagene begyndte mærkelig at længes, da qvidrende Fugle hilste den stigende Sol, og Løv og Blomster smykkede Træer og Enge, da bares det Matthæus livagtig fore, som om en geskjæftig Graver alt begyndte at kaste den Grav, hvori hans Støv skulde hvile, langt fra det elskede Hjem. Mørk Tungsindighed greb hans Sjel. Grublende sneg han sig om i Gaderne, drømmende sad han paa Auditoriet, og hans eneste Sysel var, at tælle de Timer og Minuter, Skjebnen endnu undte ham paa denne skjønne Jord. Omsider begyndte han virkelig at skrante, lukkede sig inde og holdt Sengen. — Jo nærmere den frygtede Dag rykkede frem, desto omhyggeligere søgte Broderen at adsprede den Lidendes Tanker. Alle Almanakker

havde han skaffet afveien, for at skuffe ham med Hensyn paa Tiden, men forgjeves.

Den 16de Maidags Morgenrøde oprandt, vinkende Alle til Glæde, kun vor Yngling til den bitre Død, midt i Livets og Naturens Blomster. Den Syge sagde, han vilde blive i Sengen og her med christelig Taalmodighed vente Manden med Leen og Timeglasset. Med stor Møie og Besvær fik Broderen ham endelig til at staae op, men neppe var han oppe, for en Hob lystige theologiske Studenter larmende styrtede ind i Stuen og under Spøg og Latter opfordrede Brødrene til, at nyde den skjønne Dag. Vertinden traadte ind med Frokost. Stuen saae Intet uligere end en Sygestue, den blev snart forvandlet til en Glædens Tumleplads. Matthæus vilde undskylde sig med allehaande Udflugter, men det hjalp ikke: han maatte følge Strømmen, spise og drikke imod sin Villie, ja endog tilsidst sætte sig med Vennerne i en Vogn, der rullede ud af Porten til et bekjendt Tracteursted.

Her befandt sig allerede et blandet Selskab af Herrer og Damer. Der anrettedes et fælleds Maaltid, Glædens Bæger gik fra Haand til Haand, Spøg og Sang afvexlede, og de to muntreste Piger i Selskabet, der havde sat sig hver ved sin Side af vor Patient, tillode ikke, at den mindste Rynke viste sig paa hans Pande. Saaledes gik det hele Eftermiddagen. Om Aftenen var der Musik og Dands, Sang og alskens Tidskort, hvorved Punscheglasset gik flittig rundt. I Begyndelsen maatte man tvinge Matthæus til at deeltage

i alt dette, men langt om længe smittede Exemplet ham, og han blev ligesaa gal som alle de Andre, ja, det gik saavidt, at Studenterne ved Midnatstid bare ham i Vognen i en Tilstand, hvori han, sig selv ikke mægtig mere, udfordrede alle graae Mandslinger i den hele Verden.

Alt laae han i Sengen, nøie bevogtet af sin bekymrede Broder, der dog omsider, da han hørte ham snorke lydeligt, ogsaa sov ind. Men snart vaktes han igjen af en høi Latter. Hans Blik falder paa vor Helt, som han seer sidde oppe i Sengen, og med ufravendte Øine stirre hen mod det bevidste Hjørne i Stuen.

„Nu, hvad er der paafærde igjen? spørger han fortrædelig: Har Du endnu travlt med Dit Hjernespind?" — Efter en kort Pause faaer han til Svar: „Alting staaer vel til. Min lille Ven har været her og betaget mig al min Frygt. Den 16de Mai er og bliver nu engang den mig af Skjebnen bestemte Dødsdag, men — vel at mærke — først 60 Aar à dato.

(C. M.)

Charade.

Et Landdyr, hvis Navn ofte forekommer i Bygningskonsten, adskiller sig ved mit Første fra alle flyvende Dyr, men det har det samme tilfælleds under andre Navne med forskjellige Vanddyr. Det bliver meget ofte gjort af Folk, der ikke ere istand til at gjøre det. Det deler vel alle menneskelige Værkers Lod, at blive fortæret af Tidens Tand, dog bliver det af Enhver, der kalder det Sit, ansees for saameget bedre, jo ældre det er. To slige Ting, som netop mit Første er, blive ved deres Forbindelse saa vigtige, at en Konges Magt ved Siden af samme bliver uvirksom. Det trodser Aarhundreder, selv i Aartusinder har det holdt sig under Jorden, og dog kan et uforsigtigt Aandedrag tilintetgjøre det i dets Tilblivelse, ja endog i Øieblikket af dets Fuldendelse. Det tjener Menneskets almindeligste Fornødenheder og det allervigtigste Anliggende i hans jordiske Liv. Man finder det saa lidet, at det kan skjules af den hule Haand, og dog i saadant Antal, at det bedækker hele Qvadratmile; ja det indtager paa Stjernehimlen umaalelige Rum, og Carl XII har det at takke for endeel af sin Hæder. — Mit Andet er et Instrument, neppe en Finger langt, men saa frygteligt i sin Virkning, at det ved et eneste Slag kan dræbe den største Oxe. Egentligen hører det selv iblandt Dyrene, og man er ved Philosophiens Hjelp falden paa et sindrigt Middel, hvorved man efter dets Død meget let kunde gjøre det til et Menneske, naar man var istand til i levende Live (sit venia verbo!) at bibringe det Multiplicationens Species. Iblandt Sangfuglene hævder det et afgjort Fortrin; de Drikke, som vi pleie at

nyde, tager det aldrig til sig, men giver dem ifra sig, og undertiden gaaer der endog Ild ud af dets Mund, hvilken det ogsaa engang aabnede til en Poenitentssang, der rørte en Synders Samvittighed, der senere blev til en Helgen; jeg veed ikke nøie, naar det skete, men det kan endnu ikke være fulde 1800 Aar siden. Poenitentssangen vilde iøvrigt Intet have frugtet, ja ikke engang være bleven forstaaet, dersom ikke en Spaadom var gaaet den iforveien, der var langt paalideligere end de Veirspaadomme, der endnu den Dag i Dag udgaae af denne Prophets Mund, og som ikke ere stort bedre end Professor Dittmars. Imidlertid har Konsten dog bragt det saavidt med dette Instrument, at det med fuld Sikkerhed i Henseende til Veirliget viser det, som man ikke kan iagttage paa noget Veirglas. Størrelsen er saa foranderlig, at den snart kommer Kolibriens, snart Strudsens lig, og i Høiden finder man det undertiden saa tyndt som en Knivryg. Dens Uforbragelighed med sine Lige er bleven til Ordsprog, og Ingen maa derfor undre sig over, at det nuomstunder spiller en Hovedrolle i alle Krige, omendskjøndt Franskmændene aldrig have betjent sig deraf. Man har det af alle Farver, men graa stifter det den meste Ulykke i Verden.

Det Hele er en Fugl, som kun Lækkermunde pleie at spise, førend den bliver, hvad det Hele udtrykker; dog er den ogsaa da, naar den allerede er bleven det, deelviis en stor Delicatesse.

(Adolph Müllner.)

† † †

Ipsara.

Halvmaanen over Aftedyngen staaer,
Og mat og gusten som en Døbning smiler;
Den røde Bølge vildt mod Klippen slaaer,
Og skjælvende igjen til Dybet iler.

Strandmaagen svinger sig med Skrig i Sky,
Og flygter fra de dampende Ruiner;
Men Ravnen til den ødelagte By
Med graadig Lyst igjennem Luften hviner.

Ipsara! Du som høi og herlig stod,
Og hæved' dig en Dronning over Havet,
Ak! est du nu nedsunken i dit Blod?
Er al din Vælde nu i Gruus begravet?

Hvorlunde faldt du, unge Grækerstad?
Hvor est du nu saa taus og øde vorden?
Hvo laved' dig det grumme Virtingsbad,
Og jævnede din stærke Vold med Jorden?

Ei faldt du som et Lam i Ulvens Kloe,
Ei som for Høgen værgeløse Due;
Du segnede, men ei din Fjende loe;
Ei længe han din Undergang mon skue.

Som Bjørnen faldt du efter blodig Kamp,
Som Løven bag en Vold af dræbte Fiender;
Du qvalte dem i dine Huses Damp —
Mordbrænderens med Helteblodet rinder.

De tordnede — du ſvarte Skrald paa Skrald,
Du ſpiddeb' dem paa Stridens røde Landſe;
Liig Samſon knuſte du dem i dit Fald,
I Døden tumled' de paa vundne Skandſe.

Uhævnet ſtyrtede du ei til Jord,
Og ei ſom Ræven ræd du indebrændte;
Paa Ildens Vinger du til Himlen foer,
Og ned til Hæl de knuſte Fjender ſendte.

O Du, ſom ſukker dybt af ængſtet Barm,
Tilbed og haab — ſelv under bedſte Taarer!
Forkortet er ei Herrens Almagts Arm,
Og læge vil den ſamme Gud ſom ſaarer.

Nei! ei forgjeves har han Haabet vakt;
Ei for at ſlukkes, Lyſet han antændte:
Til Støvet har han Troſtens Balſom rakt,
Da Tvivlens Nat til Troens Dag han vendte.

Lad Nattens Aander ruſte ſig til Strid!
Lad Vellyſt, Guld og Grumhed Jorden hærge!
Om ſeent — engang dog kommer Frelſens Tid,
Og Dagen ſkinner over Dal og Bjerge.

Men Du, o Græker! ſom i Kampen ſtaaer,
Som ene Friheds Himmelbanner ſvinger;
Med Fjendeblod Du læge ſkal Dit Saar,
Mens Sorgen i Din Barm Du faſt betvinger.

Qvæl Vemodsſukket i Dit ſtærke Bryſt!
Knug i Dit Øie Taaren flux tilbage!

Nu reise Du Dig først til blodig Dyst,
Og Sværdet nu til dybest Hug uddrage!

Seir, Hellas! eller og for evig fald!
Den rette Kampdags Sol i Øst opluer;
Hist straaler den paa evig Friheds Hald —
Og her Tyrannens Fængselshule truer.

Glem ei Ipsara paa den hede Dag!
Dens Aske end bag sorte Mure gløder;
Glem ei Ipsara, naar med Kæmpeslag
Du de blodstænkte Morderflokke møder.

De Trællehænder dryppe end af Blod,
Af Værgeløses Hjerteblod de dampe —
Styrt dem til Jorden! træd dem under Fod!
Som Skarn paa Marken Du til Støv dem stampe!

O Græker! løft Dit Bredes Øie! see!
Nymaanen paa Ipsaras Klippe blinker;
Den truer rædsomt, liig en hvæsset Lee,
Og Dig til Døden eller Seiren vinker.

Til Seir! til Seir! Løft Korsets Himmeltegn!
I dette Tegn Du stride skal og vinde!
Dit frelste Land bag Dine Sværdes Hegn
Skal Seierskrandsen til Din Isse binde.

(S. S. Blicher.)

Capitano Warwaki *).

Græd, Hellas! græd, Din stolte Søn er blegnet!
Høit op mod Himlen fløi hans Helteaand!
Men før han uden Kraft i Døden segned',
Han sønderbrød Dit tunge Trældomsbaand.
Nu er Du fri! — thi hvo vil endnu tænke,
At Du, som eied' saadan Helt til Søn,
Endnu engang skal bære Slavelænke!
Nei, Frihedskrandsen smiler evig grøn!

Hæv takfuld op mod Himmelen Dit Øie,
Og træd saa, Græker, i Warwaki's Fjed!
O! seer Du hist, bag Hellas grønne Høie,
Gaaer Allahs blodbestænkte Maane ned!

*) Saalunde hed den Græker, som den 5te Julii 1824 sprængte Fortet St. Nicolo i Luften, hvorved han selv, tilligemed 700 Mand, foruden et langt større Antal Qvinder, Oldinger og Børn, samt hele Hens Geistlighed, frivilligen fandt Heltedøden, tilligemed 4000 Tyrker som, lokkede ved en høid Fane, Grækerne lode vaje fra Taarnets Kuppel, vare stormede frem i den Mening, at de Beleirede vilde overgive sig, men idet samme blev der løsnet et Kanonskud, Fanen, som havde Indskrivt: „Frihed eller Død!" blev trukket ned, og der skete en Explosion, som vil blive et evigt Hædersminde for det græske Heltesind. Alt var i et Nu forsvunden, hele Øen, indhyllet i en tædsom mørk Dunstkreds, rystet i sin Grundvold, saa Skibene paa Havet følte i flere Miles Afstand, det voldsomme Slag, lig et frygteligt Jordskjælv. Warwaki var en ung, meget riig Mand af høistanseet Familie. To Søstre og hans Brud fulgte ham i Døden.

Udg.

Den flygter ræd for Friheds djerve Tone;
Og i dens Sted Din Frihedssol opgaae!
Snart smykker Christi Kors Din Høitidsthrone;
Og Hellas Flag omvifter Bølgen blaae!

O! Mahom! nu Du kjender Friheds Torden,
Nu har Du seet en ægte Frihedsmand!
En sydlig Helt, en Hvidtfeldt liig i Norden,
Han gav sit Liv for elskte Fødeland!
Nu seer Du, at Din Magt maa stedse strande
Paa Frihedsklippens evig stærke Fod;
Men høit paa Klippen seer Du Helten stande,
Der har beseglet Pagten med sit Blod!

Hviil sødt i Fred, Du Hellas djerve Strider!
Der stoltelig Dig op til Himlen svang!
O! hvergang Bølgen om Ipsara glider,
Den toner evig der Din Hædersang!
Men ei blot der! thi trindt omkring paa Jorden,
Hvor „Fødeland" og „Heltedaad" er kjendt,
I Øst og Vest, i Syden og i Norden,
Staaer, græske Helt, Dit Seiersmonument!

(Joh. Garbrecht.)

Orlogsskibet Dronning Marie *).

Der foer et Gudsveir over vilden Hav,
Som lukkede mangt Sømandsøie:
Fra Øresund Bølgedrøn Gjenlyd gav;
Men Fiskeren Søen maa døie.

„Vort eneste Bundgarn det gjelder om;
„Derud for at frie os fra Nøden!
„Er Garnet borte, er Hytten snart tom,
„Hal ud da! for Brød eller Døden."

Hver Bølge som kneiser, i Skum hensvandt,
Og Armene snart ere trætte;
Da — Hurra! De Gutter den Bøie fandt,
Og Garnet med bedste blandt Drætte.

See, Maanen fremsmiler, see Søen smul!
Nordosten selv synes formildet.
En Havfrue, kronet med røden Guld,
Fremdrages, i Garnet indhildet.

„Christ hjelp os det Dræt udi fattig' Baad,
„Af Perler og Guld udi Lue!"
Saa greb de om Arm og om Skulder vaad,
Og inddrog den skjællede Frue.

Og Maagen den skreg over Øresund,
Mens Baaden saa sagtelig gynger;
De Smaafiske stige fra dyben Bund,
Den Havfrue smiler og synger:

*) Løb af Stabelen den 16de Septbr. 1824 paa Nyholm i Deres Majestæters Kongens og Dronningens samt den øvrige hele Kongelige Families Nærværelse.

„Siden Dagmars Dage
„Er jeg fri og fage
„Udi Kongesale!
„Danske Søemand, slip mig!
„Lykken ei gaaer glip dig!
„Men agt vel min Tale:

„Dannemarks Søeheld ei vegen',
„Snart udi Glands er fremstegen,
„Naar som jeg skuer i Havnen
„Krigssnekken bygt af Dankonning
„Atter som Danhavets Dronning
„Navnet Marie paa Stavnen.

„Snekken skal tordenbegavet
„Glide trindt Jorden paa Havet;
„Værne de elskede Strande.
„Oldgamle Flag! Dannebroge!
„Aldrig din Hæder de toge;
„Det skulle Slægterne sande!"

Og Taaren den stod udi Søemands Blik,
Med Fryd han til Talen mon lytte.
Og skjøndt han sit Garn ikkun tomt gjensik,
Med Hurra han slap rigen Bytte.

Han sang om Kong Christian ved høien Mast;
Udjubled' hvad ham var forjættet.
Hver Søemand nu troer at det stander fast,
Marie de Krandsen har flettet.

Dronning Christine og hendes Hof.

En Fortælling fra det 17de Aarhundredes sidste Halvdeel.

1.

I den kongelige Slotsgaard i Stockholm stod Overstaldmesteren, Friherre von Steinberg, og saae ventende hen mod de kongelige Stalde, hvorfra der just hortes gjaldende Hestetramp. Sex store, deilige Gangere dandsede frem med en pragtfuld Karosse, som var beklædt med rødt Fløiel, stivnede af gyldne og sølverne Tresser, og havde Laase af gediegent Guld; mørkt betragtede Overstaldmesteren den, medens en Hoflakei aabnede Døren for ham. — „Sandelig, en kongelig Gave! mumlede han, idet han vilde stige ind: Var det blot en bedre Mand, jeg havde at bringe den!"

„Vil I ikke give en Suplikant en kort Audients forinden, Hr. Overstaldmester?" spurgte nu en mild, velklingende Stemme ved hans venstre Side. Han slog Øinene op, og fandt i den Spørgende en smuk Ungersvend paa omtrent atten Aar. — „Ei, Carl, min Neveu! raabte han, efter nogen Betænkning, med hjertelig Glæde, og trykte Ynglingen til sit Bryst: Velkommen i Stockholm! Hvad bringer Dig til Hoffet?" — „Det vil jeg sige Eder under fire Øine, naar I kommer tilbage! svarte Hiin med et Blik paa den lyttende Hoflakei: Jeg har et vigtigt Ærinde til Eder." — „Du

kan kjøre med mig, sagde Onklen, idet han steg ind: jeg skal blot overantvorde den spanske Gesandt denne Equipage i Dronningens Navn. Saa kunne vi kjøre tilbage i min Vogn." Ynglingen tog Plads ved den Gamles Side. Kudsken knaldede, Forriderne rede til, og Gangerne fløi afsted med dem i dundrende Trav.

„Nu, velkommen endnu engang, min Søn! sagde Overstaldmesteren: Hvormed kan jeg tjene Dig?" — „Ud med Sproget! raabte Ynglingen: med en Post hos Dronningen." — „Hvilket Indfald! indvendte Onklen: det er i hver Henseende en umoden Tanke. Opgiv den." — „I veed, at min fattige Fader Intet har efterladt mig, sagde Ungersvenden, lettende paa Skuldrene: Jeg maa søge Tjeneste for at leve." — „Maa Du tjene, sagde Onklen: saa tjen Dit Fædreland. Hvad har den tydske Friherre at søge i det kolde Sverrig, som dog aldrig har været de Fremmede huldt?" — „Eders eget Exempel, Hr. Onkel!" indvendte Ynglingen blv. — „Jeg elsker Dig for høit, sagde den Gamle: for at unde Dig de Erfaringer, hvormed jeg maatte kjøbe min Post, og jeg saae heller, Du søgte Dig en anden Herre." — „Hvor fandt jeg vel en bedre, end den store Gustav Adolphs store Datter? raabte Ynglingen begeistret: det protestantiske Europas Sol, i Fred som i Krig lige uopnaaelig!" — „Den tiende Muse! afbrød Onklen ham haanligt: Nordens nye Sybille, Naturens Under, Kongernes Dronning. Ikke sandt? Hvad mig angaaer, jeg har aldrig holdt af de

lærde Fruentimmer. Jeg er saa ængstelig til-mode hos dem, som om jeg saae et Barn skrabe sig om Hagen med en Barbeerkniv."

„Jeg mener, at Christine her, som overalt, gjør en hæderlig Undtagelse!" faldt Yngling en ham eftertrykkelig en i Talen. — „Stille, stille! sagde Onklen: Dronningen sagde engang det Bonmot om den gamle Salmasius, at han kunde nævne en Stol i ti Sprog, men ikke sætte sig derpaa, og hun havde ligesaa godt kunnet anvende dette Indfald paa sig selv. Hun har sikkert læst Alt, hvad der er skrevet om Regjeringskonsten, Aand fattes hun sandelig en ikke, og dog sidder hun hver-ken fast eller anstændigt paa sin arvede Throne." — „Denne haarde Beskyldning modsiger vel hele Eu-ropa med een Stemme!" raabte Ungersvenden stødt.

„Hvad de Lærde skrive og lade trykke for Pen-sioner og Guldkjæder, svarte Onklen: er langtfra endnu ikke noget Evangelium. For nogle Aar siden kunde de vel have Ret, men siden den rasende Dosten med Penge har begyndt, siden Dronningens Hjerte er kommen i Franskmændenes, Spaniernes og Italienernes Hænder, kan Ingen, som mener det ærligt med den arme Dame, haabe nogen lyk-kelig Ende. Give kun Gud, at min Hovedbekym-ring maa være ugrundet, men siden denne Qvak-salver af Livlæge er kommen til Roret, begynder jeg ogsaa at frygte for Christines Religion, og Don Pimentelli, til hvem vi nu kjøre i denne Pragt-karosse, vil vel give hende Naadestødet."

„Eders Iver fører Eder dog vel for vidt! sagde Ynglingen undskyldende: hvorledes kunde Dronningen endog blot tænke paa at skifte Religion; i det strengt-protestantiske Sverrig vilde dette jo koste hende sin Krone." — „Som hun alt for nogle Aar siden vilde nedlægge, afbrød Onklen ham: som hun kun beholdt paa alle sine tro Tjeneres indstændige Bøn! Og jeg finder det gandske naturligt, om hun atter falder paa de gamle Tanker."

„Det er en saare mørk Udsigt, I der aabner for mig, sagde Ynglingen: og stod min Beslutning mindre fast, vilde I have rokket den. Men jeg har en bedre Troe til Gustav Adolphs Datter, og vil ikke tage i Betænkning, at knytte min Skjebne til hendes." — „Mands Villie, Mands Himmerig! sagde Onklen: Den Tid kommer desværre nok, da Du vil sande mine Ord."

Samme Øieblik holdt Vognen udenfor Gesandtens Pallads. „Vent paa mig ved Porten! sagde den Gamle, idet han steg ud: Min Conversation med Don Pimentelli vil ikke vare længe, og jeg gider ikke taget Dig med op til ham." — Han gik ind. Eftertænksom lænede Ungersvenden sig mod en af Portalens Marmorstøtter. Da kom Onklens Vogn raskt hidrullende.

„Er Herren endnu oppe hos Gesandten?" spurgte Kammertjeneren, idet han sprang ud, den Kudsk, som havde kjørt Pragtvognen, og ilte, paa hans Ja, ind i Palladset. — Snart kom han tilbage, og bad Neveu'en stige ind i Onklens Vogn.

Neppe var det skeet, for Overstaldmesteren kom. „Til Havnen!“ bød han Kudsken, og satte sig ved Yndlingens Side.

„Dronningen er der, sagde han, medens Vognen rullede afsted: for at see den Flaade, hun nu lader udruste. Hun vil tale med mig, og jeg haaber ved samme Leilighed at kunne forestille hende Dig, naar Du da endeligen vil vove Dine sunde Lemmer paa den glatte Hofliis.“ — Yndlingen takkede, og Begge tang nu, indtil Havnens stolte Mastesko opsteg foran dem. Vognen holdt, de stege ud, og gik ned til Stranden, som vrimlede af Dronningens Følge.

„Hvor er Dronningen, Hr. Marchese?“ spurgte Overstaldmesteren en riigtklædt Kavaleer af ædel Vext, med et smuktformet, listigt, italiener-dunkelt Ansigt, som tankefuldt skuede over paa Flaaden.“ — „Til Eders Tjeneste, Signor, svarte Denne forbindtligt: hist paa Admiralskibet. Hun underholder sig just med Flemmingen.“ — „Vent paa paa mig her!“ sagde Overstaldmesteren til sin Neveu, og lod sig roe over til Admiralskibet. Yndlingens Blikke fulgte ham, og fandt snart paa Skibets Dæk den Gjenstand, de søgte. En Dame af klein Middelstatur, med noget opstaaende Skuldre, en mørk spansk Ridehabit over den qvindelige Underkjole, en Fjerhat paa de tykke lysbrune Lokker, stod hos Admiral Flemming, der i dybeste Underdanighed, som om han stod for hendes glorværdige Fader, svarte paa hendes raske Spørgsmaal.“ — „Det er altsaa den tiende Muse? hviskede Yndlin-

gen utilfreds: Skade, at den store Fader Kronion ikke har givet den skjønne Aand et skjønnere Klædebon!"

Imidlertid var Admiralen traadt paa et smalt Bræt, som laae paa Dækket, og ragede langt over Borde, ud i Havet. Han vendte sig om til Dronningen, og pegede paa et nyt Krigsskib, som fra hans Standpunkt bedre kunde sees. Nysgjerrig fulgte Dronningen ham. Brættet, som den dobbelte Byrde blev for tung, vippede. Admiralen faldt i Havet. Efter ham styrtede Ulykkesbrættet med sin kongelige Byrde, og skadefroe lukkede Bølgerne sig derover.

„Jesus, Dronningen!" skreg den tro Overstaldmester, der just nu var kommen op paa Dækket, og uden at betænke sig, sprang han lukt ned i Bølgerne efter hende.

„Naar Onklen vover det, saa kan vel Neven'en idetmindste vove det samme!" raabte Denne, sprang ogsaa uden videre fra Strandbredden ud i Havet, og svømmede hen mod Skibet. Det gjaldt hans hele Konst og Kraft, thi Vandet var paa dette Sted saare dybt, og en skarp Vind pidskede det i høiere Bølger. Men Onklen bragte ham allerede Dronningen imøde. Munter slog hun Øinene op, saasnart hun fik Hovedet ovenfor Vandet. „Redder den arme Flemming!" var hendes første Ord.

„Ved Gud! raabte Overstaldmesteren vredt, idet han greb med Armen under Vandet: Admiralen har holdt sig fast ved Eders Majestæts Kjole, og jeg kan ikke faae ham til, at slippe." —

„Deri har han gjort saare vel! raabte den høihjertede Qvinde med en uqvindelig Latter: ellers var han druknet uden Barmhjertighed."

Neveu'en havde nu grebet hende under Armen, og bar hende, understøttet af Onklen til Strandbredden, medens nogle Matroser trak Admiralen i Land. — Hofkavalererne trængte sig, som det pleier at skee, om deres Herskerinde, med Spørgsmaal og Deeltagelsesyttringer. „Jeg feiler Intet, jeg befinder mig vel!" tilraabte hun dem.

„Gud være lovet! raabte en statelig Kavaleer med velforstilt Begeistring, idet han kyssede hendes Haand: Dette Slag vilde jeg ikke have overlevet. Kan jeg have den Naade, at følge Eders Majestæt tilvogns?" — „Det er endda en Lykke, at Eders Klæder ikke ere blevne blødte ved denne Anledning, Grev Magnus! svarte Dronningen satirisk, idet hun trak Haanden til sig: Rør ikke ved mig, I kunde let blive vaad, og det var Skade for Eders smuktbroderede Fløielskjole. Mine Redningsmænd ere allerede gjennemblødte, og kunne ingen videre Skade tage, derfor skulle de ogsaa blive hos mig." — Med huldrigt Blik saae hun paa Overstaldmesteren. „Min gode Steinberg, sagde hun til ham: det kalder jeg en ægte Riddertjeneste fra den gode, gamle Tid. Jeg er Eders Skyldnerinde."

Nu faldt en Straale af hendes store blaae Øine paa Ungersvenden, som, greben af hendes Mandsmod og af hendes Ansigts Ynde, betragtede hende med Beundring. „Hvem er det unge Men-

neske? spurgte hun Overstaldmesteren mildt: Man kunde holde ham for Eders Søn, saadan Liighed finder jeg i Eders Træk." — „Det er min Neven, Eders Majestæt, som først idag er kommen fra Tydskland, og søger den Lykke, at træde i Eders Tjeneste."

„Nu, Troskab, en Tjeners bedste Dyd, har han alt lagt for Dagen! sagde Dronningen med hjertevindende Naade, idet hun rakte Ynglingen sin smukke hvide Haand til Kys: derfor er det vel min Pligt, at opfylde hans Ønske. Er I ogsaa Pennen voxen, Baron?"

„Jeg troer det, Eders Majestæt, svarte Ynglingen beskeden: jeg har absolveret mine Universitetsstudier. Dog maa jeg billigen betvivle, om mine ringe Kundskaber kunne være af nogen Betydenhed i det nordiske Athen og under en Dronning som Christine."

„Saameget bedre, unge Mand, saameget bedre! raabte Christine fyrigt: De fuldstændige Lærde ere ialmindelighed meget kjedsommelige Skabninger. Jeg udnævner Eder til min Kammerjunker." — „Eders Majestæt!" raabte Ynglingen med taknemmelig Glæde, og kyssede hendes Haand endnu engang, uden at hun syntes at tage ham hans Dristighed ilde op.

Nu trængte sig, dryppende af Vand, den italienske Marschese hastigt mellem Dronningen og den nye Kammerjunker. „Hvor kommer I fra, Monaldeschi, og i denne Tilstand, spurgte Christine ham studsende: I Vandet har jeg ikke seet Jer."

„Jeg hører til de Ulykkens Sønner, som allevegne komme for silde! svarte Marschesen med en Blanding af sand Driftighed og falsk Smerte: For fjern fra Strandbredden, da Ulykken skete, kom jeg netop tidsnok, for at trække en Matros iland, som, ved at bjerge Admiralen, havde svælget formeget Vand. Eders Majestæts Redning var allerede bleven en Lykkeligere til Deel."

To Matroser, som stode bag Marschesen, rystede paa Hovederne ad hinanden med et haanligt Smiil, men Christine sagde naadig: „Gud Selv maa jo tidt tage tiltakke med den gode Villie, hvormeget mere en Dødelig, som jeg! Jeg takker Eder derfor, kjære Monaldeschi."

Nu iilte ogsaa Hofdamerne hid, beklagende og spørgende. Den ene Frøken bragte en Hjertestyrkning, som Dronningen strax skulde tage; den Anden foreslog, at hun skulde gaae tilsengs; den Tredie, at hun skulde lade sig aarelade.

„Gud bevare mig! raabte Dronningen lystig: Jeg har taget et Sobad i Utide, det er Alt. Monaldeschi rider foran og siger Grevinde Sparre, at hun holder tørre Klæder i Beredskab. Jeg kommer langsomt efter, og Middagsmaden skal smage mig herligt ovenpaa den ufrivillige Strabads."

Monaldeschi gik hurtigt bort. Ledsaget af begge Steinbergerne gik Dronningen til sin Hest. Overstaldmesteren tog Toilen af Understaldmesterens Haand, og Neven'en holdt Stigbøilen. Let som en Fugl svang Christine sig op i Sadlen. „Imorgen fremstiller I Eder for mig, Kammerjunker!"

sagde hun til Denne med en Mildhed, som gjorde ham blind for de skelende Diekast, Grev Magnus sendte ham, og i susende Galop foer hun afsted.

2.

Næste Morgen gik den yngre Steinberg gjennem Corridoren, som forte til Dronningens Værelse, for at fremstille sig for hende. Da hørte han i en Vindueskarm et Par hviskende Stemmer, uden endnu at see Personerne, fra hvilke de kom. „Paa En af dem kan I dristigt beraabe Jer, hviskede den ene Stemme: men det betinger jeg mig, Signore Conti, at jeg ikke bliver nævnet for Dronningen." — Steinberg havde imidlertid nærmet sig Vindueskarmen. Den, som havde talt sidst, forlod nu Vinduet, og Steinberg gjenkjendte i ham Marscheſe Monaldeschi. Den Anden blev eftertænksom staaende. Det var Grev Magnus de la Gardie, som, vakt af sine dybe Tanker ved Steinbergs Komme, spurgte ham med al en gammel Favorits Anmasselse: „Hvem er I? hvad vil I?" — „Baron Steinberg, svarte Ynglingen stolt: Kammerjunker hos Hendes Majestæt, som jeg just nu vil fremstille mig for. Jeg havde allerede igaar den Ære, at gjøre Eders Bekjendtskab nede i Havnen." — Da fløi en dunkel Vredesrødme over Grevens stolte Ansigt; „Ah, nu husker jeg, sagde han med fornem Skjødesløshed: I er En af de dygtige Svømmere, som igaar havde den Lykke,

at hjelpe Dronningen op af Vandet." — „Gandske rigtigt, Hr. Greve! svarte Steinberg: Fra Landet af kunde I sikkrest bedømme, hvormegen eller hvor liden Fare der var forbunden dermed!" — „En saadan tilfældig Begivenhed har sin Nytte, sagde Greven tirret: den erstatter stundom virkelig For tjeneste. Dog kan den ogsaa, især hos unge Men nesker, lede til en Indbildskhed, til et Hovmod, som maa vises tilbage inden sine vedbørlige Skranker."

Rask aabnedes Døren til det kongelige Forge mak. Christine treen ud. Mændene vendte sig fra hinanden til hende. „Jeg hørte en Ordvexling, sagde hun: høiere, end den pleier at høres i min Nærhed. Hvad gjaldt den?" — „Vi talte om Eders Majestæts lykkelige Redning! svarte Greven med stor Aandsnærværelse: Glæden derover kan let have ført mig over Sommelighedens Grænd ser, og derfor haaber jeg Tilgivelse af Eders Høi modighed."

Christine rystede paa Hovedet med et vantro Smiil. „Lad det være godt for dennegang! sagde hun derpaa: Forfoi Eder nu til Arkivet, Hr. Greve, og hent mig Rigsraadets bevidste Forhand linger fra 1651. Vi ville komme til at bruge dem ved Conferentsen idag." — „Dog ikke dem, som angaae den usalige Beslutning, Eders Majestæt den gang havde fattet?" spurgte Greven frygtsom. — „Just dem! sagde Christine med stolt Alvorlighed: skynd Jer!" — Slagen af den usædvanlige Tone, faae Greven paa Dronningen. Men hendes Aasyn

var saa mørkt, at han tabte alt Mod til videre Indvending. Taus bukkede han, og gik.

Med et betydningsfuldt Blik saae Dronningen efter ham. Derpaa vendte hun sig til Steinberg. „Har Greven sagt mig Sandhed?" spurgte hun ham mildt. — „Tildeels, svarte Denne: dog syntes Grevens Glæde idetmindste ikke at angaae den Deel, min gode Lykke forundte mig i denne Begivenhed." — „I er ærlig og beskeden, som det sømmer sig en Tydsker! sagde Dronningen: det holder jeg af. Vær mig tro, saa skal I aldrig savne min Naade."

„Mit Blod for Eder!" raabte Ynglingen, gribende efter hendes Haand. — „Alt godt! sagde hun, idet hun smilende traadte tilbage: Nu vente mine Rigsraader mig. Om en Time kan I indfinde Eder i mit Antichambre." — Dermed gik hun.

3.

En Time efter stod Kammerjunkeren, denne gang under sin Onkels beskjermende Vinger, i Dronningens Antichambre. Rigsraadet var endnu forsamlet hos hende. Det gik temmelig levende til inde i Kabinettet, og man hørte Lyden af stridende Stemmer. Endeligen gik Døren op. Rigsraaderne traadte ud, i deres Spidse den graahærdede Rigskantsler, Axel Oxenstjerna, med rynket Pande. Den sidste Rigsraad var Grev Magnus de la Gardie. Ham fulgte Dronningen, som greb ham ved

Haanden, og drog ham tilbage. „Et Ord i Fortrolighed!" sagde hun meget naadig. Henrykt sloi Greven tilbage i Kabinettet, og Døren lukkedes efter dem.

„Denne Greve er at beklage! sagde Onklen til sin Neveu: Storskatmester, Herre over uhyre Midler, i hver Henseende en fuldkommen Kavaleer, Thronfølgerens Svoger, Dronningens erklærede Favorit — og dog vilde jeg ikke bytte med ham. Hans Stjerne er dalet." — „Jeg tænkte dog, svarte den unge Steinberg: at den Fortrolighed, Dronningen viste ham i dette Øieblik —"

„En Vintersolstraales korte, kolde Smiil! faldt Onklen ham i Ordet: Christines rette Naade har en gandske anden Mine. Men det maatte gaae saaledes. Bourdelot og Pimentelli have allerede længe provet, at løfte ham af Sadlen, og Monaldeschi giver ham udentvivl hans Rest."

Nu blev det paa engang meget levende i Kabinettet. Med glødende Ansigt og funklende Øine rev Dronningen Døren op, og vinkede Overstaldmesteren til sig. Beskeden vilde Neveu'en bortfjerne sig. „Nei, nei, I kan følge med, Kammerjunker! tilraabte hun ham heftigt: Dette Anliggende taaler ikke blot Vidner, det kræver dem." — Begge Steinbergerne gik ind i Kabinettet. Der stod Grev de la Gardie, med nedslagne Øine, forlegen og bestyrtet.

„Greven — saa begyndte Dronningen med vred, næsten mandig Stemme: Greven beskylder mig for, at have talt ilde om ham i hans Fra-

værelse. Jeg skal have paadigtet ham Forræderi, og sagt, at jeg, da jeg engang havde tilsagt ham mit Venskab, vilde overdrage Hævnen til min Thronfølger. Og af Eder, Hr. Overstaldmester, vil han have erfaret denne Yttring."

„Denne Paastand undrer mig høilig! svarte Overstaldmesteren med den gode Samvittigheds Rolighed: Jeg har stedse viist Hr. Storskatmesteren den Agtelse, der syntes mig at tilkomme en Mand, som nyder min Dronnings Naade i saa høi en Grad. Saameget mindre begriber jeg, hvi han nu søger at bagtale og styrte mig hos Eders Majestæt. Havde Eders Majestæt nogensinde betroet mig Sligt, saa kjender jeg den Troskab og Taushed, jeg skylder min Herskerinde, for vel, til at jeg skulde røbe en saadan Hemmelighed. Men jeg forsikkrer ved min Ære, at jeg aldrig har hørt den omtalte Yttring af Eders Majestæt, jeg har altsaa ei heller kunnet meddele Greven den, og jeg forlanger, at han paa det strengeste skal bevise sin Paastand."

Da kastede Dronningen et Flammeblik paa Greven, som stod der yderst jammerfuld. „I har hørt Steinbergs Forsvar, sagde hun heftigt: bevis nu I!" — Næsten tilintetgjort knugede den arme Greve sin Fjerhat mellem Hænderne, og vilde begynde sin Rierfærdiggjørelse. Men det blev ved nogle gandske forulykkede Forsøg, og derpaa fulgte en rædsom Pause. — Da svandt Christines Vrede ved den Dødsangst, hvori hun saae ham. Med en Medynk, hvori Foragt var blandet, sagde hun:

„Jeg seer vel, at J ikke kan svare mig nu. Overlæg vel, om J kan bevise, hvad J har sagt, eller om J vil kalde det tilbage. Imorgen vil jeg høre Eders Beslutning."

Greven tumlede ud af Kabinettet. „Han gjør Ingen af Delene, sagde Overstaldmesteren hidsig: thi det Første er umuligt, og det Andet bedækker ham med uudslettelig Skjændsel. Men min Ære fordrer, at jeg ikke slipper ham, før han har nævnet mig sin Hjemmelsmand." — „J er en brav Mand, kjære Steinberg! svarte Dronningen, idet hun naadigen lagde sin Haand paa hans Skulder: og jeg seer gjerne, at J driver Sagen til det Yderste, paa det jeg kan vorde hans evige Klager over Miskjendelse qvit." — „Gud opholde Eders Majestæt!" raabte Overstaldmesteren, greben af en pludselig Beslutning, bukkede dybt, og bortfjernede sig. Paa hans Vink fulgte den yngre Steinberg efter. Paa Corridoren sagde han til Denne: „Saasnart Tjenesten tillader Dig det, skal Du tale med ham paa mine Vegne. Han skal tage sin Beskyldning tilbage, og nævne Den, som har forebragt ham Løgnen!" — „Og naar han ingen af Delene vil?" spurgte Neveu'en. — „Saa beder Du ham bestemme mig Tid, Sted og Vaaben!" svarte Oldingen med Ungdomsvarme.

En Hoflakei, som kaldte Kammerjunkeren tilbage til Dronningen, afbrød Samtalen. „Aften bringer Du mig Svar!" tilraabte Onklen sin Neveu, og Denne ilte til Dronningens Kabinet.

Da Steinberg igjen traadte ind i Forgemakket, kom Dronningen ham alt imøde. Hende fulgte en fortklædt Mand, med et vigtigt, tomt Ansigt. — „I er ikke paapasselig i Eders Tjeneste, Kammerjunker! raabte Christine, truende mildt med Fingeren: Til Straf skal I nu ledsage mig paa et Sygebesøg.“ — Steinberg blev svaret skyldig paa den naadige Spøg, thi samme Øieblik indtraadte en Pige, skjønnere end noget Mesterværk af Raphael. Herlige gyldne Lokker nedrullede paa den snevre Kjoles sorte Floiel; fra det blomstrende, ædeltformede Ansigt straalede et Par blaae Øine, hvis Glands næsten var for fyrig for denne Farve. Ynglingen kunde ikke vende sine Øine fra det deilige Billed, men hun slog sine bly mod Jorden, og iilte at skjule sin Forlegenhed i det Kys, hun trykte paa Dronningens Haand.

„Min Ebba! raabte Denne omt, idet hun kyssede og favnede Pigen ret inderligt: Hvor jeg har længtes efter Dig! Tilsidst faaer Du aldrig Lov, at vige fra min Side. Det er min bedste Veninde, unge Mand, sagde hun, idet hun vendte sig til Steinberg: lær af hende, hvad man skal gjøre, for at behage mig.“ — „Hvad Troskaben angaaer, svarte Steinberg blussende: tør jeg maaskee vove, at kappes med Frøkenen. Kun giver hende det, Naturen saa gavmild har gjort for hende, for stor en Overvægt til at jeg torde haabe, at staae paa samme Trin som hun.“

„Eders Majestæt vil allerede gjøre et Besøg?“ sagde Frøkenen forlegen, for at afbryde Ynglingens

Smiger. — „Ja, svarte Dronningen: den Lærdeste af alle Europa's Daarer er upaasselig, og vi ville dog see, hvorledes han har det." — „Kortere og sandere kan vor Salmasius ikke betegnes!" sagde den sorte Mand med et satirisk Smiil.

„Det er sandt, svarte Christine alvorlig: men at J, Bourdelot, vilde have givet min Bemærkning Bifald, havde jeg mindst ventet. Salmasius er Eders Velgjører, og det sommer sig ikke, at kaste med Stene efter et Træ, som giver os Skygge." — „Ved Gud, Eders Majestæt! sagde Bourdelot: jeg agter Salmasius høit, men hans Pedanterie maa jeg, allerede af Hengivenhed for Eders Person, aldeles fordømme. Som Eders Majestæts Livlæge tør jeg ikke taale, at denne Skolefux fylder sin ufrugtbare Lærdom i Eder paa Eders Sundheds Bekostning. Eders Aand er allerede mere end dannet nok, og hvad Hjertets Forædling angaaer, som J saa ofte taler om, da kjende vi Læger kun den kegleformede Indvold, som, idet den sammentrækkes og udvides, frembringer Blodets Omløb. Hvad mere man ellers pleier at kalde Hjerte, er egentligen intet videre, end Sandselighed, som vel kan forfines, men aldrig forædles ved Videnskaberne." — „Menneske! raabte Dronningen: Du vil dog ikke banlyse al Moral?" — „Moral? Hvad er Moral? spurgte Bourdelot frækkspottende: et Ledebaand for uforstandige Børn, som endnu ikke have lært at gaae ret, og ere bange for at falde. Voxne Folk kaste det bort"! — „En

ond Tunge! raabte Dronningen i en just ikke misbilligende Tone: Vogt Dig for vore Biskopper, Bourdelot. I slige Ting forstaae de ikke Spog, og kunde ligesaavel lade Dig brænde, som Calvin den arme Servet, der ikke kunne begribe Læren om Treenigheden." — Naar jeg nemlig ikke stod under en saa oplyst Dronnings Beskyttelse! svarte Bourdelot: men et Baal er intet Bevis, og om man end tændte det for mine Øine, vilde jeg dog blive derved, at de sædvanlige Begreber om Gud og Himmel og Helvede, kun beroe paa Ammestueeventyr, og at Ordet „Dyd", hvormed svage Hoveder uafladeligen pine vore Øren, kun er en tom Lyd."

„Hvad siger I til disse Grundsætninger, Steinberg? spurgte Christine smilende: Har Fritænkeren Ret?" — „Jeg takker Gud, Eders Majestæt, svarte Yngligen i ædel Vrede: at de ligesaalidet behage mit Hoved, som den kegleformede Indvold, Hr. Doctoren kalder mit Hjerte. Til hans Ære vil jeg antage, at han har yttret dem mere af Forfængelighed, end af Overbevisning. Vare de almindelige, da vilde de gjøre Jorden til en Morderkule, thi for en Skurk kan der ikke gives bekvemmere Grundsætninger."

Da fløi en brændende Harmrødme over Livlægens Ansigt. Hans Læber bævede, han vilde svare noget ret giftigt, men et Blik af Dronningen lukkede hans Mund. — „Fortsættelsen af denne Strid en andengang, sagde hun med Høihed: men ikke før jeg tillader det. Nu ville vi gaae til den

ærlige Salmasius." — Og hun gik, idet hun tog Froken Sparre under Armen. Tause fulgte begge de nye Fjender.

4.

Straalerne af hundrede Voxlyser skabte et klart Dagslys i de kongelige Sale, hvori den qvindelige og mandlige Hofstat bølgede op og ned i blændende Pragt. Bag sin Onkel indtreen Kammerjunker Steinberg. Ledte af hans Tjenestepligt, søgte hans Øine Dronningen, men neppe havde de fundet hende, før de sprang over paa den skjønne Ebba Sparre, som stod ved Christines Stol.

„Gud, hvad er det en deilig Pige!" sukkede Ynglingen saa høit, at hans Onkel hørte det. — „Hvor kan Du have Sands for Sligt i disse Øieblikke? skjændte Denne sagte: Nu, vi staae i Begreb, at udfægte en Kamp paa Liv og Død med den mægtigste Mand ved dette Hof, er det sandelig ikke Tid, at lade et Par smukke Pigesine løbe af med sin Smule Forstand." — Men Ynglingen hørte Intet af denne Straffeprædiken, thi just havde Frøkenens Øine mødt hans, og et mildttaknemmeligt Blik havde henrykt ham i Paradiset.

Dronningen stod op. „Jeg agter iaften at afgjøre en Sag, begyndte hun: som siden imorges har ligget mig tungt paa Hjerte, da den angaaer Adskillige af mine Hofmænds Ære. Grev de la

Gardie! Hvor staaer det sig med Eder? Vil I tage Eders Klage tilbage, eller kan I bevise den?" — Greven tang. — „Hr. Greven har nævnet Overmundskjenk von Schleppenbach som sin Hjemmelsmand!" sagde omsider den yngre Steinberg. — „Schleppenbach? spurgte Christine studsende: Nu vorder Sagen endnu alvorligere!" Hendes Vink kaldte Overmundskjenken hid. „I skal vide Noget om ufordeelagtige Ytringer, som jeg har tilladt mig mod Storskatmesteren, sagde hun til Denne: Jeg befaler Eder at gjentage dem her!" — "Jeg? spurgte Overmundskjenken studsende: Jeg veed Intet derom, Eders Majestæt." — „Maaskee har I hørt det af min Overstaldmester? vedblev Dronningen: Har Steinberg sagt det, saa vil jeg ogsaa have sagt det."

„Jeg veed ikke, hvad Storskatmesteren vil, svarte Schleppenbach: Hverken Steinberg eller nogen Anden, har talt med mig derom, og jeg har altsaa Intet kunnet sige Greven igjen. Da jeg engang spiste hos ham, yttrede jeg blot, at han, efter Hoffets Mening, ikke stod saa høit i Naade hos Eders Majestæt nu, som før, og at Steinberg derimod frydede sig ved Eders besynderlige Bevaagenhed, hvorover han da ogsaa beklagede sig saare bittert, som over noget gandske utaaleligt."

„I taler mod Eders Overbeviisning, Hr. von Schleppenbach, afbrød Greven ham med indædt Harme: og jeg maa erklære Eders Beskyldning for Løgn." — „Mig bliver intet Andet tilbage, end at give Eder Eders Løgn igjen, Hr. Greve!

svarte Schleppenbach blusende: iøvrigt er Eders Harme over Dronningens Kulde meget sandsynlig, da I for har pralet saa stærkt af hendes Gunst. Husker blot paa Scuderi's Cyrus, hvori I, paa en høist paafaldende Maade har ladet Hendes Majestæts Forhold til Eder skildre i Clarbulina's Person."

„Er det muligt?" raabte Christine vredt. — „Vi vare uden Vidner, da hiin Samtale fandt Sted! raabte Greven, springende den nye Anklage forbi: Det allene giver Eder Mod til at tale, som I taler!" — „Ogsaa dette maa jeg benægte! sagde Schleppenbach: Vi have aldrig talt med hinanden under fire Øine."

Greven kom i den yderste Forvirring. Dronningen saae atter paa ham med et ynksomt, foragteligt Blik. „Sagen angaaer mig nu ikke videre, sagde hun: Resten maa I afgjøre med Schleppenbach." — „Eders Majestæt tillade mig, at stævne Overmundskjenken for Retten! raabte Greven fortvivlende: Kan jeg end ikke overbevise ham ved Vidner, saa vil jeg dog stadfæste Sandheden af min Paastand med en Eed."

„Hvormeget jeg end maa beklage mig over Eder, Greve, svarte Dronningen koldt: saa har jeg dog endnu saamegen Bevaagenhed for Eder, at jeg ikke vil indrømme Eder, hvad der kun vilde vorde Eder til Skjændsel. Denne Vei er ikke fordeelagtig for Eder. Men en retskaffen Kavaleer finder vel en anden Maade, at skaffe sig Ret paa." — "Jeg veed ikke, stammede Greven: om min

Stilling som Rigsraad tillader mig, at gaae denne Vei." — „I har overhovedet en afgjort Ulyst dertil! raabte den unge Steinberg, oprørt ved Grevens feige Vendinger og Udflugter: Det viste sig idag, da jeg gjorde Eder et lignende Forslag."

Et vredt Blik fra Dronningens Øine bød ham Tavshed. „Godnat, Greve! sagde hun til Denne i foragtelig Tone: Jeg bliver min Mening tro, dog raader jeg Eder, at være vaersom og at handle redeligt mod Schleppenbach." — „Jeg seer mine Fjenders Seier, og viger for dem! raabte Greven i smertelig Forvirring: Jeg beder Eders Majestæt om Orlov til at besøge mine Godser, og jeg besværger Eder, at forbyde Overmundskjenken Hoffet, samt aldrig at tale om denne ulykkelige Historie til min Skade." — „Ved Gud, I veed ikke, hvorom I beder! svarte Dronningen fortrædelig: Den Orlov, I begjærer, bevilger jeg Eder ikke blot, men jeg befaler Eder endogsaa, ikke at komme tilhove, før I med Ære har draget Eder ud af denne Sag. Eders Andrag mod Schleppenbach er ubilligt, da I Intet har bevist imod ham, og Eders sidste Bøn forstaaer jeg slet ikke."

Hun gav ham et Vink at gaae. „Det er Dit Værk, Monaldeschi!" mumlede han, og styrtede ud. Dronningen nærmede sig Døren, som gik til hendes Gemakker. Kammerjunkeren sprang foran, at aabne den. Da faldt et Blik fuldt af kongelig Vrede paa ham.

„Hvormeget end Greven havde feilet, sagde hun til ham: saa havde I dog ikke skullet glemme,

at Rigets Storskatmester stod for høit for Eders Bemærkning. Vel elsker jeg Mod hos mine Tjenere, men til Frækhed maa det aldrig stige." — Hun gik. Bestyrtet blev Steinberg staaende. Da nærmede sig den skjønne Sparre. „Jeg skal søge at formilde Dronningen!" sagde hun venligt, idet hun gik forbi. Henrykt stirrede Ynglingen efter hende. „Hvis disse Trøstensord vare mere, end Medlidenhed, saa være Dronningens første Unaade mig velsignet!" raabte han begeistret, og styrtede ud.

5.

Hensjunken i den dybeste Kummer sad Overstaldmesteren paa sit Værelse, med Blyantspennen i Haanden, foran et Kort over Sverrig, da hans Neveu, tilbagevendende fra en Reise til Upsala, traadte ind til ham. „Saa sørgmodig, Hr. Onkel? spurgte han: Hvem gjelder denne tungsindige Mine?" — „En Fyrstinde, svarte Onklen: som jeg, trods hendes tusinde Svagheder, ærer og elsker af mit Hjerte, og som staaer i Begreb at gjøre sit Land en slet Tjeneste, og sig selv den sletteste." — „Hvad kan I have at befrygte videre, sagde Ynglingen: Bourdelot er vendt tilbage til Frankrig, Pimentelli til Spanien — " — „De onde Aander ere forsvundne, sagde Onklen; men ikke uden at have efterladt Spor af deres Nærværelse. Dronningen er fastbesluttet at fratage sig Thronen. Alt i forrige Uge ere Gesandter afreiste til Pland, for at

underhandle med Phalzgreven om de Indkomster, hun vil forbeholde sig." — „Det kan jeg ikke faae ret i mit Hoved!" sagde Steinberg tvivlende. — „Saa kom da til Dronningen selv, Du vantro Thomas, skjændte Onklen: at Du kan høre det af hendes egen Mund!"

De gik til de kongelige Værelser. I Salene saae det ud, som om hele Slottet var given til Priis for almindelig Plyndring. Hist blev Christines kostbare Bibliothek pakket i store Kasser; her bleve de herlige Malerier nedtagne af Væggene; hist hidslæbte Lakeierne Guld- og Sølvkar, Billedstøtter af Malm og Marmor, Uhre og andet prægtigt Husgeraad til Indpakning.

„Dronningen har spurgt efter Eder Begge, mine Herrer!" sagde Monaldeschi, som dirigerede alt dette, og pegede mod Kabinettet. De fandt Christine siddende ved et Bord, fuldt af Papirer. — „I finde mig alt i fuld Virksomhed! tilraabte hun dem: og det er Tid, at jeg ogsaa anviser Jer Eders Arbeid. Besørg mig et Skib, kjære Overstaldmester, som imorgen tidlig kan afseile til Gothenborg; idag vorde vi færdige med Indpakningen, og mod Aften kan Alt bringes ombord." — „Jeg skal adlyde Eders Befaling, svarte Overstaldmesteren bevæget: men tillad den gamle, tro Tjener et Spørgsmaal: Vil dette Skridt aldrig angre Eder?" — „Derom har ogsaa Oxenstjerna spurgt, svarte hun smilende: og Eder, som ham, maa jeg svare: hvad en fornuftig Person, efter langt og modnet Overlæg, har erkjendt for godt,

kan ikke angres med Føie. Dog ønsker jeg, i hvert Tilfælde at beholde Eder i min Tjeneste. I forlader mig dog ikke, fordi jeg nedlægger Kronen?" — „Min Troskab tilhørte stedse Christine, ikke hendes Krone, svarte Overstaldmesteren betydningsfuldt: og saalænge I vedbliver at være Christine, kan I lide paa mig, som Legemet paa sin Skygge." — „Min gode Steinberg! sagde Dronningen ret hjerteligt: I skal ikke finde mig utaknemmelig. Jeg skal hos min Thronfølger udvirke Eder et ret glimrende Beviis paa min Erkjendtlighed." — „Hvor gjerne savnede jeg hver ny Naade, som skal kjøbes for denne Priis!" raabte Overstaldmesteren smerteligt. Dronningen vendte sig bort, for at skjule sin Bevægelse. „Besørg Skibet til Gothenborg!" sagde hun rørt, og gav ham et Vink at gaae.

Han gik, og Christines Gesandter, som just kom tilbage fra Øland, traadte med saare alvorlige Ansigter ind i Kabinettet. — „Nu, hvad Svar bringe I Os fra Vor Fætter, mine gode Herrer?" spurgte hun. — „Ikke det bedste, Eders Majestæt, lød Svaret: Næsten alle Eders Referater ere blevne afslagne. Hans Kongelige Høihed vil vel bevilge Eder en standsmæssig Indkomst, men ikke være Konge blot af Navn, ikke taale noget Medregentskab, ikke heller lade sig binde af Eders tidligere Anordninger, hvor det tykkes ham tjenligt, at gjøre nogen Forandring i Statsforvaltningen. Hs. Kgl. Høihed vil hellere leve som Privatmand, og beder Eders Majestæt ret ønligt beholde det Scepter,

I hidtil har baaret saa glorværdigen." — „Carl Gustav er værd, at herske over Sverrig! raabte Christine fyrigt: Jeg har kun fordret alt dette, for at prøve hans Aand. Gaaer nu til Oxenstjerna, mine Venner, siger ham, hvad I have udrettet, og han skal da meddele Eder min sande Villie." — Gesandterne toug, bukkede, og forlode Kabinettet.

„Nu, Steinberg, hvorledes staaer det med Eder? spurgte Dronningen nu, idet hun vendte sig til Kammerjunkeren: I seer, at det vorder Alvor med min Abdikation. Vil I ogsaa vedblive at være Kammerjunker hos den resignerede Dronning? — Nei, nu skal I ikke spare mig! vedblev hun rask, da hun saae, at han vilde tale. Overlæg Sagen med Eders værdige Onkel, og bring mig saa Eders Svar. Gaae nu ind i Sideværelset, der finder I mit Myntkabinet, som I skal gjøre færdigt til at bringes ombord."

Steinberg adlød, og da han traen ind i Sidegemakket, saae han med glad Skræk, at han ikke var allene. Ved et Bord, som gyldne Klenodier, Perler og Ædelstene bedækkede med skinnende Glands, sad Ebba Sparre, sysselsat med Smykkets Indpakning. Han hilste hende, og skred strax til sit Arbeid. Men det gik ikke synderlig rask fra Haanden, thi unegtelig floi hans Øine fra de gamle, døde Mynter over til det unge, levende Himmelbillede. Den skjønne Ebba lod i Begyndelsen, som om hun slet ikke bemærkede det. Omsider vovede hun dog, at kaste et frygtsomt Blik

over til Ungersvenden, og da hendes Øine derved traf hans Flammestjerner, foer hun saa heftigt sammen, at Noget, hun just havde i Haanden, faldt hørligt til Jorden.

„Gud! jamrede hun: en stor indfattet Solitair, sikkert af uhyre Værd, er falden fra mig. Hvad vil Dronningen sige, hvis det ikke lykkes mig, at finde den igjen!" — „Vær ubekymret, Frøken, trøstede Yngligen: den findes nok." Og han lagde sig paa sine Knæe, og begyndte, krybende paa alle Fire, at søge. — „Den er ikke at see! raabte Ebba, som ogsaa søgte, med stigende Angst: Man skal see, den er falden ned i en Ridse, og aldrig findes mere! Hvis saa er, tør jeg ikke lade mig see for Dronningen." — „Jeg har en bedre Tro til Eders Herskerinde, sagde Kammerjunkeren: Christine er Høimodigheden selv." — „Ja, det er hun! raabte Ebba fyrigt: men et ædelt Gemyt gaaer tilgrunde, før det misbruger fremmed Høimodighed!" — „Det skal I ikke! raabte Kammerjunkeren, pludseligen springende op: her er Stenen. Den sad saa fast mellem Gulvet og Væggen, at det var et Under, mine Øine faldt derpaa." — „Himlen lønne Eder denne Riddertjeneste, kjære Steinberg!" raabte Frøkenen glad. — „Var det virkeligen en Riddertjeneste, svarte Steinberg, idet han vendte tilbage til sit Arbeid: saa venter jeg Lønnen af Eder." — „Hvad kan jeg?" spurgte Pigen blyg. — „I skal give mig et godt Raad! bad Steinberg: Siig mig, skjønne Ebba, skal jeg følge Dronningen efter hendes

Thronfrasigelse?" — „En besynderlig Anmodning! svarte Ebba smilende: I indseer vel, at jeg ikke kan raade Eder her." — „I driver den jomfruelige Tilbageholdenhed forvidt, bemærkede Steinberg, idet han nærmede sig hende: Saa vil jeg da, istedetfor Raad, bede Eder blot om Svar paa et Spørgsmaal: Følger I med Dronningen?" — „Nu ja, svarte Ebba: jeg tænker aldrig at forlade Dronningen."

„Tusind Tak, skjønne Froken! raabte Ynglingen, hastigt gribende og kysende hendes Haand: Ved dette Svar har I tillige afgjort min Skjebne. Ogsaa jeg bliver i Dronningens Tjeneste! I Eders Selskab følger jeg Dronningen, om saa Reisen gik til Kongen af Æthiopien, hvem hun nys har sendt en meget kjærlig Skrivelse."

„I er ret underlig, sagde Ebba, hvis Forlegenhed stedse steg høiere: hvorledes kan min Beslutning bestemme Eders?" — „Er det Eder virkeligen en Gaade, elskværdige Ebba?" spurgte Steinberg inderligt, og greb atter hendes Haand.

„Jeg seer, der bliver ikke Bomuld nok!" sagde Ebba listig, drog blidt sin Haand tilbage, og fløi ud. — „Hun er mig ikke imod! sukkede Steinberg, seende efter hende med tindrende Øine: Men derfra til Kjærlighed er en lang Vei. Amor, hjelp mig til det skjønne Maal, thi i mit Hjerte staaer med Flammeskrift: Denne Pige, eller Ingen paa hele Jordens Kreds!"

6.

Abdikationsdagen var kommen. I den store Sal paa Upsalaslot stod paa en Forhøining, under en Baldachin af rødt Fløiel, en massiv Sølvstol, ved Thronens Fod et Bord, ligeledes beklædt med rødt Fløiel. Paa de andre tre Sider af Salen stode de udenrigske Gesandter, samt fremmede og indenlandske Kavalerer og Damer. Paa de lange Bænke midt i Salen sadde Rigets Stænder, Adelen, Præsterne, Borgerne og Bønderne, Alle med Utaalmodighed ventende paa Dronningens og Thronfølgerens Komme.

Nu sprang Fløidørene op. Foran skrede tvende Rigsraader, bærende Rigssværdet og Guldnøglen. Dem fulgte Christine, med Kronen paa Hovedet, Scepteret og Rigsæblet i Hænderne, i en violet Fløiels Overkjole, hvis med gyldne Kroner brodérede Slæb tre svenske Grever bare. De øvrige otte og tredive Rigsraader fulgte Parviis, og Thronfølgeren, Pfalzgreve Carl Gustav, sluttede Toget. Dronningen satte sig paa Sølvstolen. Overkammerherren og Livvagtskapitainen traadte bag hende, Thronfølgeren tog Plads i en Lænestol paa hendes høire Side, ved Thronens Fod. Dronningen vinkede. Trompeter lode, Pauker hvirvlede, og Schering Rosenhahn traadte med Fraſigelses-Dokumentet frem for Thronen:

„Vi Christine, læste han: af Guds Naade Svenskernes og Gothernes Dronning, fraſige for Os og Vore Efterkommere til evig Tid, alle

Vore Rettigheder til den svenske Krone, overantvorde Den med alle Vore Fordringer til Vor Fætter, Pfalzgrev Carl Gustav, Kongelig Høihed, og udnævne ham herved til Vor Efterfølger, paa det Vilkaar, at han, saalænge Vi leve, sikkrer Os Indkomsterne af de Eiendomme, Vi have betinget Os til Appanage, af Staden og Slottet Norkjöping i Sverrig, af Øerne Øeland, Gothland, Øesel, Wollin og Usedom, af Staden og Slottet Wolgast, af Taffelgodserne i Pommern, samt af Pöle og Neukloster i Mecklenburg. Vi forbeholde Os derhos Vor personlige Frihed, saalunde, at Vi kunne begive Os hvorhen Os bedst synes, og, efter Vort Godtbefindende, gjøre og efterlade Alt, uden at være Nogen underdanig eller ansvarlig for Vore Handlinger, undtagen Gud allene. Ligemaade forbeholde Vi Os indskrænket Herredom over samtlige høiere og lavere Personer af Vor Hofstat. Vi forpligte Os slutteligen til, aldrig at foretage Os Noget til Meen for det svenske Rige, og løse, i Kraft af denne Abdikation, Vore Undersaatter fra den Os svorne Troskabseed."

Herpaa gik Rosenhahn til Pfalzgrevens Stol, overgav ham Frasigelsesdokumentet, og modtog af ham den skriftlige Forsikkring om Dronningens Appanage, hvilken han tilstillede Hds. Majestæt. Hun rakte sin Overkammerherre den, stod op, steg ned

af Forhsiningen, og gav Kronens Storofficianter et Vink til at afføre hende Ornaten.

Da fremtreen Rigskantsler Oxenstjerna med en saare kummerfuld Mine, og tog Rigsæblet af Christines Hænder, Rigsadmiralen modtog Scepteret. Nu saae Dronningen sig om efter Rigsdrosten, Grev Peder Brahe, der skulde tage Kronen af hendes Hoved. Men han stod langt borte, og rørte sig ikke, thi han vilde intet have med den hele Forretning at gjøre. Da greb Christine selv Kronen med rask Haand, og tog den af sit Hoved; nu først nærmede Rigsdrosten sig hende, og tog mod Klenodiet.

Dronningen vinkede derpaa ad Overceremonimesteren og begge Steinbergerne, som førte hende den violetfløiels Overkjole. Men neppe var dette skeet, før alle de ædle Tilskuere, bevægede af Smerte, Vrede og Kjærlighed, grebe det kostelige Klædebon, og revе det istykker, da Enhver ønskede at have en Erindring om denne Dronning, som fraſagde sig sin Krone mod sine Undersaatters Villie.

Der stod nu den kraftige Qvinde, afført alle Tegn paa sin jordiske Magt, i en Underkjole af hvid Tobin, hvorpaa hendes skjønne, rige, lysbrune Lokker nedbølgede, ved Thronens Fod, og pegede med en foragtelig Haandbevægelse paa det Bord, Rigsklenodierne vare blevne lagte paa, som om hun dermed vilde tilkjendegive, hvor forfængelig al denne Verdens Herlighed syntes hende.

„Rigets Stænder! talte hun nu med sin kraftige Stemme: i den Time, jeg skilles fra Eder,

maa det være mig forundt, at kaste et Blik paa den tilbagelagte Bane. Jeg tør give mig det Vidnesbyrd, at jeg i mine ti Regjeringsaar har virket efter Evne for Sverrigs Lykke. Mine Seire have givet Europa Fred, min Politik har grundfæstet Sverrigs udvortes Rolighed, og udvidet dets Grændser. Mit Regimente har skabt dets indvortes Lykke. Mine Indretninger have givet Folket Leilighed til at vorde rigt og lykkeligt. Konster og Videnskaber have naaet en herlig Høide, og vor Handels Flor vækker allerede andre Nationers Misundelse. Aldrig har jeg foretaget mig noget, hvorover min Samvittighed kunde gjøre mig Bebreidelser. Med Opoffrelse af min egen Rolighed har jeg skaffet Riget de Fordele, hvoryed det nu frydes. Jeg har Aarsag at være tilfreds med mig, thi jeg har stedse vist mig som en værdig Datter af min glorværdige Fader, hvis Bedrifter have løftet Sverrigs Hæder til Stjernerne. Ihukommer ham med Ærefrygt og Taknemlighed, ihukommer mig med Kjærlighed, thi idet jeg aftræder min Krone til denne Fyrste, giver jeg Eder en Konge, riig paa alle Herskerdyder. Han vil træde i Gustav Adolphs Spor; skjenker ham den Lydighed og Troskab, I hidtil have vist mig, og hvorfra jeg nu løser Eder for evigt."

En smertelig Bevægelse spordes ved disse Ord i hele Forsamlingen. De Fleste af Rigsraaderne brast i Graad. Langt om længe tog Schering Rosenhahn Ordet i Stændernes Navn. „Denne Forsamlings Taarer, sagde han med bevæget Røst:

spare mig den sørgelige Umage, at skildre Eders Majestæt den Smerte, vi Alle føle ved Eders Bortgang. Vi ere blevne tvungne til, at finde os i dette store Tab, da vore indstændigste Bønner ikke have kunnet bevæge Eder. Vor eneste Trøst er det, at I har givet os en Konge, hvis Klogskab og Høimodighed lader os haabe en lykkelig og blomstrende Regjering. Vi takke Eder for dette vise Valg. Vi takke Eder for alle Eders Regimentes Sorger, Arbeider og Besværligheder. Vi bede Eder tilgive dem, der have været saa ulykkelige, at paadrage sig Eders Unaade."

Nu nærmede sig de fire Rigsstænders Formænd. Christine rakte dem sin Haand til Afskedskysset, og vendte sig nu til Thronfølgeren med en kort Tale, som han besvarede i de forbindtligste Udtryk. Da Haandkys-Ceremonien ogsaa her var forbi, førte han hende ud af Salen.

7.

Kongen var kronet, denne dobbeltvigtige Dags Sol dalede i Vesten. Udenfor Slottet vare Christines Vogne kjørte frem, og man gjorde de sidste Tilberedelser til Reisen. I Værelset udenfor det kongelige Kabinet tilpakkede Grevinde Ebba tungsindigtaus den sidste Kuffert. Ved Vinduet stod Kammerjunker Steinberg, og saae paa Regnen, som stod i Strømme ned fra Himlen. Ved et Side-

bord, fuldt af Papirer, sad Guemes, Christines Secretair, og ventede paa hendes sidste Befalinger i Sverrig.

Da gik paa eengang Udgangsdøren og Kabinetsdøren op. Ind af hiin traadte Rigsdrosten Grev Brahe og Overstaldmesteren. Ud af denne kom Dronningens Moder, som just havde taget Afsked fra sin Datter. Hensynkende i Taarer vaklede hun ud. Med stor Standhaftighed og med tørre Øine fulgte Christine hende lige til Trappen, og vendte derpaa tilbage.

„Jeg kommer fra Hs. Majestæt Kongen, sagde Rigsdrosten: med stor Bestyrtelse har han hørt, at Eders Majestæt endnu idag vil forlade Upsala. Han lader Eder indstændigen bede, ikke at ile saa stærkt. Aftenen falder paa, og Veiret er høist ugunstigt."

„Hvor kan I mene, Grev Brahe, spurgte Christine ham stolt: at jeg vilde tøve et Øieblik længere paa et Sted, hvor jeg hidtil har herskет, og hvor den høieste Magt nu befinder sig i andre Hænder? Jeg reiser endnu i denne Time, og ingen Magt paa Jorden skal holde mig tilbage."

„Det er isandhed heller ikke raadeligt, at tøve længere! bemærkede Overstaldmesteren: Rigsstænderne knurre høit over Dronningens Afreise. Bondestanden siger offentligen, at I bør forlære Eders Indkomster inden Landets Grændser. De Geistlige have udspredt det Rygte, at I forlader Riget, for at vorde katholsk, og skynde vi os ikke, kan det til Syvende og Sidst komme til alminde-

ligt Oprør." — „Jeg skal ordne det Fornødne, at Eders Majestæt kan afreise ufortøvet!" raabte Secretairen forfærdet, og ilte ud.

„Under disse Omstændigheder, sagde Rigsdrosten, løftende paa Skuldrene: bliver mig intet andet tilbage, end at forebringe Kongens andet Budskab. Han lader Eder bede, at tage Veien ad Øland. Der venter Eder Admiral Wrangel med Flaaden, for at føre Eder over til Wismar." — „Jeg takker Kongen for denne Opmærksomhed, svarte Christine: men Vind og Vand ere mig altfor upaalidelige. Jeg reiser tillands over Halmstad, og lader mig ved Helsingborg sætte over Sundet til Sjelland."

„Denne Beslutning vil overraske Kongen paa en høist ubehagelig Maade! svarte Brahe mørkt: Tolv Krigsskibe ere udrustede, for at føre Eders Majestæt over til Continentet. Disse betydelige Omkostninger ere nu saa godt som spildte!"

Neppe havde han udtalt, for Guemes kom tilbage med nogle Lakeier, som bortbare den sidste Rest af Dronningens Toi. „Alt er beredt"! tilhviskede han Dronningen. Hun tog sin Veninde Ebba under Armen, sagde lystig til Rigsdrosten: „Det bliver ved Landreisen! Adieu, Brahe!" og hoppede ud af Døren.

8.

Dronningens Vogne holdt ved den Bæk, som paa hiin Tid udgjorde Grændsen mellem Sverrig og de danske Stater. Friherre von der Linde, som var fulgt dem tilhest, galopperede hen til Christines Vogn.

„Jeg har endnu et hemmeligt Ærinde fra Kongen til Eders Majestæt! sagde han sagte: Tør jeg bede Eder om Gehør et Øieblik?" — „Jeg er til Eders Tjeneste!" svarte Christine. Kammerjunker Steinberg aabnede Vognsdøren, og hun sprang ret behændigt ud, med Støvler og Sporer paa, i sin spanske Ridefrakke, med Fjerhat paa Hovedet og Kaarde ved Siden. „Hvad behager Kongen videre?" spurgte hun kort.—„Hans Majestæt har, begyndte Linde: mere end eengang bedet om Eders Haand. I har afvist hans Bønner. Han agter den fine Følelse, som udtalte sig i denne Afvisning, da idetmindste Skinnet var imod, og det kunde synes, som om han kun begjerte Eders Haand for den Krones Skyld, den havde at bortgive. Dette Skin er nu forsvunden, da I selv har sat min Herre paa Sverrigs Throne. Nu tør han, uden Frygt for Mistydning, gjentage sin Bøn, og beder Eder ved mig, naadigste Frue, med den mindre Gave, at skjenke ham den Større: Eders Person."

„Dette Frierie, svarte Christine: er, gjentaget under disse Omstændigheder og paa dette Sted, min Thronfølgers Karacteer fuldkommen værdigt.

Men mig sommer det sig, atter at vise det tilbage. Havde jeg nogensinde villet formæle mig, da vilde jeg have anseet det for mere passende, ved mit Valg at gjøre min Gemal til Konge, end at lade mig oplofte paa Thronen af ham."

Hun gjorde en let Compliment for Linde, hoppede til Grændsebækken, og sprang lystigt derover. „Nu er jeg dog langt om længe fri og udenfor Sverrig! raabte hun, da hun stod paa dansk Grund, af sit fulde Hjerte: og aldrig, aldrig haaber jeg at see det mere!" — Vognene kjørte over Bækken, Dronningens Hofkavalerer fulgte, og Linde blev allene tilbage paa den svenske Side.

9.

Dronningen var kommen til Brüssel, og flyttet ind i Erkehertug Leopolds Pallads. Det var næste Dags Aften, da Kammerjunker Steinberg gik til Christines Værelser. Ved Døren mødte han en Dominikanermunk i fuld Ordensdragt. Trækkene forekom ham bekjendte. „Hr. Secretair Guemes! raabte han studsende, da han havde betragtet ham nøiere: Er det Eder? Hvorledes kommer I i den hæslige Kutte? Vil Dronningen maaskee more Hertugen med en Maskerade?" — „Sid ikke i Spotteres Sæde!" raabte Guemes med et bistert Blik, og gik rask ind i Dronningens Kabinet. — „Hvad var det? spurgte Steinberg sig selv: Af hvad Aarsag kan Secretairen have maskeret sig

som Munk, og det, som det synes, med Dronningens Minde? Eller var maaskee Secretairen hidtil kun en Maske for Munken? Det var en endnu sælsommere Begivenhed, og maaskee Forløberen for et vigtigt, sørgeligt Optrin."

Nu indtraadte Marchese Monaldeschi med den spanske Gesandt Don Pimentelli. Kammerjunkeren vilde melde den Sidste hos Dronningen, da Denne allerede kom ham imøde, i en sort Silkekiole, Haar, Bryst og Arme blot smykkede med Perlekrandse, et lille Crucifix og en Rosenkrands i Hænderne. Den skjønne Ebba, med forgrædte Øine, og den nye Dominikaner fulgte hende.

Med et uvilkaarligt Forfærdelsesskrig traadte Kammerjunkeren tilbage, og Christine kastede et smilende Haanblik paa ham. „Hr. Erkehertugen venter i Forgemakket, sagde Don Pimentelli: for at ledsage Eder til den hellige Handling. Tillad ogsaa Eders Tjener, at følge Eder paa denne Salliggjørelsens Vei." — „Forsamlingen er dog ikke alt for talrig? spurgte Christine noget beklemt: Jeg saae ikke gjerne, at Sagen gjorde Opsigt." — „Eders Ønske er en Befaling, svarte Pimentelli: Foruden Greverne Fuensaldagna og Montecuculi og Statssecretairen Don Navarra, ville J Ingen finde." — „Saa lader os da i Guds Navn gaae! sagde Christine med et stille Suk. — — Nei, Børn, vedblev hun, idet hun vendte sig til Ebba og Kammerjunkeren: paa denne Vandring maa J ikke følge mig. J ere gode Protestanter, og jeg vil Ingen forarge."

Hun gik med sine Ledsagere. Ebba og Steinberg bleve tilbage, og en lang, sørgelig Pause paafulgte. Da nærmede sig pludseligen raske Trin, og Overstaldmesteren styrtede ind i Gemakket. „Hvor er Dronningen?" spurgte hun hastig. — „Erkehertugen har afhentet hende!" svarte Kammerjunkeren med Betydning. — „Saa er jeg kommen forsilde! raabte Overstaldmesteren: Jeg skulde melde hende Grev Thott, som bringer hende en vigtig Skrivelse fra det svenske Senat, til hvis Kundskab hendes usalige Beslutning er kommen." — „Hvad mener I da egentligen, Hr. Onkel? spurgte Ynglingen ængstelig: Vel har jeg en mørk Anelse, men —

Da tordnede gjennem Nattens Stilhed trindt fra Brüsels Volde det svære Skyts, og de Tilstedeværende saae bestyrtede paa hinanden. „Det er Tegnet, at Din Anelse var paa rigtigt Spor! raabte Oberstaldmesteren bitter: Disse Kanoner feire det store Øieblik, hvori Dronningen afsværger sine Fædres Tro!" — „Altsaa dog! jamrede Ebba, hensmeltende i Graad: Jeg tvivlede dog indtil dette Øieblik."

Nu kom Pater Guemes tilbage. „Lovet være Gud og den helligste Jomfru! raabte han triumpherende: Dronningen er vendt tilbage i den enesaliggjørende Kirkes Skjød!" — „Vendt tilbage? gjentog Overstaldmesteren vredt: Dronningen er født af protestantiske Forældre, hun er døbt og opdragen som Protestantinde." — „Alle Ikke-Katholiker, tog Guemes Ordet: ere Frafaldne og Vildfarende. Deres Komme til bedre Erkjendelse er

derfor altid at ansee som en lykkelig Tilbagekomst. Det har Himlen selv stadfæstet ved det herlige Underværk, hvormed den har feiret denne Begivenhed. Da jeg, i Kraft af mit hellige Embede, udtalte Raadesordet absolvo over Dronningen, bragede i samme Øieblik Kartoverne fra Stadens Volde, skjøndt man ikke havde givet Krigsoberstien nogen særegen Tidsbestemmelse. Hvad have vi videre Vidnesbyrd behov!" — „Med dette Underværk skal I ikke gjøre Eder saa vigtig, Hr. Pater! sagde Overstaldmesteren: Det var en meget let Sag, at aftale endog den afgjørende Minut med dem, som betjente Skydset, og man kunde uden Møie give dem et Signal, som, især om Natten, lod sig tydeligt bemærke."

Pateren beed sig i Læberne. „Fjern fra mig være den Formastelse, sagde han: at disputere om vor hellige Religions Mysterier med en forstokket Kjætter. For Eder har jeg Intet, uden den velmeente Advarsel, ikke at ledsage Dronningen, hvis hun bliver sit Forsæt tro, at nedsætte sig i Spanien. I kunde let komme til, at pryde den næste Autodafé i Madrid." — „Eders Raad kommer for silde, Hr. Pater! raabte Overstaldmesteren: jeg har alt besluttet, at reise herfra tilbage til Sverrig. Min Troskab var helliget en protestantisk Herskerinde."

„I vil forlade os? sukkede Ebba: Ak, gjør det ikke! Netop nu trænger den arme Dronning haardest til en trofast Tjener." — „Jeg maa, Grevinde, jeg maa! svarte Overstaldmesteren: Jeg er nu engang Protestant med Liv og Sjel." — Han gik

til Døren. „Hvad vil Du gjøre, Reven?“ tilraabte han Denne.

Kammerjunkeren kastede et Blik paa Ebba, som saae paa ham med vaade Øine, hvori laae et bedende Spørgsmaal. „Gud ledsage Eder, Onkel! raabte han, pludseligen besluttet: Jeg bliver i Dronningens Tjeneste!“ — „Gjør, hvad Du ikke kan lade, sagde Onklen mørkt: kun Eet maa Du love mig, inden vi skilles ad. At Du aldrig vil lade Dig lokke til at frafalde Din Tro, det maa Du love mig med en Adelsmands Haandslag.“ — „Derpaa mit Ord som Adelsmand og Christen!“ sagde Ynglingen, idet han slog til med ædel Iver.

Da stampede Pateren vredt med Foden, og vilde forlade Værelset. Men samme Øieblik traadte Dronningen ind, lidt blegere end før, ledsaget af Monaldeschi. Hulkende vaklede Ebba hende imøde, og kastede sig til hendes Bryst. „Denne Begivenhed har angrebet Dig stærkt, stakkels Pige, sagde Christine venligt: men Du tager Sagen alvorligere, end Du burde. Min fremtidige Adfærd skal vise Dig, at jeg agter sand Dyd ogsaa hos Anderledestroende.“

„Det skulde gjøre mig ondt for Eders Majestæt, sagde Overstaldmesteren bittert: thi da var I jo slet Intet i Verden mere, hverken Kjød eller Fisk. Protestantismen har I svoret Jer fra, og naar I respecterer den Kirkes Lære, I nu tilhører, saa tør I ikke erkjende nogen sand Dyd hos en Kjætter, uden selv at henfalde til syndigt Kjætterie. Ja, I kan ei engang ihukomme Eders glorværdige Fader, som faldt i Kamp for Troens Frihed, uden tillige

at beklage, at han er evig fordømt." — „I forglemmer Eder selv, Overstaldmester!" raabte Christine med flammende Blikke. — „For at det ikke skal indløbe tiere, svarte Denne rask: beder jeg i al Ydmyghed Eders Majestæt om min Afsked."

„Afsked? spurgte Dronningen overrasket: saa pludseligt, saa uforberedt! Det er stærkt. I var En af mine troeste Tjenere. Men kan I undvære mig, vilde det være sorgeligt, om jeg ikke kunde undvære Eder. Det fryder mig nu dobbelt, at jeg har gjort Alt, for at vise, hvorledes jeg paaskjønner Eders Hengivenhed i den forgangne Tid. Kongen har, paa min Begjering, udnævnt Eder til svensk Greve, og sendt Diplomet efter mig. I kan afhente det hos Heldenblod." — „Eders Majestæt!" stammede Overstaldmesteren overrasket, vaklende mellem Undseelse og Glæde. — „Hils Svenskerne fra mig, Grev Steinberg!" sagde Dronningen, og gav ham et Vink at gaae. — „Hellige Gud! Hvormeget Stort og Godt er gangen tilgrunde i Eder!" raabte Oldingen grædefærdig, og styrtede ud.

„Og hvorledes staaer det med Eder, Kammerjunker?" spurgte Dronningen Denne. — „Vil Eders Majestæt beholde mig i Eders Tjeneste, svarte han: da forlader jeg den ikke, saalænge jeg aander." — „I er Overstaldmester i Eders Onkels Sted, raabte Christine rask, og jeg vil lade Greveværdigheden udstrække sig til Eder med!" — „Tillad, at jeg taknemmeligen frabeder mig denne dobbelte Raade, svarte Yngtingen: hverken for Andre eller for mig selv skal det synes, som Egennytten havde mindste

Deel i min Beslutning." — „Et sælsomt Menneske! sagde Dronningen til Ebba: Saa kan Monaldeschi rykke ind i Grevens Post." — „Jeg vil agte det for en Lykke, sagde Monaldeschi henrykt: ogsaa i denne Tjeneste, at kunne vise Eders Majestæt min uforanderlige Troskab."

„Behager det Eders Majestæt, sagde Pater Guemes nu: under min Bistand at foretage de Religionsøvelser, som synes fornødne til værdigen at ende denne store Dag?" — „I har Ret, Pater! svarte Dronningen koldt: Jeg skylder mig selv, saavelsom den Kirke, hvortil jeg idag har bekjendt mig, at opfylde alle de Former, den anseer fornødne." — Med et let Hovednik gik hun ind i sit Kabinet. Pateren sneg sig efter hende.

10.

I Inspruck havde Dronningen offentligen aflagt den romerske Kirkes Troesbekjendelse, og var derpaa kommen over Loretto til Olgiata, tæt udenfor Rom, hvor tvende Kardinaler modtoge hende som Gesandter fra Pave Alexander VII. Medens nu Dronningen gav disse Herrer Audients, gik Steinberg ned i Haven ved Vertshuset. Forundret standsede han her ved Indgangen til et Myrthelysthuus, hvori der sad en saare sælsom Mand. Han bar en italiensk Doctores sorte Dragt. Hans Ansigts friske Rødme, stak ligesaa besynderligt af mod dets tusinde Rynker, som de sorte, sunklende Øine mod de hvide Bryn,

Sølverskjæget og det skaldede Hoved, som en sort Flosielskalot bedækkede. For sig havde han en svær, skreven Qvartant, fuld af ubekjendte Skrifttræk, hvori han læste saa opmærksomt, at han slet ikke syntes at bemærke Steinberg, og derimellem tømte han fra Tid til anden, langsomt og med stort Velbehag, et Glas Lacrymæ Christi efter det andet.

Imidlertid var Monaldeschi kommen efter Kammerjunkeren, og standsede, ligesom han, ved Synet af den forunderlige Mand. — „Hvad læser I der saa flittigt, min Herre?" spurgte Monaldeschi haanligt. — Den Gamle kastede et skarpt Blik paa ham, og svarte: „Viisdom!" hvorpaa han atter fordybede sig i sin Bog.

„Gandske vel, spottede Monaldeschi videre: men vil I ikke meddele os Noget af denne Viisdom?" — Da saae den Gamle paa ham med et endnu skarpere Blik, og et foragteligt Smiil spillede om de haarde Træk. „Jeg kunde vel sige Eder Allehaande, sagde han: men I kan endnu ikke bære det." — „Forsøg det med os, blot for Løier, Signore Dottore!" raabte Monaldeschi lystig: I seer, vi kunne bære en Deel." — „Stolt rager den høie Cypres mod høien Himmel, svarte Oldingen: men i dens Marv sidder Ormen alt." — „I slipper os ikke, vedblev Monaldeschi: jeg er fastbesluttet, at trykke Eder saalænge, til I giver en Draabe af Eders Viisdom fra Jer. Hvad veed I da egentligen?" — „Alt!" svarte Oldingen med megen Rolighed, idet han vendte et Blad. — „Alt? loe Marchesen: Det er temmelig stærkt. Saa maa I ogsaa

i alt Fald være en dygtig Chiromant. Her har J min Haand. Fortæl mig noget om de Elskovshandeler, jeg hidtil har havt." — „Det sømmer sig ikke Tjeneren, at spotte frækt i hans Herskabs Paahør!" svarte den Gamle alvorsfuld.

Studsende saae Monaldeschi sig om. Bagved stod Christine i sin Kavaleerdragt ved Ebba's Arm, og hørte smilende paa den underlige Samtale. „Hvoraf veed J, at denne huldе Yngling er min Herre? spurgte Monaldeschi: Dog, lad saa være. Her aabner sig paa eengang en vid Mark for Eders Alvidenhed. Fire vigtige Personer staae for Eder. Forkynder os Alle vor Fremtid. Vore Hænder ere til Eders Tjeneste." — „Markskrigere og Zigeunere, raabte Oldingen, idet han vredt slog Bogen i: kunne skuffe Pøbelen med denne forfængelige Konst. Den sande Viismand læser i de Dødeliges Lineamenter!" — „Nu vel, saa læs i Guds Navn! sagde Monaldeschi: Vore Ansigter ere opslagne."

Da traen Gubben frem, og stirrede paa Spotteren med gjennemborende Blik: „Eder slaaer Eders egen Falskhed paa Halsen!" raabte han efter en kort Pause. „Det er intet fordeelagtigt Vidnesbyrd, Marchese!" raabte Christine, truende ham let med Fingeren, medens Monaldeschi søgte at skjule sin Overraskelse under et vantro Smiil. — Imidlertid var den Gamle traadt for Kammerjunkeren. „Vogt Eder for Kjærligheden, formanede han ham i mildere Tone: og flyer Troskaben. Den Første truer Eder, den Anden vil volde Eders Undergang." — „Det er en stiem Lection for en ung Kavaleer! bemærkede Mo-

naldeschi. For Troskaben kan man allenfals nok vogte sig, men uden en Smule Kjærlighed kunde jeg ikke leve."

Nu stod Gubben for den skjønne Ebba. „I vil komme til at bære et Navn, sagde han til hende: som tilforn blev meget elsket og meget hadet, og som I nu slet ikke tænker paa." — „Det var ilde!" hviskede den huldе Pige, og slog, skrækket ved den Tilstaaelse, hun havde aflagt med disse Ord, Øinene ned.

Tilsidst nærmede Propheten sig Dronningen. Han betragtede hende længe, og hans Øine stirrede derpaa, som i Henrykkelse, mod Himlen. „I er født i Nymaane! raabte han pludseligen: Da Løvens Hjerte ved Midnatstid treen frem paa Horizonten. Vogt Eder for Løvens Grumhed; vogt Eder for Blodsudgydelse!" — „Gjør ikke vor Spøg til en Tragoedie, sagde Monaldeschi, som bemærkede Christines Forlegenhed: men sig hellere denne Kavaleer, om han vil vorde velkommen i Rom, hvorhen han just staaer i Begreb at reise." — „Nu! svarte Oldingen med tung Betydning: Men den Tid kommer, da det vil vorde anderledes!" Og med langsomme Skridt forlod han Haven.

„Hvo var denne Gøgler?" spurgte Kardinal Giovanni Carlo, som søgte Dronningen, og havde hørt de sidste Ord, Verten, som havde viist ham hid. — „Dottore Borri kalder han sig, Eminenza, svarte Denne: hvad han ellers er, veed intet Menneske. Steenrig og grundlærd. Naar han ikke læser, kryber han om paa Mark og i Krat efter Plan-

ter og Utsi, og om Natten kiger han efter Stjernerne. I tre Maaneder har han boet hos mig, fortært meget og betalt fyrsteligt. Imorgen vil han ogsaa til Rom." — „Optegn hans Navn, og husk mig paa ham!" bød Kardinalen en Pater af sit Følge. Herpaa vendte han sig til Dronningen. „Behager det nu Eders Majestæt, spurgte han høist forbindtligt: at bestige Hans Helligheds Vogn? Alt er beredt til Afreisen." Med et naadigt Hovednik tog Christine hans Arm, og lod sig føre bort af ham. Monaldeschi fulgte. Ebba og Steinberg bleve tilbage.

„Ak, om Propheten havde Ret hos Eder!" sukkede Steinberg veemodigt: da maatte ogsaa jeg erkjende hans strænge Udsagn. Thi naar I endnu ikke tænker paa det Navn, I engang kunde komme til at bære, saa kan Kjærlighed og Troskab rigtignok kun gjøre mig ulykkelig." — „Hvo siger Eder da, at jeg i saa Henseende har tænkt paa Eders Navn?" spurgte Ebba skjelmsk, og ærgerlig over, atter at have røbet sig, fløi hun ud af Haven.

11.

Paa sit Værelse i Palladset Farnese i Rom sad Kammerjunker Steinberg, og reenskrev Fortegnelsen over de romerske Fyrster, Grever, Marcheser, Kardinaler, Abbeder og Riddere, som skulde vorde Medlemmer af det nye Videnskabers Akademie, Dronningen havde stiftet. Da meldte en Hoflakei den

romerske Grev Centinelli, der fulgte Tjeneren lige i Hælene. Det var en velbygget Mand med et italiensk Ræveansigt, liigt Monaldeschi's, og igjen forskjelligt fra dette ved et Træk af mork Bestemthed, som gav det noget Grueligt.

„Hendes Majestæt Dronningen, begyndte den Fremmede med vindende Mildhed: har udnævnt mig til sin første Kammerherre og til sin Livvagts-kapitain. Jeg kunde ikke nægte mig selv den Glæde, personlig at melde Eder det, Hr. Baron, samt anbefale mig til Eders gode Venskab og Kammeratskab." — „Jeg udbeder mig Eders, Hr. Greve, svarte Steinberg beskeden: jeg er levende overbeviist om, at Officianterne ved et saa lidet Hof, som dette, kun formaae at fare vel, naar de gjensidigen komme hverandre imøde som Venner." — „Sandt nok, dog med nogen Forskjel, Hr. Baron, bemærkede Centinelli med et giftigt Smiil: med en saa fordringsløs, brav, tydsk Kavaleer, som jeg agter i Eder, vil jeg sikkert altid leve i god Forstaaelse. Men med den høifærdige Hr. Overstaldmester venter jeg aldrig at kunne sympathisere. Denne Mands Anmasselser have strax viist sig for mig paa en Maade, som gjør mig det klart, at vort Forhold til hinanden kun kan vorde et fjendtligt." — „Heri gaaer I dog vel forvidt Hr. Greve! indvendte Steinberg: Marchese Monaldeschi er jo desuden Eders Landsmand." — „Ja vel, afbrød Greven ham, og just derfor kjender jeg ham bedre, end I kan kjende ham. Tilmed ere de Rænker almeenbekjendte, han alt har

smedet ved det svenske Hof, og jeg beklager Dronningen af gandske Hjerte, at hun befinder sig i saa slette Hænder."

„Man kan ikke vel antage, sagde Steinberg med Varme: at Dronningen er i sin Overstaldmesters Hænder. Han er hendes Tjener, altsaa afhængig af hende, og Christines Karacteer er os Borgen for, at hun altid vil hævde sine Rettigheder." — „Hvad hendes fyrstelige Prærogativer angaaer, udentvivl, sagde Greven satirisk: men hos en Dronning er vel Forhold tænkelige, som skaffe Tjeneren en afgjort Overvægt over hans Dame." — „At forudsætte slige Forhold, raabte Steinberg vredt: sommer sig hverken for mig eller Eder!" — „I troer mig ikke, Baron, sagde Greven: derfor tvinger I Eder til, at ignorere Noget, som hele Rom allerede veed. Kast Masken af. Ved Guds Moder! med Eder mener jeg det ærligt. Og for at vise Eder det, tilbyder jeg Eder et Offensiv- og Defensiv-Forbund mod denne fordømte Monaldeschi."

„Tilgiv, at jeg frabeder mig det, svarte Steinberg fast: Et Forbund mellem To mod Een, strider allerede mod min Kavaleerære. Tilmed har Overstaldmesteren aldrig fornærmet mig, og en Krig, som man begynder uopfordret, er altid en uretfærdig." — „Uretfærdig! raabte Greven: Havde I hørt, hvor ondskabsfuldt denne Monaldeschi har talt om Eder." — „Det er ret vel, at jeg ikke har hørt det, svarte Steinberg: i alt Fald hand-

ler jeg, som om jeg ikke vidste noget deraf. Den, som taler ilde om mig paa min Ryg, fornærmer mig ikke, thi allerede den Frygt, som hindrer ham i, at udøse sin Ondskab i mit Paahør, giver mig den fornødne Æreserklæring. Kort, det har ikke mindste Interesse for mig, at styrte denne Mand, og derfor lader os for stedse afbryde denne Samtale." — „Ingen Interesse? spurgte Greven, idet han slog Hænderne sammen: Kan I ikke træde i hans Sted, og var ikke Eders Lykke for stedse gjort, naar det lykkedes Eder?" — „Det havde jeg forlængst kunnet, naar jeg havde villet, svarte Steinberg trohjertig: Dronningen har tilbudet mig den Post, Monaldeschi nu beklæder."

Studsende saae Greven paa Yngligen, fordi han troede, at Denne havde ham til Bedste. Men da han mødte det ærligste Alvor i hans Ansigt, raabte han skoggerleende: „Ved alle Helgene, det er Eders Alvor! I forstaaer mig virkeligen ikke. Nu, det er dog saa tydsk, som man kan ønske sig. Saa tillad mig da, uden Omsvøb, at sige Eder, at Monaldeschi er Christines Elsker, og at I kan vorde hans Efterfølger, saasnart I vil, og jeg vil staae Eder bi." — „Det er nok, Hr. Greve!" raabte Steinberg harmfuldt, og stod op.

„Men saa tag dog mod Raison, kjæreste Ven! vedblev Greven: Monaldeschi og jeg kunne nu engang ikke leve sammen ved dette Hof. Jeg maa styrte ham, for at han ikke, tidligt eller sildigt, skal styrte mig. Dronningens Hjerte vil da udkaare sig en anden Gjenstand. Hun ynder Eder,

som hun da ikke andet kan. Ere vi To først enige, da er I snart Christines erklærede Yndling, og vi herske da uindskrænket ved dette Hof."

„I forsynder Eder, svarte Steinberg i ædel Vrede: I forsynder Eder, med Hensyn paa mig, ligesaa haardt mod Dronningen, som nys med Hensyn paa Monaldeschi. Jeg er overbeviist om, at hun i os To kun seer sine trofaste Tjenere. At forblive dette, er jeg fastbesluttet; slet og ret, som det sømmer sig en ærlig Tydsker, vil jeg udfylde min Plads ved dette Hof. Jeg vil ikke byde over Nogen, men heller ikke vil jeg lyde Nogen, uden Dronningen, og mindst vil jeg holde Stigen for en Ærgjerrig, som paa det Trin, han naaede ved min Hjelp, kunde udruge saamange Ulykkesplaner af sit urene Hjerte!" — Med disse Ord lod Steinberg den studsende Greve staae allene tilbage i Stuen, og bortfjernede sig paa en uhøflig-stormende Maade.

„Bagtalelse, Du skjændige Ogle! sagde han paa Veien til Dronningens Værelser: Hvorhen naaer ikke din Gift! Men jeg vil meddele Dronningen det lumpne Rygte, som løber om paa hendes Æres Bekostning, paa det hun i Følelsen af sin rene Dyd, kan tilintetgjøre Bagvaskelsen, og med Sandhedens Glorie, nedlyne de Nidinger, som have udspyet den!"

Da han, saaledes ivrende, kom til den store Marmortrappe, som førte til Dronningens Galerie, hørte han en Larm, og saae snart, at tvende

Hofsakeier med Magt vilde hindre en liden fort Mand i, at trænge frem til Christines Forgemak. „Signore Borri! raabte han studsende, da han kom Manden nærmere, og gjenkjendte ham: Hvorledes kommer I her? Hvad har Visdommen at søge i Kongernes Forgemak?" — „Visdommen, svarte Borri: har alt ofte løbet Fare, at vorde martyriseret af Vankundighed, Ondskab og misbrugt Myndighed, just fordi den er Visdom, og i dette Tilfælde stemmer det fuldkommen overeens med dens egne Regler, at søge Hjelp hos den Magt, der endnu synes at have nogen god Villie idetmindste. Meld mig derfor hos Dronningen." — „Gjerne!" sagde Steinberg, og gik til Dronningens Værelse; i Forgemakket fandt han hendes Kammertjener, den gamle Clairet Poissonnet, som, med Fingeren paa Munden, stod lyttende ved Kabinetsdoren.

„Stille, stille! hviskede han, idet han slog med Haanden: derinde gaaer det høirøstet til!" — „I Helveds nederste Afgrund med den qvindelige Forsængelighed! skreg Monaldeschi's vrede Stemme indenfor: Det Bind slette Digte, Greven har overrakt Eder i Pesaro, har paa engang overbeviist Eder om hans Fortræffelighed. Uden at spørge mig ad, har I gjort ham til Eders Hofs første Officiant. Min mangeaarige Kjærlighed og Troskab er glemt i et Øieblik!"

„Styr Dig, Giovanni! svarte Christines Røst: Har Du end seet mig svag, saa berettiger dette Dig dog ingenlunde til, at spille Despoten mod mig.

For at vorde alle Lænker qvit, har jeg abdiceret, og jeg vilde sønderrive endogsaa Rosenbaand, naar de begyndte at trykke mig."

„Ret saa, Donna, ret saa! skreg Monaldeschi fortvivlende: Sønderriv de gamle Baand, og kast dem bort. De friske Krandse ere jo alt bundne, og blomstre og dufte herligt, og den arme Monaldeschi, som helligede Eders Tjeneste den bedste Tid af sit Liv, faaer vel omsider den naadige Tilladelse, at søge sit Brød, hvor ham behager."

„Saaledes er det ikke meent, Giovanni! sagde Christine meget mildere: Tving Dig ikke voldsomt til at miskjende mig. Bliv mig tro, og jeg skal aldrig forlade Dig." — „Aldrig forlade? spurgte nu Monaldeschi: Aldrig? Om jeg nu tog den høimodige Christine paa Ordet? Hos Fyrst Colonna var jeg igaar meget uheldig i Pharo; jeg skylder hundrede Zechiner paa mit Æresord, og min Kasse er udtomt." — „Her ere tohundrede, svarte Christine: gaae, og lad mig snart vide, at Du Ingen skylder Noget, uden Din Veninde." — „Ja, tilbedelsesværdige Christine! raabte Monaldeschi begeistret: I er mit Livs Huldgudinde. Eder allene er dette Liv helliget, og mit sidste Aandedræt skal være Tak og Kjærlighed og Troskab for Eder!"

Døren oplodes, Overstaldmesteren kom ilfærdig ud, med en fuld Bors i Haanden, og strøg med et triumpherende Smiil forbi Steinberg. Christine var bleven staaende i dybe Tanker, og bemærkede ikke Steinberg, som, i dybt Vemod over den Samtale, han havde hørt, havde holdt sig

ved Døren. „Tak, og Kjærlighed og Troskab! sagde hun tungsindig: Kun Skade, at man maa kjøbe alt dette, og ideligen kjøbe det paany. Ak, at vi Store paa Jorden dog altid maa vedblive at være Mennesker, med menneskelig Trang og menneskelig Svaghed! Det, kun det gjør os saa afhængige!"

Nu kastede hun et Blik paa Steinberg og en indtagende Mildhed forklarede hendes udtryksfulde Ansigt. „Her har jeg idetmindste Troskaben omsonst!" sagde hun, og spurgte Ynglingen, hvad han bragte. — „Borri, hiin Prophet, som vi saae i Olgiata, beder om Audients!" svarte Denne. — „Jeg seer ham ikke gjerne igjen, sagde Christine: men Frygt anstaaer mig ikke, og derfor kan I bringe ham til mig." — Steinberg adlød.

„Jeg signer Eder i det hellige Tal, Guds Salvede!" sagde Borri, da han stod for Dronningen, bøiende sig med Majestæt. — „I kjendte mig i Olgiata? spurgte Denne, idet hun med Møie holdt sine Øine fæstede paa ham: Og vi have dog aldrig seet hinanden før?" — „Den Vise, svarte Borri: kjender, formedelst sit indre Lys, hvad han aldrig har seet med Legemets Øie." — „Det er ikke førstegang, jeg hører slige høitravende Talemaader! bemærkede Christine: Hvad søger I hos mig?" — „Jordisk Beskyttelse! svarte Borri: Siden jeg er kommen til Rom, forfølges jeg paa alle mine Vandringer, af forskjellige Skikkelser i allehaande Forklædninger. Det er udenfor al Tvivl, at det romerske Politi iagttager hvert mit Fjed, og slige Jagttagelser endes

ofte med et Fængsel paa Engelsborg." — „Og Aarsagen? spurgte Christine skarpt: Forbrydelser beskytter jeg ikke." — „Aarsagen er min Eiendom, svarte Borri haanligt: min jordiske Rigdom og min dybe Viisdom." — „Men hver Skytsherre lader sig betale Noget for sin Skyts, sagde Christine spogende: hvad byder I mig?" — „Enhver betale efter sin Evne! sagde Borri stolt: Jeg byder Eder Universum, som ligger aabent for min Videnskab, i sin høieste Høide, og i sin dybeste Dybde." — „Hvo som siger for Meget, siger Intet! raabte Christine: Jeg forsmaaer det Hele. Byd mig en Deel, at jeg kan overse, om det lønner Umagen, at tage derimod." — „Ligesom jeg da overhovedet er Alt, hviskede Borri, idet han hemmelighedsfuld traadte Dronningen nærmere: saaledes er jeg ogsaa indviet i den høiere Chemie. Jeg kan give Eder uventet Oplysning om den røde, guldkronede Løve og den grønne Drage."

„Det smager jo af det usalige Guldmagerie! faldt Steinberg ham i Talen: og jeg mener, at denne Jammerkonsts Trøst- og Brødløshed forlængst er erkjendt af alle fornuftige Folk!"

„Lad det være godt, Steinberg, sagde Christine: for et Par Maaneder vil jeg dog forsøge det med Borri. Siig Grev Sentinelli, at han indrømmer ham et Par Værelser i Palladset, og lader ham indrette et Laboratorium, samt meld Kardinal Toskana, at Doctoren fra nu af staaer under min Beskyttelse."

12.

Steinberg stod ved Portalen af Palladset Farnese, og saae, hvorlunde Dronningen steg tilvogns med Ebba Sparre, for at kjøre til Peterskirken. Et langt, venligt Blik faldt fra den huldе Piges Øine paa Ungersvenden da Hestene trak til, og med en vemodig Banghed, som han ikke vidste at forklare sig, saae han efter den bortrullende Vogn. Da hørte han over sig en Lyd, som af to hviskende Stemmer. Han vendte Hovedet did, og saae Monaldeschi ligge oppe i et Vindue ved Siden af en ung Mand i Maltheseruniform. Begge syntes at meddele hinanden deres Bemærkninger om den bortkjørende Vogn. Da de saae, at de bleve bemærkede, trak de sig rask tilbage. Det var Steinberg paafaldende, uden at han kunde sige sig, hvorfor, og han udtomte sig i Gisninger angaaende Gjenstanden for deres Samtale. Da kom Poissonnet, som havde forsinket sig, ud af Palladset, og vilde nu ile efter Vognen tilfods.

„Et Ord, Poissonnet, sagde Steinberg, og holdt paa ham: hvo er hiin Maltheser oppe hos Overstaldmesteren?" — „Ridder Bichi, svarte Poissonnet: en Nepote af den hellige Fader, og hoitelsket af Denne. Men han gjør det høie Slægtskab kun liden Ære, han er den værste Pigejæger i hele Rom." — Han ilte bort. Ogsaa Steinberg begav sig nu paa Veien til Kardinal Toskana, for at udrette Dronningens Ærinde. Da han bøiede ind i Gaden Corso, kom ham nogle Vogne imøde, som droges af Æsler og vare bepakkede med alle-

haande underlige Sager. Smaa Jernovne, Glas-, Leer- og Metalkar af hver Storrelse og Form, Retorter og kæmpestore Brændspeile, Folianter og Qvartanter, Kikkerter, Astrolabia, Skeletter, udstoppede Slanger, Krokodiller og andre Uhyrer — og som alle disse Herligheders Eiermand gik den gamle Borri ved Siden af.

„I er vel paa Veien til vort Qvarteer, Hr. Doctor? spurgte ham Steinberg: siden I slæber alt det Skramlerie med Jer. Men jeg tvivler om, at Grev Sentinelli vil indrømme Eder saamegen Plads, som I behøver til at opstille alle disse Monstra." — Borri maalte Spotteren med et Vredesblik, men i samme Sekund foer han, som lynslagen, tilbage, og raabte forfærdet: „Gud og alle Helgene! Jeg har tøvet for længe. Nu er jeg forloren."

Studsende saae Steinberg sig om, og fik Øie paa Sbirrernes Capitain, som nærmede sig Magieren med sin Stav, medens et Dusin Sbirrer sprang frem, og med deres Hellebarder truede Æseldriverne til at standse. „Endeligen! raabte Capitainen, gribende den arme Borri ved Skulderen: I den hellige Inqvisitions Navn, I er min Fange, Hr. Kjætter!" — „Jeg er en rettroende romerskkatholsk Christen!" raabte han i Dødsens Angst. — „Det vedkommer ikke mig, sagde Hin: nu følger I med til Engelsborg."

„Ingenlunde, Hr. Capitain! raabte Steinberg fast, idet han traadte imellem: Denne Mand staaer under Dronningen af Sverrigs Beskyttelse, og jeg

har det Hverv, at ledsage ham til vort Pallads." — „Naar Kjætteren allerede var der, svarte Capitainen haanligt: saa vilde jeg allenfals være villig til, at respectere Hendes Majestæts Qvarteerfrihed. Men her har jeg al Foie og Magt til, at arrestere hvem jeg vil, om det saa var Eder selv." — „Dronningens Qvarteerfrihed, svarte Steinberg heftigt: er overalt, hvor En af hendes Tjenere befinder sig, der er beredt til, at forfægte hendes Ret. Hav derfor den Godhed, at lade denne Mand fare med Fred." — „Gjør Eder ingen Uleilighed!" svarede Capitainen, og et Vink af hans Stav hidkaldte Sbirrerne, som nu med fældede Hellebarder omringede de Stridende og det skjælvende Offer.

„Kjører til Palladset Farnese, og venter paa mig der!" tilraabte Steinberg Æseldriverne, som ikke lode sig det sige togange. — „Jeg giver Eder Eders Advarsel tilbage! sagde Steinberg nu alvorlig til Capitainen: Jeg var just paa Veien til Kardinal Toskana, for at lade ham vide, at Doctoren staaer under Dronningens Beskyttelse, og det vilde bekomme Eder ilde, om det faldt Jer ind, ikke at ville erkjende denne Beskyttelse."

„Hvad jeg gjør, tænker jeg at forsvare, gjenmælede den urokkelige Capitain: som Dommer erkjender jeg kun den hellige Fader, der maa afgjøre, om jeg er gangen forvidt, idet jeg, midt i hans Residents, har udøvet min Embedspligt, uden at lade mig forstyrre deri af en fremmed Dronnings Tjener."

„Nu ere jo Grunde og Modgrunde udtømte! raabte Steinberg utaalmodig, idet han trak Kaarden: Jeg ledsager denne Mand til Palladset Farnese. Vil I hindre det?" — Paa et stumt Vink af Capitainen, traadte Sbirrerne noget nærmere med deres Hellebarder, dog med en Forsigtighed, som forekom Kammerjunkeren komisk. „Nok af de Børnestreger! raabte han leende: Plads der, I Herrer!" Og idet han med den Venstre greb den skjælvende Borri, lod han Kaarden i sin Høire pibe forbi Sbirrernes Næse i et mægtigt Lufthug. Forfærdede fore de fra hverandre, og uhindret gik han sin Vei med Propheten.

13.

Ved Indgangen til det farnesiske Palladses underjordiske Hvælvinger, stod Steinberg, støttet paa sin Kaarde, og saae med et haanligt Smiil, hvorledes Æseldriverne og de kongelige Lakeier, under Borri's Opsigt, skaffede den underlige Ladning af Vognene ind i Laboratoriet. Nu var den sidste Transport bragt ned, og Borri treen, halv suur, halv mild, hen for Kammerjunkeren.

„Alle disse Ting ere Eder vel en Vederstyggelighed, unge Mand? spurgte han ham skarpt: hvor rask dog Ungdommen kan vorde færdig med sin Dom! Til Straf for Eders Ubetænksomhed burde jeg lade Eder blive i Eders Vildfarelse. Men jeg er i Eders Gjeld. Havde I ikke været,

da laae jeg nu i Lænker paa Engelsborg. Denne Riddertjeneste maa jeg gjengjelde Eder. — Og, gribende Ynglingens Haand, vedblev han i gjennemtrængende Tone: Jil til Peterskirken. En Dame, som er Eder kjær, svæver i nær og truende Fare!" — „En Dame? raabte Steinberg forfærdet: Dog ikke Dronningen?" — „Jil, inden det er for silde!" raabte Borri, uden at besvare Spørgsmaalet, og gik ind i sit Laboratorium.

„En Dame?" gjentog Steinberg, og en Tanke om Froken Sparre foi gjennem hans Sjel, „Gud, om det var hende!" raabte han i ubeskrivelig Angest, og styrtede afsted. Dagen begyndte at hælde, da han naaede Peterskirken. Ikke langt fra Hovedportalen holdt Dronningens Vogn. Steinberg ilte ind, og gik ad den mellemste Gang op mod Hovedalteret. I en Sidegang hørte han Stemmer, bøiede om i den, og kom snart til et Bialter, hvor Dronningen stod mellem to Kardinaler for en Statue af kareriist Marmor, som forestillede Sandheden, og var et Mesterstykke af Bernini's Meisel.

„Himmel, hvor skjøn!" raabte Christine engang efter en anden, idet hun henrykt slog Hænderne sammen. — „Lovet være Gud for den Interesse, Eders Majestæt har for Sandheden! sagde den ene Kardinal med vittig Mine: Den pleier ellers ikke at være saa yndet af kronede Hoveder." — „Det troer jeg gjerne, svarte Christine med sin sædvanlige Tankesnarhed: alle Sandheder ere ikke heller af Marmor."

Steinbergs Øine havde imidlertid ængsteligen søgt og savnet Ebba. „Hvor er Froken Sparre?" spurgte han Kammertjeneren Poissonnet, som stod i nogen Fraskand. — „En Abbate tilbød sig, i et Sidekapel at vise hende et mærkværdigt Malerie, Det er allerede en Tid siden, de gik bort med hinanden." — „Hellige Gud!" sukkede Steinberg, og ilte bort i den Retning, Poissonnets Vink betegnede ham, men i ingen af de Gange, han gjennemløb, i intet af de Kapeller, han gjennemsøgte, var Frøkenen at finde, og hans Hast blev stedse ængsteligere og vildere. „Verdens Frelser, om Pigen var falden i onde Hænder!" raabte han pludseligt fortvivlende, og opstødte med rasende Magt den næste Dør, han traf paa. Den førte ud i det Frie, og samme Øieblik kom en Vogn rullende om Kirken. Det syntes at være Dronningens Skimler. Kudsken og Tjeneren bag paa Vognen bar det kongelige Livree, og i Vognen sad Ebba hos en Mand i Abbatedragt i ralig Samtale. Nu faldt Steinbergs Øine paa Kudsken. Det var et ubekjendt italiensk Physiognomie.

„Det er ikke Dronningens Vogn, her foregaaer en Skurkestreg!" raabte Steinberg, trak Kaarden og styrtede mod Vognen. — „Holdt!" tilkordnede han Kudsken, og faldt Hestene i Tømmen. — „Hvad er det?" raabte Ebba ængsteligt ud af Vognen. — „En Beskjenket! svarte Kudsken, og til Steinberg raabte han: Slip, Signore, hvis I ikke vil søndertrædes." — „Jeg slipper ikke! raabte

Ynglingen: I er i Fare, Frøken, spring ud af Vognen, det koste hvad det vil!"

„Nu, naar I da ikke vil have det anderledes, saa far ad Helvede!" raabte Kudsken, og pidskede rasende paa Hestene. De steilede, og satte afsted i Karriere. Steinberg slap ikke, og blev saaledes slæbt et Stykke afsted mellem Hestene. Udaf Vognen lød Ebba's ynkelige Raab om Hjelp. Da traf et Hovslag Ynglingens Hoved, og hans Besindelse forlod ham.

14.

Da Steinberg vaagnede af sin lange Afmagt, laae han med forbundet Hoved paa sin Seng i Palladset Farnese. Hans venstre Arm var blottet, og af en Aarevunde sprang det rosenfarvede Ungdomsblod i en Tallerken, som Poissonnet holdt under. Ved Siden af stod Borri, hvis Haand endnu var væbnet med Lanzetten, hvormed han havde aabnet Aaren.

„Er Frøkenen reddet?" spurgte Steinberg hastig. — „Gud være lovet derfor! svarte Poissonnet: Da I tabte Bevidstheden, og endda ikke slap de gale Hestes Tomme, bleve de staaende et Øieblik. Frøkenen vovede et kjekt Spring ud af Vognen. Jeg drog Eder frem under Hestene, og Vognen fløi afsted." — „Og Skurkene bleve ikke grebne?" spurgte Steinberg vredt. — „Nei, svarte Poissonnet, og det er ret vel. Denne Streg kom

fra en Haand, der er for mægtig til, at det skulde være raadeligt at efterspore Sagen videre." — „Fra en mægtig Haand?" spurgte Steinberg heftigt. — „Stille, stille! sagde Borri! Lammet er sluppen af Rovdyrets Klør. Lader os være tilfredse dermed, og ikke efterforske, om det var en Ulv eller en Tiger, som forfeilede sin Hensigt." — „Det Bedste er, at I er uden Fare, sagde Poissonnet: og derom skal jeg, ifølge Ordre, strax underrette Dronningen."

Han gik. Steinberg saae med et forskende Blik paa Borri, der nu forbandt hans Vunde. „I veed jo Alt, Doctor! sagde han raskt: Kan I maaskee sige mig, hvo der har lagt denne Hevedplan?" — „Nepoter troe sig berettigede til Alle-haande, som vilde bringe andre Dødelige paa Retterstedet, svarte Borri, ligesom talende ved sig selv: og naar Forræderie giver dem de bequemmeste Hjelpemidler, er Udførelsen let."

„Forræderie? raabte Steinberg studsende: Det er sandt, de bare Dronningens Livree. I mener altsaa —?" — „Jeg mener, svarte Borri strengt: at jeg for denneginde har overtaget en Læges Embede, og at I derfor maa adlyde mine Forskrifter. Denne vilde Uro er Gift for Eders Hovedvunde. Tag denne kjølende Drik, og berolige Eders Sind med den Overbeviisning, at Eders Dødsforagt har reddet Uskyldigheden for denne-ginde." — „Jeg kommer stedse dybere i Eders Gjeld, sagde Ynglingen: uden Eders Advarsel var Intet skeet. Jeg begynder at faae Respect for Eders Spaadomme. Den fra Olgiata har idag

viist sig at være sand, thi min Kjærlighed bragte mig under Hestene. Dog nei, rettede han sin Tale: jeg gjør mig selv Uret. Ogsaa for en fremmed Dame vilde jeg, i samme Stilling, have gjort det samme." — „Ei heller er hiin Spaadom opfyldt endnu! sagde Borri: Den Kjærlighed, hvorimod jeg advarede Eder i Olgiata, er en anden." — „En Anden? raabte Steinberg overrasket: Umuligt! Og hvilken?"

Samme Øieblik gik Døren op, og Dronningen iilte ind med Ebba ved Haanden. „En dygtig Paladin! sagde hun, idet hun traadte for Ynglingens Seng: Ligesaa rask mod vilde Dyr, som mod det vilde Element. Det er dog behageligt, at have Folk om sig, som man kan forlade sig paa i Nødens Stund. Ikke sandt, Ebba?" — „Jeg skylder Eder Alt, Steinberg: hviskede Ebba, og greb, hvitrødmende, Ynglingens Haand: troe mig, at jeg gjerne er i Eders Gjeld."

„For saadan Løn vilde selve Døden være mig velkommen! sukkede Steinberg henrykt: Og I giver mig den alt for en forbigangen Fare!" — „Men er den ogsaa virkeligen forbigangen? spurgte Ebba ængstelig: I seer saa bleg ud. Føler I Smerter endnu?" — „Hvorledes kunde jeg det i dette Øieblik!" raabte Steinberg, trykkende Pigens Haand mod sine Læber.

„Naar de fornødne Complimenter ere forbi, faldt Christine dem lystig i Talen: vil jeg holde en Session med mit geheime Statsraad. Min ærlige Poissonnet overhænger mig med sine Fore-

stillinger, at hver anden Luft, efter denne gale Begivenhed, vilde være os sundere, end den romerske. Monaldeschi stemmer for at blive her, og det med en Iver, som sætter mig i Forundring; Sentinelli er af modsat Mening. Hvad mener I derom!"

„Naar Fjenden, som truer os, svarte Steinberg, er for mægtig til, at vi skulde kunne besejre ham i aaben Kamp, maa en ærlig Ridder stemme for Tilbagetog. Klenodiet, hvis Beskyttelse det gjelder her, er for kostbart til, at det bør udsættes for nogen Fare."

„Buk Dig, Klenodie!" raabte Christine spøgende, idet hun nedtrykte Ebba's Hoved til det befalede Buk: „Men jeg kan dog ikke tiltræde Eders Mening!" vedblev hun, vendende sig til Steinberg: Naar vi lukke Dorene vel til vort Pallads, og tage omtrent tyve paalidelige Drabanter i Sold endnu, trøster jeg mig til, at byde hele det feige Rom Trods."

„Jordisk Kraft beskytter mod jordisk Anfald! sagde Borri pludseligen med sin hule Spøgelsesrøst: Men hvo mægter Noget mod Herrens Arm? See, høit svæver hans Engel over de syv Høie. Han udstrækker sin Arm over Verdens Herskerinde. Og i hans Haand flammer et Glavind, med bleggult Skin, ved hvilket Tusinder skulle falde. Og Glavindets Navn er — Pest!"

„Doe af Pest? sagde Christine: dertil har jeg rigtignok ikke mindste Lyst. Ei heller kan jeg sige,

at Rom fængsler mig mere. Men indtil videre maa vi blive her for Steinbergs Skyld." — „Det være langt fra, Eders Majestæt! raabte Denne, idet han rask reiste sig i Sengen: Jeg føler mig saa vel, at jeg uden Betænkning tør følge Eder." — Spørgende saae Christine paa Doctoren. Denne greb Steinbergs Puls. — „Der er Intet at frygte mere, sagde han derpaa: han kan uden Betænkning vove Reisen. Naar jeg kun selv kan behandle hans Hovedvunde otte Dage endnu, er jeg med mit Hoved Borgen for al Fare." — „Det vil sige, bemærkede Christine spøgende: I vil hellere reise med os, end have frit Quarteer paa Engelsborg? Nu, lad saa være. Jeg har engang lovet Eder min Beskyttelse, og skal bringe Eder uskadt til Frankrig." — „Gud være lovet, at denne Beslutning blev fattet! sukkede Ebba: Jeg havde ikke Mod til at bede derom."

Nu traadte Monaldeschi ind i Gemakket. „Vore Deliberationer ere nu just endte, sagde Dronningen til ham i bydende Tone: imorgen reise vi ad Frankrig. Tag Eders Forholdsregler, Overstaldmester." — „Jeg frygter kun, bemærkede Monaldeschi: at det kongelige Chatols Forfatning vil lægge os Hindringer ivejen. De tyvetusind Daler ere udeblevne fra Sverrig." — „Heldenblod skal laane tituſind Dukater paa mine Juveler, sagde hun efter kort Betænkning: gaae, sig ham det." — „Desuden være det mig tilladt at forestille — begyndte Marchesen paany.

„Naar jeg engang har erklæret min Villie, sagde Christine med Høihed: saa have mine Tjenere kun at adlyde!" — „Som Eders Majestæt befaler!" sagde Monaldeschi neppe hørligt, og gik.

15.

Christine havde holdt sit pragtfulde Indtog i Paris, og overstaaet alle de Høitideligheder, hvormed hun modtoges. Hun havde taget de forhende med kongelig Pragt indrettede Værelser i Besiddelse, og befandt sig nu allene med Ebba, Monaldeschi, Guemes og Steinberg, samtalende med dem om Indtogs-Ceremonierne.

„Intet af Alt, bemærkede Guemes: har behaget mig bedre, end den værdige theologiske Doctors korte Tale: Svecia te Christinam fecit, Roma Christianam, faciet te Gallia Christianissimam.

„Mod dette „Christianissimam faciet" har jeg meget at indvende, sagde Dronningen: Hvad har Doctoren tænkt paa, da han ønskede, at hans attenaarige Konge skulde ægte en Kone paa Tredive! Og overhovedet at ønske mig en Formæling, mig! Havde jeg villet gifte mig, saa var jeg vedbleven at være Dronning i Sverrig."

„Eders Majestæts afgjorte Ulyst til Ægtestanden, sagde Monaldeschi: er desværre os Alle vel bekjendt. Men ligesaa sørgelig, som den altid var

os, ligesaa ubegribelig er den ogsaa. Var nogen Dame udrustet med alle jordiske og aandelige Egenskaber til, i hver Henseende at gjøre en Gemal lykkelig, da er det den herlige Christine!"

„Meget sagt, og saare forbindtligt, sagde Christine med et Haansmiil: Mændene ere overhovedet Skabninger, som man gjør vel i, at holde saa langt fra Livet, som muligt. Ikke sandt, min Ebba?"

„Der gives dog vel Undtagelse fra Eders strænge Regel!" hviskede Frøkenen, med et varmt, hemmeligt Sideblik paa Steinberg.

„Alle Helgene gjengjelde Eder denne milde Bemærkning! sagde Monaldeschi ivrig: Ja, ved den ubesmittede Jomfrue! Der gives endnu Mænd med Hjerter, som formaae at paaskjønne Qvindeværd, at elske det Elskværdige, og vise urokkelig Troskab mod Den, deres Pligt er helliget."

„Troskab? spurgte Christine betænkelig: Det bæres mig dog fore paa nogen Tid, som om jeg ikke ret kan forlade mig paa mine Tjeneres Troskab. Hemmeligheder, som jeg troede bevarede i mit Hjertes Lønsdom, tilmeldes mig i Breve fra den anden Ende af Europa. Fremmede vide Indholdet af de Papirer, som ligge paa mit Skrivebord, og onde Rygter udspredes om mig, som maa hidrøre fra Personer, der staae i nærmere Forbindelse med mig."

„Kan vel være, tog Monaldeschi Ordet: at der findes en Judas i Eders Tjeneres Kreds. Jeg nævnte ham gjerne, men han er ikke tilstede, og

Øren forbyder mig, at tale ilde om en Fraværende." — „I mener Sentinelli?" spurgte Christine skarpt. — „Eders Majestæt har nævnt ham, ikke jeg! svarte Overstaldmesteren: og isandhed, enten maa han være Forræderen, eller jeg er det selv. I vil, haaber jeg, snart erfare det, og da beder jeg Eder, ikke tilgive den Skyldige."

„Og hvad fortjener Den, der handler saaledes med mig?" spurgte Dronningen med funklende Øine. — „Majestætsforbryderens Død! raabte Monaldeschi rask: og jeg tilbyder mig, at fuldbyrde denne Død paa den Skyldige, eller selv at underkaste mig den, hvis jeg er den Strafværdige, saa levende er jeg overbeviist om dens Retfærdighed." — „Godt, Marchese! sagde Dronningen med skjærende Eftertryk: Glem ikke denne Tale. Jeg giver Eder mit kongelige Ord, at jeg ikke skal tilgive ham, saasnart hans Brøde er beviist." — Hendes Ansigt skjultes af tunge Kummerskyer. Hun holdt Haanden for Panden, og hendes Bryst arbeidede under dybe Suk. Med om Bekymring nærmede sig Ebba, og saae paa hende med en sørgelig, spørgende Mine.

„Gode Pige, sagde Christine, idet hun klappede hende paa Rosenkinden: Din Kjærlighed er ægte! — hvorfor — o hvorfor —?" Han taug pludseligen. „Jeg vil være allene!" sagde hun derpaa. Ebba neiede stille, og gik ud. De Andre fulgte. Et Vink af Christine kaldte Steinberg tilbage. — „Nærmere!" bød hun, og saae ham, da han stod for hende, prøvende i Øiet:

„I er mig tro! Ikke sandt?" spurgte hun efter en Pause med blød Stemme.

„Troer I, at have nogen Grund til Tvivl, svarte Ynglingen halvt i Harme: saa vilde jeg bede Eder om min Afsked. At staae i Mistroens Sold, vilde være mig utaaleligt, og jeg har ingen anden Borgen for min Troskab, end mit ærlige Ansigt." — „En vakker Borgen! svarte Christine med en flygtig Rødme: Ak, troe mig, Steinberg, jeg er ret ilde faren. Naar en Dronning ikke mere kan forlade sig paa dem, som staae hendes Person saa nær!"

„Saa har I virkeligen Mistanke til Sentinelli?" spurgte Steinberg deeltagende. — „Til ham ikke, svarte Christine: idetmindste mindre til ham, end til Den, der vilde gjøre ham mistænkt." — „Hvorledes? raabte Steinberg, glemmende sig selv i sin Bestyrtelse: I tvivler om Monaldeschi's Troskab? Sandelig, saa maatte jeg beklage Eder endnu mere!" — „Tie! bød Dronningen ham heftigt: En saadan Beklagelse udtrykker en Dadel, der ikke sommer en Tjener mod hans Herskerinde, om end hendes Hjerte havde feilet i sit Valg!" — Steinberg bukkede, og vilde gaae.

„Underlige Menneske, jeg er jo ikke vred!" sagde Dronningen, idet hun pludseligen gik over til Venlighed, og udstrakte Haanden efter ham. Han greb den, og førte den til sine Læber. Hendes Øine hang imidlertid ved ham med en sælsom Glands, og hendes Haand drog sig krampagtigt sammen i hans, som til et mægtigt Tryk.

„Skade, at I er saa ung!" sagde hun, idet hun slap hans Haand med et Suk. — Steinberg saae spørgende paa Dronningen. Da skiulte hun pludseligen sit Ansigt i det Tørklæde, hun holdt i sin Venstre, og vinkede heftigt med sin Høire, at han skulde gaae.

„Mon denne Dronning veed selv, hvad hun vil? spurgte han sig selv, da Døren faldt i efter ham: O, var ikke Ebba her, jeg blev ikke en Time længer i denne Tjeneste."

16.

Christine var med sin Hofstat flyttet fra Louvre til Slottet Fontainebleau, der af hendes kongelige Vert var bleven hende anviist til Bolig. Det lakkede stærkt ad Midnat, da Steinberg traen ind i sit Sovekammer, der laae gandske eenligt ved den ene Ende af det lange, saakaldte Hjorregallerie. Efter ham listede sig Borri, der trykkede Døren gandske sagte til efter sig.

„Jeg er endnu i Eders Gield fra Rom af, sagde den gamle, underlige Mand i hviskende Tone: og Borri's Taknemmelighed ophører først med hans Liv. Derfor kommer jeg i denne stille Time, at advare Eder. Siden Dronningen kaldte Eder tilbage i Louvre, da hun havde befalet de Andre at gaae, har I en bitter Fjende ved dette Hof." — „Umuligt! raabte Steinberg: Hvo kunde forarges ved denne korte, ubetydelige Samtale?" — „Den onde

Samvittighed! svarte Borri: Den Mand, vi allerede engang tilforn mistænkte for et skjændigt Forræderie, er vel endnu istand til værre Ting. Og skjønt han ikke elsker den ulykkelige Dame, hvis Gunst det gjelder her, ophidser ham dog hans Egennytte til, at forfølge Den, han troer at maatte frygte som Medbeiler." — „I taler om Monaldeschi?" spurgte Steinberg spændt. — Borri svarte ikke, men tog en Ring med en stor, melkehvid Steen af sin Finger: „Jeg laaner Eder denne Ring paa tre Dage! sagde han: Naar I er i tvetydigt Selskab, saa giv Agt paa den hvide Steen, og seer I en liden Sky opstige deri, saa vogt Eder vel, at I ikke spiser eller drikker Noget."

„Jeg takker Eder hjerteligen for Eders gode Mening, sagde Steinberg, idet han stak Ringen paa Fingeren: hvorvel jeg er overbeviist om, at Eders Frygt er ugrundet. Jeg kan ikke troe, at en Adelsmand kunde nedsynke til Giftblander." — „De romerske Kavalerers Ære har en anden Troesbekjendelse end de tydskes!" sagde Borri eftertrykkeligen, og nærmede sig Døren. Her vendte han sig om endnu engang: „Men lad ikke min Advarsel forlede Eder til onde Tanker mod Eders Fjende!" paamindte han med streng Alvorlighed. „Fremmed Had kunde ville gjøre Eder til sit Redskab. Lad Eder ei omspinde af dets Rænker. Besmit ei Eders Haand med uædelt Blod. Alt er Parcens Sax udspændt, at overklippe den urene Livstraad." — Han gik, sagte som han var kommen.

Ikke længe varede det, inden Steinberg atter hørte sagte Fjed nærme sig. Tænkende paa den Fare, hvorimod Borri havde advaret ham, sprang han tilbage til Vinduet, hvor hans Kaarde stod. Stille gik Døren op, og Grev Sentinelli treen ind. „Undskyld mit sildige Besøg! sagde Denne til ham: Jeg har vigtige og hemmelige Ting at tale med Eder. I de første Timer, Dronningen tilbragte i Louvre, skal Monaldeschi have bagtalt mig hos hende. Veed I Noget derom?" — „Derpaa har jeg Intet at svare Eder! gjenmælede Steinberg: Havde en saadan Samtale fundet Sted, vilde I allerbedst kunne erfare det af Dronningen selv. Er dette den eneste Gjenstand for vor Samtale, saa er den endt. Lad det være den sidste af dette Slags. I finder ikke i mig Den, I søger." — „Eders utaalelige Sjelero, raabte Sentinelli hef-tigt: synes især at grunde sig paa den Tvivl, at Overstaldmesteren staaer i meer end fortrolige For-hold til Dronningen. Vil I betroe Jer til min Veivisning, da skal jeg endnu i denne Nat lade Eder vorde Vidne til en Sammenkomst, som skal give Eder fuldkommen Vished." — „Antag, at jeg allerede har denne Vished!" afbrød Steinberg ham harmfuld. — „Vel an, sagde Sentinelli, idet han fremtog en Pakke med Papirer: Her ere Be-viserne, at denne Monaldeschi har handlet mod Dronningen som en utaknemmelig Niding og For-ræder. Alt beroer paa, at give Dronningen disse Papirer ihænde. Jeg tør ikke befatte mig dermed umiddelbart, fordi mit bekjendte, velgrundede Had

til Overstaldmesteren kunde gjøre disse klare Documenter mistænkelige. Derfor bringer jeg dem til Eder, hvis Upartiskhed og Troskab mod Dronningen ere lige prøvede. Tilstil hende dem, at hun kan lære at kjende Forbryderen og straffe ham."

„Naar jeg maa sige Dronningen, at jeg har faaet disse Papirer af Eder, svarte Steinberg: saa vil jeg paatage mig dette Ærinde." — „Hvad tænker I paa? raabte Sentinelli: Netop det maa hun jo ikke vide! I kan have fundet dem her i Haven, eller i Louvre, eller en Ubekjendt kan have tilstillet Eder dem. I kan sige, hvad Jer behager." — „Jeg kan ikke lyve! svarte Steinberg: Og naar disse Papirer først ved mig skulle erholde en Troværdighed, som ellers vilde mangle dem, saa var det en Forbrydelse, om jeg vilde befatte mig dermed." — „Altsaa, I vil Intet, slet Intet gjøre i denne Sag? spurgte Sentinelli tænderskjærende: Nu da, jeg vil ikke undersøge, om det er Enfoldighed, eller en hemmelig Forstaaelse med Forræderen, som gjør Eder saa uvirksom. Men i begge Tilfælde maa jeg befrygte, at I vil advare ham, og derved bringe min Plan til at strande. Det vil jeg forebygge. Opgjør Eders Regning med Livet. I kommer ikke levende ud af denne Stue!"

Sentinelli havde imidlertid draget Kaarden, og stødte efter Kammerjunkeren dermed. Denne var ikke seen, inden han ogsaa havde blottet sin, og saaledes stode de Begge ligeoverfor hinanden med de blanke Klinger. „Nu, Hr. Greve, til Sagen,

naar I da endeligen vil!" raabte Steinberg heed. „Nei! svarte Sentinelli efter en Pause, idet han lod Kaarden synke: Denne Tvekamp maa falde ud som den vil, saa gjør den dog min Hævn til intet. Jeg troer isvrigt dog, at I er en redelig Kavaleer, skjøndt mit hede italienske Blod ikke kan begribe denne stive tydske Jernkulde. Eders Ære er mig Borgen for, at I ikke vil advare Monaldeschi. Jeg vil selv forelægge Dronningen mine Papirer. Undskyld min Heftighed. Snart skal I høre noget Nyt!" — Han stak Kaarden i Skeden, og ilte ud.

17.

Næste Morgen blev Steinberg kaldt til Dronningen. Da han kom i hendes Forgemak, fandt han her Grev Sentinelli i ivrig Samtale med Landini og Clauter, to Drabanter af Christines Livvagt, som altid havde udmærket sig ved deres Vildhed og Forvovenhed.

„Dronningen kan forlade sig paa os! raabte Clauter, slaaende paa sin Kaarde: Bestem blot Timen, Hr. Capitain, naar vi skulle indfinde os." — „Men Absolutionens Sacrament vil man dog ikke nægte ham forinden?" spurgte den bigotte Landini.

Nu først bemærkede Sentinelli Steinbergs Nærværelse, og gav Drabanterne et Vink at tie. „Dronningen vil strax tale med Eder!" sagde han derpaa

til Kammerjunkeren, og gik bort med Drabanterne Steinberg gik ind i Dronningens Værelse. Her fandt han Trinitariernes Prior i Fontainebleau, Pater le Bel, hos Christine, som just gav ham en Pakke Papirer, lig den, Sentinelli havde havt igaar.

„Mærk Eder vel, Hr. Pater, sagde Christine: naar og hvor jeg har betroet Eder disse Skrifter, og vær beredt at give mig dem tilbage, i hvis Nærværelse jeg endog maatte affordre Eder dem. Jeg bygger paa Eders Ord og paa Eders Taushed." — „Eders Hemmelighed hviler hos mig, som under Skriftemaalets Segl!" svarte Prioren høitideligt, og forlod Gemakket.

Nu gik Dronningen rask op og ned i Værelset, hendes Ansigts Rødme, hendes flammende Øine, hendes Brysts heftige Bølgen, vidnede om den Bevægelse, hvori hun befandt sig. Endelig kastede hun sig paa en Stol, og gav Steinberg et Vink at træde nærmere. „Du har jo absolveret Dine Studier paa Universitetet, Steinberg? sagde hun fortrolig: Sig mig dog Din Mening. Kan en resigneret Monark selv dømme over En af sine Tjenere paa Liv og Død, naar Denne har gjort sig skyldig i Majestætsforbrydelse?"

„Derom tvivler jeg! svarte Steinberg: En saadan Monark har, netop ved sin Resignation, tabt sin Ret over Liv og Død, og jeg troer ikke heller, at en Majestætsforbrydelse, som kun er tænkelig ved virkelige Regenter, kan begaaes mod ham."

„En meget subtil Distinction! raabte Christine fortrædelig: Men naar nu Regenten ved sin Abdication udtrykkeligen har forbeholdt sig denne Ret?"

„Saa anseer jeg denne Reservation for aldeles ugyldig! svarte Steinberg: Det høieste Dommerembed i en Stat, er en Deel af Souverainitetsretten: det kan, adskilt fra denne, ikke bestaae. Hvo som opgiver denne, kan ligesaalidet forbeholde sig hiint, som en Ægtemand kan forbeholde sig nogen personlig Ret over sin Hustru, naar han har ladet sig skille fra hende paa retlig Maade."

„En herlig Theorie! raabte Christine med bitter Spot: Godt, at Praxis ikke er saa betænkelig. Men af Dig havde jeg mindst ventet denne frygtsomme Sophistik! vedblev hun mildere: Jeg troede, Du elskede mig." —

„Jeg agter Eders Majestæt for høit, svarte Steinberg: til, at jeg skulde fordølge Eder nogen Mening, som jeg anseer for rigtig, saasnart I viser mig den Ære, at spørge mig derom."

„Jeg kan altsaa altid vente at høre Sandheden af Dig, ikke?" spurgte Dronningen. — „Altid! forsikkrede Steinberg: om det end skulde koste mig Eders Naade." — „Ærlige Tydsker!" sagde Christine venligt, og udrakte Haanden efter ham. Han greb den, for at trykke et pligtskyldigt Kys derpaa. Hun drog ham nærmere til sig. „Jeg holder ret af Dig, unge Menneske! vedblev hun med stigende Varme: Du ogsaa af mig?" — „Eders Majestæt — sagde Steinberg i stor Forlegenhed, og en Skamrødme bedækkede hans Kinder.

„Denne jomfruelige Blyhed klæder Dig saare vel! sagde Christine, klappende ham paa Kinden: Kunde jeg lægge ti af mine Aar til Din Alder, vilde Du være mig farlig, og jeg ogsaa Dig maaskee. Men nu har vi Intet at frygte af hinanden — har vi vel?" — Ynglingen begyndte denne Dronningens underlige Ømhed at forekomme noget betænkelig, og da han hverken havde Lyst til at gjengjelde den, eller Mod til at afvise den, saa tang han heller stille. „Hvor sød er dog Begynderens Forlegenhed! raabte Christine: hvormeget huldere, end Erfaringens Dristighed!" Hendes skjønne, hvide Arm slyngede sig rask om hans Hals, og et fyrigt Kys brændte paa hans Læber.

Samme Øieblik gik Døren op, og Frøken Ebba treen ind. Hun udstødte et uvilkaarligt Skrig, da hun saae dette Favntag, og vilde strax bortfjerne sig. — „Kom kun, Ebba! raabte Christine leende: Du er saa iiskold, at et saadant Exempel ikke kan virke paa Dig. Det morede mig, at sætte Kammerjunkerens Jomfrueligbed paa Prøve."

Imidlertid havde Steinbergs Blikke undskyldende søgt Ebba's skjønne, blaae Øine, og, skrækkede ved den dødelige Foragt, som funklede i dem, fæstet sig paa Jorden. „Har Eders Majestæt endnu noget at befale?" stammede han nu. — „Min Krydsild var saa heftig, spøgede Christine: Armeen retirerer. Nu, for det første kan J gaae, men Klokken to indfinder J Eder i Hjortegalleriet."

Steinberg gjorde endnu et Forsøg paa at møde Ebba's Øine. Hun vendte sig om til Vinduet,

for at undvige hans Diekast, og, sørgende over Dronningens Gunst, som havde saa lidet Værd for ham, og dog bragte ham saamegen Ulykke, sneg han sig bort.

18.

Klokken to var Steinberg i Hjortegalleriet. Dronningen var her allerede, og betragtede med mørke Blikke et stort Malerie, som, med rædselfuld Sandhed, forestillede den Død, Marskalk d'Ancre engang fandt under den kongelige Livvagts Kugler og Klinger. Ved Enden af Galleriet stod Grev Sentinelli med Landini og Clauter, og Poissonnet holdt Vagt ved Døren.

„Gaae strax til Overstaldmesteren, sagde Dronningen til Steinberg: og bring ham min Befaling, øieblikkeligen at fremstille sig for mig. Han maa ikke undskylde sig med noget Paaskud. Jeg maa tale med ham paa dette Sted, og I maa ikke forlade ham, før I har bragt ham hid."

Steinberg gik, at udrette sit Ærinde. Han fandt Marchesen paa hans Værelse, saare bleg og sysselsat med, at kaste en Mængde Breve i Ilden, som brændte i Kaminen. Forfærdet foer han op ved Steinbergs Indtrædelse, og spurgte med en Blanding af Trods og Angst: „Hvad er til Eders Tjeneste, Hr. Kammerjunker?"

„Jeg har Ordre, at bede Eder komme til Hendes Majestæt! svarte Steinberg: Hun venter Eder

i Hjortegalleriet." — „Jeg beklager, sagde Monaldeschi bestyrtet: at en uopsættelig Forretning, som angaaer Dronningens Tjeneste, gjør mig det umuligt, at adlyde øieblikkeligen. Men forsikrer Hendes Majestæt, at jeg skal følge strax efter." — „End Eders Forretning, svarte Steinberg rolig: jeg skal vente saalænge, og da have den Ære, at ledsage Eder."

„Saaledes er det altsaa meent? raabte Monaldeschi raskfattet: Nu, saa hav den Godhed, at tage Plads imidlertid. Det glæder mig, at Eders Besøg giver mig Leilighed til, at beværte Eder med et Glas Montepulciano, som I sikkert aldrig før har drukket saa godt. Vi ville i en Hast udstikke denne lille Flaske, og derpaa forhøre, hvad Hendes Majestæt har at befale."

Han fremtog af et Skab i Væggen en Flaske med to Bægere, som han skjenkede fulde. „Paa Eders gode Lykke ved Hoffet!" sagde han forbindtligt, idet han klinkede mod Steinbergs Bæger med sit. „Jeg bringer Eder ikke denne Skaal som Ønske, da I allerede er i Besiddelse af denne Lykke, men som et Beviis paa min Glæde over, at I er kommen til Maalet saa snart."

Steinberg havde grebet sit Bæger. Da faldt hans Blik paa Borri's Ring, som han endnu bar paa Fingeren. Maaskee forunledigede den slette Tro, han havde til den rænkefulde Italiener, et Selvbedrag, men det kom ham fore, som om det melkehvide i den store Steen blev fordunklet ved en deri opstigende Sky. Da greb ham en

vnd Anelse, og han saae skarpt paa Monaldeschi, der bevogtede ham med et hæsligt, lurende Smiil. „Den Viin duer ikke!" raabte han vredt, tog Flasken af Bordet, rev Monaldeschi Bægeret af Haanden, tog sit med, og kastede det Altsammen uden Omstændigheder ud af Vinduet. — „Ha! stammede Monaldeschi tilbagetrædende og mosisomt strøbende at fatte sig: Er J vorden gal, eller vil J fornærme mig?" — „Ingen af Delene, svarte Steinberg: jeg vil kun ikke drikke Eders Viin, og jeg vil heller ikke, at nogen Anden skal drikke deraf." — „For denne tydske Grovhed skal J give mig Satisfaction!" larmede Monaldeschi, med Magt tvingende sig til Vrede. — „Saasnart vi komme fra Dronningen, staaer jeg med Fornøielse til Tjeneste!" svarte Steinberg. Vredt stampede Monaldeschi med Foden, og gik derpaa med Steinberg.

Da de vare komne med hinanden til Hjortegalleriet, fandt Kammerjunkeren endnu Alt, som han havde forladt det: Dronningen foran D'Ancres Billed, og Sentinelli med sine Drabanter ved Enden af Galleriet i stiv militairisk Holdning. Kun Kammertjeneren fattedes. Da Dronningen saae Marchesen, vinkede hun ham til sig, og underholdt sig med ham en Stund gandske sagte. Nu aabnede Poissonnet en Sidedør, og indlukkede Prior le Bel. Medens Denne nærmede sig Dronningen, slog Kammertjeneren Døren i, og man hørte ham tillaase den udvendig. „Giv mig den Pakke, jeg har betroet Eder, min Pater, sagde

Dronningen: nu vil jeg læse den." — Prioren fremtog den, og rakte hende den. Hun aabnede den, og, pludseligen vendende sig til Overstaldmesteren, spurgte hun ham med en gruelig Stemme: „Kjender I disse Breve?"

Dødelig forfærdet betragtede Monaldeschi Papirerne. „Det synes kun at være Afskrifter af Eders Majestæts egen Haand!" stammede han omsider. — „Læs dem dog! raabte Christine haanligt: Maaskee husker I Indholdet deraf." — I en jammerfuld Stilling stod Monaldeschi der, stirrende paa Ulykkespapirerne. Men hans navnløse Angst hindrede ham i at læse, ei heller var han istand til, at give Dronningen det forlangte Svar.

„I svarer ikke? skreg hun rasende, idet hun tog andre Papirer frem af Pakken: Nu, saa maa I dog kjende disse Breve! De ere fra Eders egen Haand, Forræder!" — „Jeg er forloren!" raabte Monaldeschi fortvivlende, og styrtede for Dronningens Fødder.

Nu trak Sentinelli med stor Rolighed sin Kaarde. Begge Drabanterne gjorde, paa hans Vink, det samme, og alle Tre nærmede sig Overstaldmesteren. — „For den ubesmittede Jomfrues Skyld! skreg Monaldeschi i Dødsangst: Fordøm mig ikke, uden at have hørt mit Forsvar. Ved alle Helgene, jeg er ikke saa skyldig, som jeg synes!" — „Ret til at forsvare sig har Morderen selv, svarte Christine: Dommeren maa høre, inden han dømmer. Tal derfor i Guds Navn." — Da sprang Monaldeschi op, trak Dronningen hen i et Hjørne af Gallerier,

og stormede sagte dog heftigt ind paa hende med sin Forsvarstale. Hun hørte paa ham med stor Taalmodighed.

Efter at denne hemmelige Samtale havde varet vel en Time, vendte Dronningen sig til Prioren. „Vær mit Vidne, Pater, sagde hun: at jeg ikke overiler mig, og at jeg lader denne Meeneder mere Tid til hans Forsvar, end han efter sin Brøde kunde vente."

Nu greb Monaldeschi endnu engang i høieste Affekt Dronningens Arm, drog hende hen i en anden Afkrog, og begyndte paany at bestorme hende med sine Undskyldninger. Hun hørte atter meget taalmodig paa ham, og da han langt om længe ophørte at tale, spurgte hun ham med skrækkelig Rolighed: „Har I ellers Intet at sige mig?"

Der stod den ulykkelige Marchese, med foldede Hænder, bleg som et Liig. Hans blaa Læber bævede, som om han vilde tale, men Angsten var for mægtig, han kunde ikke fremføre et Ord mere, og saae kun med bedende Øine paa den vrede Herskerinde.

„Giv mig de Papirer, I endnu har hos Jer, sagde hun, uden et Spor af Medlidenhed: og de bevidste Nogler." Maskinmæssig greb Monaldeschi i Lommen og gav Dronningen det Forlangte. „Min Pater, sagde nu Dronningen med høi, alvorlig Stemme, idet hun igjen vendte sig til Prioren: Jeg overantvorder Eder dette Menneske. Sørg for hans Sjel, og bered ham til Døden."

„Jesus Marie!" skreg Monaldeschi, og styrtede endnu engang for Dronningens Fødder. Ogsaa Prioren knælede for hende, bedende: „Naade for den Ulykkelige!"

„Jeg kan ingen Naade give, svarte Dronningen fast: Denne Niding har forbrudt mere, end Mangen, som dømmes til Steile og Hjul. Han veed, saa godt som jeg selv, at jeg har betroet ham mine vigtigste Forretninger, mine hemmeligste Tanker, at jeg meente ham det oprigtigt, at han var mig mere end Broder." — Hendes Stemme qvaltes ved disse Ord. „Hans egen Samvittighed maa være hans Dommer og hans Bøddel!" raabte hun derpaa pludseligen, gav Steinberg et Vink at følge hende, og forlod Galleriet med raske Skridt.

19.

Da Dronningen var kommen paa sit Værelse med Steinberg, gik hun taus op og ned, afkjølende sit brændende Ansigt med sit Torklæde. Steinberg var endnu stedse for bestyrtet over denne uhørte Begivenhed, til at han havde skullet kunne fremføre et Ord. Endeligen gav ham dog hans Afsky for den Gjerning, som skulde skee, Evne til, at yttre sig derom.

„Eders Majestæt, begyndte han i en ydmyg Dadels Tone —

„Stille, unge Menneske! bød Dronningen: Jeg hører Nogen komme, sikkert er det den gode Prior. Hvad der kan siges mig om denne Sag, vil han udentvivl foredrage mig med tilstrækkelig Vidtløftighed, og det sømmer ikke Dig, at fuske ham i Haandværket."

Nu aabnedes Døren, og Prioren traadte ind med høist sørgmodig Mine. Han faldt paa Knæ for Dronningen. „Ved Frelserens Vunder, hulkede han: beder jeg Eder, lad Marchesen vederfares Barmhjertighed!"

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan bevilge denne Bøn! svarte Dronningen: Denne Elendiges Forbrydelse er alt for afskyelig. Han kan ingen Tilgivelse vente."

„Tillad mig da blot, sagde nu Prioren, idet han reiste sig med præstelig Værdighed: at minde Eder om, at I befinder Eder i Kongen af Frankrigs Slot."

„Det tilkommer ingen Anden, end mig, at domme mine Tjenere! svarte Christine med stolt Majestæt: Jeg kalder Gud til Vidne, at jeg er fri for ait personligt Had til Marchesen. Jeg vil kun straffe hans Forræderie. Ivrigt er jeg ikke kommen til Frankrig som en Fange eller Flygtning. Jeg har min frie Raadighed, og skylder Ingen, uden Gud, Regnskab for mine Handlinger. Ei heller er denne Handling uden Exempel i Historien."

„Betænke burde dog Eders Majestæt, vedblev Pateren uforfærdet: at I selv er Partie i denne Sag, og altsaa ikke kan være Dommer tillige."

„Jeg skal melde Alt til Kongen af Frankrig! sagde Christine: Ivrigt bliver det ved min Dom. Gak tilbage til Marchesen, og sørg for hans Sjel. Det vilde være mod min Samvittighed, at benaade ham." — „Hellige Gud! raabte Prioren, oploftende sine Hænder: Gjør et Underværk, ellers er den Ulykkelige forloren!"

Han vaklede ud. Nu treen Steinberg til Dronningen. „Hør mig endnu, naadigste Frue, sagde han bevæget: Jeg holder ikke af denne Italiener, jeg vil gjerne troe, at han har forsyndet sig haardt, men dog besværger jeg Eder ved Eders store Karacteer, tag Eders Bloddom tilbage. Og om den end var retfærdig i sig selv, saa vorder den dog i Eders Mund en lav, ugvindelig Hævn, en blodig Misbrug af ulovlig Magt. Tilgivelse bringer os nærmere Frelseren, der jo befaler os at elske endogsaa vore Fjender. Bortviis den Elendige fra Eders Ansigt, bortviis ham af hele Europa, men lad ham ikke myrde. Ved Gud, I myrder tillige Eders egen Ære og Eders Nætters Søvn."

„Du mener det godt, Steinberg! sagde Christine skarpt: Var jeg ikke overbeviist derom, skulde det angre Dig, at have talt i denne Tone til Din Dronning. Men Du veed, Du aner ikke, hvor dybt jeg er bleven krænket. Der gives Fornærmelser, som ikke kunne tilgives, som maa straffes, hvis ikke den Fornærmede skal nedsynke i den dybeste Selvforagt. Jeg er just i dette Tilfælde, og han maa dø uden Barmhjertighed!"

Hun ilte ind i sit Kabinet, og slog Døren i efter sig. Samme Øieblik indtraadte Poissonnet, og hviskede: „Plag ikke Dronningen! Hun er en Dame af Ære, og kunde ikke handle anderledes. Læs her Beviset; men Taushed indtil Døden paa Eders Kavaleerparole, ellers er jeg forloren, og J med.“ — Med disse Ord tog Poissonnet et Brev, som laae paa Dronningens Skriverbord, og rakte Steinberg det. — „Det er Monaldeschi's Haand!“ raabte Denne, og læste:

„Jeg befinder mig ikke vel, Madonna, og ved den sidste Sammenkomst, Eders Medbeilerske afnødte mig, begyndte man at ane, at mit Hjerte ligger i andre Baand. Jeg frygter, at saalænge J ikke kroner mine Ønsker, vil Vedkommende kun være slet tilfreds med mig. J gjør mig utaknemmelig; thi siden jeg har seet Eder, er jeg ufølsom mod en Dronnings Kjærtegn, som for min Skyld nedlagde sin Krone og forlod sine Lande. Desuden er det farligt, at fornærme hende paa denne Maade, og jeg har Alt at frygte af hendes bekjendte Hævntørst. Er mit Forhold til hende Eder ubehageligt, saa berolige Eder den Overbeviisning, at det er mig langt ubehageligere, end det kan være Eder. Det er en sørgelig Forretning, at amusere en Dame, uden selv at have nogen Fornøielse deraf. Det Værste er, at jeg ved det franske Hof, som dog tæller saamange forliebte Sjele, ikke kan finde en Medbeiler, som har Lyst til at stikke mig ud hos min gamle Paramouz. Men jeg er fastbesluttet, at gjøre en Ende paa Sagen, og ikke taale dette grusomme Liv længere, end nødvendigt er, for at

bringe den fuurtfortjente Løn for alle disse Lidelser i Sikkerhed. Saasnart jeg er kommen mig af min Sygdom, skal jeg sønderrive de Baand, som ere Eder saa forhadte, for herefter ikke at bære andre, end Eders."

„Det er rigtignok et afskyeligt Brev!" sagde Steinberg, idet han gav Kammertjeneren det tilbage. — Et Øieblik efter traadte Sentinelli ind i Værelset, med rødt og forstyrret Ansigt, Klæderne i Uorden og blodbestænkte, den blodige Kaarde i Haanden. „Det er bestilt! sagde han vildt: Hvor er Dronningen?" — Kammertjeneren bankede paa Kabinetsdøren. Dronningen aabnede, Greven gik ind, og Døren tillaasedes indvendig.

„Det er skeet! Min Forbøn kan altsaa ikke hjelpe mere!" sagde Steinberg, og, drevet af en ængstelig Begjerlighed efter at see, hvad han dog gruede for, gik han til Galleriet, hvor Aftenen alt begyndte at skumre. Ved dets Ende, op mod Væggen, laae den ulykkelige Monaldeschi's Liig i sit Blod. Drabanterne Landini og Clauter stode hos, støttende sig paa deres blodige Kaarder, pustende efter det grædselige Arbeid.

Gysende traadte Steinberg til Liget. Synet var grueligt, og beviste, hvor haard den Armes Dødskamp havde været. Tre Fingre vare afskaarne paa den høire Haand, et Kaardestik havde truffet ham i Ansigtet, et svært Hug havde borttaget en Deel af Hjerneskallen, og ud af den dybe Dødswunde i Halsen flød Blodet endnu.

„Var dette grusomme Myrderie ogsaa Dronningens Befaling?" spurgte Steinberg Drabanterne. — „Ligesaalidet, som det var vor Villie, svarte Landini ynksom: men Marchesen bar under Kjolen en Pantserskjorte, som gik ham heelt op i Halsen, saa det ikke var muligt, at affærdige ham kortere." — „Der seer I selv, Hr. Kammerjunker, sagde Clauter, idet han bøiede sig ned over den Døde, og slog hans Halskrave tilbage: denne Forsigtighed beviser, at han var sig bevidst at fortjene den Skjebne, som har truffet ham." — „Dog er han død saare opbyggeligt, forsikkrede Landini: efter tilbørligt Skriftemaal og fuldstændig Absolution. Vi have givet ham den fornødne Tid til Alt, og han kan ikke beklage sig over os."

Nu indtraadte le Bel. Ham fulgte fire Lægbrødre fra Trinitariernes Kloster, med en Kiste, hvori de lagde Liget. De bare det bort, Prioren fulgte, og Steinberg blev allene tilbage.

Da styrtede, dødsbleg og aandeløs, den skjønne Ebba ind i Galleriet. „Et underligt Rygte løber gjennem Slottet, sagde hun: at Monaldeschi er bleven myrdet her paa Dronningens Befaling. For Guds Skyld, sig dog, det er ikke sandt!" — „Der seer I den skrækkelige Sandhed!" sagde Steinberg, idet han viste hende Blodet paa Gulvet. — „Hellige Gud! jamrede Ebba: og det er Eders Værk, Steinberg?" — „Mit? raabte Steinberg oprørt: Hvorledes kommer I til denne skjændige Mistanke?" — „Den Udsigt, at vorde en Dronnings Yndling, svarte Ebba bittert: kan

vel forlede en Kavaleer, som søger Verdens Ære, til Skridt, der herneden lettere lade sig begaae, end hisset forsvare."

„Frøken! raabte Steinberg ude af sig selv af Smerte over den Miskjendelse, hvormed den Høitelskte krænkede ham: Hvilken Gjerning i mit Liv giver Eder Anledning til at tiltroe mig en saadan Nidingsdaad?" — „Mindes, at jeg imorges saae Eder i Dronningens Arme! raabte Ebba heftigt: En Mand, der saaledes kunde forraade et trofast Hjerte, er istand til endnu værre Ting." — Hun bortfjernede sig rask.

„Altsaa Alt forbi! sukkede Steinberg: Miskjendt af Den, jeg elsker, fuld af Afsky mod Den, jeg tjener — hvad Andet kan jeg gjøre, end forlade dette Sted, hvor jeg forliste Alt! Det er besluttet! Ikke en Dag længer bliver jeg ved dette Hof."

20.

Da Steinberg næste Dag traen ind i Dronningens Værelse, fandt han her allerede hendes Geheimesecretair Heldenblod, der nys var kommen fra Paris, hvor han havde havt et vigtigt Ærinde at udrette. Steinbergs Indtrædelse afbrød hans Beretning, og han saae spørgende paa Dronningen. — „Bliv kun ved! sagde Dronningen. For min tro Steinberg har jeg ingen Hemmelighed." — „Hos Kongen fik jeg ikke Audients, refererede Heldenblod: og Kardinal Mazarin har blot med-

givet mig et mundtligt Svar til Eders Majestæt. Han beklager meget, at I har fundet Eder foranlediget til en saa blodig Gjerning, især i Kongens Slot, der maatte være Eder, som Gjæst, dobbelt helligt. Denne uhørte Begivenhed har forhindret det Besøg, Kongen idag havde tiltænkt Eder i Fontainebleau, og Hr. Kardinalen lader Eder bede, I ville advare Grev Sentinelli, at han ikke lader sig finde i Paris, da han her vilde vorde greben og straffet som en Morder."

„Den Rødhat har jo store Ord i Munden! raabte Christine spottende: Jeg skal ikke falde de Herrer Franskmænd besværlig meget længere. Der gives, alle Helgene være lovede, intet Sted i Europa, hvor man jo vilde modtage Christine med aabne Arme. Underret Sentinelli om Mazarins Advarsel, Heldenblod, og gjør Depeschen til Cromwell færdig. Imorgen afgaaer I til Engelland, for her at skaffe mig Qvarteer."

Heldenblod bortfjernede sig. Christine kastede et venligt Blik paa Steinberg, og spurgte i den gamle Fortroligheds Tone: „Hvad bringer Du mig, unge Menneske?" — „Min Bøn om naadig Afsked, Eders Majestæt!" svarte Steinberg med beskeden Fasthed.

„Afsked? raabte Christine, særdeles overrasket: Det er ikke muligt! Idetmindste maa jeg spørge om Aarsagen til denne ubesindige Beslutning." — „Mine Grundsætninger forbyde mig, at tjene Eders Majestæt længere!" svarte Ynglingen. — „Dine Grundsætninger? raabte Christine heftigt: Hvad er

da skeet, som kunde berettige Dine Grundsætninger til sligt et Forbud?" — „Der er allerede talt saameget om den ulykkelige Begivenhed, sagde Steinberg: at jeg finder det unødvendent, at spilde et Ord mere derpaa, især da dog Alt nu er for sildigt. Eders Majestæt havde jeg hidtil helliget min Troskab, men min Overbeviisning er min, og den kan jeg ikke offre Eder. Jeg beder om min Afsked."

„Steinberg!" raabte Dronningen, idet hun traadte ham nærmere, og greb med sin Høire hans, medens hun lagde sin Venstre blidt paa hans Skulder. „Steinberg! raabte hun endnu engang, og hendes deilige blaae Øine saae paa ham med Kjærligheds Ild: Du vil forlade mig, Du? Nei, Nei, til saadan Utaknemmelighed troer jeg Dig ei istand. Du veed, hvor vel jeg lider Dig, og hvor gandske det staaer i min Magt, at hæve Din Lykke til en Høide, Du vilde svimle paa!"

„Jeg beder Eders Majestæt, sagde Steinberg halværgerlig: idetmindste at lade mig vederfares den Retfærdighed, at lav Egennytte aldrig havde Indflydelse paa mine Handlinger. Og om end Eders Majestæt kunde opløfte mig paa Sverrigs eller Frankrigs Throne, vilde jeg dog begjære vort Forhold opløst. Af den Mund, som har udtalt Dødsdommen over den ulykkelige Monaldeschi, kan jeg ingen videre Befalinger modtage."

„Ved Gud, saaledes har endnu Ingen talt med mig! raabte Christine ude af sig selv: Men mit Hjerte har givet Dig et stort Privilegium.

Misbrug det ikke! Tag Din Begjering tilbage. Jeg skal forsone Dig, ved min Ære, jeg skal det. Og naar nu Din Dronning nedlader sig til, at bede Dig blive? spurgte hun omt; Naar hun forsikkrer Dig, at Du staaer hendes Hjerte nær, saare nær? Ak, dette arme Hjerte er sønderrevet og forgiftet ved Dit Kjøns Forræderie! Det længes efter Hvile og Lægedom ved et trofast Bryst." — Hendes Arme støttede sig paa Steinberg, hendes Hoved sank vemodig mod hans Skulder, og et Par enkelte Taarer stjal sig frem af hendes Øine.

„Tilgiv, Eders Majestæt! sagde Steinberg, tilbagetrædende med Ærefrygt: om et saadant Forhold kan der aldrig være Tale mellem os, vestigia terrent!"

„Du elsker alt? raabte Christine heftigt, og hendes Øine flammede: Vidste jeg det! Kunde jeg opdage den uværdige Gjenstand, Du vil offre Din Dronnings Gunst — jeg kan ogsaa rase mod mit Kjøn!"

„For Guds Skyld, naadigste Frue! bad Steinberg: Berolige Eder. I er endnu for haardt angreben af Rædselsdagen igaar. Bekæmp en vildledt Følelse, at I atter kan vorde den store Christine, Europa engang beundrede. Kast Eder i Religionens Arme. Dens Trøst er den milde Olie, som beroliger Lidenskabens stormoprørte Bølger."

„Spar Eders fromme Raad, til man beder Jer derom! sagde Christine pludseligen med stolt Kulde: Jeg vil lade, som jeg ikke har hørt Eders Bøn, og give Eder Betænkningstid til imorgen."

Hun gik ind i sit Kabinet, og, hensunken i ængstelige Drømme, listede Steinberg sig ned i Slotshaven, hvor han søgte en eensom Grotte; her overlod han sig til de forunderligste Tanker, og laae ligesom i Feberphantasie. Da tonte tungsindigen Klokkerne fra Trinitariernes Kirke over til ham, feirende den ulykkelige Monaldeschi's Jordefærd. Gysende stod han op; Ebba stod for ham.

„Jeg har en stor Uret at afbede Eder! kjære Steinberg, sagde hun i den sødeste Tone, idet hun rakte ham den skjønne Forsoningshaand: Eders Begjering om Afsked, og den Maade, hvorpaa Dronningens Vrede har yttret sig for mig derom i dette Øieblik, har fuldeligen bevist Eders Uskyldighed i den gruelige Gjerning. Tilgiv mig min Mistanke. Den vilde ikke have udtalt sig saa bittert, hvis jeg agtede Eder mindre."

„I forstaaer at døde og at gjenoplive! raabte Steinberg, henrykt gribende hendes Haand: og hvor rigeligen gjengjelder ikke et saadant Blik den korte Krænkelse!" — „Men til Beviis, at I er fuldkommen forsonet, sagde Ebba: maa I indrømme mig en Bøn." — „Hvad kunde I begjere af mig, svarte Steinberg: som ikke alt var Eders?"

Smilende lagde Ebba sin Rosenfinger paa hans Mund, og hviskede: „Tag Eders Begjering om Afsked tilbage, for denneſinde — for min Skyld! Jeg er nødt til, at blive hos Dronningen en Tid endnu, men jeg vilde døe af Banghed, hvis jeg ikke havde een trofast Ven ved dette Hof. Hvad vilde der blive af mig, hvis I forlod mig!"

„Hvilket Offer bragte jeg ei Eder! sagde Steinberg: men vilde Dronningen ikke undre sig, om jeg forandrede min Beslutning, uden at kunne angive nogen ret Bevæggrund dertil!"

„Dronningen selv, svarte Ebba: har givet mig at forstaae, at jeg skal gjøre et Forsøg paa, at bringe Eder paa andre Tanker. I skal vorde Overstaldmester og Gardeoberst, og, hvis I efter tre Aars Forløb, endnu ønsker Eders Afsked, vil Dronningen udnævne Eder til Statholder over Appanage-Provindserne i Pommern."

„Disse Udsigter ere for glimrende til, at jeg kunde tage derimod, svarte Steinberg smilende: og overseer I da saa gandske den Fare, hvormed Dronningens store Bevaagenhed truer mig, hvis jeg bliver?"

„Det er ikke smukt af Eder, svarte Ebba vemodig: at lade mig høre en Vildfarelse, hvortil jeg ikke mere bekjender mig. Jeg frygter ingenlunde, at Eders Sjels Reenhed kunde vorde formørket af den ulykkelige Kones Lidenskab."

„Nei, I frygter det ikke!" raabte Steinberg, slyngende sin Arm om hendes Liv: „I frygter det ikke, thi I kjender den mægtige Talisman, som beskytter mig mod enhver anden Tilbøielighed. I kjender min hele Kjærlighed til Eder!" — „Jeg kjender den!" hviskede Ebba, og sank høitrødmende til hans Bryst.

„Min Ebba! jublede han: Hvor smelter dog Rang og Guld, og Alt, hvad denne Dronning kan byde mig, ved et Kjærlighedsblik af dette rene Die!"

„Utaknemmelige!" raabte en vred Stemme bag dem, og Christine treen ind i Grotten.

„Hellige Gud!" skreg Ebba, og segnede bevidstløs om paa Steensædet.

„Himmel, Frøkenen besvimer!" raabte Steinberg, idet han greb efter hende.

„Overlad mig denne Sorg, sagde Christine med neppe hørlig Stemme: og forføi Eder paa Eders Værelse, hvor I kan vente mine Befalinger." — „Men Frøkenen — " forestillede Steinberg bedende. — „Endnu er I min Tjener! raabte Christine med stigende Heftighed: og saalænge I er det, kan jeg fordre Lydighed af Jer! I er mig forhadt i min inderste Sjel. Jeg kan ikke taale Jer for mine Øine — bort, bort!"

„Nu er Alt forloren!" sukkede Steinberg sønderknust, og sneg sig ud af Haven.

21.

Næste Dags Sol begyndte at dale. Steinberg var, ifølge Dronningens Befaling, endnu stedse paa sit Værelse, ventende hendes Befalinger. Nu treen Kammertjeneren Poissonnet ind til ham. „Hendes Majestæt vil tale med Eder i sit Kabinet!" sagde han. — „Jeg staaer til hendes Tjeneste!" svarte Steinberg, og gik mod Døren.

„Tillad, at jeg melder Eder først, sagde Poissonnet: saaledes er det mig udtrykkeligen befalet." — „Forunderligt! bemærkede Steinberg: Frygter

Dronningen maaskee at overraskes altformeget ved Synet af mig?" — „En tro Tjener, svarte Hiin: tør i slige Tilfælde Intet vide, Intet formode engang. Kun saameget kan Jeg betroe Eder, at I har staaet Eder selv stærkt i Lyset. Dronningen var Eder saare bevaagen. Hvor let kunde man ikke gjøre Eder til en Fyrste eller Hertug! Saa en hemmelig Vielse." — „Meld mig hos Dronningen!" bød Steinberg, forfærdet ved den Aabenhjertighed, hvormed den gamle Tjener forraadte sin Herskerindes Svaghed.

I Natdragt laae Dronningen paa sin Seng, da Steinberg traadte ind til hende. Hun var meget bleg, hendes Øine vare røde, og dybe Suk lode af og til fra hendes Bryst. „I har seet mig meget svag, Steinberg! begyndte hun med en Fatning, som syntes at koste hende stor Anstrengelse: min Værdighed fordrer derfor, at I endnu engang, inden vi skilles ad, seer mig i en Sindsstemning, som anstaaer mig bedre, at jeg idetmindste kan redde en Deel af Eders Agtelse."

Steinberg vilde tale, men Dronningen gav ham et Vink at tie. „Jeg har tilgivet Eder! vedblev hun: denne Tilgivelse har næsten kostet mig Livet, men jeg har fravristet mit oprørte Hjerte den. Den Afsked, I har forlangt, nægter jeg Eder. Imorgen reiser I med Heldenblod til London. Hvad I har at udrette hos Protectoren, vil I erfare af de Instructioner, Heldenblod vil forelægge Eder. Svaret bringer I mig til Hamborg,

hvorhen jeg agter at reise om føie Tid. Imidlertid skal jeg anholde for Eder om Ebba's Haand hos hendes Slægt."

„Eders Majestæt! raabte Steinberg dybtrørt: Denne himmelske Godhed er jeg ikke værd, thi jeg har tvivlet om Eders Høimodighed." — „I Hamborg, vedblev Christine: haaber jeg, at forelægge Eder Familien Sparres Jaord. Saalænge maa I finde Eder i, at skilles fra Frøkenen. Hvor fuldkommen jeg end er paa det Rene med mig selv, tiltroer jeg mig dog ikke Styrke nok, til at see Eder sammen i den første Tid, siden jeg veed, hvad I ere hinanden. Og saa reis da med Gud!"

„Tilgivelse! bad Steinberg, udstrækkende sin Haand efter hendes: Tilgivelse, at jeg kun et Øieblik kunde miskjende dette store Hjerte!"

Men Dronningen trak med et ubeskriveligt Blik, sin Haand tilbage. „Ebba er i Sideværelset, sig Farvel til hende!" sagde hun neppe hørligt, og skjulte sit Ansigt i Puden.

Som bernset tumlede Steinberg ind i Sideværelset. Der stod den grædende Ebba. „For evigt min!" jublede Ynglingen. Bævende sank de Elskende i hinandens Favn, deres Læber brændte paa hinanden, og deres Hjerter bankede høit i Stilsmisseqval og i Kjærlighedsglæde.

22.

Det var alt Aften, da Steinberg og Heldenblod kom tilbage til Hamborg fra deres Engelslandsreise. Udenfor Joden Manuel Texeira's Huus i Bagergaden, hvor Dronningen boede, reiste sig et stort Illuminations-Stellads, hvorpaa der endnu arbeidedes ivrigt; men uden at tage det nøiere i Øiesyn, gik de rask ind i Huset, i hvis, af en Hængelampe dunkeltoplyste Forstue den gamle Borri, som ogsaa havde fulgt Dronningen hid, stod ved Indgangen til sit Laboratorium.

„Saa seer jeg Eder dog igjen i Hamborg, min unge Ven? tilraabte han Steinberg forfærdet: Det har aret mig, men dog overrasker det mig paa en saare bitter Maade. Dette Sted er Eder ikke gunstigt, og jeg frygter, at Eders Skjebne her vil naae sit Maal."

„I veed alt, sagde Steinberg meget munter: at jeg ikke frygter synderligen for Eders Spaadomme, skjøndt de tilfældigviis ere indtrufne et Par Gange. Dronningen er dog vel, og Grevinde Sparre?" — „De ere vel, svarte Borri mørk: men i Eders Ansigt seer jeg et hypokratisk Træk, som slet ikke staaer mig an." — „Der tager I nu feil i hvert Tilfælde! loe Steinberg: jeg har aldrig befundet mig bedre, end netop nu." — „Døden behøver just ikke altid at komme indenfra, sukkede Borri: udenfra nærmer den sig ofte hurtigere og unndgaaeligere. Vogt Eder! Eder truer en stor og overhængende Fare." — „I er nu engang en gammel

Natugle, som unfadeligen varsler Ulykke ved sine Skrig! sagde Steinberg lystig: men min nuværende Stemning gjør mig gandske utilgængelig for Eders Jammer, og jeg haaber endnu at see Eder som en munter Gjæst ved mit Bryllup." — „Ulykkelige Sorgløshed! sagde Borri: Jeg venter vistnok, at vorde Gjæst ved en Høitidelighed, som angaaer Eder, men den vorder af en mørk og alvorlig Natur." — „I er utaalelig!" raabte Steinberg, ilte efter Heldenblod, og Begge lode sig strax melde hos Dronningen.

„Velkommen i Hamborg! hilste hun dem naadigt: Hvad Godt bringe I mig fra min Fætter Olivier?" — „Vi ere blevne saare vel modtagne, svarte Heldenblod, løftende paa Skuldrene: men den egentlige Hensigt med vor Reise er bleven gandske forfeilet. Protectoren var ikke at bevæge til, at indbyde Eders Majestæt. Vi maatte tiltale ham som vi vilde, han lod, som han ikke forstod os, og trak sig ved tvetydige Svar saa snildt tilbage, at han, uden at være uartig, dog ret tydeligen gav os at forstaae, han havde ingen synderlig Lyst til, at see Eders Majestæt i London."

Dronningen beed sig i Læberne. Dog fattede hun sig snart, vendte sig til Heldenblod med venlig Mine, og sagde: „Gaae paa Eders Værelse, og sov ret ud, at I kan være munter imorgen. Som I veed, har Clemens den Niende besteget Alexanders Throne. Jeg giver imorgen en glimrende Fest, for at feire denne glade Begivenhed."

Heldenblod gik, og Dronningen var nu allene med Steinberg.

„I har Intet udrettet i mine Anliggender! sagde hun med tvungen Lystighed: Jeg kan give Eder denne Klage tilbage. Familien Sparre er ubevægelig. Kongen har ligefrem afslaaet mig sin Mægling. Grev Magnus, som nu staaer høit anskrevet ved Hoffet der, har vidst at blande Kortet saadan, at Ebba skal formæles med General Jacob de la Gardie."—„Saa er jeg forloren!" sukkede Steinberg. — „I glemmee Eders Veninde, sagde Dronningen: og hendes Beslutningers Jernfasthed. Ebba's Forældre ere døde. Vel staaer hun under sin Onkels Formynderskab, men da man engang har overladt mig hende, trøster jeg mig nok til, at beholde hende hos mig indtil hun naaer den myndige Alder. Saalænge maa I rigtignok bie. Men da kan hun give sit Jaord fri og uafhængig, jeg gjør Eder til min Statholder i Pommern, og i Dødstilfælde vil I finde Eder betrygget ved mit Testament."

Steinberg vilde tale. Hun lod ham ikke komme til Orde, men aabnede en Sidedør. Ebba styrtede Ynglingen imøde med aabne Arme, og med et sagte, smerteligt Suk, forsvandt Christine.

23.

Næste Aftens Skumring bød ind. For at feire den pavelige Thronbestigelse, havde Dronnin-

den indbudet et talrigt Selskab af høie Standspersoner. Alt brændte Kjerterne i hendes Værelser, og udenfor Huset bleve utallige Lamper tændte. Fordybede i søde Samtaler, stode Steinberg og Ebbå ved Vinduet, uden at mærke, hvorlunde Folket, hidlokket af den pragtfulde Illumination, strømte hid skarevis, og fyldte vrimlende den hele Gade. Nu treen Poissonnet med ængstelig Mine til Steinberg, og bad ham komme ud. Han gik, og Poissonnet førte ham ned, udenfor Huset, hvor Folket alt begyndte at trænge sig frem og tilbage i urolig Tumult.

„Dronningen, hviskede Poissonnet: gaaer dog ogsaa forvidt med sine Anstalter i en saa streng-protestantisk Stad, hvor den romerskkatholske Gudstjeneste ei engang maa holdes offentligen. Denne Folkets Urolighed spaaer os intet Godt."

Nu først betragtede Steinberg Illuminationen. Et stort Transparent, hvorpaa Clemens den Niendes Vaaben straalede i brogede Farver, omgiven af alle hans Dyder, fyldte næsten hele Husets Forside. Derover traadte den katholske Kirke, i biskoppelig Dragt, Kjætteriet under Fødder, og høit over Gavlen svævede en Hostie, tilbedt af Engle, i skinnende Glorie. Udenfor Huset sprang, af tvende Brønde, hvid og rød Viin til Priis for Pøbelen, som der ogsaa, med sædvanlig Uforskammenhed, førte sig den kongelige Gavmildhed til Fordeel. Alt havde Vinen beruset de engelske, hollandske og danske Matroser, samt den hamborgske Pøbel; den raa Latter blev til hvinende Skrig, og man

hørte høie Udraab, rettede mod den „romerske Antichrist" og „den frafaldne Jesabel." Snart kom det fra Ord til Daad. Stene fløi mod det pavelige Vaaben, mod den hellige Kirke og mod Hostien selv. Illuminationslamperne bleve, saavidt Pøbelen kunde naae, nedslagne, og Alt begyndte Nogle at ryste i hele Stelladset, for at bryde det ned. Drabantvagten ved Portalen vilde standse Uvæsenet, men blev jaget ind i Huset.

„Det kan faae en farlig Ende!" raabte Steinberg forfærdet, og gjorde sig forgieves Umage for, at trænge sig igjennem Vrimlen tilbage til Portalen.

„Tilbage med det Pak! skreg nu Greve Sentinelli udaf et Vindue i første Etage: tilbage, eller jeg lader fyre!" Og ved Siden af ham viste sig et Par Drabanter med anlagte Musketer.

„For Guds Skyld, Greve, lad ikke skyde! raabte Steinberg op til ham: Massen er for stor. I anretter en større Ulykke, end den, I vil forhindre."

Men hans Raab hendøde i det Brøl, hvormed Folket nu stormede mod Portalen, og imidlertid knaldede alt Musketskuddene ned fra Vinduerne, og to Matroser væltede sig paa Gaden i deres Blod.

Nu bleve de Stormende ligesom forvandlede til vilde Dyr. „De fordømte Papister skyde!" tilraabte den ene Matros den anden med dragen Kniv. „I vor frie Hansestad!" brølte den hamborgske Pøbel. Hvert Øieblik forøgedes Massen, og man styrtede af al Magt mod Portalen, for at

sprænge den. Med stor Anstrængelse havde Drabanterne lukket og laaset indvendig. Men Pøbelen hamrede paa Porten med Aarer og Tværtræer, som den havde revet af Stelladset, og den bragede, som om den skulde indstyrte hvert Øieblik.

„Her kan kun en hastig Flugt redde!" raabte Steinberg, og løb om ad en Sidegade, nærved Michaeliskirken, hvorfra han vidste, at han ad en Bagdør kunde komme ind i Texeiras Huus. Udaf denne Dør styrtede just Jøden selv med et grueligt Angstskrig. Ham fulgte hans Tyende, samt en stor Mængde af Christines Drabanter og Lakeier. „Usle Leiesvende!" raabte Steinberg, og stormede op ad Trapperne; ind i Spisesalen, hvor just Aftentaflet aabnedes med en Toast paa den hellige Faders Sundhed, ledsaget af Trompeter og Pauker.

„For Himlens Skyld, fly, naadigste Frue! Fly, Froken! tilraabte han Dronningen og sin Ebba: Hele Hamborg er i Oprør over den ulykkelige Illumination. Intet Øieblik er at spilde, Faren er alt for nær!"

„Hvortil havde jeg da min Livvagt? spurgte den kjække Qvinde: naar jeg skulde skjælve for dette Pak? Lad skarpe Patroner uddele til Drabanterne, Steinberg, luk Dørre og Vinduesskoder vel i! Saalænge holde vi os nok, til Politiet har jaget Pøbelen af Gaden."

„Jeg skal reqvirere Assistence af Stadsmilitsen!" sagde en hamborgsk Raadsherre, som befandt sig blandt Gjæsterne. — „Og jeg skal lade

Borgerkompagnierne sammentromme!" sagde en Anden, og Begge forsvandt med stor Behændighed af Salen.

„Stor Larm for Ingenting! loe Christine, gribende en Pokal: Tager atter Plads, mine Herrer! Endnu et Bæger paa Cardinalkollegiets Velgaaende!" — Glassene klang, og til Paukers og Trompeters Lyd raskede udenfra en Steenkanonade, som ikke lod noget Vindue i Huset heelt. Enkelte Stene faldt knusende ned paa Taffelet, og de tilbageblevne Gjæster fore forfærdede fra hverandre.

„Det lader til at være Alvor!" raabte Landgreven af Hessen-Homburg, og sprang til Vinduet. Dødsbleg vendte han tilbage. „Fly, Eders Majestæt! sagde han til Dronningen: Her er Talen om adskillige tusinde beskjenkede Matroser, som storme Eders Huus. Mellem os og Døden er kun en tillaaset Dør." — „Saa kom Ebba! raabte Christine, tagende Frøkenen under Armen: Viis os Veien, Steinberg!"

Imidlertid var Salen bleven gandske tom. De Flygtende, fulgte af Landgreven, Steinberg og Feltmarskalk von Würtzen, vare just komne ned i Gangen, som førte til den frelsende Bagdør, da lød et frygteligt Brag fra Forhuset — et Angst- og Triumphskrig fulgte derpaa, og alt hørte man den indstyrtende Pøbels Eder.

„Iler, for Himlens Skyld! Døren til Forhuset er sprængt!" skreg Steinberg i Fortvivlelse, og stødte Bagdøren op. — „Men hvorhen? store Gud, hvorhen?" jamrede Ebba, og vred sine Hænder. —

„Bring hurtigt disse Damer til den svenske Resi-dents Hotel! bad Steinberg den raadvilde Landgreve: Jeg dækker Eder Ryggen; kan ikke andet være, med mit Liig." — „Jeg skal ihukomme denne Time, Hr. Kammerjunker!" sagde Landgreven, og den fnysende Pøbel stormede frem i Gangen. —„Nu af-sted!" raabte Steinberg, skjød de Fire ud af Dø-ren, tog Nøglen, som sad indvendigt, af, og kastede den ud, slog saa Døren i, og stillede sig for den med dragen Kaarde.

„Ad denne Dør slap Papistdronningen ud!" brølte de Forreste af Pøbelsværmen: „Efter hende, efter hende! Slaae det Pak ihjel som Hunde!"

„I Dronningen af Sverrigs og i Senatets Navn, her passerer Ingen!" raabte Steinberg, holdende Kaarden for.

„Hvad rager os Dronningen af Sverrig? skreg en engelsk Høibaadsmand, svingende sin Kniv: Papisterne have ladet os træde under Fødder derude paa Billedet. Derfor ville vi nu legemligen træde dem under Fødder, til de opgive Aanden. Væk fra Døren der!"

„Hug den papistiske Hund ned uden videre Passiar! raabte en dansk Matros, trædende frem med opløftet Aare: Hvad vil Han? Lad mig kom-me til!"

„Tilbage!" skreg Steinberg, faldt ud, og, gjennemboret af hans Kaarde, styrtede Matrosen til Jorden.

„Nu, saa fordømme Jer Gud!" raabte Høi-baadsmanden, og kastede sin Kniv.

„Ebba!" sukkede Steinberg truffen, og sank blødende til Jorden.

„Giv ham hans Rest, raabte Høibaadsmanden til de Andre: jeg skal imidlertid faae Døren op!" Da hørtes pludseligen nogle Trommer udenfor, og Kommandoen: „Fæld Geværet! fremad, marsch!"

„Borgervæbningen! raabte nogle Stemmer: løb nu afsted, alt hvad I løbe kunne!" — „Gid Satan havde de fordømte Landrotter! Saa fik vi hende dog ikke fat!" skreg Høibaadsmanden, sprang over de Faldne, og forsvandt.

„Hun er reddet!" sukkede Steinberg glad, og hans Øine lukkes.

24.

En stikkende Smerte i Brystet vakte Steinberg af hans Afmagt. Da han slog Øinene op, laae han i sin Seng; Borri stod hos ham, undersøgende hans dybe Brystsvunde.

Vemodig løftede han paa Skuldrene, og sagde: „Har I endnu Noget at ønske eller anordne i denne Verden, saa tov ikke. I har ingen Tid at spilde."

„Altsaa er den Ulykkelige virkeligen i Fare?" spurgte Christine med bevæget Stemme.

„Give Gud, jeg kunde tale om Fare her! svarte Borri, følende den Saaredes Puls: Mordstaalet er trængt for dybt ind i de ædleste Dele,

Han har blødt græsseligt. Inden fem Minuter er det forbi."

„Evige Gud! raabte Ebba, synkende paa Knæe foran Sengen: Han dør for mig!"

„Og for mig! lagde Christine til: Und mig den stolte Smerte, at han ogsaa er falden som et Offer for sin Troskab mod mig."

Dødens Slør tilhyllede allerede Steinbergs Øine. Han rakte Frøkenen sin matte Haand. „Lev vel, min Ebba! sukkede han: Lev vel for dette Jordliv! Vel os, at vi tro paa et himmelsk!"

Herpaa sagde han til Dronningen disse Ord: „Tak for Eders Naade, store Dronning. Tag Eder fremdeles af min stakkels Ebba!"

„Ved Guds hellige Liig! svarte Christine: Jeg skal være hende en Moder."

Nu faldt Steinbergs Blik paa den gamle Borri. „Vel havde Du Ret, gamle Prophet! sagde han smilende: Fjendtligen har Kjærligheden truet mig, og Troskab er min Undergang. Men hiin har bekrandset mit Liv med deilige Roser, og denne fletter Seirens Laurbær om min Urne. Derfor værer mig velsignede, I himmelske Straaler i det jordiske Mørke. Held mig, at jeg gjenfinder Eder i det evige Lys!"

Han sank død tilbage. Ebba laae i Afmagt over Liget. Christine og Borri knælede ned, og bade en stille, inderlig Bøn for hans Sjels Hvile.

(C. F. van der Velde.)

Borgemesterens Datter i Leitmeritz.

Da Kongen af Preussen i Foraaret 1757 var falden ind i Bøhmen med tre Krigshære, og i Slaget den 6te Mai leed et stort Tab af Døde og Saarede, bleve de sidste ikke allene bragt til Prager-Egnen, men endog til mange andre Steder i det nordlige Bøhmen, og saagar til Leitmeritz, hvor man indqvarterede en haardtblesseret preussisk Capitain i Borgemesterens Huus, der besad en vidunderdeilig Datter. Jomfru Margaretha var overmaade omhyggelig for den saarede Krigsmand. Da nu Denne endelig helbredtes af sin Vunde, havde han faaet en anden endnu mere farlig, thi han var opflammet i den heftigste Elskov for Borgemesterens skjønne Datter, som desværre paa hendes Side ingen Tilbøielighed fandt for ham, og forblev saa kold ved al hans Veilen, at han af storlig Elskovssmerte mistede sin Forstand, og maatte bringes i et Hospital.

Da saaledes de østerrigske Hære have fordrevet Preusserkongen ud af Bøhmen, og den ulykkelige Høvedsmand var efterladt i Hospitalet, fordi man paa ingen Maade kunde bevæge ham til at forlade Staden, hvori Margaretha boede, kom en østerrigsk Capitain i Qvarteer hos Borgemesteren i Leitmeritz. Ham gik det ikke bedre end den preussiske, thi Jomfruens skjønne Øine gjød saa skarp en Gift gjennem hans Hjerte og Gemyt, at

han, som Hiin, blev givet Kurven, og mistede sin Forstand.

Og det begav sig paa den samme Dag, som Østerrigeren blev ført til Hospitalet, at Preussseren gik urolig omkring i sit Kammer, og lod de første Ord høre fra sig i al den Tid, han havde været der. Han spurgte flereganger, om hans elskede Broder endnu ei var kommen? Da det ringede paa Porten, raabte han: „Der er han!" Og da Østerrigeren blev ført ind i Preussserens Kammer, faldt de hinanden med stor Kjærlighed om Halsen, som to elskende Venner eller Brødre pleie at gjøre, naar de længe ikke have seet hverandre. De forbleve sammen, beboede een Stue, sov i een Seng, og sad den hele Dag, uophørligt skrivende Kjærlighedsbreve til Margaretha, som de gjensidigen forelæste hverandre, og derpaa atter broderlig omfavnedes, medens de bare Brevene til Kaminen og bade den guldrøde Flamme, at være deres Brevdrager, og overbringe den huldе Jomfru Forsikkringen om deres evige Kjærlighed.

Saalunde levede de mange Aar i stille broderligt Samfund, døde Begge i een og samme Time, og bleve lagte i een og samme Grav.

(W. A. Gerle.)

Den røde Sloife.

Efter en sand Begivenhed.

(Af Fr. Kinds Taschenbuch zum gesell. Vergnügen, 1825.)

„Hvor Du dog er lykkelig, Erwine! havde den elskværdige Anne sagt til mig, da hun pyntede mig til Bal: Hvor lykkelig! Du iler fra Glæde til Glæde, medens vi Andre sidde her, og af Kjedsommelighed ikke vide, hvorledes vi skulle tilbringe Tiden!"

Hun havde Ret, den gode Anne, og jeg tænkte mangengang, naar Prindsessens raske Fuxer bare mig i stormende Flugt til det meest glimrende Bal: Jeg er dog vist Et af Fortuna's Skjødebørn; altid munter, altid rig paa Nydelse, hen ruller en Dag efter en anden — og det altid, uden at jeg selv gjør Noget dertil. Mig søger Glæden, jeg ikke den.

Men idag skulde min Lykke stige høiere end nogensinde. Træt af Dandsen, mæt af al den Høren og Seen, Hovedet fuldt af alskens Gøglebilleder, vilde jeg just springe af min lyonske Baldragt i Natkorsettet, da Prindsessens Kammerfrue kaldte mig til hende. Søvndrukken fremstilte jeg mig for Prindsessen, i hvis Huus jeg beklædte en Selskabsfrøkens Post, og for hvis Yndling jeg desuden gjaldt.

Jeg fandt hende temmelig forstemt, med et Brev i Haanden, siddende paa Sophaen. „Mit gode Barn! sagde hun: Jeg har her faaet en

Skrivelse fra den regjerende Fyrstinde af L., min meget kjære Veninde, hvis Indhold angaaer Dig. Din Fader er nemlig af Fyrstinden bleven anmodet om, at tilbringe nogle Maaneder af denne Sommer paa hendes Lystslot Mon Repos, for at bringe et saare vigtigt Anliggende tilende. Hun ønskede, at han vilde tage Dig med til Selskab for hendes Datter Hortensia, og Din Fader vilde ikke bestemme noget, fordi Du nu er i mit Huus. Nu vender Fyrstinden sig til mig, og jeg seer mig næsten nødt til, at opfylde hendes Ønske, hvor ugjerne jeg end afseer Dig." En Taare traadte i hendes Øie, og hun omfavnede mig. Taknemmeligrørt trykte jeg hendes Haand til mine Læber, og hun vedblev: „Du gaaer en lang Række af Fornøielser imøde, mit Barn! tusinde Glæder ville omsvæve Dig; Livet vil vise sig for Dig fra sin skjønneste og lyseste Side — Du vil gjøre Bekjendtskaber, knytte Venskabsbaand, man vil holde af Dig, smigre Dig. Du betræder en yderst farlig og slibrig Grund — og Erwine — Du staaer allene — thi Din Faders Forretninger ville ikke tillade ham, at bevogte Dig. Lov mig derfor, at Du vil lægge Tømme paa Din Munterhed, ihukomme mig ret ofte, og altid, endogsaa i den største Lyst, betænke, hvor let een eneste Maaned kan forstyrre vor hele Livs Lykke!"

Otte Dage efter sad jeg i Vognen hos min Fader, og afsted gik det, som om Stormen jog os frem, til Fyrstindens Lystslot. Jeg trykte Øinene til, for ikke at forstyrres i mine Tanker, og kunde

med Möie twinge min Latter. Ja, ja, den gode Anne har Ret, tænkte jeg: jeg iler fra en Glæde til en anden. Ak, her er dog deiligt i denne Verden, og jeg gad vidst, hvad der nu kunde komme og forstyrre min Fryd!

„O, hvor De er lykkelig, min Frøken! sagde Postmesterens smukke Datter sukkende til mig paa den sidste Station: Hvor De er misundelsesværdig! Fyrstindens Lyststed er et Paradiis, hun selv en Engel — eg Forlystelserne hos hende uden Ende.“ Jeg løste min Reisekaabe, som om det lette Taft var mig for tungt, men egentligen var dette kun en Vane, jeg havde, naar mit Hjerte slog i raskere Tact — og just nu gik det i Prestissimo, thi vi nærmede os det nysomtalte Paradiis. Endnu engang knaldede Postillonen; vi tordnede over Vindebroen, og vare i Slotsgaarden.

Mange rigtklædte Betjente omringede vor Vogn, men i deres Miner laae Sorg. Huushovmesteren førte os i de for os bestemte Værelser, i hans blege Ansigt stod Jammeren malet saa tydeligen, at jeg hvert Øieblik frygtede, han vilde stikke i at græde. Hvad er det? spurgte jeg mig selv: behoes dette Paradiis af Jammersskikkelser? — Min Fader spurgte efter Fyrstinden, for strax at bevidne hende sin Ærefrygt. Huushovmesteren svarte: „Hendes Durchlauchtighed er bortreist paa nogle Dage, for at adsprede sig.“ Jeg gjentog de Ord: for at adsprede sig? og saae spørgende paa min Fader.

Endeligen lod Denne sig melde hos Prindsesse Hortensia, og blev modtaget, men kom strax efter tilbage med mørke Miner. Jeg blev bange; jeg kastede mig i hans Arme. „Kjære Fader, raabte jeg: ogsaa De? Hvad er det da, som saa skræksomt træder mig for Øinene idag? Jeg læser Sorg i hvert Ansigt — hvad Ulykke er skeet?"

Min Fader tog mig ved Haanden, førte mig over Slotsgaarden, til en klartoplyst Sal, og sagde alvorlig: „Erwine, jeg fører Dig til en meget smuk og meget ulykkelig Piges Kiste. Præg hendes Billede fast i Din Sjel. Imorgen skal Du høre hendes Historie." — Jeg foer sammen; dette havde jeg ikke ventet; jeg holdt mig fast ved min Faders Arm, og traadte ind i Salen.

I Kisten, omdæmret af et mat Kjerteskin, laae — i hvid Kjole, med en mørkerød Sløife paa Brystet, en, saa syntes det, slumrende Engel; de sorte Lokker bølgede ned til Knæene; den venstre Haand holdt et lidet Krucifix, medens den høire hvilte paa det Hjerte, som nu ikke slog mere. Øiet robede, skjøndt det var lukket, hvad Skjønhed der ilive var straalet derfra; den høie, blændende hvide Pande tydede paa saa megen Aand, det hele Ansigt paa saa megen Ynde — kun om Munden syntes at svæve en græsselig Smerte.

Der vare mange Mennesker i Salen, for største Deel fra Omegnen, og jeg hørte En sige tæt bag ved mig: „Hun aflivede sig selv, den blodrøde Sløife bedækker Saaret." — Jeg bad min Fader følge mig ud af Salen; mine Knæe bævede, jeg

følte mig syg, og jeg var det virkeligen, saa dybt havde hiint Syn og hine Ord virket paa mig.

Da jeg Morgenen efter vaagnede af en urolig Slummer, var den Ulykkelige allerede begraven, og Fyrstindens Secretair meddeelte os hendes Historie:

„Duval, en Søn af temmelig velhavende Forældre i Paris, var i Lære hos Lucies Fader, en Tapetserer i Bordeaux. Duval var atten, Lucie tolv Aar, da den Sidstes Moder døde. Faderen glemte kun alt for snart hendes Tab; men Lucie, som havde elsket hende over Alt, kunde aldrig glemme hende. Duval saae Barnets dybe Smerte, og hans Sjel vendte sig til hende med om Deeltagelse. Han sparte sine Skillinger sammen, for at kjøbe Noget, hvormed han kunde fornøie hende; han gik ikke mere, som før, ud at spadsere med sine Kammerater, men sneg sig efter Lucie, naar hun gik paa Kirkegaarden, og vidste, ved allehaande Opmærksomheder, at adsprede og berolige hende.

Da giftede hendes Fader sig igjen, og nu begyndte hendes Lidelser for Alvor. Aldrig saasnart bemærkede den unge Kone den fjortenaarige Piges opblomstrende Skjønhed, før Denne blev et Maal for hendes bitreste Spot og grusomste Haardhed. Hvad end Lucie gjorde, for at vinde Stedmoderens Kjærlighed — det var forgjeves, og da Denne, efter et Aars Forløb, selv fødte en Datter, naaede hendes Had til Lucie sin høieste Grad.

Faderen, hvis første Kone havde været Sagtmodigheden selv, vendte sig efterhaanden til sit mishandlede Barn. Nu forlangte den unge Kone, at Lucie skulde sendes bort, til et Kloster. Faderen indsaae, at dette var den eneste Maade, hvorpaa den Forfulgte kunde frelses, og gav sit Samtykke dertil. Neppe hørte Lucie, hvad man havde fore med hende, før hun kastede sig paa Knæ for ham, og ved Gud og alle Helgene besvor ham, at redde hende. — Duval tørrede Taarerne af hendes skjønne Øine, og sluttede hende bevæget i sine Arme. „Jeg redder Dig, Lucie! raabte han: Vær rolig; lad som Du finder Dig i Din Skjebne. Saa sandt Gud hjelpe mig, jeg redder Dig!" Taknemmelighørt trykte Lucie hans Hænder til sit Bryst. „O Du usigeliggode, Du elskede Duval!" tilraabte hun ham smt. Snart kom den til Afreisen bestemte Dag; Aftenen forinden kaldte Faderen Lucie til sig. „Du skilles fra os, sagde han: og det er en Beroligelse for mig, at jeg seer Dig saa fattet. Troe mig, det maatte saa være; Du vil snart indsee, at jeg har udvalgt Dig den bedste Deel." Lucie var rørt. Hun tænkte paa det, hun havde isinde. I sit Kammer knælte hun for sin Skytshelgen og bad høit: „O beskyt Du mig, frels Du mig, hvis min Vens Hjelp skulde være for svag!" Da bankede det sagte paa Vinduet; hastig greb Lucie sin lille Bylt, og listede sig ned i Haven. — Natten var meget mørk. Duval sluttede den skjælvende Pige i Favn. „Lev vel, Lucie! stammede han: Min Ven, Georg, bringer Dig til Pa-

ris, til mine Forældre. Saasnart min Læretid er ude, seer jeg Dig igjen." Georg løftede den vaklende Pige i Vognen, og rullede bort med hende. — Stor var Forældrenes Bestyrtelse, da de savnede hende, men forgjeves var al deres Leden. Lucies eneste Ven var Duval, og han havde jo ikke været ude af Huset. Stedmoderen, som idetmindste for en Deel saae sin Hensigt opnaaet, beroligede sig først, og da Duvals Læretid var forbi, forlod ogsaa han Huset, og vendte tilbage til Paris.

Men hvor studsede den 22aarige Yngling, da han gjenfaae Lucie, den deilige, blomstrende Pige. Med udbredte Arme styrtede hun ham imøde, og udraabte; „O min Ven, min Frelser, min elskede Duval!" Rødmende, skjælvende, traadte Duval tilbage. Han vovede ikke at tage mod den fortrylende Piges Kys. Hans Øie hang med ubeskrivelig Henrykkelse ved hendes huldе Skikkelse, han fulgte enhver af hendes Bevægelser; han følte, for ham fandtes der ikke noget sødere Væsen i Verden. Men han havde ikke Mod til, at tage hende ved Haanden; men kom han tilfældigviis til at berøre hendes Kjole, da foer en sød Gysen gjennem hans hele Væsen.

Hans Forældre elskede allerede Lucie som deres eget Barn, skjøndt hendes Munterhed, hendes Lyst til Adspredelser, hendes Higen efter at behage, voldte dem mangen Sorg. Efterat endeligen de unge Folk havde været sammen Aar og Dag, og tusindegange forsikkret hinanden om deres Kjærlighed, opmuntrede Forældrene Duval til at

gjøre en Ende paa Legen, og ægte Lucie. Men Denne sagde med smigrende Ord: „Den er saa skjøn, den unge Kjærligheds første Tid, vi ere endnu saa unge, hvi skulde vi overile os?" Og Duval vovede ikke at indvende noget derimod.

Da nærmede Vinteren sig, og hundrede Adspredelser frembøde sig for Lucie, der meente, saameget før at torde nyde dem, som hun nu kunde vise sig ved sin Brudgoms Side. Lucie dandsede meget smukt, og ilte fra Bal til Bal. Hvor ujævne end Duval gik i Selskab — han kunde ikke modstaae den Elskedes sødeste Bønner, og nu saae han, som selv aldrig dandsede, ikke blot, hvorledes Lucie, lig en Zephyr, svævede gjennem Rækkerne, hvorledes Alle trængte sig om den deilige Pige, men tillige, hvorlunde hun tidt, blussende af Glæde, ei engang bemærkede ham, medens hun derimod, for enhver af sine Chapeauer, havde et fortryllende Smiil. Han knyttede Hænderne, han trak Panden i mørke Folder, vildt rullede hans Øie, stedse rødere brændte hans Kind, og ofte kom han, gandske allene, styrtende hjem i heftig Bevægelse, og svor høit og dyrt, aldrig at ville see hende mere, hende, som han elskede saa grændseløst, og som dog gjorde hans Liv til et Helved! Men altid fik Lucie ham god igjen. Dog begyndte Moderen at ryste paa Hovedet, da Lucie endnu ikke vilde vide noget af en nærmere Forbindelse.

Da udbrød Duval engang med stormende Hestighed: „Lucie, enten vorder Du min Hustru, eller

jeg maa bort herfra! Jeg elsker Dig til Raserie — kast nu Loddet!" Med Taarer kastede sig Lucie til hans Bryst. „Slemme Menneske! sagde hun: Du vil ikke noies med min Kjærlighed, Du vil endeligen plage mig! Hvad gjør jeg da, som kunde forurolige Dig? Jeg dandser gjerne, jeg seer det gjerne, at man udmærker mig — ligger deri noget Ondt? Nyd ogsaa Du Ungdommens Glæder, og lad de mørke Rynker glattes paa Din Pande. Jeg skal aldrig plage Dig med Jalousie; og om Du end dandser med de smukkeste Piger, saa veed jeg dog, at Du elsker mig tro. Gode Duval! Lad mig dog nyde det Par Ungdomsaar; en Piges Vaar rinder fage hen! Naar jeg først bliver saa gammel, som Du nu er, har maaskee Meget lagt sig; da staaer det Dig frit fore, at føre den satte Jomfrue til Altret, og Du skal see Din Lyst paa Din unge Kones Huuslighed."

Dog lykkedes det ikke Lucie, at berolige Duval dennegang. Han bad hende om et afgjørende Svar. „Enten Bryllup! raabte han; eller jeg reiser!" Lucie bad ham bestemme sig for Reisen.

Næste Morgen var Duval borte, og Forældrene vare utrøstelige derover. De anede Aarsagen, og overøste Lucie med Bebreidelser. Moderen blev heftig, og Lucie, som havde hørt, at en fremmed Fyrstinde af L. var i Paris, og ønskede sig en dannet Pige til Kammerjomfrue, meldte sig strax, behagede, og blev antaget.

Lucies naturlige Forstand, og en høi Grad af Elskværdighed, som hun vidste at tilegne sig meer og meer, den utrættelige Opmærksomhed, hvormed hun forekom ethvert Vink af sin Herskerinde, men fremfor Alt den rene Dialect, hun talte, bestemte meget snart Fyrstinden til at overdrage Lucie en Post som fransk Gouvernante hos Hortensia. Lucie var ude af sig selv af Glæde over den uventede Lykke; men hendes Stolthed lagde et Baand paa hendes Glæde. Hun kysfede Fyrstindens Haand og tilstod, at hun af uovervindelig Hengivenhed for hende havde besluttet, at hellige hende sit hele Liv. Saaledes kom Mademoiselle Lucie Vernon hid med Fyrstinden som Hortensia's Gouvernante.

Fyrstinden, som har en overdreven Forkjærlighed for Udlandet, navnligen for Paris, og herfra faaer Alt, hvad hun bruger, lod nu for et halvt Aar siden indkjøbe nye Meubler og Tapeter i denne Hovedstad, for dermed at udsmykke den saakaldte Gjæstefløi. Paa samme Tid skrev hun, at en duelig Tapetserer skulde følge med. De bestilte Sager hidkom, med dem Duval. Hvad enten nu Lucie var underrettet om hans Komme, eller hun nu var bleven klogere og alvorligere — nok er det, neppe betraadte Duval det ham anviste Værelse, før Lucie styrtede i hans Arme. Han velsignede nu sin Hidreise og bad hende, strax meddele Fyrstinden deres gjensidige Forhold, for at de Begge, naar hans Arbeid var tilende, kunde reise tilbage til Paris. Lucie meente, det gik ikke an saa snart, bad Duval om, og svor ham høit og helligt,

at hun elskede ham, og, naar hans Arbeid var færdigt, vilde følge med ham tilbage. Duval tang, skjøndt hans Stilling, især paa Grund af hans Hang til Skinsyge, var meget piinlig.

Lucie spiste med Prindsesse Hortensia; Lucie kjørte med hende; Lucie dandsede paa Ballerne hos Fyrstinden; og Duval? I det høieste var det ham tilladt, at see til i en Fraskand, hvorlunde hun omslagredes af de tilstedeværende Herrer. — Imidlertid var dog Lucie forsigtig, og hvor skarpt end Duvals Øine saae, hvor slibrig end den Bane var, Lucie havde at vandre paa, han kunde ikke beskylde hende for nogen Brøde. Mange Øieblikke gaves der jo desuden, hvori Lucie ubemærkt kunde kaste sig i Duvals Arme.

Da hidkom, for nogle Maaneder siden, Grev C.., hvis Efterstræbelser Lucie havde været udsat for, allerede i Paris. Han saae hende neppe, før han fæstede et gjennemtrængende Blik paa hende; rødmende slog hun Øinene ned. Greven, som i Paris var vant til, at behandle hende som en borgerlig Pige, stemte nu Strengene høiere. Han kaldte hende Frøken de Vernon, og kyssede med Ærefrygt hendes Haand, istedetfor at han tilforn havde klappet hende paa Kinden. Lucie følte sig smigret, men bævede, saa ofte hun kom den skjønne Mand nær. Men efter nogen Tids Forløb blev hun dristigere, da hun saae, hvorledes hans Agtelse for hende steg jo længere jo høiere; omsider troede hun, han havde slet ikke kjendt hende igjen, saa fint, saa opmærksomt behandlede han hende.

Da Hortensia's hele Dag næsten udelukkende var helliget Læretimerne, saa var det Skik, at de Besøg, man gjorde hende, bleve aflagte i Spisetiden. Greven indfandt sig hver Dag paa denne Tid, og kryddrede Maaltidet med sin Vittighed, sin fine Underholdnings-gave. Engang traf det sig, at der just taltes om et Ægteskab, som Baron St. vilde slutte med en borgerlig Pige, da Grev C.. treen ind. „Hjelp De mig! tilraabte ham den gamle Froken Bernvilke, Prindsessens Hovmesterinde: Hjelp De mig, kjære Greve! Geheimeraaden tager Baronens Partie, og jeg finder det afskyeligt, at en Mand af Byrd, af Dannelse, af Forstand, kan forglemme sig saa aldeles, at han ved et saadant Giftermaal beskæmmer sin hele Familie."

„Min Froken! sagde Greven: Hvor megen Agtelse jeg end har for Deres udmærkede Forstand, maa jeg dog her tiltræde Geheimeraadens Mening. Troer Baronen at kunne gjøre Fordring paa Lykke — og hvilket Menneske troer ikke det? — saa maa han og standhaftigen forfølge den Vei, som fører til Det, der er Lykke for h a m! Han elsker Pigen, han veed sig elsket af hende. Var det ikke Raserie af ham, om han vilde fraside sig sin Lykke, fordi hans Elskede fattes et Stamtræ, et berømt Navn? Gives der vel i hele Verden et ældre Stamtræ end Dyd, Skjønhed, Kjærlighed? eller et ældre Navn end Elskerinde, Hustru, Moder? O min Froken, jeg kjender ikke Baronen, men jeg agter, jeg elsker ham for den Fasthedes Skyld, hvormed han

har gjennembrudt Konvenientsens Skranker, for at være lykkelig!"

„Hr. Greve! raabte Frøkenen opbragt: Deres Lykke er det, at Fyrstinden, Deres durchlauchtige Cousine, ikke aner disse Grundsætninger hos Dem!"

„Hvorfor? spurgte Greven: Troer De, nogen Dødelig kunde hindre mig i, at gjøre Baronen det efter endnu i denne Dag? O, var jeg elsket, som Baronen — vedblev han med bevæget Stemme, og hans store, skjønne Øie kastede et flygtigt Blik paa Lucie — jeg vilde ikke betænke mig paa, at byde alle Fordomme Trods, om ieg end skulde flygte til en anden Verdensdeel med min Kjærligheds Gjenstand. Jeg vilde fraskge mig Alt, kun ikke min Kjærlighed!"

En minutlang Pause fulgte dette begeistrede Udraab. Greven syntes fordybet i Alvorstanker — og Lucie? Med bankende Bryst, med brændende Kinder, med nedslagne Øine sad hun der. Hun havde vel seet de brændende Blikke, Greven kastede til hende, mens han talte. Hans Ord, hans Opmærksomhed for hende — nei, der var ingen Tvivl om, Greven, den skjønne, rige Greve, maatte elske hende.

Kun med Møie fattede hun sig ved Bordet, og det kostede hende al Anstrængelse, at tilkæmpe sig saamegen Rolighed, at Greven ikke skulde slutte sig til hendes Følelser. Men neppe var hun paa sit Værelse, før hun hengav sig til de meest modstridende Lidenskaber. Hvor uendelig megen Ynde der end laae for hende i den stolte Bevidsthed, at

vide sig elsket af Greven — torde hun fryde sig ved hans Kjærlighed? Torde hun nogensinde høre paa en Tilstaaelse derom?

Da kom Greven, for at overtale hende til en Overraskelse, som skulde gjelde Fyrstinden. Lucie var svag nok at troe ham, til at følge ham, da han førte hende til en afsidesliggende Deel af Parken. Hidtil havde hun aldrig været allene med ham. Her, omskygget af gamle Ege og Bøge, i halv Skumring, langt nok fra Slottet, for ikke at være hørt eller seet af Nogen, kastede Greven sig ned for hende, og svor, at han elskede hende. — Lucie vilde fly; forgjeves. Greven omfavnede hendes Knæe, han bad, han besvor hende, og Lucie — sank med en Strøm af Taarer i hans Arme.

Greven bad hende nu om flere Sammenkomster under fire Øine, og Lucie vovede ikke, at tilstaae ham sin Forbindelse med Duval, thi hun frygtede, at Greven skulde finde den latterlig. Da han ikke aflod, at bestorme hende med Bønner, lovede hun endeligen, om nogle Dage at give ham et Tegn, naar og hvor han kunde tale med hende.

Tegnet blev givet og forstaaet. De saae hinanden i Eenrum, mere end eengang. Hvergang vil Lucie nævne Duvals Navn, men hvergang trykker Undseelsen et Segl paa hendes Læber. Da staaer hun en Dag, tilligemed Hortensia, paa Pavillonen, just som Greven rider ud, Samme Øieblik kommer Duval, i sin Arbeidsfrakke, gaaende over Gaarden. „Hei, hei, min Ven! raabte Greven: Vil Han ikke spænde mig Stigbøilen lidt kor-

tere!" Duval adlyder, medens Greven kaster Kysse til Damerne. Lucie stod som tilintetgjort. Hun følte sig ydmyget ved Duvals Lydighed; hun hadede ham for hans Villigheds Skyld; og da han nu havde opfyldt Grevens Begjering, kastede Denne et Pengestykke til ham. Nu kunde Lucie ikke holde sig mere; hun vaklede ind, hun skjalv, hun vovede ikke, at sammenligne Grevens skjønne, stolte Skikkelse, med Duvals slaviske Ydmyghed; hun kunde ikke udholde den Tanke, at nogen Sjel skulde ane hendes Forhold til Duval; hun skammede sig ved ham. Frost og Hede afvexlede i hendes Indre; hun foer sammen, da hun om Aftenen hørte Grevens Stemme i Prindsessens Værelser; hun vilde ile op paa Sit, og kunde ikke komme af Stedet. Da traadte Greven bag hendes Stol, og sagde sagte, i smigrende Tone: „Lucie, Klokken ti paa Deres Værelse, kun et Øieblik!"

Lucie bævede; hun vilde svare, men Greven var forsvunden. Hendes Hjerte bankede af Angst. Endeligen slog den halvti. Gud, tænkte hun, om nu Duval? Hun iisnede ved Tanken; hun følte, at hun hadede ham. Hun løb paa sit Værelse, hun lukkede hastigt efter sig, iilte ind i sit Sovekabinet, og — omfavnes af Greven, der havde listet sig ind før hende. I navnløs Smerte sank Lucie om paa Sophaen; Greven opbød alle Veltalenhedens Konstgreeb, og Duvals drømte Lykke, dalede for evigt.

Fra dette Øieblik af blev Lucie koldere mod Duval. Hun vidste nu, at hun elskede Greven med

brændende Lidenskab; at ogsaa hun blev elsket med samme Ild, havde jo Greven tilsvoret hende paa sine Knæe. Hun gjorde Regning paa Duvals Ædelmodighed; hun vilde aabenbare ham sin Kjærlighed til Greven, og han vilde, meente hun, ikke staae hendes Lykke i Veien. Dog opsatte hun altid dette tunge Skridt.

Greven behandlede hende, siden hiin Aften, med en Fortrolighed, som ofte krænkede hende, da den gamle Frøken Bernvilles Blikke kun alt for tydeligt sagde, man anede Grunden til denne Fortrolighed. Tilmed havde hun næsten ikke Mod til, at forlade sit Værelse mere, fordi Duval passede hende op allevegne, for at tale med hende. Altid rystede hun benægtende paa Hovedet, naar han i en Fraskand gav hende det bekjendte Tegn til Stævnemøde. Endeligen kom hun en Aften ud af Fyrstindens Værelser, med Øinene fulde af Taarer, og Brystet sønderrevet af den frygteligste Skinsyges martrende Qval.

En ung Dame af Nabolavet havde iaften været i Assembleen, og Lucie maatte tilstaae, at hun aldrig havde seet en aandrigere, smukkere, elskværdigere Pige. Grev C.. havde kun havt Øine for hende; hans hele Opmærksomhed, hans utrættelige Bestræbelse for at behage, gjaldt kun hende. Forgjeves havde Lucie nærmet sig ham nogle Gange, forgjeves havde hun stræbt, at knytte en Samtale med ham. Greven havde betragtet hende med kolde, stolte Blikke, og kun talt med den unge Dame.

Lucie rev Blomsterne af sit Haar, og kastede Balpynten fra sig. Hun brast i lydelig Hulken. Med raske Skridt gik hun op og ned i Stuen. Da kom Nogen listende over Korridoren. Skulde det være muligt? tænkte hun: Greven? og med usigelig Længsel saae hun mod Døren. Den gik op, hun styrtede den Indtrædende imøde og sank — i Duvals Arme!

Hendes Stilling var frygtelig. Hun vilde fatte sig, og tale roligt med Duval, men hun kunde ikke. „Min Lucie! sagde han langt om længe: Min søde Lucie, Du er overrasket ved mit sildige Komme. O, vær ikke vred; jeg kommer i den høieste Glæde. Mit Arbeid er færdigt. Imorgen beseer Fyrstinden Alt, belønner mig fyrsteligt, og saa vende vi', Arm i Arm, tilbage til mine Forældre. See, min Lucie, denne Efterretning kunde jeg ikke dølge for Dig; derfor besøgte jeg min elskede Brud saa silde!"

Lucie vristede sig ud af hans Favn; fortvivlende vred hun Hænder. Da spurgte Duval: „Hvad fattes Dig, Lucie? Du elsker mig dog endnu?" Og da Lucie tang, greb Duval hende vildt ved Armen, og raabte med rullende Øine: „Lucie, tal! Hvad fattes Dig? Elsker Du mig, og skal jeg tale med Fyrstinden imorgen?"

Nu kom Lucie til sig selv. Hun frygtede, Nogen skulde høre Duvals Stemme. Hun bad ham tie, vilde begynde at tale, men Duval spurgte med græsselig Kulde: „Lucie, elsker Du mig, og skal jeg tale med Fyrstinden, eller ikke?" — For

at vorde det skrækkelige Menneske qvit, svarte Lucie skjælvende: „Ja, Duval, gjør, hvad Du vil — men forlad mig nu, jeg er — meget syg!" Duval kastede et frygteligt Blik paa hende, og gik.

Lucie lukkede ikke et Øie den hele Nat; tusinde Tanker martrede hendes Hjerne, tusinde Følelser hendes Bryst. Elsker Greven mig virkelig — tænkte hun — hvorledes vil han da nogensinde kunne glemme, at jeg har været forbunden med Duval, med et simpelt Menneske? Nei, her staaer Alt paa Spil; enten Alt vunden, eller Alt forloren! Greven maa aldrig ane, at jeg har elsket nogen Anden, end ham!

Hun klædte sig meget tidligt paa, hun styrtede ind i Fyrstindens Sovegemak, og kastede sig paa Knæe for hendes Seng. „Frels mig, beskyt mig, naadigste Fyrstinde! raabte hun: Bortfjern mig herfra, snart, snart, inden der skeer en Ulykke. Allerede længe har man bemærket en mork Tungsindighed hos den franske Tapetserer; Deres Durchlauchtighed behagede selv for nogen Tid siden at yttre, hvorlunde den unge Mand syntes greben af et stille Vanvid — Han er vanvittig! Han indbilder sig at elske mig, at være elsket af mig! Nu vil han endogsaa ægte mig! O, beskyt mig mod dette Menneske!"

„Vær rolig, min gode Vernon! sagde den milde Fyrstinde: Du staaer under min Beskyttelse; Ingen skal krumme et Haar paa Dit Hoved. Men Du bliver hos mig; han derimod

maa bort: hans Arbeid er desuden færdigt. Gaae paa Dit Værelse, og forlad det ikke, før den Ulykkelige er borte."

Lucie gik, men alle Furier ledsagede hende. Da nu Alle vare forsamlede til Frokost hos Fyrstinden, meldtes den unge Tapetserer. Fyrstinden havde allerede meddeelt sine Gjæster, hvorledes Sagerne stode. Almindelig beklagede man den flittige, talentfulde unge Mand. Kun Grev C.. tvivlede om Historiens Sandhed; han bad sin Cousine, at give Duval Audients, og idetmindste høre, hvad han vilde forebringe.

Med en let Gysen satte Fyrstinden sig bag de tilstedeværende Herrer og Damer, og Duval traen ind. Med rolig Værdighed sagde han først, nu var hans Arbeid fuldendt, og det, som han sikkert haabede, til Alles Tilfredshed; derpaa bad han, det maatte være ham tilladt, at vende tilbage til Paris, og fortalte omsider med høist rørende Ord sin Kjærlighed til Lucie.

Fyrstinden smilte ikke uden Forlegenhed; endeligen sagde hun, at han, saasnart han vilde, kunde reise tilbage, at han medtog hendes fuldkomne Tilfredshed, men at Lucie havde begivet sig under hendes Beskyttelse, og allerede sagt hende Alt. Den unge Mand forstod ikke et Ord. Endeligen opmuntret ved Grevens Udraab: „Mademoiselle Lucie skulde være nærværende her!" bad han, at hun maatte vorde hidkaldt.

Paa Fyrstindens Befaling treen hun ind, bleg og skjælvende; hendes Blik skyede, saavidt muligt, den Ulykkelige. Da raabte han med rørende Stemme: „Lucie, jeg beder Dig, sig selv, hvor længe vi alt have elsket hinanden; hvor ofte jeg har svoret Dig Troskab, og Du mig; hvorledes Du endnu sidstafvigte Nat lovede mig, Du vilde reise med mig!"

Frygtsom opløftede Lucie sine Øine, og da hun saae et Haansmiil svæve paa Grevens lynende Øiepar, styrtede hun for Fyrstindens Fødder, og raabte høit og fortvivlende: „Han er vanvittig! O frels mig, Deres Durchlauchtighed, jeg kjender ham ikke, jeg elsker ham ikke, jeg har aldrig elsket ham!"

En græsselig Smerte gjennemskjar Duvals Sjel. Han stod som en Billedstotte; han kunde ikke tale, han stirrede paa Lucie; hans Bryst arbeidede heftigt, hans Hænder knyttedes i Krampe. Med Dødsangst bød Fyrstinden ham gaae; han maatte føres bort, thi han var gandske bevidstløs. Kammertjeneren bragte ham paa hans Værelse. Han forblev stum, han spiste og drak ikke, men syntes uden al Følelse den hele Dag.

Næste Dag gik han til sit Skrivebord, aabnede sin Brevtaske, fandt Lucies Portrait, og viste Kammertjeneren det gandske mekanisk. Denne siger: „Ja, gode Duval, jeg seer nok, det er Mamsel Lucie; jeg har seet hendes Portrait før hos Greven." — Neppe har Kammertjeneren udtalt disse Ord, før Duvals Raserie bryder frygteligen ud. Han

styrter gjennem Kjøkkenet, hvor han griber en Øxe, til Hortensia's Værelser, hvor han haaber at finde baade Lucie og Greven, og vilde sikkert have myrdet Denne eller Hiin, hvis han ikke var bleven hængende med Foden i Teppet. Han styrter, man overmander ham, binder ham, og lukker ham inde paa hans Værelse.

Greven tog Afsked fra Fyrstinden, foregivende en meget vigtig Reise. Men forinden sagde han til Lucie: „De skiller Dem ved Deres Tilbedere paa en grusom Maade. Vær i Fremtiden mindre føielig mod Deres Elskere, især i Kjærlighedens første Dage, saa ville slige voldsomme Midler være unødvendige."

Lucie opbød al sin Stolthed, al sin Kraft, men den Latter mislykkedes, hun vilde sende efter Greven. „Djævel!" stønnede hun, da Greven kjørte ud af Slotsporten. Hun tvang sig ved Prindsessens Taffel til at synes rolig, medens et Helvede flammede i hendes Bryst. Søvnen flyede hendes Øine, hun talte vildt i Drømme, og drømte vaagen. Da kjørte en Vogn frem. „Man bringer ham bort!" skreg Kammerfruen, og Lucie vaklede til Vinduet. Fire Vogtere fulgte den Ulykkelige ud, sluttet i Lænker. Hans Pande, hans Hænder blødte af det svære Jern. Man løftede ham i Vognen. Da saae hans vilde Øine op — og forfærdet foer Lucie fra Vinduet.

„Slyng Dine Lyn imod mig, Gud i Himlen! raabte hun: Hævn den Ulykkelige, hvis Liv jeg har forgiftet!" Hun blottede sit Bryst og stødte Dolken dybt deri, uden at Kammerfruen kunde hindre det.

(St. Nelly.)

De hundrede Aar.

Et fynsk Folkesagn.

Det er nu meget længe siden, maaskee over femhundrede Aar, da boede der en fattig gammel Kone i Næsbyhovedsbroby paa Fyensland. Hun havde en Datter, der var saa smuk, som Dagen er lys, og dertil god og from, og havde derfor endeel Beilere. Men i Londom havde hun kaaret en Ungersvend, der tjente i Naboens Gaard og hedte Knud. Ofte havde hun forestillet ham sin Fattigdom og grædt sine modige Taarer, naar han de smukke lange Sommeraftener sad ved hendes Side i den lille Hytte, men han trøstede hende altid og sagde, at han kun attraaede hendes Kjærlighed, ikke verdslig Rigdom. Imidlertid forestillede Moderen ofte Følgerne af hendes Fattigdom for hende, og at Knud engang vilde blive kold og haard mod hende, naar den første Kjærligheds Hede var forbi og modent

Overlæg havde slukket Flammen, men saa græd Marie og fortalte hvad Knud saa ofte havde forsikret hende om sin uforanderlige Hengivenhed.

Moderen tang til disse Foreſtillinger, men rystede benægtende Hovedet, som om hun var overbeviist om det modsatte. For altsaa at overtyde den mistro Gamle, beilede Knud med sin Faders Samtykke til den smukke Marie, og en Maaneds dag derefter blev deres Bryllup holdt. Marie var nu lykkelig, thi den elskede Ungersvend var blevet hendes Ægtemand, og hun saae en glad Fremtid imøde. Fuld af disse lykkelige Tanker og sin Kjærlighed, sad hun glad ved Brudebordet, medens det fulde Bæger gik rundt imellem de larmende Gjæſter, og kaſtede i sin usigelige Glæde et Blik over til Moderen, der sad ligeoverfor hende. Men bleg slog hun sit klare Øie ned, da hun bemærkede den Gamles mismodige Miner og de harmfulde Øiekaſt, hun iblandt kaſtede over til Datteren. Med Smerte dulgte den stakkels Marie hvad der foregik i hendes Indre, som søndergnavedes af en begyndende Smerte, og da Nadveren var forbi, og de Unge begyndte at berede sig til Dandsen, greb hun Leiligheden for ubemærket at kunde træde udenfor i den friske Luft, og der give sine Taarer frit Løb.

Det var allerede Aften og Fuldmaanen hang paa den lyse Himmel med sin runde Skive. Blomsterne duftede i den skjønne Sommernat, og i den fjerne Bøgeskov sang en Nattergal. Lokket af Freden i Naturen, gik hun stedse længere og længere ud i Marken, indtil omsider et sælsomt Syn vakte

hende af hendes Kjærlighedsdrømme. Hun stod nemlig for Blankenovs Høi, der vidt og bredt var bekjendt i Egnen som et Opholdssted for de Underjordiske. Den blomsterkrandsede Høi var opreist paa fire røde Pæle, og under den dandsede en Mængde Smaavæsener om en skinnende Ild, der kastede sine Straaler langt ud i Natten med et rødligt Skjær. En høibedaget Konning og Dronning sad i Midten, med sneehvide Lokker og Skjæg, der naaede til Jorden. Forskrækket vilde Marie fly, men en af de smaae Trolde kom hen til hende med et konstigt udarbeidet Bæger, og bød hende at drikke deraf. I sin Angest greb hun det og drak, men saa snart hun havde drukket noget deraf, var det som om en forunderlig Ild løb om i hendes Blod, og et Mørke lagde sig imellem Fremtiden og den nærværende Tid, saa hun tænkte ikke længere paa Knud og hendes Moder og Brylupsgjæsterne, men paa hvad der øieblikkelig foregik omkring hende. Med Forundring saae hun nu omkring sig, thi det var for hende, som Jordens Indre aabnede sig for hende, og som om hun kunde gjennemskue den hele Jord. Hun saae fjern og nær en Mængde af de fælsomme smaae Væsener, der med forunderlig Hurtighed og travl Hastværk bare store uformede Metalklumper, der skinnede som Sølv og Guld, og bragte dem fra Jordens dybe Grundvold ind i Høien, hvor andre smaae Trolde strax toge fat paa dem og forarbeidede dem til vidunderligdeilige og konstrige Bægere og andet Arbeide. Længe saae Marie paa dem, og en heel

ny Verden med dens forunderlige Idrætter frem-gik for hende ved dette Syn; men hun begyndte nu allerede at blive fortrolig med disse sælsomme Aabenbaringer, da en lille Troldqvinde kom hen til hende og ledte hende ind i Høien, idet hun ær-bødig greb hende ved Haanden. Hun fulgte villig den lille Kone. Derinde dandsede de andre Smaa-mænd og Koner omkring deres Konge og Dron-ning, og larmede med støiende Glæde. De førte hende hen til dem, satte hende paa en lille Guld-stol ved Siden af dem, og derpaa begyndte de atter deres Dandsen og Springen. Længe saae hun derpaa, indtil Kongen og Dronningen reiste sig, og de muntre Smaatrolde holdt op med Dandsen.

Den lille Kone, den mindste, som Marie vel hidtildags havde seet paa denne Verdens Øe, gik nu venlig hen til hende og bød hende, at følge sig. Hun førte hende nu omkring fra det ene Værelse i det andet, og viste hende en saadan Mængde Kostbarheder af Sølv og Guld, saa Marie tænkte, at al Jordens Rigdom laae sam-mendynget i dem, og dog var det Intet mod hvad hun saae i de kongelige Værelser, thi den Pragt hun her fandt, overgik gandske hendes Be-greb, saa hun fuld af Forundring spurgte den lille Kone, hvor dog al den Rigdom var samlet.

„Ja, mit Barn! svarede den Gamle: Derom kan Du med Dit jordiske Blik intet Begreb gjøre Dig. Menneskene ere nu engang, i deres taabe-lige Stolthed, ophøiede i deres egne Tanker over

alle andre Væsener, og dog vilde de storligen forundre dem, hvis deres indskrænkede Blik saae, hvad der ligger lige for dem i den evige Natur, i den huldе Blomsterverden, det stille Steenrige og i Jordens dybe Skjød. Det er nu os engang givet, at kjende mere dertil, og Du vil, af hvad Du har seet, erfare, at vi vide at benytte os af vort Kjendskab til Naturen og Jorden. Med Møie samle vi disse Skatte fra alle Jordens Egne og Kanter, som Du seer omkring Dig, og det forstandige Menneske, der paa sin gyngende Snekke drager vide ud, for at hente Hundrededelen af saa meget, som vi paa et Øieblik samler hvor hans Fod træder paa det, uden at han aner det, vilde storligen undre sig over sin Blindhed, naar han saae, hvad vi seer. Vi kjende den dybe Virken i Naturen, de hemmelige Kræfter der opretholde den hele Skabning, og vide at benytte os deraf til at forynge vores Liv, der er dødeligt som enhver Skabnings, hvis vi ikke klogelig benyttede os af den rige Natur og dens forunderlig mægtige Kræfter til at vedligeholde os. I enhver Blomst eller Steen ligger en skjult Kraft, som Dit nøvede Blik endnu ikke kan see; denne Kraft kan benyttes af Den, som kjender dertil, og den hele Skabning vilde leve i en Uendelighed, hvis den kjendte Naturen tilfulde, og vidste hvad den skjulte i sig. Og hvis Du troer, mit Barn, at vi forsage enhver glad Nydelse, for at lede efter, hvad den huldе Natur giver os for at vedligeholde vores Tilværelse, tager Du storligen feil. Denne Aftens mun-

tre Glæder, hvortil Du har været Vidne, vil overbevise Dig derom. Vi forsage ingen glad Nydelse, og føle, som enhver Skabning, Attraa efter den. Ogsaa Kjærligheden kjende vi, og glædes, naar den kommer til os. Da vandre vi ved de dunkle Bjergstrømme, naar Maanen forsølver dem, og indsuger Mod og Styrke. Vi leve da ene for den Elskede, og slutter os til hans Væsen. Den hele Jord og de tætte Bjerge er vores Bolig, og der finde vi den Fred, som aldrig kan faae noget blivende Sted over Jorden."

Marie forundrede sig storlig over slig Tale, og hørte med stigende Begjerlighed paa hende, thi den berørte Strenge i hendes Indre, der gave Gjenklang fra en fjern Fortid. Da berørte den Gamle hende med sin Haand. Marie sank om i en bedøvende Slummer, og hendes Tilværelse blev en sælsom Drøm, hvori forunderlige Billeder af det forbigangne og nærværende Liv fremgik i en broget Drømmeverden.

Da hun vaagnede, laae hun i det bløde Græs paa Marken, tæt ved Blankenovs Høi. Maanen skinnede klar ned fra Himmelen og alle Stjernerne. En utydelig Forestilling om hvad der var hændet hende, fremgik i en broget Billedverden for hende, og hun saae hen til Høien, der, som sædvanligt, stod rolig med sine Blomster. De smaae Væsener vare borte, og kun det grønne Græs og den brogede Blomsterfylde, som Maanen kastede et natlig Skin over, mødte hendes Blik. Da tænkte hun paa Knud og Brylluppet, og hun reiste sig

hurtig for at ile hjem, thi hun frygtede for at have ængstet dem ved hendes lange Udeblivelse, da Morgenrøden allerede pippede frem med sine klare Straaler over Horizonten.

Hun gik et langt Stykke, inden hun blev den saa velbekjendte Vei vaer, thi alt omkring hende forekom hende fremmed og forandret. Hvor før laae vde Agre, der vare besaaede med Stene, eller fugtig Havbund, vare nu bølgende Kornagre eller frodige Græsgange. Hun undrede sig storlig over sligt Syn og troede, at Natten koglede endnu for hende med sine Drømmebilleder. Omsider kom hun til Byen. Her var ogsaa Alting forandret, og kun enkelte Omrids af de Bygninger, der vare hende saa velbekjendte, mindede om hendes her saa glædelig tilbragte Ungdom. Endogsaa hendes Forældres Huus syntes forandret, og saae nyt og heel anderledes ud. Hun bankede paa Døren. Dyb Stilhed herskede derinde, som kun blev afbrudt ved en gjøende Hunds Larmen og en barsk Stemme indenfor, der spurgte: hvo der bankede saa tidlig?

„Ak luk dog op! hulkede Marie: jeg er gandske fortumlet, og troede ikke at det var saa silde."

En hende gandske fremmed Kone aabnede omsider nølende Døren, og ihvor meget Marie end speidede i de hende fremmede Ansigtstræk, kunde hun dog ingen Lighed finde deri af noget hende bekjendt Menneske. Indenfor var ogsaa heel forandret. „Ak, jeg er vist gaaet feil? spurgte Marie, idet hun forundret saae sig omkring: Jeg

troede, at mine Forældre boede her, og seer mig nu skuffet. Og dog kan jeg ikke besinde mig nogensinde at have seet Eders Ansigt, der er mig gandske fremmed, uagtet jeg kjender Enhver her i Byen."

„Kan nok være! svarede den Gamle: Jeg kjender ogsaa Alle her, men veed ikke, hvo Du er, uagtet Du synes at være ligesaa gammel som jeg er, der igaar fyldte mine fire Snese Aar, og maaskee Du er endnu ældre."

Marie saae sig i Speilet, og blev med Gysen vaer, at hendes Ansigtstræk lignede en Kones paa hundrede Aar.

„Du synes heller ikke at være fra dette Land, eller fra denne Tidsalder! vedblev den Gamle, idet hun betragtede Marie forundret: thi saadanne Klæder, som Du der bærer, havde jeg paa min Bryllupsdag, som stod her i dette Huus for tre Snese Aar siden mindre end fire, og det var endda min salig Moders Bryllupskjole, som jeg havde forandret lidet."

Marie taug og følte en usigelig Angst ved den Gamles Tale. Hun vendte sig, og gik atter ud. Det var nu blevet noget lysere, men en dunkel Skumring hvilte endnu over Jorden. Et Par hundrede Skridt fra sig saae hun Broby Kirke, hvis hvide Vægge farvedes rødlige af den fremstigende Morgenrøde. Hun gik op paa Kirkegaarden. En Karl stod og opkastede en Grav. Han opgrov netop en Hovedskal, som han med Spa-

den kastede henad Jorden, saa den trillede hen foran Maries Fødder, saa hun angest sprang til side for den.

„Ja, sagde Karlen: nu indjager han vel Skræk, men i sin Ungdom var han et frisk Ungdomsblod, som vi To ogsaa i forrige Tider har været. Jeg kan ikke huske ham, thi han døde mange Aar førend jeg blev født, men min salig Fader har ofte fortalt om den stakkels Knud, hvis Brud Troldene i Blankenovshøi stjal for hundrede Aar siden, og han var til Bryllup hos ham samme Aften, som hun blev borte. Gud give ham Fred i Graven! Jeg vil igjen lægge hans Been ned i Jorden, saa faaer han en glædelig Opstandelse paa Dommedag!"

„O du barmhjertige Gud, saa var han min Brudgom! hulkede Marie: Hvilken uhyre Tid har lagt sig mellem hiin Aften og denne Morgen. Et heelt Aarhundrede!"

Hun styrtede afsted over Kirkegaarden op mod Blankenovshøi. Man saae hende siden ofte sidde i Maaneskinnet ved den aabnede Høi og blanke Troldenes Sølv og Guld, eller at samle Blomster paa Engen, som hun flettede i sit Haar.

(M. Winther.)

En tydsk Students Eventyr i Paris.

(Af Washington Irvings nylig i London udkomne Værk: Tales of a Traveller.)

I en stormfuld Nat, i den endnu stormfuldere franske Revolutionstid, gjennemstrøg en ung Tydsker den gamle Deel af Paris, for at komme tilbage til sit Logis. Lynet knittrede og Tordenen bragede i de høie snevre Gader — men jeg maa først fortælle noget af den unge Tydskers tidligere Levnet.

Gottfried Wolfgang var en ung Mand af god Familie. Han havde en Tidlang studeret i Göttingen, men da han besad en sværmerisk enthusiastisk Character, havde han forvildet sig i hine speculative Læresætningers Labyrinth, hvori saa mangen Yngling alt kom fra den rette Vei. Hans indskrænkede Levemaade, hans rastløse Flid og hans Studiers Eiendommelighed, virkede paa hans Sjel som paa hans Legeme. Hans Sundhed begyndte at vakle, hans Phantasie at skrante. Han fordybede sig i phantastiske Drømmerier, indtil han, som Swedenborg, havde skabt en ideal Verden trindtomkring sig. Den Troe havde rodfæstet sig hos ham, at der omsvævede ham en ond Aand, som uafladelig vilde kaste sine Garn omkring ham, og styrte ham i Fordærvelsen. Da denne Idee uophørlig virkede paa hans melankolske Gemyt, saa svandt han synligt hen og blev høist tungsindig. Hans Venner meente, at Forandring af Op-

holdssted vilde virke veldædig paa ham, hvisaar-sag han blev sendt til Paris, for at fuldende sine Studier. Han indtraf i denne Stad, just som Revolutionen udbrød. Folketummelen greb i Forst-ningen ogsaa hans enthusiastiske Sjel, men de paa-følgende Rædselsscener rystede hans ømfindtlige Na-tur, gjorde ham menneskesky, og lode ham søge Eensomheden endnu mere end før. Han flyttede ind i en afsidesliggende Vaaning i Pays Latin, Studenternes Qvarteer. Der, i en skummel Gade, nærved Sorbonnes klosterlige Mure, fortsatte han nu sine Grublerier.

Men Wolfgang besad dog med alt dette et fy-rigt Temperament; vel var han for tilbageholden og for lidet bekjendt med Verden til at nærme sig det smukke Kjøn, men han var en lidenskabelig Beundrer af qvindelig Skjønhed; og saaledes hen-sank han ofte i sit eensomme Kammer i Drøm-merier over Former og Ansigter, som han havde seet, og som hans Phantasie da smykkede med Virkeligheden langt overstigende Ynder.

Medens hans Sjel befandt sig i denne exal-teerte Tilstand, havde han en Drøm, som gjorde en overordentlig Virkning paa ham. Han saae nemlig et vidunderskjønt Fruentimmeransigt, der gjorde et saa mægtigt Indtryk paa ham, at han baade vaagende og sovende havde kun dette Bil-lede for Øine, og forelskede sig paa det lidenska-beligste i dette Drømmeverdenens Skyggebillede.

Saaledes var Wolfgangs Sjeletilstand paa den Tid, om hvilken jeg i Begyndelsen fortalte. Han

vendte altsaa, som sagt, i en stormfuld Nat tilbage til sin Vaaning gjennem de skumle Gader i den gamle Deel af Paris, som kaldes Marais. Tordenen bragede i de høie, snevre Gader. Han kom til Place de Grève, den Plads, hvor de offentlige Henrettelser fandt Sted. De fra de sorte Skyer nedknittrende Lyn lode skue det gamle Raadhuses høie Taarne, og belyste for Øieblikke den hele Plads. I et saadant Moment foer Wolfgang, som han skred hen ad Veien, forfærdet tilsammen, thi han bleb vaer, at han var tæt ved Guillotinen. Det var just dengang hiin Rædselstid, da hiint Dødens Redskab altid stod beredt til at modtage sine Offere. Wolfgangs Hjerte bævede, og gysende vilde han bortvende sig fra den gruelige Scene, da han troede at see en Skikkelse, der holdte sig fast ved Guillotinens Trappestige. En ny Lynstraale viste, at han ikke havde seet feil, det var et Fruentimmer i sort Paaklædning. Hun sad paa et af Skafottets nederste Trin, og holdt sit Ansigt skjult med Hænderne; hendes flagrende Haar var aldeles gjennemblødt af den nedstyrtende Regn. Wolfgang standsede. Dette Syn havde noget hjertegribende. Den Ulykkelige syntes at være af den bedre Klasse; og saa vidste han jo, at i denne Rædselstid saa mangt et Hoved, der ellers hvilede paa Silkepuder, nu forgjeves søgte om et Hvilested. Maaskee dette var en Sørgende, som Guillotinens Øxe havde røvet sin eneste Støtte, og som nu med sønderbrudt Hjerte og forladt, her dvælede ved Livets

Grændse, hvorfra alt Det, som var hende dyrebart herneden, var sendt ind i Evigheden.

Han nærmede sig og sagde nogle trøstelige Ord til hende, hun løftede sit Hoved op og skuede vildt paa ham. Men hvo formaaer at skildre hans Forbauselse, da han nu ved Skinnet af en klart lysende Lynstraale saae det samme Ansigt for sig, der saa ofte havde vist sig for ham i Drømme: bleg og trøstesløs, men af uendelig Skjønhed.

Greben af den heftigste Sindsbevægelse talte Wolfgang atter til hende. Han fremstammede nogle Ord, yttrede sin Forundring over at finde hende paa saa grueligt Sted ved denne Tid i saadant Veir, og tilbød sig at bringe hende hjem til hendes Familie eller Venner. Hun viste paa Guillotinen med en frygtelig betydningsfuld Geberde, og sagde: „Jeg har ingen Venner meer paa Jorden!" — „Men dog vel et Hjem?" spurgte Wolfgang. — „Ja — i Graven!" gjenlød Svaret. Studentens Hjerte smeltede. „Dersom en Fremmed torde gjøre Dem et Tilbud, sagde han: dersom han ikke frygtede for at blive misforstaaet, vilde jeg tilbyde Dem mit fattige Kammer, mig selv til Deres troeste Ven. Ogsaa jeg har hverken Venner eller Frænder her — jeg er en Udlænding her i Landet. Men kan jeg tjene Eder med mit Liv, jeg offrer Eder det med Glæde!" Der laae i den unge Mands Tale et saa ærligmeent Alvor, at det ikke forfeilede sin Virkning. Den Forladte overgav sig tillidsfuld den fremmede Student.

Han hjalp den Ubekjendtes vaklende Skridt, og bar hende mere end han førte hende, over Pont neuf, forbi det Sted, hvor Henrik IV Billedstøtte var nedstyrtet af den rasende Folkehob. Stormen havde lagt sig, og Tordenen rullede kun i det Fjerne. Hele Paris var rolig; denne menneskelige Lidenskabers store Vulkan slumrede for Øieblikket, for at samle nye Kræfter til næste Morgens Udbrud. Studenten førte sin Byrde gjennem Pays Latins snevre Gader forbi Sorbonnes skumle Mure til det store gamle Huus, som var hans Bolig.

Da han traadte ind i sit Værelse, rødmede han førstegang over sin fattige Vaaning. Han havde kun een Stue — en gammeldags stor Sal, hvori der endnu saaes Spor af fordums Pragt, thi Huset havde før tilhørt en gammeladelig Familie. Bøger og Papirer laae rundtomkring, forkyndende, at en Lærd drev her sit Væsen; men hans Seng stod i en fjerntafsides Krog.

Da der kom Lys og Wolfgang nu bedre kunde besee den Ubekjendte, følte han sig endnu meer indtagen af hendes Skjønhed end tilforn. Hendes Ansigt var blegt, men uendelig blidt, ombølget af ravnsorte Lokker. Hendes Øine vare store og lysende, dog viste sig deri et næsten til Vildhed grændsende Udtryk. Saavidt der kunde skjelnes gjennem det sorte Klædemon, var hendes Skabning fuldkommen regelmæssig. Hendes eneste Smykke var et bredt sort, af Ædelstene sammenholdt Baand om hendes snehvide Hals.

Først nu følte Studenten sig i Forlegenhed, hvor han skulde hen med den Ulykkelige, der havde anbetroet sig hans Beskyttelse. Han tænkte paa, at overlade hende sit Værelse, og søge sig et andet Opholdssted, men følte sig saa aldeles fængslet til hende, saa fortryllet af hendes Yndigheder, at det var ham en reen Umulighed, at skilles fra hende. Hendes Forhold var desuden sælsomt og gaadefuldt, Sorgens Heftighed havde lagt sig. Studentens Deeltagelse havde i Forstningen kun vundet hendes Tillid, men siden hendes Hjerte. Hun sværmede aabenlyst som han — og Sværmere forstaae hverandre let.

I denne sindsforvirrende Tilstand tilstod Wolfgang hende sin Lidenskab. Han fortalte hende sin Drøm, og hvorledes hun havde eiet hans Hjerte, længe før de saaes. Hun var uendelig rørt ved hans Fortælling, og erklærte ham ligefrem, hvorlunde ogsaa hun havde følt sig draget til ham paa en ubegribelig Maade. Det var dengang en Tidspunkt for vilde Theorier og vilde Handlinger. Fordom og Overtroe vare banlyste, den saakaldte Fornuftens Gudinde førte Scepteret. Blandt de Ting, som man holdt for overflødige, vare ogsaa de ved et Giftermaal brugelige Ceremonier. En fælleds Overeenskomst var tilstrækkelig; og Wolfgang var for meget Sværmer til ikke at hylde disse Dagens frie Grundsætninger.

„Hvorfor skulle vi skilles ad! raabte han: Vore Hjerter ere jo forenede! I Fornuftens og Ærens Øine ere vi jo Eet. Hvortil behøves de tomme

Ceremonier for at binde ophøiede Sjele?" Den Ubekjendte lyttede dybtbevæget; ogsaa hun havde modtaget sine Lærdomme i Oplysningens Skole. „Du har intet Hjem, ingen Familie, vedblev Wolfgang i sin Begeistringsruus: lad mig være Dig Alt, eller rettere sagt, lad os Begge være hinandens Alt. Her er min Haand, jeg hengiver mig Dig for evigt!" — „For evigt?" spurgte hun i en høitidelig Tone. — „For evigt!" gjentog Wolfgang. — „Saa er jeg ogsaa Din for evig!" lød den Ubekjendtes Røst, idet hun sank i Wolfgangs Arme.

Næste Morgen forlod Studenten sin unge Kone endnu sovende, og ilte glædeberuset ud, for at skaffe sig en, til sin nu forandrede Stilling mere passende Vaaning. Da han kom tilbage, fandt han den Ubekjendte med Hovedet hængende ud over Sengen, Armen slynget om Halsen. Han tiltalte hende, men fik intet Svar. Han nærmede sig, for at bringe hende ud af hendes ubeqvemme Stilling. Da han tog hendes Haand, var den kold, intet Pulsslag følтes, hendes Ansigt var dødningblegt, det var — et Liig!

Greben af uendelig Rædsel, bragte Studenten hele Huset i Bevægelse. Politiet kaldtes. Da Retsbetjenten traadte ind i Værelset, forfærdedes han ved at see Liget. „Store Gud! udraabte han: hvorledes kommer dette Fruentimmer herhid?" — „Veed De noget om hende?" spurgte Wolfgang begjerlig. — „Det skulde jeg troe! svarte Man-

den: Hun blev igaar guillotineret!" — Han traadte nærmere, løste det sorte Baand af Ligets Hals, og henad Gulvet rullede det fra Kroppen skilte Hoved.

„Den Onde har dreven sit Spil med mig! Jeg er for evig tabt!" skreg Wolfgang hændervridende. Man søgte at berolige ham, men forgjæves. Den frygtelige Tanke, at den Onde havde oplivet det døde Legeme, for at styrte ham i Fordærvelse, var ikke at bringe ham fra. Han døde i et Hospital for Vanvittige.

Fluen paa Graven.

Da jeg nylig besøgte Kirkegaarden Montmartin, (saaledes fortæller en Aviskorrespondent) saae jeg paa en af Gravene en Dame sidde hensjunken i dyb Eftertanke, skjøndt en stor sort Flue bestandig fløi omkring i hendes Haar. Jeg nærmede mig, men da fløi Dyret lige hen imod mig og omsurrede mig truende, som om den vilde holde mig tilbage. Nogle Udtryk som jeg brugte mod denne min sorte Fjende, foranledigede Damen til følgende Beretning: „Da jeg den førstegang gik hid, for paa min Søns Grav at vie hans Minde nogle Øieblikke, sad denne Flue paa min Plads, og saasnart jeg havde sat mig, fløi den mig paa Skuldre og Hoved, og vilde ingenlunde lade sig forjage. Jeg var for meget angreben af Smerte, og lod den

have sin Villie. Siden den Tid har jeg daglig fundet den her, og hvergang sætter den sig paa mit Hoved stille ned, ledsager mig derpaa til Kirkegaardsporten, og flyver saa tilbage." — Damen gik kort derefter bort, og — Fluen fulgte hende virkelig til Porten og vendte saa tilbage.

Rosen i November.

Vinker Dig min farvesprængte Krone,
Og mit lyse Smiil fra milde Zone?
Tag mig da, før Stormen knuser mig!
Giv mig til Din omme Elskerinde,
Lad paa hendes Bryst mig Døden finde,
Blidt imellem Barmens Lilliehøie
Vil mit Lueskjær forlyste Dig.

Pluk mig snart; jeg lider saa af Kulde,
Regnen øser mine Blade fulde;
Vandkold Gysen gjennembæver mig.
Kort er Dagen, Aftenrøden synker,
Falt i Mørket Vindens Susen klynker,
Tunge Skyer lavt paa Himlen drive,
Og indhylle Maanen i sin Flig.

Pluk mig snart; thi Riimfrost mig bedækker,
Som min Krones Sammenføining svækker,
Mens Isskorpen qvæler mine Smiil.

Bedende jeg mig mod Syden vender,
Hvor den friske Farveglands end brænder;
Men en Rod i Norden fast mig holder,
Og mig nægtes Middagssolens Ild.

Skynd Dig Ven, og tag mig i Din Stue,
At jeg ved Kaminens muntre Lue
Kan mig varme i min sidste Stund;
Da naar mine Blades Pragt henblegner,
Og jeg visner, smuldrer bort og segner,
Skal mit sidste Smiil Dig viet være,
Og Dig takke i mit Afskedsblund.

(Bernhoft.)

Oplosning af Charaden i det forrige Hefte.

Det Første:

Ved sit Huus adskiller Sneglen, et Landdyr, hvis Navn ofte forekommer i Bygningskonsten, (Sneglegang, Sneglestrappe o. s. v.) sig fra alle flyvende Dyr; men har samme under Navnet Musling tilfælleds med forskjellige Vanddyr. Meget ofte gjør Folk, som ikke have Evne dertil, et Huus i social Forstand. Et egentligt selv det stærkest byggede Huus deler vistnok alle menneskelige Værkers Lod, at blive fortæret af Tidens Tand; dog holder Enhver, der nedstammer fra et saakaldet adeligt Huus, sit for desbedre jo ældre det er. To Huses Forbindelse ved Ægteskab, bliver efter Kirkens og Statens Love saa fast og hellig, at en Konges Magt, der maaskee vilkaarligen vilde oplose den, her bliver uvirksom, hvilket ogsaa kan anvendes paa begge Parlamentshusene i en konstitutionel Stat. Et velbygget Huus trodser Aarhundreder, ja selv i Aartusinder have hele Stæder, som Pompeji og Herculanum bevise, vedligeholdt sig under Jorden; alligevel kan et uforsigtigt Aandedrat til-

intetgjøre et Korthuus, saavel under Tilblivelsen, som i Mieblikket af dets Fuldendelse. Et Huus tjener Menneskets almindeligste Fornødenheder, som til at boe, sove i, o. s. v. saavelsom Livets vigtigste Anliggender, f. Ex. Gudshuse, Parlamentshuse og andre Statsbygninger. Man finder Sneglehuse, der kunne skjules i den hule Haand; og dog bedække Husene i store Stæder hele Qvadratmile. Enhver, der er lidt bevandret i Astrologien, kjender Himlens tolv Huse; og Karl XII modige Forsvar af et Huus ved Bender er bekjendt af Historien.

Det Andet:

Hanen ved Laasen af et Gevær er et Instrument, neppe en Finger lang, men ifølge sin bestemte Virkning paa Geværets behørige Ladning, saa frygtelig, at den kan dræbe en Oxe. Den henhører egentlig iblandt Dyrene og hævder (som en Han) et afgjort Fortrin iblandt Sangfuglene. Platos bekjendte Definition: Mennesket er et tobenet Dyr uden Fjedre, blev parodieret af Diogenes derved, at han kom frem med en Hane, af hvilken Fjedrene vare afpillede, med den Ytring: Ecce hominem platonicum! (See, det er et platonisk Menneske!) Kunde man nu i levende Live bibringe en Hane Regnekonstens tredie Species, da maatte samme have Fornuft, og da man efter dens Død meget let kunde pille den gandske skaldet (hvilket vilde falde vanskeligt, medens den levede) vilde man ogsaa let kunne gjøre den døde Hane til Menneske i hiin ovenomtalte philosophiske Definitions Forstand. Vistnok ikke til et levende Menneske, men derom er heller ikke Talen i Opgaven. Drikke, som vi Mennesker fortrinsviis nyde, f. Ex. Viin, Kaffe, Thee, Øl, tager en levende Hane aldrig til sig; men vel giver Hanen paa Maskinen, Fadet eller Tønden deslige fra sig, ja undertiden gaaer der endog Ild af Munden paa en Hane, f. Ex. ved Gasoplysnings-Apparatet, hvortil man ogsaa kunde henregne de Gnister, der fare ud af Fyrstenen i Munden paa en Geværhane. Ogsaa aabnede Hanen i Caiphas Gaard engang Munden til en varslende Poenitentssang, der rørte den Christus tregange fornægtende Apostels Peters Samvittighed, der senere blev en Helgen; man kan ikke nøie vide, naar dette er skeet, da Chronologerne endnu ikke ere enige, om den christelige Tidsregning begynder med Christi Fødselsdag, eller med den første Aarsdag; dog er det i ethvert Tilfælde fulde 1800 Aar siden, da vi

først tælle 1824 Aar, og den omtalte Historie indtraf om Natten før Jesu Død, der dengang gik i sit 34te Aar. Jøvrigt vilde bemeldte Hane-Poenitentssang intet have frugtet, ja ei engang være bleven forstaaet, dersom Christi Spaadom: Petrus! jeg siger Dig, førend Hanen førstegang forkynder næste Morgen, vil Du tregange have fornægtet mig! ikke var gaaet forud, en Spaadom, der var langt paalideligere end de Veirspaadomme, som Bondens Practica endnu den Dag i Dag afstraherer af Hanernes Galen, og som ikke ere stort bedre end Professor Dittmars i Berlin. Imidlertid har Konsten dog ved et Instrument, kaldet Veirhane, bragt det saavidt, at somme i Henseende til Veiret tilkjendegiver det, der ikke kan iagtages af noget Veirglas, nemlig, hvorfra Vinden blæser. At en Hanes Størrelse iblandt de forskjellige Fuglearter er ligesaa forænderlig, som disse Arters fra Kolibrien til Strudsen selv, er let at begribe; og ligeledes, at Veirhaner paa Taarnspidser og Taggavle stundom er ligesaa tynd som en Knivryg. Ogsaa er Ordsproget, i Henseende til Hanens Uforligelighed med sin Lige, nokſom bekjendt, derfor vil heller ikke Nogen undre sig over, at Hanen paa Geværet nuomstunder spiller en Hovedrolle i Krigene, omendskjøndt Franskmændene aldrig betjente sig af den, da den i deres Tungemaal hedder Hund (le chien). At der gives Haner af alle Farver, behøves ikke at bemærkes, ligesaa lidt som at den graa, jern- eller staalgraa paa Geværet stifter den største Ulykke i Verden.

Det Hele

er altsaa Huushanen, (Gaardhane bruges maaskee almindeligere i det danske Sprog) en Fugl, som kun Lækkermunde pleie at spise, førend den er bleven Gaardhane, nemlig saalænge den endnu er ung og umoden, og uduelig til en Hønse-Sultans Øiemed og Værdighed. Dog ogsaa da, naar den er bleven en gravitetisk Gaardhane, er Hanekammen en stor Delicatesse for Gastronomer.

Julegaven.

Fortælling af K. G. Prätzel.

„Idag er det vist igjen en biiter Kulde nede paa Gaden, kjære Dorthe! sagde Sebastian Sendler til sin Kone: See kun, hvor Vinduerne stirre af Isblomster, og hvor de hvide Muus putte sig ned i Høvlespaanerne! Tak skee Gud, at vort lille Tagkammer har saadan fortræffelig Beliggenhed, at vi slet Intet fornemme til den skjærende Nordenvind."

„Ak, bedste Mand! svarte Dorthe: hvad hjelper det, at vi ere betryggede mod at fryse ihjel, naar vi i dets Sted dagligen udsættes for at sulte ihjel! Knapt vil jeg gjerne tage det, men at vi, trods vor Lyst til Arbeid, aldrig kunne komme videre — det er haardt, meget haardt!"

„Klag ikke, lille Kone! afbrød Sendler hende: Strækker sig ikke vor Udsigt langt ind i Julen? Skal jeg gjøre Dig Regningen paa mine Fingre? Til Middag en herlig Ollebrød, hvortil vi har alle fornødne Ingredientser i Huset, Sirupen undtagen; imorgen, paa min Geburtsdag, Risengryn med Sukker og Kaneel, og i Overmorgen, nemlig første Juledag, et Kalvehoved, kogt i Suurt, som Mester Hauschildt har lovet at overlade mig for en billig Penge. Victoria! Nu løber jeg op i Cancelliet, leverer hvad jeg har afskrevet, og tager derfor rede atten Groschen ind. Det hjelper, og væk:

ker nyt Mod! Du arbeider imidlertid paa Skatte-kassererindens Kjole; imorgen bringer Du hende den fix og færdig, facit ti Groschen — Summa, Summarum: en Daler fire Groschen! Bara, Du taler om at sulte ihjel, og mit Hjerte hopper under Vesten, naar jeg tænker paa den forestaaende glimrende Indtægt! Giv Agt! Vi komme ud med de Penge lige til Nytaarsaften, og hvo veed, hvilken ny Haabsstjerne, der oprinder for mig imidlertid. Med den gamle Portskriver bliver det jo værre Dag for Dag. Inden man veed et Ord deraf, ligger han hist ude hos sine Fædre, og i hans Sted sidder Sebastian Sendler ved Kighullet i Porten. Gud give ham dog snart den evige Hvile! Jeg er vis i min Sag, dør han idag, sidder jeg i hans Levebrød imorgen. Flid og Dueligbed, Velyndere og Venner —

„Trøst Dig kun med Haabet! svarte Dorthe tvivlende: Inden Du tænker derpaa, skal Du see, der kommer En, og snapper Dig den Smule Levebrød bort lige for Din Næse, og saa kan Du atter qvæde den gamle Vise. Du er nu engang født og baaren til Ulykke! Sandt er det rigtignok, den kjære Gud har forlenet Dig mangfoldige herlige Gaver og Dyder. Du skriver en deilig Haand, som stukken i Kobber, men Du veed slet ikke at skikke Dig blandt Folk. Du kan sætte Dine Tanker saa smukt paa Papiret, at man ordentligen kan frydes, naar man læser dem, men naar Du staaer for en Standsperson, og skal sige ham noget magtliggende, staaer det reent Sludder for

Dig. I Din Godmodighed trækker Du Kjolen af Din egen Krop, for at bedække en nøgen Haandværksbursch dermed, men at Du selv siden maa gaae som et Vidunder for Folk, det tænker Du ikke paa. Alt dette rekommenderer ikke! Det bringer Dig, idag eller imorgen, i Hospitalet, men aldrig i Kighullet ved Porten! Kys mig, min Hjertemand! Om den Lyde med den venstre Haand vil jeg nu slet ikke —

„Kog blot Øllebrødet midlertid, kjære Dorthe! raabte den Ilfærdige: Jeg farer nu som en Pil op i Cancelliet!" Han tog sin tynde, lusidte Kjole ned af Knagen, iførte sig den, tog sine Papirer under Armen, og ilte, halvt trippende, halvt travende, over de glatfrosne Stene til Cancelliet, hvor man, efter at have beseet Arbeidet, hvorved han havde siddet som fastnaglet to Dage og een Nat, roste hans smukke og nøiagtige Haandskrivt, men dog, paa Grund af et Par blanke Sider, trak ham to Groschen af i den sunrterhvervede Løn, og endeligen lod ham gaae med den Besked, at han kunde høre hid igjen om nogle Uger.

Tilbageveien førte ham forbi Lotteriecollecteurens. Imorgen var det Trækningsdag. Uafbrudt gik Folk ud og ind, Sebastian standsede et Øieblik. En kjæk Tanke syntes at røre sig i ham. Benyt Vinket! hviskede en Stemme i hans Indre. Den næste Trækning falder just paa Din 38te Geburts-

dag, og de tre Nummere, Du burde sætte paa, staae Dig altsaa klart for Øine.

I piinlig Angst og Uro dreiede han sig om paa Hælene. Da saae han en Mand, som langtude var beslægtet med ham, Sæbesyder Friebel, komme opad Gaden. „Godt, at jeg træffer Jer Fætter! tiltalte Denne ham strax: Jeg befinder mig i en Pengeforlegenhed, som overstiger alle menneskelige Begreber. Staaer det i Eders Magt, saa vis christelig Barmhjertighed, og laan mig en halv Daler til imorgen, blot til imorgen!"

„I er en vindig Patron, Fætter! svarte Sebastian: I vil udentvivl spille i Lotteriet, men fattes Indsats. Al Eders Formue er gaaet afveien paa denne skammelige Maade, og dog kan I ikke styre Jer endnu. En deilig Vandel fører I, det maa jeg sige! Hjemme skrige Eders Børn af Sult, medens I driver om i Spillehuse. Gaae i Jer selv, Fætter! Begynd et nyt Liv; det gamle bringer Jer til Bettelstaven, i Tugthuset, i Galgen!"

„Hav dog ikke saa slette Tanker om mig, sagde Friebel med skinhelligt Minespil: ak, det er just mine stakkels sultne Orme, som drive mig ud paa Gaden i denne Kulde. Jeg maa skaffe Raad, hvis ikke mit Hjerte skal springe af Sorg. Jeg er det ulykkaligste Kreatur paa Jorden, hvis I ikke hjelper mig!"

„Det ulykkaligste Kreatur paa Jorden!" sagde Sebastian rørt, idet han saae mod Himlen, og tænkte paa det varme Ollebrød, som ventede ham, naar han kom hjem: „Her, Fætter, her er den

halve Daler! vedblev han, idet han rakte ham Pengene: Men mærk paa min Formaning, og lad Jer ikke forblinde af Satan! Kun med Nød og Neppe er jeg nys undvegen hans Snare — og herpaa fortalte han, hvorledes han for kort siden havde følt sig fristet til, at sætte i Lotteriet paa de og de Tal. Ved Afskeden spurgte han flygtigt, om Fætteren ikke vidste, hvorledes det var med Portskriveren? „O, han synger paa det sidste Vers! svarte Denne, som kjendte Sendlers lønlige Haab, og gjerne vilde sige ham noget Behageligt for de laante Penge: Jeg veed fra sikker Haand, at han inat har ladet sig forelæse af Postillen tre samfulde Timer — et sikkert Tegn, at han ikke gjør det længe mere!" Sebastian trykte med stor Varme Sæbesyderens Haand, og gik. Men neppe var Friebel allene, før han gik ind til Collecteurens, besatte de tre opgivne Nummere, og forfoiede sig derpaa til næste Ølhuus, for at fortære Resten af Laanet.

„Nu lader han sig allerede forelæse af Postillen! Nu sidder jeg i en Haandevending ved det lille Vindue i Porten!" raabte Sebastian, idet han med en Fart rev Døren op til sit Tagkammer, og foer ind med et mægtigt Spring. Dorthe var just staaet op fra Sybordet, for at blæse til Ilden i Kaminen. Mistroisk saae hun paa Sebastian, og spurgte, om han ikke havde besøgt Vinkjelderen

underveis, thi han geberdede sig gandske pudseerligt i den heftige Glæde, der var kommen over ham. „Ak nei! svarte han: jeg er saa ædru som en Stillits! En ædlere Begeistring er det, som hæver mig over Jordstøvet. Toldskriverens Levebrød er det, som kildrer mig under Fodsaalerne. Men hvorledes staaer det sig med Øllebrødet?" — „Kom, min Hjerte! sagde Konen: kom, og tag Potten af Ilden, og tøm den forsigtigt i Fadet her, mens jeg rører deri."

Tjenstfærdig greb den Hungrige strax til. „Nu igjen med den venstre Haand?" raabte hun bebreidende. Hurtigt betænkte han sig, rakte den høire Haand ud, og — det kogende Øl strømte over Konens begge Hænder. Dorthes Smertesskrig, forbunden med hjertelig Skamfuldhed, bestormede den arme Mand. Ude af sig selv slap han Potten, omfavnede den Jammrende, og gav sig til at aftørre hendes Hænder med sine Kjoleskjød. „Gud forbarme sig! var Dorthes første Ord, da hun igjen kom til sig selv: nu kan jeg ikke sye, nu kan jeg ikke skaffe Skattekasseerinden hendes Kjole færdig til den bestemte Tid!" Virkeligen var det den høire Haand, som havde lidt meest; den var gandske fuld af Blaser. Sendler var sønderknust. Han overøste Konen med Kjærtegn, og lovede at løbe paa Apotheket efter Salve. Inden han gik, kastede han et vemodigt Blik paa Overtøimmelsen, og sukkede: „O Herre! hvor forunderlige ere Dine Domme!" — „Jeg gad dog vidst, lagde han til

med sagtere Røst: om Du ogsaa vil føre Dette herligen ud, som Skriften siger."

Nede paa Gaden tiltaltes han af en gandske ubekjendt Mand. „Kan De ikke sige mig, hvor jeg kan træffe en Hr. Sebastian Sendler, som jeg nu har søgt forgjeves en heel Time?" — „Ei, det er mig selv, hvormed kan jeg tjene?" — „Pots tausend! raabte den Fremmede: Hvor forunderligen det dog kan træffe sig i denne Verden! Jeg var just, kjed af den lange Søgen og Spørgen, i Begreb med, at gaae hjem igjen, og bære mig ad med Gratulationen, som jeg pleier. Tillad, at jeg, paa Grund af den skarpe Kulde, foredrager Dem min Bøn i muligste Korthed! Jeg er Plakatbærer ved Theatret, men har i Hr. Amtmanden, som imorgen feirer sin Geburtsdag, en høi Velynder og Velgjører, og jeg har i mange Aar havt den Skik, at bringe ham min skriftlige Gratulation. Hidtil har jeg hjulpet mig med mine egne Kragetæer, og Hr. Amtmanden har været saa naadig, at tage Villien i Gjerningens Sted. Men siden jeg har hørt tale om Deres overordentlige Færdighed i Skrivekonsten, har jeg faaet det Indfald, at overraske min Patron med noget Extraordinairt. Hvis De altsaa vilde opfylde min —

„Ja, bedste Mand! afbrød Sebastian ham, idet han skuttede sig af Kulde: kan jeg tjene Dem dermed, da skal det skee endnu idag."

„Jeg har her, vedblev Hiin, idet han rakte ham et sammenrullet Papiir: Grundtankerne til Lykønskningen, som jeg ønskede videre bearbeidede.

Det skulde være mig kjært, om De forud vilde sige, hvormeget jeg bliver Dem skyld—

„Ei, lad det ikke bekymre Dem! svarte den Tjenstfærdige: De har vel ikke heller stort tilovers, naar jeg betragter Dem ret. Men det er mig ligemeget. Klokken fire i Eftermiddag skal det Hele være færdigt. Deres Ansigt behager mig; jeg forlanger slet ingen Betaling derfor." Han betegnede herpaa den Fremmede, hvor han boede, undskyldte sig med en vigtig Forretning, og iilte afsted.

„Fem til otte Minuter kan det vare, inden det Forlangte bliver tillavet! sagde den lille tykke Provisor i Apotheket, efterat Sebastian havde forebragt sin Begjering, og tillige bedt om hastig Expedition: Men bliv ikke staaende i den kolde Trækvind, lille Ven! Kom indenfor Disken — see, derinde i Kabinettet er en varm Kanonovn, træd indenfor, De kan trænge til en varm Næse, om jeg ikke seer feil." Det lod Sebastian sig ikke sige togange; ret behageligt stillede han sig med Ryggen mod Ovnen, tog Papiret med Grundtankerne op af Lommen, og begyndte at studere paa deres Bearbeidelse.

„Hille den Ulykke, hvorledes lugter herinde?" skreg den indtrædende Provisor, idet han snusende dreiede sig rundt paa Hælen som en Top. „Mand, bedste Mand, hvad har De gjort! Deres hele Bagdeel staaer jo i Brand, Gud forlade mig!" — „Det

er den hede Ovn Skyld i!" raabte Sebastian, idet han vendte sig om, og med Forfærdelse bemærkede den Ødelæggelse, som, mens han fordybede sig i sine Betragtninger, havde grebet Kjoleskjødene og forvandlet dem til Tønder.

„Nei, den Spas er Guld værd! En Silhouette i Tuskmaneer!" raabte Provisoren, som nu lod sit satiriske Lune frit Spillerum, medens den arme Sendler, bleg som Døden, knugede sig med Ryggen mod den nærmeste Væg, for ved fortsat Gniden at slukke de glimtende Gnister. „Hør, vedblev Provisoren: mod den Skade have vi ingen Brandsalve i vort Officin, men jeg vil give Dem et godt Raad: naar De lader Skjødene afskjære rundtomkring, kan der blive en gandske net Smule Spendser af Kjolen, saamæn kan der saa!" Af Glæde over dette vittige Indfald opslog han en høi Skoggerlatter. „De har Ret! sagde Sebastian med kummerfuld Mine: saaledes tør jeg ikke lade mig see paa Gaden." Paa sin Begjering fik han en Papirsax, trak Kjolen af, bredte den ud paa Bordet, og klippede Skjødene af.

Med tungt Hjerte kom han tilbage paa sit Tagkammer. Dorthe slog Hænderne sammen, da hun kjendte ham igjen, og af hans Mund hørte, hvad Uheld der var hændet ham. „Barn! raabte han trøstende: Til November bliver det fem Aar siden jeg fik den Kjole; jeg har baaret den Dag ud, Dag ind, i Regn og Solskin — Herregud, Dorthe, den kunde da heller ikke vare evigt! Man maa

jo dog ogsaa tage Billighed i Betragtning!" Konen gjorde ingen videre Indvending, men rakte ham den syge Haand, at han kunde lægge Salven paa.

„Ordsproget vil ellers paastaae, vedblev han efter en Pause: at en Ulykke sjelden kommer allene; men det er ikke sandt, kjære Dorthe, det er en Erkeløgn! Tænk Dig bare! Proviſoren i Apotheket, en rar venlig Mand, sad just ved Frokosten, da jeg treen ind. Han ristede ikke, jeg maatte sætte mig imod saameget jeg vilde, jeg blev saagodt som tvungen til, at tage for mig af Retterne med, og holde ud til han sank den sidste Bid! Tag Din Indbildningskraft til Hjelp, Dorthe! Ægte hollandsk Flødeost, stint Franskbrod og en ubetalelig Snaps dertil! Du kan let tænke, at jeg, idet jeg saaledes smaasede, heller ikke glemte Dig. Putte noget til mig kunde jeg rigtignok ikke, skjøndt jeg dengang endnu var i Besiddelse af mine Kjoleskjød, men det lader saa simpelt, synes mig. Derimod har jeg bedt Pigen nede i Stuen hente Dig en Ret Mad fra Haifisken; tys, hun kommer allerede op ad Trappen!"

Inderligrørt ved denne Omhu, klappede Dorthe ham paa Kinden med sin forbundne Haand. „Men Du maa partout spise med, hvis det skal smage mig!" sagde hun, da Maden stod for hende. — „Om jeg kunde vinde Verden dermed, formaaede jeg det ikke! svarte Sebastian: Lifligt lugter det, det skal jeg aldrig nægte." Han tog et lille Stykke Brød, og traadte, for at undvige den forførisk

Damp af Maden, hen til Vinduet, for at give Musene Æde. Da han saae, hvorledes de smaae Skabninger, med misundelig Graadighed, søgte at snappe Brødkrummerne fra hinanden, tænkte han: Han og Hun, og dog saa misundelige! Nei, blandt Menneskene hersker dog en langt noblere Tænkemaade, end blandt Musene!"

„Saa kom dog, Hjertemand! raabte Dorthe: og spiis med! Det er min Tro længe siden, vi havde noget saa Velsmagende inden vore fire Vægge!"

„Skal jeg da revne med Gevalt? skreg Sebastian, idet han ærgerlig vendte sig halvt om til hende: og revne maa jeg, thi jeg formaaer virkelig ikke en Mundfuld mere." — „Hvor Du kan være egensindig, sagde hun: kan Du ikke sagtens prøve en Skeefuld." — „Nu, saa ruineer da min Sundhed i Bund og Grund! udraabte han, idet han med vild Begjerlighed løb til Bordet, og graadig slugte den Prøve, som raktes ham: I Fruentimmer ville nu engang sætte Eders Villie igjennem allevegne!"

„Skulle vi — sagde Dorthe, da Middagsmaaltidet var tilende: skulle vi ikke regne sammen, hvormange rede Penge vi nu have i Kassen? Atten Groschen fik Du i Cancelliet; deraf har Du til Brandsalve og Middagsspise —

„Lad det være godt, Skat! afbrød Sebastian hende: Begynd ikke at regne; endnu mindre ville Du gaae irette med Himlens Tilskikkelser! Tænk

ikke videre paa Risengrøden; en mørk Skjebne spotter Dine skjønneste Forhaabninger! Slaae Kalhovedet af Dine Tanker; hiftoppe over Skyerne er det anderledes besluttet! To Groschen slugte Apotheket, Haifisken ligesaameget; en halv Daler laante jeg min Fætter, at han kunde kjøbe Brød til de arme Skabninger, han, uden mindste Betænkning, har sat ind i Verden. Summa Summarum: Lommen er igjen ligesaa tom, som Madskabet."

„Ak, Du min Skaber! klagede Dorthe: Den Drukkenbold, den Kortenspiller, som saa tidt har beskuppet Dig, ham giver Du nu igjen Din surterhvervede Fortjeneste, at han kan faae noget Mere at drikke op! Nei, Sebastian — havde Du lagt det i Fattigblokken, det vilde jeg have fundet mig i, men denne Dagtyv, denne slette —

„Jeg har laant ham det til hans sultne Børn! sagde han stødt: Overalt er det Dine Slægtninger, og slet ikke Mine. Naar den slette Fader lader dem vansmægte af Sult, er det da ikke vor Skyldighed, at tage os af dem efter Evne?"

Nu paafulgte en høitvelig Stilhed. Sebastian satte sig, ihukommende Lykønskningen, han skulde opsætte, til sit Skriverbord, og skar Penne. Dorthe pillede, stirrende hen for sig, paa sit Forklædebaand. Begge kastede, fra Tid til anden, stjaalne Blikke til hinanden.

„Ei, da var jeg en god Nar, om jeg vilde være vred paa Dig! raabte Sebastian langt om længe, idet han sprang op, og med heftig Inderlighed trykte Konen til sit Bryst: Saalænge jeg

fører et roligt og fredeligt Liv med Dig, er jeg rigere end vor Nabo, Urtekræmmeren, som hver Dag besøger Vinkjelderen tregange, og skjændes med sin Kone sexgange!"

„Du mener det godt med alle Mennesker, kun ikke med Dig selv!" sagde Dorthe, idet hun kjærtegnede ham, med Taarer i Øinene. Han fortalte hende nu, hvorledes Alting var tilgaaet, og gav hende at betænke, om det vel var troligt, at Fætteren havde drukket de laante Penge op. „Nei, det maaskee ikke, svarte hun: han har blot sat dem i Lotteriet! Men Gud skal bevare min Mund, jeg siger ikke et Ord mere, om han saa vandt Millioner dermed!"

„Tiden er ædel, Livet er kort!" sagde Sebastian, og fortalte hende nu gandske kort, hvad han havde lovet Plakatbæreren. „Jeg siger ikke et Ord mere!" svarte Dorthe, og gik ud i Kammeret. „Vogt den daarlige Haand for den kolde Trækvind!" raabte Sebastian advarende efter hende, hvorpaa han ufortøvet tog Plads igjen ved Skriverbordet, og i stille Travlhed begyndte at sysle med sit Arbeid.

Da Plakatbæreren indfandt sig, for at afhente Lykønskningsskriftet, laae, forfærdiget af Sebastians konstbegavede Haand, et sandt Mesterstykke paa Bordet, uden at han selv vidste at forklare sig den gandske besynderlige Lyst og Kjærlighed, hvor-

med han, aldeles ikke ventende nogen Løn, havde arbeidet derpaa. Med glad Forbauselse betragtede Hiin de fra det kæmpemæssige Begyndelsesbogstav udgaaende, i behagelig Kjækhed sig fortslyngende Snirkler og Zirater, og det forunderligen gjennembrudte Arbeid i den derunderstaaende Fractur-skrift, hvis Storrelse, i det nøiagtigste Forhold, formindskedes fra Linie til Linie, indtil den omsider tabte sig i de almindelige Skrifttegns Form. Hvert Bogstav som dreiet, hver Linie henløbende i snorlige Retning, og det Hele ligesom fremtrylket paa Papiret ved Kobberstikkerkonst!

Næsten ligesaa høit steg den Gamles Beundring, da Sebastian nu gjorde ham bekjendt med sin heldige Bearbeidelse af de ham opgivne Grundtanker. Med synlige Tegn paa taknemmelig Rørelse tog han et sammenviklet Papiir op af Lommen, for at overrække den Tjenstfærdige det, som et ringe Beviis paa sin Erkjendtlighed. Sebastian vægrede sig haardnakket ved at tage derimod, og lod sig kun bevæge, da Hiin forsikkrede ham, at han følte sig krænket ved den Forestilling, at hans Gave forsmaaedes for dens Ringheds Skyld. Begge udtomte sig nu i Forsikkringer om gjenstidig Tjenstberedvillighed. Sebastian fulgte den Gamle lige ud til Trappen, og skyndte sig i glad Jilfærdighed tilbage, for tilligemed Dorthe, hvis nysgierrige Mine han mødte med stilletriumferende Blik, at aabne Papiret. Det indeholdt et blankt Ottegroschenstykke, samt en i Plakaten forbt Fribillet til Comedien samme Aften.

„Den vakkre Mand! udraabte Sebastian: Hvo skulde have tænkt det, da han imorges klappede mig paa Skulderen nede i Kulden, og med saadan Ydmyghed foredrog sin Begjering! For denne Priis havde han jo slet ikke behøvet at bede, men kun at befale! See Dorthe! Kun sex Retter. Det maa dog være et gandske snurrigt Stykke, det! Gad nok see det!" — „Derimod kan jo intet Menneske i Verden have det Mindste at indvende! sagde Dorthe: Jeg glæder mig allerede forud til, at Du skal komme hjem og fortælle mig Alt, hvad Du har hørt og seet." — „Jeg tænker blot, svarte Sebastian: om jeg, istedetfor at nyde saadan kostbar Fornøielse, ikke hellere skulde see at afsætte Billetten og faae Penge derfor, saa havde Du ogsaa nogen Nytte deraf. Vi kunde da igjen eie Summa Summarum circa —

„Min kjære Mand! faldt Dorthe ham i Talen: Det tillader jeg paa ingen Maade. Mange Dage i Rad har Du, uden at nyde mindste Adspredelse, arbeidet i Dit Ansigts Sveed. Det er billigt, at Du under Dig den Smule Morskab. især da Leiligheden saa gandske uventet frembyder sig. Skal jeg give Dig et godt Raad? Bild Dig ind, det er ikke Din Fødselsdag imorgen, men idag, og jeg vil gjøre det samme!" Med disse Ord hoppede hun ud i Kammeret, men kom strax tilbage. „See, min hjerte Mand! vedblev hun med smilende Mine: Der har jeg syet Dig et nyt Kalvekryds til Din Fødselsfest idag. Glid det med Helsen, og vedbliv at elske mig!" — „Der-

for var det altsaa, raabte den Overraskede, idet han dybtbevæget trykkede hende til sit Bryst: Derfor var det altsaa, at Du saa tidt stjal Dig ud i det kolde Kammer, mens jeg sad her ved Skriverbordet? Og nu idag ovenikjøbet!" — „Det gjør kun ondt oppe ved Haandledet, svarte Dorthe: Fingerenderne have taget liden eller ingen Skade."

„Sandt er det vistnok, sagde Sebastian, efter en Pause, med alvorlig, næsten høitidelig Mine: allerede fra min tidligste Barndom har jeg uafladeligen maattet kæmpe med alslags Gjenvordighed, og stort er mine strandede Forhaabningers Tal! Allerede som Dreng kunde jeg, naar Smørrebrødet faldt fra mig, altid vedde Hundrede mod Een, at Smørsiden vendte nedad. Og paa samme Maade er siden saamangen god Bid falden i Sandet for mig, just som jeg meente at holde ret fast derpaa. Du selv, kjære Dorthe, deler Folks Mening, at jeg kun er skabt til Ulykke. Men siden jeg fik Dig til Kone, har det dog taget en heel Forandring. Troe mig, Dorthe, vi ere et Par saare lykkelige Mennesker!"

Sebastian nød herpaa nogle fra Frokosten levnede Brødskorper til Vesperkost, lod, ved Lampens matte Skin, Dorthes hjelprige Haand give ham Kalvekrydset paa, trak sin Nankins Sommerkjole over Spendseren, og begav sig paa Veien til Skuespilhuset.

Saasnart han var borte, satte Dorthe sig ved sit Syarbeide, og glædede sig forud til, maaskee at

kunne overraske den Hjemkommende med den Efterretning, at Skattekassererindens Kjole ikke blot var færdig, men ogsaa betalt. Just var hun, efter to Timers Forløb, i Begreb med, at svøbe den ind i et Tørklæde, for at bringe den bort, da Vertinden styrtede ind ad Døren, og hujende og skrigende meldte hende, at Sebastian sad paa Hovedvagten, fordi han, under Skuespillet, havde forsøgt at stjæle et Lommetørklæde. „Barmhjertige Gud!" raabte Dorthe, lod Alting ligge, og ilte, som hun gik og stod, ned ad Trappen ud paa Gaden.

Det var vel Aar og Dag siden Sebastian havde seet nogen Comedie. Han saae sig derfor, strax ved sin Indtrædelse ligesom fortryllet i en fremmed Verden. Og da Teppet gik op, var hans hele Opmærksomhed henvendt paa Handlingen. Skuende og studsende stod han som naglet til sin Plads; hans Indbildningskraft kom i Flamme; hans Blod skjød som en Ildstrøm gjennem Aarerne. Da den første Act var ude, bemærkede han først, at Sveden løb ham over Kinderne ned i Krydset i store Draaber. Mekanisk foer han, efter sin hæslige Vane, med den venstre Haand, ikke i sin egen, men i sin Naboes Lomme, trak et Tørklæde op deraf; men neppe begyndte han, i al Uskyldighed, at tørre sin Pande dermed, før han, med det tordnende Tilraab: Gavtyv! følte sig greben i Kalvekrydset af en kraftig Haand. „Ud med Tyven!" lød det strax fra flere Munde, og inden den Bedøvede kunde forklare sig det forunderlige Optrin,

eller frembringe et Ord til sit Forsvar, sad han allerede paa Hovedvagten.

„Den Mand havde dog saadant grundærligt Ansigt! sagde Sebastian til sig selv: Nei, aldrig havde jeg tiltroet ham et saadant Bedragerie!" Han var nemlig af den Formening, at Plakatbæreren havde stjaalet den Billet, han var gaaet paa. Om den egentlige Aarsag til hans Fængsling havde han ikke den fjerneste Anelse, men beklagede blot, at man havde revet hans smukke Kalvekryds itu, og berøvet ham hans Lommetørklæde.

Omtrent en halv Time havde han siddet her, da den vagthavende Officeer traadte ind, ledsaget af en Mand, i hvem Sebastian strax gjenkjendte Skattekasseren. „De er fri, Hr. Sendler! sagde Hiin: og kan i Guds Navn gaae hjem, Hr. Skattekasseren kaverer for Deres Uskyldighed. Det var kun et Feilgreb; thi ogsaa mig er det indlysende, at man neppe saa strax vilde tørre Sveden af sig med et stjaalet Tørklæde."

Sebastian forstod Lidet eller Intet af den hele Tale. Først ved nærmere Forklaring og ved den Omstændighed, at Tørklædet, hvis Tab han nys havde beklaget, virkeligen endnu laae i hans Lomme, løstes Gaaden efterhaanden. Han gik. Vel kom han tidsnok, for at trøste og berolige sin jamrende Dorthe, men desværre kunde han ikke mere redde Ottegroschenstykket, hvormed hun nys, for at vorde lukket ind til Fangen, havde forsøgt at bestikke Skildvagten. Begge vare imidlertid glade, at de nu havde hinanden igjen.

Næste Morgen Klokken sex vaagnede Sebastian efter en sød, vederqvægende Søvn, til sin Fødselsfest. Ære være Gud i det Høie! Ind Julens Hilsen fra Taarnet under Paukers og Basuners Klang, og en stille Henrykkelse gjennemstrømmede den Vaagnendes Bryst ved den Tanke, at han var født samme Dag som den Herre Christus.

„Du har beviist mig megen Naade, kjære Gud! bad han stille hen for sig med foldede Hænder: Var end Livets Næring og Nødtørft hidtil noget knap — Du har sikkert havt Dine gode Grunde! Ogsaa har Du jo, til riig Erstatning for alle andre jordiske Goder, givet mig en huldsalig Hustru, som skjøndt stundom med rynket Pande, trolig deler og bærer Livets Byrde med mig. Lad mig fremdeles beholde et muntert Mod, en rolig Samvittighed, og en barnlig Fortrøstning til Din Forsorg! Hr. Amtmanden, som ogsaa feirer sin Fødselsfest idag, ville Du forlene Sundhed og vedvarende Lyst til Retfærdighedens Haandhævelse; men mig, Du kjære himmelske Fader, ville Du, hvis Du ogsaa agter at forherlige Dig i min ringe Person, skaffe ret Meget at afskrive!"

Styrket og opmuntret reiste han sit Hoved lidt iveiret; da saae han ved Maaneskinnet, at Dorthe sad opret i Sengen, med Haanden under Kinden, og græd bitterligt. Forfærdet spurgte han, hvorfor. „Ak, kjæreste Sebastian! sagde hun: Det er Din Fødselsdag idag, og Alt, hvad jeg havde foresat mig, at overraske Dig med idag, er røget i Lyset! Det nye Kalvekryds revet itu,

Ottegroschenstykket kastet bort, og Kjolen fik jeg ikke heller bragt hjem iaftes. Kan jeg nu aabenbare Dig den Hemmelighed, hvis Meddelelse jeg med Forsæt har opsat til idag, med saa muntert Hjerte, som jeg havde tænkt og haabet?"

„Hvad for en Hemmelighed, kjære Dorthe? spurgte Sebastian, som begyndte at blive heed om Ørerne: Saa tal dog, jeg beder, jeg besværger Dig?"

„Ak, jeg vover neppe at udsige det! vedblev hun, heftigt hulkende: Vore Udsigter formørkes i samme Forhold, som vore Sorger forøges. Jeg skulde ikke beklage mig derover, mindst idag, thi vi To have jo lært forlængst, at nøies med Lidet. Men hvad skal der blive af os, naar, tidligere eller sildigere — jeg kan ligesaa godt sige det reent ud — naar der kommer en Tredie til, maaskee en lille Sebastian."

„O, du miskundelige Himmel! raabte Sebastian, idet han øieblikkeligen sprang ud af Sengen, og gladelig jublende, begyndte at vanke op og ned i Kammeret med lange Skridt: Lad ham komme, Hjertekone, lad den lille Sebastian komme, saasnart han vil, idag om han vil! Hører Du Jubelsangen lyde fra Taarnet? Den gjelder den gamle Herre histoppe, som forbarmer sig over Spurven paa Taget, som bærer alle Kreaturer ved sit Faderhjerte: skulde han just slaae Haanden af os, mener Du? O, hvor stiger mit Bryst af Fryd og Taknemmelighed! Jeg vil bede meget, jeg vil arbeide endnu mere. Jeg vil gaae fra Huus til

Huus, og tilbyde honette Folk min Tjeneste! Inden Øieblik skal Du finde mig ledig. Jeg vil ikke unde mig Rist eller Ro, før jeg kan udraabe og sige: „Kjære lille Verdensborger, nu staaer Alt beredt for Dig! En deilig Vugge, Loiert og Svøb, og hvad dertil hører! Kom kun, Du skal have det ret godt! O, kjære himmelske Fader! giv mig blot ret Meget at afskrive, jeg vil jo gjerne, naar ikke Andet kan være, gjøre det for de halve Penge!"

Før Klokken ti var Skattekassererinden ikke at faae i Tale. Det lykkelige Par maatte altsaa opsætte Frokosten saalænge. Sebastian følte idag en Mathed i alle Lemmer, som han kun med Møie formaaede at dølge for sin Kone. Dog trøstede han sig med de bedste Udsigter, og søgte, saavidt muligt, at holde fast paa Tanken om de ham forestaaende Faderglæder.

Endelig, endelig slog da den forønskte Time. Dorthe gik med Kjolen. Men hvo maler Sebastians Bestyrtelse, da hun efter en Times Forløb kom tilbage, bleg som et Lig, sukkende og klagende! Synkende om paa en Stol raabte hun: „Nei, vor Ulykke tager aldrig en Ende! Den afskyelige Sæbesyder! Dine Penge har han narret Dig fra. Min Anelse har ikke bedraget mig. Dine Nummere har han besat med Pengene. En Terne har han vundet dermed. En Terne paa 400 Daler!"

„Nu, Gud være lovet, at det ikke er Andet! raabte Sebastian med lettet Hjerte: Berolige Dig dog, og betænk, hvad Lotteriet er ham skyldigt, siden han har spillet sig til Tigger deri! Eller mener Du, at jeg havde større Fordring paa denne Gevinst, jeg, som aldrig har sat en Hvid i Lotteriet? Hvor underlig Du dog kan være af og til!" — „Ja, Du veed altid at trøste Dig selv paa det bedste! tog Dorthe Ordet: men naar jeg nu siger Dig, at Skattekassererinden vel tog imod Kjolen, men bad mig komme igjen imorgen efter Pengene — kan Du da ogsaa berolige Dig, skjøndt Du veed, at der ikke er en Krumme Brød i Skabet, hvad?"

„Vore Sager staae rigtignok ikke paa det bedste, svarte han lidt forknyt: imidlertid skal dog Intet hindre mig i, at følge mit Hjertes Drift, og bringe Din Fætter vor velmeente Lykønskning!"

Med saa mild og munter Mine, som om det var ham selv, der havde vundet, forfulgte han sin Vei, og ingen Avindstanke besmittede hans Sjel, da han traadte ind til Fætteren, og saae de mange Pengetutter. Denne just sad og talte. Han fremdragte sin Lykønskning. „I maa ret have travlt, inden I faaer Eders Par Groschen igjen, tiltalte Friebel ham: siden I strax kommer rendende, som en sulten Børstenbinder. Her har I Eders Penge. Jeg har slet ikke brugt dem. Nu, gaae med Gud, Farvel, Farvel!" Dermed skjød han Sebastian ud af Døren.

„Han var meget omsindtlig, den gode Fætter! tænkte Sebastian, da han igjen var kommen ud paa Gaden: og i Grunden havde han ogsaa Ret, naar jeg betragter Sagen fra den rigtige Synspunkt. Jeg havde skullet være forsigtigere, og ikke falde med Døren ind i Huset, thi naturligviis maatte mit pludselige Komme, især efter de haarde Ord, jeg sagde ham igaar, strax indskyde ham den Mistanke, at jeg især kom for at tilbagefordre mine tolv Groschen. Nu, Himlen veed, at jeg ikke tænkte derpaa, skjøndt det i dette Øieblik er mig saare behageligt, at vide mig ved Skillingen igjen!"

Under disse Betragtninger forføiede han sig til en Bager, og kjøbte ind, men da han just befandt sig i Nærheden af Porten, hvor, siden Portskriverens Sygdom, alle hans Ønsker og Forhaabninger samledes som i et Brændepunkt, kunde han ikke modstaae sin Nysgjerrighed efter at erfare, hvorledes det nu stod sig med den Gamle. Noget sky nærmede han sig Porthvælvingen, men troede neppe sine egne Øine, da han saae den gamle Portskriver sidde lyslevende i sit Glukvindue, bladende i en Bog! „Ei, god Morgen, kjære Hr. Frink! raabte Sebastian, der ikke mere kunde trække sig tilbage, da han alt var seet af den Gamle: Hvo havde skullet troe, at De nogensinde var kommen Dem igjen! Man havde jo allerede opgivet Dem!" — „Ja, ja, svarte Hiin: endnu for faa Dage siden troede jeg mig kaput. Men Naturen hjalp sig selv, og nu forsikkre Lægerne mig, at jeg idetmindste ti Aar endnu skal see paa Commercen

her i Porten," — „Ei, Pokker heller! raabte Sendler: I Deres Alder at overstaae saa haard en Dyst, der hører Livskraft til! Herre, De har en sand Hestenatur!"

„Der har jeg da atter forregnet mig! sagde Sendler ved sig selv, da han, efter at have sagt Farvel til den Gamle, listede sig hjemad: Det skader mig slet ikke! Jeg kunde ladet være, at ønske ham Døden."

Dagen henrandt for Parret i sørgelig Stilhed. Klokken slog fire, og det skumrede stærkt. Da hørtes Fodtrin paa Trappen, Døren gik op, og Amtsbudet treen ind i Stuen. „Ufortøvet, sagde han med barsk Stemme: Ufortøvet skal Hr. Sebastian Sendler komme paa Slottet, hvor Hr. Amtmanden i egen Person forlanger at tale med ham og tage ham i Forhør."

„Ak, Du retfærdige Gud! raabte Dorthe, da Manden var gaaet: nu kommer Lommetørklædehistorien igjen paa Bane! Nu formere de Dig en Proces som Lommetyv! Nu slutte de Dig i Lænker og sætte Dig i Hullet. O jeg Ulykkalige!" — Sebastian havde ondt ved, at styre hende tilfreds, thi hun vilde slet ikke lade sig sige. Hun tog en Afsked fra ham, som om de skiltes ad for deres hele Levetid.

„Har De skrevet dette egenhændig?" spurgte Amtmanden, da Sendler, ikke uden Hjertebævelse,

stod for ham, idet han foreholdt ham et Papiir. Sebastian gjenkjendte strax Plakatbærerens Lykønskningsbrev, og bekræftede Spørgsmaalet med et dybt og stumt Buk. — „Ogsaa affattet Indholdet?" vedblev Hiin. — Atter et Buk. — „Jeg gad nok overbevise mig om Deres Dueligheb, ved en ny Prøve! sagde Amtmanden videre: Sæt Dem ved Bordet hist, og tilmeld General von Wallen de Betingelser, hvorunder han kan opnaae det af ham proponerede Forliig i en Stridssag, hvilken De, tilligemed Betingelserne, vil finde flygtigt angivet paa det hosliggende Blad."

Sebastian nølede og saae forlegen mod Jorden. Dog var dette ikke saameget af Frygt, som af Undseelse over, at han skulde sætte sig i Hr. Amtmandens Nærværelse. Denne maatte gjentage sin Begjering, og da han sad ved Bordet med Pennen i Haanden, var al hans Modløshed forsvunden. I et Nu havde han gjort sig bekjendt med det Grundstof, han skulde bearbeide; Tankerne strømmede til ham i sædvanlig Rigdom, og efter en lille halv Times Forløb var den forlangte Meddelelse fix og færdig.

Forundring og Bifald var kjendeligen at læse i Amtmandens Ansigt, medens han gjennemlæste det Skrevne. „De har, sagde han: fuldkommen retfærdiggjort mine Forventninger om Dem, min kjære Sendler! og jeg tager derfor intet Øieblik i Betænkning, at gjøre Dem et Tilbud, der, som jeg haaber, ikke vil være Dem uvelkomment. Min

hidtilværende Secretair er bleven forflyttet til en høiere Post. De træder fra idag af i hans Sted, og jeg giver Dem en aarlig Løn af 300 Daler, hvis Forsøgelse gandske vil beroe paa Dem selv. I al Stilhed har jeg forespurgt mig om Deres Characteer og Vandel. Det er Tid, at en mildere Skjebne tilsmiler Dem. For en anstændig Bopæl i Nærheden af Slottet, saavelsom for Alt, hvad De muligt kan behøve til Deres nye Jndretning, skal jeg sørge."

Sebastian var som tordenslagen. Krampagtigt greb han med Fingrene efter Stolryggen, for at finde et Støttepunct, thi Knæene dirrede under ham, og uden Ophør styrtede Taarerne ned over hans Kinder, men han var ikke istand til, at fremføre et Ord.

„Tag imidlertid, vedblev Amtmanden, idet han rakte den Bedøvede en Pengetut: Tag disse tredive Daler som en liden Julegave."

Sendler gjorde et mislykket Forsøg paa, at tolke sine Følelser. Han fremstammede nogle Ord uden synderlig Mening og Sammenhæng, og ravede hjem, mere end han gik.

Først da den barske Decemberluft igjen skjar ham i Ansigtet nede paa Gaden, kom han efterhaanden til sig selv. „Det lader sig ikke bortforklare paa nogen rimelig Maade! sagde han, idet han stod stille, og overfamlede sig selv: Det er

mig selv, mig, Sebastian Sendler, og her er Pengetutten! O, Du kjære himmelske Fader! Hvor funkler Dine Julekjerter hist paa Firmamentet! Hvad har Du havt fore med mig!" En ny Taarestrøm qvældede ud af hans Øine. „Ret saa, Sendler! sagde han til sig selv: Græd Dig mæt, ellers gaaer det aldrig godt! Ak, Dorthe, Dorthe, Du lykkalige Qvinde! O, I smilende Engle i Himlen! Skuer herned, og betragter min Julefest!" Det var ham umuligt, at gaae hjem i denne Tilstand. Han maatte først løbe nogle Gange op og ned ad Gaden, for at skaffe de Følelser Luft, som truede at sprænge hans Bryst.

I hastig Utaalmodighed og Forventning stod Dorthe ham imøde, da han endeligen traadte ind paa Tagkammeret med forgrædte Øine. Men han gav hende et Vink, at forholde sig gandske stille, saae hende nogle Øieblikke stivt i Ansigtet, og sagde derpaa med skjælvende Røst: „Hjertekone, gjør mig ikke blød! Hvad jeg har at meddele Dig, udfordrer en gandske besynderlig Grad af Fasthed og Aandsstyrke! En ny Verden ligger aaben for os! Fat Dig, Dorthe! Secretarius Sendler er det, som staaer for Dig!"

Stum af Forbauselse løftede hun de foldede Hænder mod Loftet, da han, i korte, afbrudte Taledele, forsøgte at berette hende, hvad Vending hans Skjebne havde taget. Han rystede Pengetutten ud paa Bordet. „Seer Du, kjære Kone! vedblev han: Alt imorges sagde jeg: lad kun den

lille Sebastian komme, han skal have det godt hos mig! Gud allene veed, med hvilke Følelser jeg nu gjentager dette Tilraab!" Hulkende favnede Dorthe ham, og skjulte sit af Glædestaarer overstrømmede Ansigt ved hans Bryst.

(K. G. Prätzel.)

Troldqvinden Hiorba.

Et Eventyr af van der Velde.

Prægtig steg Solen frem i Østen, og dens første Straaler forgyldte Ryno's og Idallan's Rustninger, der travede frem ad Veien paa deres modige Gangere, og, rullende med Flammesinene under de bølgende Lokker, begjerlige saae sig om efter Eventyr. Det var ei de unge Ørnes første Udflugt; paa vandrende Ridderes Viis havde de allerede klovet mangen Lindorm, betvunget mangen Kæmpe, af mangen Dværgs Hænder modtaget befriede Damers kostelige Gaver; Orientens og Occidentens første Skjønheder havde de udrevet af ondskabsfulde Troldmænds Klør; Svanearme havde takkende omslynget deres Knæer, Liliebarme feberagtigt banket mod deres Pandsere, Purpurlæber kredentset dem Syrakuserdruens Saft af gyldne Bægere, og dog vare deres Hjerter endnu blevne

frie og kolde og haarde, som det gode Staal i deres Harnisker. Den søde Følelse af deres Frihed, Kraft og Ild, Stolthed og Ungdomsmod, udtalte sig i deres Legemsbygning, deres Holdning, og alle deres Bevægelser. Saaledes travede de, skjønne og herlige frem, som de guddommelige Brødre Castor og Pollux. Fredeligen stod den skarpe Landses Vægt paa den høire Stigbøile, fredelig klirrede Sværdet i Skeden ved den venstre Hofte; kun skjødesløst holdt Haanden den riigtsmykkede Tøile. Da tonede ynkeligt Skrig om Hjelp fra nogle qvindelige Stemmer i deres Øren. Deres Gangere lyttede, uvilkaarligen trykte Ridderne sig fastere til Hesten, den Venstre trak i Tøilen, den Høire greb Landsen, Hælene trykte den skarpe Spore i Hestenes Sider, og afsted stormede det ridderlige Par, fuldkommen tilfredse, hvad enten Saar, Kys, Buler, Skatte, et Martelfængsel eller en Brudeskammel, skulde vorde det nye Vovestykkes Udbytte.

Snart havde de fnysende Hingster baaret dem til den tusindaarige Egeskov, fra hvilken Klageskriget lød, der nu stedse tonede svagere, og snart truede med som Suk at tabe sig i de ærværdige gamle Træers Susen. „Derhen, Jdallan!“ skreg Ryno, og hans Spore tvang den rapfødede Ganger til endnu dristigere Spring. Da aabnede sig i Skoven en grøn Slette; i en Kreds af afskyelige

Mohrer stode to Jomfruer, smukke som Engle, afmægtige, bundne til Træer, og et gammelt, magert, gustent Uhyre i kostbar morgenlandsk Dragt, syntes at gotte sig ved Synet af saa mangen afsloret Yndighed. Det nærmede sig just den ene Møe, idet det drog en blinkende Dolk frem af Beltet, da Ryno og Idallan med Stormens Fart og Lynets Kraft styrtede frem, paa Ridderviis, uden at spørge, hver med et Landseskød naglede tre Mohrer til den nærmeste Eeg, og derpaa, som om Vulkan havde leiet dem til at understøtte sine Cykloper, lode Sværdslag paa Sværdslag hagle ned paa de bedøvede Sortes Skare.

Deres Mod, deres Vaabenfærdighed og Legemsstyrke, og Bevidstheden om den gode Sag, lod dem snart overmande deres usle Modstanderes Hob. Hvad deres Sværde ikke dræbte, stampede deres Heste ihjel, hylende kastede de Øvrige deres Vaaben. Hvad flygte kunde, flygtede; ikkun den skrækkelige Gustengule holdt dem Stand, imedens han med en sort lille Stav tegnede underlige Characterer i Luften. „En spildt Møie! raabte leende Idallan: Viid, Hr. Troldmand, at vore Vaaben, hærdede i Feen Diamandes Værksted, ei skye noget Trylleri, og at ikkun naturlig, os overlegen Magt formaaer at betvinge os.“ — „Har I Lyst at prøve det, faldt Ryno den Anden i Ordet, idet han sprang ned af sin Hingst: saa er jeg rede til Kamp, og I kan kalde Jere flygtede Mohrer tilbage, for at lade Eder væbne.“

Uden at svare, med et Blik, hvori Helvedes Sværg aabnede sig, styrtede Troldmanden sig, med Dolken i Haand, ind paa de bundne Slagtoffere, men Ryno's hurtige Sværd kom ham i Forkjøbet. Med klovet Hoved styrtede Vantrivningen til Jorden, som aabnede sig og slugte det græsselige Bytte. En blaa Damp steg ud af Revnen, og Haanlatter og Tændersgnidsel lød frygteligen fra Dybet.

Ligesom drevet af en indre Mekanisme styrtede Enhver af Ridderne hen til En af de deilige Piger. Sværdet gjennemskjar hurtigen Baandene, som efterlode røde Striber paa den bløde Hud. Vand, som de hentede i Hjelmen fra den nære Kilde, bragte de Afmægtige tilbage til Livet, og med det første Blik fra deres store blaa Øine, oprandt der en ny, skjøn Sol for deres Befriere, i hvis blændende Straaler disse saae Mohrernes Liig, Træerne, Hestene, Kilden, Pigerne, og sig selv i Regnbuefarver. De huldе Jomfruer overskuede gysende Valpladsen, knælede derpaa med korslagte Arme takkende ned for Ridderne, tilhviskede hinanden frygtsomme nogle Ord i et ubekjendt Sprog, og styrtede, efter en kort Kamp med sig selv, i Ynglingernes Arme. To Flammekys brændte paa de Henryktes Læber, og før de atter kunde komme til sig selv, havde Pigerne fast omfavnet hinanden. Et Trin af de smaae Fødder hævede dem fra Jorden. En Zephyr oppustede deres Klædemon til et Segl. To undsigelige Blikke faldt endnu paa Ridderne, og høit over Kæmpetræerne for-

svandt det svævende Gratiepar for de Studsendes Øine.

„Ved min Eed, det er ikke smukt! meente Ryno efter en lang Pause: at lade os staae her saa ene." — „Det er utaknemmeligt!" knurrede Idallan. — Ryno: Sig ikke det, og om end alt mit Hjerteblod havde flydt paa dette Sted, det Kys, den Huldsalige trykkede paa min Mund, havde været Gjengjeldelse over al Maade. — Idallan: Jeg er saaret paa Armen. — Ryno: Jeg i Hjertet, og, hvad vedde vi, mit Saar er farligere? — Idallan: Hvad have vi nu at gjøre? — Ryno: Ride videre! Mod Vesten svævede den himmelske Aabenbaring, og til al Lykke er ingen Vei en Omvei for os."

„Ride videre!" sukkede Idallan, og de gik til deres Heste. — „Holdt! Hvad seer jeg der?" raabte Ryno. — „Hvor?" skreg Idallan. — „Et Slør, hvidt med gyldne Laurbærgrene, det jordiske Hylster, som Valkyrierne lode tilbage, idet de svævede bort fra Jorden."

Med Pilens Hurtighed styrtede Begge løs paa Sløret, og toge det op paa eengang, hver ved sin Ende. „Det er Hendes, som jeg befriede; det er mit!" raabte Ryno.

„Hun, som jeg løste, lod det blive tilbage, det er mit!" truede Idallan.

Ryno: Jeg saae det først! — Idallan: Mit Blod flød i den Kamp, som tilvandt os det! — Ryno: Det er mit, jeg slipper det ikke! — Idal-

lan: Hellere døde jeg!" — Fastere greb Hænderne i Sløret, det truede med at gaae istykker.

„Holdt! sagde Ryno: Rasende ville vi tilintetgjøre, hvad, ubeskadiget, dog idetmindste gjør En af os lykkelig. Lad os koldt og fredeligen udvikle hinanden vor Ret dertil!"

„Aldrig! skreg forbittret Idallan: Her er kun Talen om min Ret. Gjør ogsaa Du Fordring derpaa, saa afgjøre Sværdet Striden." — Ryno: Du er saaret, og min Vaabenbroder, jeg kæmper ikke med Dig! — Idallan: Har Kampen med Mohrerne allerede udtømt Dit Forraad af Mod? — Ryno: Idallan! Dog, Du skal ikke ægge mig!

Rasende rev Idallan i Sløret, Ryno gav efter, for at skaane det skjønne Arbeide. Høit løftede Idallan det iveiret, hængte det paa en Green, og stilte sig derfor med dragen Sværd.

„Mit er Sløret, og er Du ingen Kryster, saa tilkæmp Dig det atter!" Halvt rev den ædle Ryno Sværdet ud af Skeden, besindede sig, stødte det tilbage, og vilde taus sætte sig tilhest.

„Foragt?" brølede Idallan, og styrtede med det dragne Værge efter sin Vaabenbroder. Denne vendte sig og trak. Den meest rasende Kamp begyndte over Mohrernes Liig; Funker sløi ud ved hvert Sværdhug. Med lige Mod, med lige Hurtighed angreb og forsvarede sig enhver af dem. Ingen kunde raade med den Anden. Langt lød Kampens Larm. Fuglene sløi skræmte bort, og flygtige Hjorte søgte forskrækkede deres Leie i Skovens skjulteste Mørke.

Midt i den vilde Bjergegn, gyseligen omsuset af himmelhøie Ahorntræer, laae, dybt hvælvet i Bjergets Urgranit, Troldqvinden Hiorba's Hule. Sold og Kjedel, Mumier og Urteknipper, Hieroglypher og Speile, Krystalkugler og Krokodiller smykkede den i græsselig mystisk Blanding. To Fakler, holdne af Beenrader, oplyste det Hele. I en Kreds af Characterer og Menneskebeen laae fortvivlende den gamle Hiorba, Ansigtet skjult mod Jorden, og med den visne Haand rasende i de sidste Levninger af hendes Solvhaar. To store sorte Hankatte knurrede smigrende og trøstende omkring hende. Pludseligen syntes et elektrisk Slag at ryste hendes Lemme. Med funklende Øine reiste hun sig iveiret, udstrakte Tryllestaven mod det største af de magiske Speile, mumlede hemmelighedsfulde Ord, og sælsomme, brogede Billeder begyndte at røre sig paa det klare Krystal. Stedse ivrigere blev hendes Deeltagelse derved, stedse synligere hendes Glæde, og hun udstødte just et Henrykkelsesskrig, da Hulens Port sprang op og Aliande og Daura, hendes fortryllende Pleiedøttre, styrtede aandeløse ind.

„Her ere vi, gode Moder!" raabte Daura, idet hun heftigen omfavnede hende. — „Udrevne fra Døden, Skjændselen og den afskyelige Rasalkol! jublede Aliande, og trykkede med barnlig Kjærlighed den tørre Haand til sine Læber: Befriede ved de ædleste, tappreste, skjønneste Ynglinge." — „Stille, Børn! afbrød Troldqvinden dem: Mit tro Speil histhenne har allerede fortalt mig Alting, og mere maaskee, end I vilde tilstaae mig." —

Undseelige og rødmende sloge Jomfruerne de funkelende Øine ned til Jorden.

„Hurtig, ak altfor hurtig, har Kjærlighed til Eders Befriere banet sig en Vei til Eders unge, ubevogtede Hjerter. Troligen havde jeg hidtil bevaret Eder for denne usalige Lidenskab, men i det første Øieblik, i hvilket Forræderen Rasalkol ved sine sorte Konster forstod at rive Eder ud af den skjærmende Hule, endte ogsaa min Magt over Eder. Vel strandede den Nedriges djævelske Plan, at tilintetgjøre mig og fordærve Eder, men engang skulle I maaskee ønske, at have udøst Eders Blod for hans Dolk, thi skarpere end tusind Dolke skjære krænket Kjærligheds Smerter i det blode Qvindehjerte."

„Du kjender jo ikke vore Riddere endnu!" hviskede næppe hørligt Aliande. — „Det ere Mænd, altsaa kjender jeg dem. Ligesom Ulven Hyænen, og denne atter Schakalen, saaledes ligner ogsaa det hele fordærvede Kjøn sig indbyrdes, kun ved Huden forskjellig og ved de forskjellige Færdigheder, til at tilkæmpe sig sit Rov. Rigtignok bedaares det fromme Raadyrs Blikke let af Tigerens skjønne Striber." — Taarer nedrullede fra Jomfruernes Øine.

„Jeg elsker Eder, mine Børn!" vedblev Hiorba mildere: I ere Børnebørnsbørn af min gode Søsterdatter, som jeg begrov, den Dag, jeg blev hundrede Aar gammel. Gjerne havde jeg gjort Eder lykkelige, hvilket I dog ikkun kunne være i ugivt Stand, men I elske, og hvad jeg kunde sige Eder,

er kun talt hen iveiret. Men een Ting indrøm-mer den betænksomme Moderfrygt: Lad mig prøve de Mænd, I have udkaaret." — „Har Kampen med Rasalkol og hans Mohrer ei allerede godt-gjort, hvad for Mænd de ere?" spurgte Aliande. — „Deres Riddermod har den godtgiort; ei De-res Hjertes Troskab!" — „Dersom man først vilde prøve alle Mænd, spurgte Daura smilende: hvo af dem vilde da vel komme uplettet ud af Smelte-ovnen?" — „Eders Spørgsmaal indeholde et ty-deligt Afslag paa min Bøn, svarede Hiorba: og fra det Øieblik I saae de Fremmede, har jeg in-gen Magt længer over Eders Hjerter. Saa læg-ger da min sidste Advarsel paa Hjerte!"

Atter løftede hun Staven mod Speilet, og Mohrernes Valplads i Skoven svævede for de For-bausedes Øine. Aliande saae sit Slør flagre paa en Green, og Ridderne kæmpe rasende derom. — „For alle Guders Skyld! skrege begge Pigerne: Hiorba, hjelp, beskyt, red!" — „Seer I de barske Mænd? sagde den Gamle: De vide selv ikke, hvo af dem der har retfærdig Adkomst til Sløret, og dog er Vaabenbroderen rede til at slaae sin Vaa-benbroder ihjel, ene for at komme i Besiddelse af dette luftige Slør. Der have I et Billede paa det, disse Vilde kalde Ære, og, troer mig, lige-som deres Fodtrin nu i skjændig Kamp søndertræ-der de uskyldige Skovblomster, saaledes vil de Stærkes Tyranni, deres Stolthed og Overmod, deres rasende Sandseløshed med Kobberhaand som-

dertrykke enhver af Eders ommeste Følelser, maaskee — Eders Hjerte."

„Hvortil nu de mange Ord! jamrede Pigerne: Red, gode Moder, adskil de Rasende!" — Hiorba rystede misbilligende paa det hvide Hoved, og aabnede med sin Stav et Buur, der hængte ned fra Hulens Hvælving. En Kolibri fløi qviddrende frem og satte sig fortrolig paa den Gamles Skulder. „Hent Sløret, Immo! sagde Hiorba: og bring de Rasende hid!" — Sagteligen slog hun den med Staven mellem Vingerne, og med skingrende Sang fløi den afsted som en Piil fra Buestrengen.

Endnu kæmpede Ryno og Idallan den afsindige Kamp. Sønderhugne vare Hjelmbuske og Feltbind, og, ikke længer sammenholdte af de afhugne Søm, gabede Skinnerne paa mangt et Sted. Allerede begyndte den grønne Jordbund at farves rødt med Blod af mangt et Streifsaar, da fløitede Fuglesang i Nærheden af dem, i endnu fuldere og mere velklingende Toner, end Nattergalens vellystfulde Slag. Blidere Følelser begyndte ved disse Toner at røre sig i de Kæmpendes Bryst. Uvilkaarligen sank Sværdene ned, og stiltiende blev der sluttet en Vaabenstilstand. Med tilbageholdt Aandedrag lyttede de til de himmelske Toner, og saae omsider en nydelig Fugl, der, paa Vinger af Guld, Azur og Purpur, flagrede hen paa den Green,

hvorpaa Sløret hang. Endnu blødere, endnu mere til Hjertet trængende lød de fortryllende Toner fra den lille Strube, og Ryno yttrede: „Vi ere dog vel nogle rette Daarer, at vi for Ingenting Skyld hugge hverandres Lemmer sønder." — „Du har ret!" sagde Idallan, stak sit Sværd i Skeden, og rakte Vaabenbroderen den blødende Høire.

En klarttonende Triumphsang lød fra den fælsomme Fugls Næb, da Ryno slog i, og nu tog den vingede Sanger Sløret i sine smaae Purpurkløer, og svævede langsomt og med lokkende Floitetoner henimod Vesten dermed. „Den kalder os, skulle vi ikke følge?" spurgte Ryno. „Efter Sløret! jublede Idallan: Dette hulde Banner leder os til den skjønneste Seier!" I et Nu sad de paa deres Gangere, og fore, paa ubanede Veie, rask efter deres Fører med ufravendte Øine, der stedse flagrede synligt for dem i det Fjerne.

Paa Ruinerne af et fordums herligt Slot, stod den graahærdede Hiorba med de blomstrende Døttre. „I vilde ei høre min Advarsel! sagde hun i en øm og sørgmodig Tone: I forsmaaede det, kiig mig, at vie Guderne Eders Jomfruelighed, og til Løn derfor at modtage sjeldne Kundskaber, stor Magt og halv Udødelighed; Ungdommens raske Flammeønsker lue ikkun op efter Menneskeglæder, der vexelviis ere sammenvævede med

Lidelser, og hurtigen ere tilende. Eder vorde, hvad I begjerer; hvad der kan lykfaliggjøre en dødelig Jomfrue, skulle I erholde. Den Yngling, som I elske, Rigdom, Glands og Ære. Det Øvrige styre de almægtige Guder!"

„Du er saa alvorlig, saa høitidelig, kjære Moder!" klagede Aliande. — „Alvorlig gjør mig Eders Stilling, Eders ubesindige Valg for et heelt, langt Liv, og Fremtidens luftige Billeder, hvilke, saameget Egnen end fortæller om Hiorba's dybe Kundskab, dog kun dunkle og forvirrede svæve for mine mørke Blikke. Alvorlig gjør mig Ruinen, hvorpaa vi staae, og som omslutter min gode Søsterdatters, Eders Tipoldemoders Grav. Ogsaa hendes Dage forbittrede og forkortede miskjendt og skuffet Kjærlighed. Ogsaa Eder truer lignende Qval, da det ei staaer i min Magt at kalde Aander tilbage fra Valhalla's blomstrende Egne, for at give Eder dem til Mænd. I ville det, velan! Jeg hører Immos Sang i det Fjerne, og iler med at berede Eders tilkommende Boeliger." Omkring sig og Pigerne drog Hiorba en Kreds. Mod Østen, Vesten, Syden og Norden pegede hendes Stav, tonede de hemmelighedsfulde Maningsord. Tregange stampede hun vildt imod Jorden. En hul Susen opfyldte de skjælvende Piger med en Gysen. Underjordisk Torden brummede, Jorden bævede, Ruinerne vaklede, fra Klipperevnerne fore Lyn frem, en tyk Damp gjorde Barmen trang, og i faa Øieblikke bleve de med Mødsel vaer, at de ikke længer vare allene mellem Ruinerne. En Kreds af

blege, hornede, vanskabte Dæmoner med gnistrende Øine omringede Hiorba's Tryllekreds, ærefrygtsfuldt ved hendes Befalinger.

„Jordens Aander! raabte den gamle Jomfrue med kongelig Værdighed: Aliande og Daura, mine Pleiedøttre, æske et Udstyr af mig. Aander fra Øst og Vest! Jeg befaler Eder, at omskabe denne Borgs Ruiner til det kosteligste Slot, til Aliandes Bolig. Aander fra Nord og Syd! bereder paa hiin Klippespidse, som Egeskoven adskiller os fra, et lignende Hjem for min Daura. Til Værket! thi i nigange ni Øieblikke maa Alting være fuldendt!"

Et Vink med Staven, og Halvdelen af Dæmonerne forsvandt. Den anden Halvdeel klovede Jorden med Bragen, for at bringe de uhyre Granitblokke, Marmoret, Guldet og Jernet, og Alt hvad der udkrævedes til Bygningen, for Dagens Lys. Uophørlige Lyn krydsede hverandre, i et væk rullede Tordenen, et Jordskjælv fulgte paa det andet, Stormen rasede, de underjordiske Vande brusede skrækkeligen. Hele Naturen syntes at ligge i Krampe over det frække Indgreb i dens Rettigheder, at udødelige Hænder skulde frembringe dødeligt Værk. Afmægtige laae Aliande og Daura i Kredsen. Ogsaa fra Klippespidsen hiinsides hvirvlede græsselige Flammer iveiret, som Tegn paa Gnomernes frygtelige Travlhed. Ikkun Hiorba stod rolig i sin almægtige Kreds, herskende med sin Stav over de rasende Elementer, som ei engang vovede at bevæge Sølvhaaret paa hendes Hoved.

Henrundne vare nigange ni Øieblikke, slukte Flammerne paa Klippespidsen hist ovre, og Solens lyse Straaler beskinnede et prægtigt Slot, omgivet af høie Mure og syv faste Taarne, og straalede dobbelt, tilbagekastede af de forgyldte Kobbertage. Ligesom Syvstjernen, luede de syv forgyldte Taarnspires Kugler i Dagsglands. Velbehageligen oversaae Hiorba sine trofaste Arbeideres Værk, og berørte de afmægtige Døttre med den opvækkende Stav. Forbausede ved at see sig hensatte i en anden Verden, saae disse sig rundt omkring. Mellem ødelagte Buevinduer, omgivne af halv indsjunkne Mure og Taarne paa fugtig Mosgrund, der var bevoxet med Torne og Nælder, vare de slumrede ind, og vaagnede paa Puder af Fløiel og Guld, paa den af Søiler baarne Marmorbalkon til en prægtig Borg. Af jernstærke Granitstene var det dristige Værk bygget, beklædt med Marmor, gothisk Kraft, forenet med græsk Skjønhed. Balkonens Krystalporte lode Blikket skue frit ind i kongelige Pragtværelser og den herlige Borghave, der lig en Trylleverden skraanede sig ned ad Bjergets Hang med alle sine Springvande, Kaskader, Søer, Templer, Alleer, Øer og Obelisker. De troede at drømme, og ikkun Blikket i den bekjendte Egn rundt om, overtydede dem om, at Hiorba havde omtryllet Umuligheden til den meest fortryllende Virkelighed.

Taknemmelige omslyngede de Huldsalige den trofaste Pleiemoder, og mere veltalende end De:

mosthenes Ord talte deres fromme Kjærlighed og Erkjendtligheds Taarer. „Det er nok, sagde Hiorba: endnu vide I ikke, om jeg fortjener Tak. Det afgjøre først, hinsides Graven, naar Jordlivets Blomster og Torne ere afveiede med hveranandre, de evige Guder! Jeg maa fatte mig kort, thi allerede lyde Ryno's og Idallan's Gangeres Hovslag nærmere, og jeg kan ikke see de fjendtlige Mænd, der skulle plukke de smukkeste Roser af min jordiske Have, maaskee for med barske, frække Hænder at udrive alle Bladene deraf. Jeg skilles nu fra Eder. Stedse skal jeg tage moderlig Andeel i Eders Skjebne, men kun tregange er det mig tilladt, at vorde synlig for Ryno's og Idallan's Gemalinder: i den høieste Lykkes, den dybeste Elendigheds og i Dødens Øieblik. Bevarer Eders Sjeles Reenhed, saaledes som jeg hidtil vogtede og beskyttede dem, da kysser jeg i den alvorsfulde Stund den sidste Kamps Smerte fra Eders Pande, og foresvæver den til Valhalla's salige Egne flygtende Sjel i samme Skikkelse, hvori jeg nu skilles fra Eder."

Himlens forklarende Straaler gjøde en mild Glands over Hiorba's opblomstrende Aasyn, hvis Rynker forsvandt, og som omflodes af gyldne Lokker, liig en Glorie. Azur og Purpurvinger udfoldede sig med en sagte Susen fra hendes Skuldre; et straalende Klædemon ombølgede den majestætiske Gestalt, en Regnbue hvælvede sig over hende, og i en Ambrasky svævede hun bort fra Søstrene, der i taus Henrykkelse stirrede efter hende.

Syngende en skingrende Jubelsang slagrede Immo med Aliandes Slør ind ad den høie Borgport; efter at den var kommen ind, tordnede Vindebroerne. Høit til Hest iilte Ryno og Idallan ind i Gaarden, sprang af, og styrtede ned for de dem imødeilende Jomfruers Fødder. I to salige Grupper sammensmeltede de elskende Par, og fra den høieste Borgtind sløitede Immo den smeltende Brudesang.

Fra det høie, prunkende Gemaks Hvælving gjød Krystallampen et blidt Maanelys paa Brudesengens purpurne Silketæpper, paa hvilken Ryno, efter at have tilkæmpet sig den skjønneste Seier, var slumret ind ved den lykkelige Aliandes Bryst. Med Øiet fuldt af søde Taarer, hvori den flygtige Smerte og den høieste Henrykkelse smeltede sammen, bøiede den unge, huldsalige Qvinde sig sagteligen hen over sin Yndling, for at kysse ham, da foer Purpurforhænget larmende tilside, og Hiorba's velbekjendte Hexeskikkelse traadte for Sengen.

„Du er lykkelig, Aliande?" spurgte hun, og gjorde Ryno's Slummer dybere med sit magiske Aandepust. — „Over al Maade!" hviskede Aliande, og skjulte den rødmende Kind ved den trofaste Moders Bryst. — „Intet Ønske hæver altsaa nu længer denne Barm?" — „Kun eet!" hviskede bestæmmet den skjønne Kone. — „Dog? spurgte stud-

sende Hiorba: Altsaa forfølger den umættelige Begjer de stakkels Dødelige paa den høieste Spidse af jordisk Lykkalighed. Saa betroe mig da, min Datter, Din lønndomsfulde Længsel."

„Da min Ryno ved Brudemaaltidets muntre Bæger udkastede mig et flygtigt Billede af sin Ridderfart, malede han med glødende, næsten for yppige Farver, de Moers Yndigheder, som han havde reddet, og jeg frygter for, at jeg — maaskee snart, ikke længere bliver elsket alene." — „Altsaa Skinsyge, allerede i Bryllupsnatten? Aliande!" — „Hellere Døden, end en Medbeilerinde! det føler jeg!" — „Og Dit Ønske er altsaa?" spurgte Hiorba. — „Ei at ligge paa Uvishedens og den frem og tilbage vaklende Mistankes Pinebænk, at besidde en Advarer, der siger mig, naar Ryno knæler for fremmede Altere, at jeg med fordoblet Kjærlighed kan kalde mit Hjertes Afgud tilbage fra Vildfarelsens Vei, eller — foragte den Utro!"

„En fjendtlig Tryllemagt hersker over Dig og mig! sagde sørgmodig den Gamle: Jeg er overtydet om, at Opfyldelsen af denne Bøn vil fremkalde Ulykken over Dit Hoved, og alligevel tvinge høiere Magter mig til, at adlyde det ubesindige Ungdomsønske!" Hun stampede i Gulvet, en dværgagtig Gnome steg op, og satte et Uhr af ædle Metaller og kostelige Stene, konstigen dannet til et Tempel for den cypriske Gudinde, paa en Stol ved Hovedet af Sengen.

„Tag dette magiske Konstværk, sagde Hiorba: men skjul det vel for Din Gemal, at ikke engang den Heftige i Bevidstheden om sin Brøde ødelægger den uskyldige Anklager. Evigen staaer dette Uhr stille, evigen tie disse Klokker, ikkun Dit huldе Aasyn kaster dette Speil tilbage, saalænge Ryno er Dig tro, men skulle ogsaa han engang ei forsage Kjønnets Laster, da tone vellystige Melodier fra denne Sølekreds, paa Hyrdetimen pege Visserne, og Speilets Krystal viser Dig den begunstigede Medbeilerindes Billede."

Inderligen vilde Aliande takke, men mørk afbrød Hiorba hende: „Tak mig ikke, thi med denne Gave modtog Du lange Qvaler, sildig Anger, og snart skal Hiorba andengang, men grædende, hilse paa Dig."

Hiorba svævede nu over til den prægtige syvtaarnede Borg, og traadte hen til Daura's Leie, med et moderligt Kys vækkende hende af den første lykkelige Drøm, som den ømme Viv drømte ved sin Idallans Side. Samme Spørgsmaal, samme Forsikkring om navnløs Lykfalighed, men ogsaa den stille, intet begjerende Daura syntes at skjule et Ønske i Hjertets hemmeligste Dyb. Efter at Hiorba længe og ømt havde trængt i hende, sagde hun omsider:

„Ved flittig, venlig og omhyggelig Forsken hos Ryno og Idallan, har jeg erfaret, at desværre

min Mands vilde Hidsighed gav Anledning til den blodige Kamp om det mistede Slør, at Ryno bød Haanden til Forsoning, og ikkun tvungen ved Angreb dertil, forsvarede sit Liv. Nu frygter jeg for, at Idallan's Heftighed, som selv ei skaante den elskede Vaabenbroder, ogsaa vil sønderrive mit Hjerte, ogsaa vil berede mig mørke Dage og taarefvangre Nætter. O, gid jeg besad et Tryllemiddel, en Davidsharpe liig, der kunde bortskræmme Hidsighedens vilde Dæmon, hvad manglede da i min Lykke?"

„Immo!" raabte Hiorba med velbehageligt Smiil, idet hun aabnede Buevinduet. Ind flagrede den nydelige Fugl, om Halsen et af Diamanter straalende Baand, hvori der hængte en lille Fløite. „Tag denne Fløite, min blide Daura, sagde Hiorba: slyng Baandet om Din Nakke, og stedse hænge den trofaste Moders Gave paa Dit Bryst. Naar Idallan's Heftighed bruser vildt op, naar hans Vredes uveiede Ord true med at saare min blide Piges Sjel, da skulle milde Fredstoner, der udstrømme fra dette Elfenbeen, dæmpe Flammerne og gyde mildnende Olie i Sindets stormoprørte Bølger."

Med glad Studsen holdt Daura den magiske Fløite i sin skjønne Haand, og velsignende forsvandt Hiorba.

Et Aar var siden Aliande's og Daura's Brylupsfærd af Tidens Strøm henrundet i Evighe-

dens Hav, da Hjorba under et Jordskjælvs Bragen, steg frem af Klippen, der laae i Egeskoven, mellem Ryno's og Idallan's Slotte. Endnu prunkede i gammel Glands de stolte Borge til Høire og Venstre, endnu truede majestætisk deres Mure, og kastede lange Skygger ned i Dalen, men Klippen, hvorpaa Hexen stod, havde forandret sin Skikkelse: den fordums nøgne Steen krandsede høie Cedertræer, yndige Pinier, Plataner og Poppler, omduftede af blomstrende Rosenhækker. En gylden Kuppel, baaren af ni korinthiske Søiler af hvidt Allabast, smykkede Toppen. Nysgjerrig traadte Hjorba ind i Templets Runddeel, og saae, glad overrasket, i Baggrunden sit eget Billede omkrandset af længst visnede Roser og friske Cypresser. Rørt vilde Hjorba strax svæve hen til de elskede Pleiedøttre, for usynligen at trykke dem et takkende Kys paa Panden, da opdagede hendes skarpe Blik to qvindelige Skikkelser, som fra høire og venstre Side nærmede sig Klippen. I den tykkeste Taage hyllede Hjorba sig, da hun gjenkjendte de yndige Døttre. Men denne Gjenkjendelse var ingen glædelig. Saa langsomt, med til Jorden heftede Blikke, sniger Lykken sig ikke frem, disse blege Kinder ere ikke farvede røde af den ægteskabelige Fredssol, og sørgende og frygtende lænede Hjorba sig til det Alter, der bar hendes Billede. Omsider nærmede Qvinderne sig, og styrtede sig i hverandres Søsterfavn. „Min Elendighed har naaet sin høieste Spidse!" klagede Aliande. „Mit Livs sidste Haab er tilintetgjort!" sukkede Daura.

„Hvor grændseløs ulykkelig gjør mig vor gode Moders sidste Gave. Næsten med hver Maaneskifte sønderskjære Trylleuhrets Klokketoner mit arme, skuffede Hjerte. Altid nye Ansigter viser mig det usalige Speil. Kun tomme Løfter om Forbedring aflokkede mine Taarer den Troløse. Mine retfærdige Bebreidelser opirrede ham, og idag saae jeg min Ternes, den letsindige, frække Rosas forhadte Aasyn! Nei, disse Krænkelser udholder jeg ikke længer!"

„Ak, endnu langt ulykkaligere er jeg, gode Søster! hulkede Daura: Kun Sandserums har kastet Idallan i mine Arme, og aldrig, aldrig har han elsket mig, det føler jeg nu under navnløse Qvaler. Allerede efter de første Blomsteruger fandt han sig besværet ved min Fløites blide Toner, hvilke, imod hans Villie, mildnede det grumme Overmod, den vilde Haardhed. I en fortrolig Stund, i hvilken den Snedige hyklede den varmeste Ømhed, lykkedes det ham, at aflokke mig Hemmeligheden om den moderlige Gave. Med øm Spøg og kjælen Munterhed løste han Baandet af min Hals, og da nu den yndige Fløite var i hans Hænder, da formørkedes pludseligen hans Aasyn, med Tordenrøst udskjældte han mig for en forvorpen Hex, der ikke længer skulde besmitte hans ridderlige Seng, og rasende kastede han Fløiten paa Jorden. Endnu engang begyndte de blide Fredstoner. For sildig! Allerede var Idallan's Fod opløftet; og et forbittret Trin tilintetgjorde den

søde Melodie for evigt. Og hvad, hvad har jeg lidt siden denne Ulykkestime!"

„Hans Hjerte er slet, glem ham!" raabte Hiorba, og traadte synlig mellem de grædende Søstre, der med glad Skræk styrtede til hendes Fødder. „I valgte Begge alt for rask! sagde den Gamle med nedstrømmende Taarer: Jeg advarte forgjeves. Forgjeves tilbød jeg mig at prøve de Elskede. Men — Ulykken er der, og æsker Hjelp, ei Bebreidelser. Du, Aliande, staaer maaskee endnu til at hjelpe, Du stakkels Daura — aldrig! Men, for at ogsaa Du ikke skal tvivle om Sandheden af mine Ord, saa begynde Prøven for begge Ægtemændene, og da Hiorba's græsselige Hævn over den uforbederlige Nidding!"

Saa raabte hun med Tordenstemme, og forsvandt. Tause omfavnede de ulykkelige Koner hinanden, og snege sig langsomt tilbage til deres prægtige Fængsler.

Uroligen væltede i Aarsnatten efter Brylluppet Idallan sig paa det eensomme Leie, medens Daura, udstødt af sin Seng, forladt af de Lidendes Skytsgud: den blide Søvn, i et afsides Gemak vædede sit Leies Puder med hede Taarer.

Slet var Idallan's Hjerte i sin inderste Grund, hvilket den voldsomt fremkaldte Kamp om Sløret lod ane. Barsk Haardhed og heftig Vrede formørkede Glandsen af mangen ridderlig Dyd, der

smykkede ham. Saaledes saae det ud i hans Indre, da Lykken pludseligen paa engang udøste Kjærlighed, Glands og Rigdom over ham af sit Fyldehorn. Den uventet hurtige Opfyldelse af alle hans dristigste Ønsker i eet Øieblik gav hans Characteer Raadeløsdet. Den huldsalige Qvinde, som Kjærlighed saa hurtigen havde ført i hans Arme, gjaldt hans barske Overmod for en livegen Slavinde. De fyrstelige Skatte, hvilke Hiorba's Høimodighed havde opdynget i hans Borg, opvækkede hans Guldtørst. Hundrede Familier, hvilke, idet de gave sig under den stolte Borgs Beskyttelse, som hans Undersaatter, gjorde den vilde Skov beboelig, opflammede hans Ærgjerrighed. Kæmpeplaner gjennemkrydsede hans Hjerne. Allerede saae han sig som Egnens, maaskee som Jordens Fyrste, Ryno som sin Vasal, en Keiserdatter, som sin Gemalinde, og nu kastede han et Blik paa sin omme, trofaste Kone, der, saaledes bildte han sig ind efter de første lykkalige Uger, forladt af den gamle Hex, hendes Tante, uden Æresyge, uden Fordringer, var mere skikket til at drage ham ned, end til at svinge ham iveiret, mere til at nedrive, end til at opbygge hans stolte Luftslotte. Med Foragt og Uvillie saae han paa hende, da Nyhedens friske Trylleri var forsvundet, og Mishandlinger, hendes daglige Lod, lærte hende snart at begræde den korte Berusnings raske Valg. Der laae Idallan, ængstet af Drømme, der vare sammenvoiede af Dagens Tanker og den sorte Sjel. En pludselig Glands forstyrrede den urolige Søvn;

vild foer Idallan op fra Leiet, og for ham stod, oplyst af en bleg, svovelblaa Glands Uhyret Rasalkol, endnu vanziret af det græsselige Saar, som Ryno i Egeskoven havde bibragt ham i Hovedet.

„Dit første Ægteskabsaar er forbi! sagde med huul Røst det skrækkelige Phantom: og takket være Guderne! Du føler Dig ulykkelig, Idallan! Din høie Aand maa føle Trykket af de Lænker, der for evigt binde dem til en Qvinde af lav Opdragelse. Daura duer ikke for Dig og Din ædle Ærgjerrighed, og til store Ting har Skjebnen udkaaret Dig. Tre Kroner vente paa, at smykke Dit Hoved, naar Du gjør Dig værdig til dem."

„Himlens Sendebud!" raabte Idallan med stor Henrykkelse. — „Vild! vedblev Spøgelset: Siden den Dag, da ubesindig Iver væbnede Dig og Ryno imod mig, vanker jeg, fordømt ved Hiorba's Grusomhed om i dette Bjergs underjordiske Kløfter i denne Rædselsskikkelse, indtil et modigen udført Eventyr løser den skrækkelige Trolddom. Den Tappre, som fuldbringer dette, oplofter jeg paa Jordens første Throne, giver ham den mægtigste Herskers Datter til Gemalinde, og aabner ham mine evigt uudtømmelige Skatte."

„O gid det var mig bestemt, at ende Eders Ulykke, vise Troldmand!" sukkede Idallan. — „Du ene mægter det, ædle, dristige Mand! sagde Rasalkol: Du allene har Midlerne i Hænde til at tilintetgjøre Hiorba, til at gjøre mig fri, og Dig uudsigelig lykkelig, men hvo der vil tjene Rasalkol, han maa ei være bange for Blod!" — „Giv

mig Guld og Magt, og jeg slagter Millioner for Dig!"

„Tag disse tørre Qviste, sagde Aanden, idet han rakte ham et Riis: bær dem ind i det Gemak, hvor Daura sover, stød Din sovende Viv Dolken i Hjertet, saa at det varme Blod sprøiter paa dette Riis. Nyt Liv vil da strømme ind i de forlængst udtørrede Grene, Knopper, Blade og Blomster ville lysteligen skyde frem, i Jorden vil Qvistene slaae Rod og en herlig Frugt vil modnes derpaa, et Æble, liigt de hesperiske, purpurbe sprængt med Guld, men Døden vil det bære i sig. Bryd Æblet af, og send det i Din Ægtefælles Navn til Ryno og Allande. Begge ville æde og dø. Naar Du faaer Efterretningen om deres Død, saa bring Ligene hid til Din Hustrues Legeme. Hug Gifttræet om, og slaae dets Brænde istykker. Riv Hjerterne ud af de tre Liig og brænd dem med det sønderhuggede Træ. Saasnart Ilden har tilintetgjort den sidste Trevl, døer den skjændige Hiorba under græsselige Qvaler; jeg er da fri, og for evig Dig taknemmelig."

„Jeg er Din!" raabte med blodtørstigt funklende Øie Idallan, og listede sig, med Trylleriset i den Høire, til den ulykkelige Daura's Sovekammer. I et skrækkeligt Lys lyste Uhyret foran ham. Sagte aabnede Døren sig; der laae den engleskjønne Qvinde, som just en blid Slummer venligen havde taget i sine Arme. Yppigen svulmede den fulde, hvide Barm frem under de gyldne Lokker. Et huldt Smiil, Morgensolen til en bedre

Verden, svævede paa de blege Kinder, Med en Tone, der havde tæmmet Tigere og formildet Djævle, raabte hun just omt bekymret, i Søvne: „Elsker Du mig ikke mere, min Idallan?“ Alligevel løftede Idallan med hæsligt Grin Armen til Stødet. Da slog pludseligen en Lynstraale ham Dolken af Haanden. Daura vaagnede med ængstet Skrig, og i Rasalkols Sted stod Troldqvinden Hiorba med gjennemborende Blik ved hans Side. Tilintetgjort foer han bævende sammen, og hans Diekast syntes at anraabe Jorden, om at fluge sig.

„Din omme Ægtefælle vilde være Din Morder, min Datter! sagde Hiorba med høi straffende Alvor: Saaledes lønnes overilet Valg og Foragt for den moderlige Advarsel!“

„Idallan, var det muligt? Kunde Du det?“ spurgte Daura grædende og vred sine Hænder. — „Ja!“ brølte Fortvivlelsen huult ud af Riddingen. — Afmægtig sank Daura tilbage paa Leiet, og Hiorba vendte sig nu til Idallan:

„Sjelens dybeste Smerte, Hjertets for evigt rovede Fred straffer Din ulykkalige Hustru for hendes Overilelse, hvortil Kjærlighed til Dig forførte hende. Hvad straffer Dig, Djævel?“ — Skulende taug Idallan — „Dit Hjerte var af Ærts mod Din uskyldige Hustru, imod Din trofaste Vaabenbroder, hans huldsalige Qvinde og mig, hvis Velgjerninger Du havde Begrundelsen af Din Lykke at takke. Ærefyge og skjændig Pengegjerrighed vare Drivefjedrene til Din forteste Udaad. Din Straf være Din Forbrydelse liig! Og derfor, I

Dæmoner! slæber denne Forvorpne til Heklas evige Flammesvælg! Der lide Sjel og Legeme den brændende Qval i det græsselige Svovelbad, indtil det dødelige Legeme har tætnet sig til Guld. Aartusinder kan da det nye Metal ligge der, indtil Millioner Tilfælde føre det til et andet Himmelstrøg, indtil det dannet til en Ring, trykker et kronet, glædeløst Hoved. Naar da den nye Kongekrone straaler af Juveler, da vaagne i den usle Ring den nagende Bevidsthed, og saalænge det faste Stof holder sammen, qvæle Sjelen Synet af Skatte og Hæder, som den for evigt ei kan nyde!"

Saalunde talte Hiorba og svang den frygtelige Stav. Da klirrede Buevinduet og styrtede larmende ind i Gemakket. Ind stormede to græsselige Dæmoner. Sorte fra Top til Taa, viftede de med de uhyre Flaggermusvinger, udaf det hornede Hoved stirrede frygtelige Ildsine paa den ulykkelige Idallan, der, ikke istand til at mæle eller røre sig, var sunket i Knæerne. Med en Latter, der afpressede ham et Angstskyl, reve de ham iveiret, grebe ham med skarpe Kloer, og fore larmende ud gjennem det sønderslagne Vindue. Klagende tonede den Fordømtes ængstelige Jamren, der snart tabte sig i det Fjerne.

Paa Jagten, hans daglige Beskjeftigelse, fra den Tid Freden i hans Ægteskab var forstyrret,

havde den letsindige Ryno opholdt sig for længe. Et anskudt Raadyr havde under Forfølgelsen lokket ham ind i en tyk Skov, af hvilken han ikke kunde hitte ud. Den kolde Luft gjennemzittrede ham, mat glimtede Aftenstjernen paa den taagede Himmel, og den maaneløse Nat begyndte at brede sin brune Kaabe over Jorden. Dyb Tanshed herskede i Lunden, ikkun gyselig afbrudt ved Uglens tunge Vingeslag og Ulvens fjerne Hyl. Ryno sprang af Hesten, for at søge Veien med Hænderne.

Saaledes havde han vanket om et Qvarteerstid, trækkende sin Ganger bagefter sig ved Tøilen, da tonede fra det Fjerne Trompeters og Pankers Triumphklang. Stundsende skuede han ideiret, og saae, at han befandt sig ved Enden af en Skov, hvor et prægtigt Slot straalede ham imøde, hvis oplyste Vinduer udgjode Dagslys over Sletten. Glad og forundret, thi aldrig havde han paa sine Jagttog fundet dette Slot, svang han sig paa sin Hingst, og galopperede ad Borgporten til. Under munter Klang af Trompeter og Basuner, faldt Vindebroen ned, sprang Portene op, og jublende omringede ham i den indre Slotsgaard en Skare af riigtklædte, guldlokkede Pager. Tvende toge hans Ganger ved Tøilen, to Andre toge Jagtspydet, Buen og Koggeret fra ham, En holdt ærbødigen Stigbøilen for ham, og en Sjette bød ham med bøiet Knæ: Velkommen.

„Kjender I mig?" spurgte Ryno sindsende. — „Hvo skulde ikke kjende Ridder Ryno? saa berømt ved Legemsskjønhed som ved Tapperhed! svarte Pagen ydmyg: Behager det Eder, ædle Herre, at følge mig til Spisesalen? Med Kjærlighed og Agtelse og brændende Utaalmodighed venter Eder der Grev Arno, Borgherren, og Rosamunda, hans fortryllende Datter."

Villigen overlod paa denne Indbydelse Ryno sin Ganger til Pagen, og fulgte den indsmigrende Yngling ind i det prægtige Slot. En Marmor Vestibule, baaren af en Porphyr-Kolonade førte ham til den brede Alabasttrappe, paa hvis Sider et gyldent Rækværk, smykket med halvt ophøiet Arbeide, slyngede sig op. Tolv Riddersvende, klædte i hvid Silke og Guld, løi op foran ham med Vindlys. Op sprang Fløidørene til den høie Sal. En Lysstrøm bølgede ham imøde. Et rigt besat Taffel med blinkende Pokaler, omringet af herligt smykkede Riddere og Damer, stod midt i Salen, og prægtige Krystallysekroner udgjøde et Straalehav fra Loftet. Uvis, om han turde troe sine Sandser, traadte han ind, da hvirvlede hilsende den meest fortryllende Harmonie ham imøde fra Salens Balkon. Med Høiagtelse reiste Ridderne og Damerne sig fra deres Sæder, og imøde traadte ham en ærværdig Olding i ridderlig Klædemon, og en qvindelig Skjønhed, til hvis Skildring den dødelige Pen er for svag. En fuld Pokal kredentsede hun med sine Purpurlæber, og sagde med Harmonika-Toner:

„I Borgherrens Navn hilser med dette Bæger, efter gammel Skik, den tappre Ryno, Rosamunde, Datteren af Huset.“ Allerede forud beruset, tømte Ryno Guldpokalen, trykkede et brændende Kys paa Rosamundes Gratiehaand, rystede den gamle Borgherres Hoire, og blev af ham ført øverst op til Bordet, paa en Stol ved Siden af Rosamunde. Fortrolig Samtale, Spøg og Latter, den hvirvlende Musik, Bægerets Glæder, og mere end alt dette, Nærheden af den blomstrende Naboerske, bedøvede ham saaledes, at han slet ikke engang kunde tænke paa det Spørgsmaal: hvorledes denne Borg var kommet her, og hvorfra Besidderen kjendte ham. Snart var han indviklet med Rosamunde i en Ordstrid. Kun alt for snart forstode deres Blikke hverandre, fandt deres Hænder hverandre, med et varmt Tryk. Da hævede Borgherren Taffelet, og Dandsen begyndte.

Glædedrukken svævede Ryno gjennem Rækkerne med Rosamunde, heftigen trykkende den guddommelige Qvinde til sit høibankende Hjerte, og i den raske Valtses Tummel rørende hende det første Kys, som hun glødende gjengjeldte ham. Dandsen var tilende, og et Vink kaldte den Lykkelige ned i Slotshaven. I en eensom Grotte fandt de Elskende hinanden, og under hede Kys tilhviskede Rosamunde ham, at hun for evig var hans, og at hendes gode Fader sikkerligen, givende efter for hendes Bønner, vilde skjenke ham hende til Gemalinde. — Da gjennemfoer en kold Gysen den

Letsindige. Forlegen og frygtsom fremstammede han: „Ved min Ridderæed og Pligt, jeg elsker Dig ubegrændset, huldе Møe, men Din Gemal kan jeg ikke vorde, da jeg allerede er formælet.“ — Da flyde Strømme af Taarer fra Rosamundes skjønne Øine. Med heftig Smerte gjorde hun ham Bebreidelser over, at han, bundet ved tidligere Lænker, alligevel havde forstyrret hendes Sjelefred, svoer, ikke at kunne leve uden ham, og bad ham tilsidst, vridende sine Hænder, at opløse sit Ægteskab og vorde hendes.

Alvorlig rev Ryno sig løs. „Aliande er min ægteviede Hustru! sagde han i en bestemt Tone: og aldrig forskyder jeg hende.“ Nye Bebreidelser, nye Taarer, nye Bønner. Flammekys brændte paa hans Læber, de blødeste Arme omsnoede ham, den skjønneste Barm bankede afsløret mod hans Bryst. Næsten havde han vaklet, dog tog han endnu Mandsmod til sig, trykkede Rosamunde blidelig tilbage, og sagde: „Slip mig, huldе Jomfrue! Under Eders glødende Kys vilde snart min Retskaffenhed udtørres, og den ærelose Ridder staae for Eder, afmægtig ved Bevidstheden om sin Skjændselsdaad! Tilgiv min Aabenhjertighed. Eders Legemsskjønhed, Eders hurtige Eftergivenhed opflammede mine Sandser, der desværre allerede mangen Gang havde henrevet mig. Jeg haabede at knytte en skjøn, flygtig Forbindelse med Eder, men I forlanger Ægteskab, I kræver mig for evig til Eiendom. Det kan og tør ei være saa! Jeg er letsindig, men ogsaa den meest glødende Lidenskab

skal ikke gjøre mig til en meenedig Skurk! Min Hustru er god. Hende takker jeg min hele jordiske Lykke. Meer end formeget har hun allerede lidt ved min Utroskab, og før visne denne Haand, forend jeg forstøder Aliande, for at sværge en Anden, var det end den guddommelige Rosamunde, Troskabseden!"

Begyndende den sidste Storm paa Ryno's Hjerte, omslyngede Rosamunde ham endnu engang med vild Kraft. Forgjeves stræbte han, at vinde sig løs, da lynede pludseligen Fakkelskin ind i Grotten, og ind stormede Borgherren, ledsaget af Riddere og Svende. „Hvad seer jeg! tordnede han: Hvilken Skjændsel maa mit graae Hoved opleve! Rosamunde i eensom Nat i denne Grotte, Barmen blottet, i en Yuglings Arm! Mit Huus er for evig beskæmmet, for evig min Stamme vanæret!" — „Eders Datters Uskyld er og var mig hellig, svarte Ryno beskedent: hendes Vidnesbyrd kan godtgjøre Eder, at ingen Ridding staaer for Eder!" — „I tager feil, kjære Fader! raabte ængsteligen Rosamunde, omfavnende Oldingens Knæ: Ryno er allerede formælet!" — „Formælet? brølede den Gamle, og stødte med Foden Datteren fra sig, saa hun sank afmægtig til Jorden: Formælet? Altsaa skjændet min Datters Ære for evig? Det bryder Staven over Dig, Ryno! Og føle skal Du, hvorledes paa Arno's Borg Gjæsterettens Forræder bliver tugtet. Op, mine Svende! binder Skurken!" — Ryno greb til den venstre Hofte. Den var

blottet, da han havde lagt Sværdet fra sig ved Dandsen. Med Haanden kæmpede han nu mod den fremtrængende Skare, men blev snart, overmandet af Mængden, trykket til Jorden, bundet, og slæbt i et Fængsel, der laae paa den nordre Side af Slottet, et Taarns Høide, dybt under Jorden.

Der sad han nu paa muggent Straa, med raslende Kjæder smeddet til Muren. En dunkel Lampe i en Nische oplyste Fængslet netop kun saa meget, at han kunde see alle dets Rædsler. „Fordømt! raabte Ryno med rullende Øine, som om hans Blikke skulde sprænge den tunge Jernport: Fordømt! saa mangengang var jeg min gode Viv utro, og himmelsk Lyksalighed og vellystige Glæder lønnede mig derfor. Idag for førstegang handler jeg saaledes, som det egentligen altid havde anstaaet den ædle Ridder, og — sukker i dette mugne Fængsel. Vil Skjebnen ikke være klogere og retfærdigere, saa eftergiver jeg den i Fremtiden den Omsorg, at bryde sig om mig!"

Den stakkels Fangne hensank i en døsig Grubleri. Kun pressede sig mangengang Navnet Aliande fra hans Hjerte med et Suk. Da hørtes hinsides Fængselsporten en levende Ordstrid. En qvindelig Stemme bad, en mandlig nægtede, omsider klang Guldstykker, og Laasene sprang raslende op.

I den meest fortryllende Nathabit, med flagrende Haar, taarefulde Øine, blege Kinder, Barmens Flor i Uorden, og ved alt dette tusindegange skjønnere, traadte Rosamunde vaklende ind. Med bævende, smertefuld Tone sagde hun: „I har for-

skudt mig, Ryno, da Eders Valg endnu var frit, derfor intet Ord om mig og min Kjærlighed, om de Helvedssmerter, som den Forsmaaede føler. Ikkun for Eders Vels Skyld nærmer jeg mig Eder engang endnu. Eders Liv staaer paa Spil, mig dyrebarere end mit eget, dyrebarere end min jordiske og himmelske Lykksalighed!" — „Jeg beklager, at et Øiebliks Ruus har saa alvorlige Følger!" sagde Ryno. — „Løven, man tog Ungerne fra, er et Lam i Sammenligning med min Fader, naar han skal redde sin gamle Stammes Ære. Eder levnes kun det grusomme Valg: mellem min Haand og en marterfuld Død!" — „Det er haardt!" raabte Ryno rystet. — „Betænk, at I dog for evig er tabt for Aliande. Elsker Eder Eders Hustru saa varmt og sandt, som Eders Rosamunde, saa vil hun, ved Guderne! hellere unde Eder til en Anden, end offre Eder til den græsselige Marterdød."

„Mit Forsæt forandrer ingen konstig skuffende Slutning! sagde Ryno i fast Tone: For en Ret af Riddere maa Eders Fader stille mig, om han er en redelig Riddersmand. Der skal jeg svare og give enhver ærlig Fyldestgjørelse. Vil han ikke det, vil han ende den Værgeløses, Lænkedes Dage i et eensomt Fængsel, saa er han en ussel Snigmorder."

„Ryno!" sagde Rosamunde med sin Fløiterost, og omslyngede ham endnu engang vildt glødende. Men han omfavnede hende blidt, bar hende, saa langt hans Kjæder naaede, kaldte paa Vogterne,

udskjældte de Indtrædende for Skurker, at de bedrog deres Herre saaledes, og overgav dem den grædende Pige, der gik bort med et gjennemborende Blik.

„En Helvednat! sukkede Ryno, vendende tilbage til sit Straaleie: at blive martret saaledes, svævende mellem det blomstrende Liv og den kolde Død! Men een Ting trøster mig i denne tunge Stund, jeg besegler den Troskab, som jeg ikke udviste i Livet, med min Død, og saaledes allerede her bødende for de Taarer, som min Letsindighed kostede Aliande, skal jeg luttret indgaae til Valhalla's Glæder. Guderne velsigne min Vei og min Søn!" — Atter raslede Laasene, og ind traadte Borgherren i Sørgedragt. — „En Yttring af Medlidenhed har I at takke for, at jeg endnu engang taler med Eder!" sagde Oldingen med moisomt bekæmpet Forbittrelse. — „Jeg skjenker Eder Eders Medlidenhed!" — „I har krænket Gjæstereten og forført mig mit eneste Barn!" — „Det er ikke sandt!" — „Riddere og Svende vare Vidner til min Skjændsel, som egentligen kun Blod aftvætter. De skulle ogsaa være Vidner til min Hævn." — „En Ret af Riddere er Alt, hvad jeg beder om." — „Dog, min Datters Taarer have næsten mildnet min klippefaste Villie. Blev Eders tidligere Ægteskab hævet, blev Rosamunde Eders Hustru, da kunde jeg maaskee tilgive!" — „Det kan ikke være saa!" — „Skjønt er Rosamundes Legeme, men endnu skjønnere hendes Hjerte. Af den ædleste Stamme i Landet er hun udsprungen. Umaa-

delige Skatte ligge i denne Borgs Hvælvinger, og tyve Dagsreiser langt imod Nord række mine Besiddelser. Tag Eders Liv af min Datters Haand, Ryno!"

„Læg Nastronds Qvaler i en Vægtskaal, en Keiserkrone i den Anden; jeg forskyder til ingen Priis min Hustru!" — „Ryno! Vil Aliande som Enke græde mindre trøsteløs, end som Forskudt?" — „Bortødsle ei Eders Aande!" — „Ved de almægtige Guder! Ryno, jeg advarer Eder for sidste Gang. Disse Fængselsvægge see Eder som Rosamundes Ægtefælle, eller høre Eders Dødsuk, afpresset paa Pinebænken!" — „Sende I mig et saadant Endeligt, I udødelige Guder? raabte Ryno vildt mod Himlen: Velan!" Han rev en af de gyldne Lokker af sit Hoved, saa at Blodet sprang ud, og rakte den til Borgherren. „Dersom endnu en Gnist af Menneskelighed slummer i Eder, saa sender denne Lok til min Ægtefælle, med dette Budskab: at jeg er død, hende tro, og at hun skal opdrage min Son til en ærlig Riddersmand. Og nu lad Eders Bødler komme, jeg er rede." — „Velan da, ved Vodan! brølte fraadende den Gamle: I seer ikke Solen staae op mere!"

Han trak i en Klokkestræng, og tolv Harniskklædte, med sluttede Vizirer og blottede Sværd, traadte stumme og langsomme ind. En af dem løste Ryno fra Muren. Endnu engang tonede Klokken, og i den anden Ende af Fængslet aabnede sig, med græsselig Bragen, Marterkammerets tunge Porte. Luende Beeggander oplyste den sort

behængte Hvælving. Alle de Redskaber, som Menneskets grusomme Skarpsindighed nogensinde udtænkte til at martre Brødre med, lynede blankslebne og ophængte i en skrækkende Orden, den Ulykkelige imøde. I en Kulpande glødede store Tænger, og stum og trumle udstrakte sig i Midten af Værelset den græsselige Pinebænk, frygteligen og hemmelighedsfuld udrustet med mange Slags Snore, Løftestænger, Skruer, Hjul og Hager. Tre Mænd med djævelske Aasyn stode i blodrøde Kjortler, med blottede Arme, ventende ved Siden af den. Paa høire Side stod en tom, aaben Liigkiste.

„Vælg!" skreg den graahærdede Tyran. — „Døden!" sagde Ryno roligen, sukkede endnu engang: „Aliande!" og gik med faste Skridt hen mod Pinebænken.

Da foer en Lysstraale gjennem Fængslet. Forsvunden var i et Nu Qvaderhvælvingen, de Væbnede, Marterkammeret og Bødlerne. I en herlig Sal fandt Ryno sig igjen, hvis stjernebesaaede Kuppel bares af rosenkrandsede Søiler. Med venligt Smiil nærmede sig ham Troldqvinden Hiorba, og skjøn, som paa den første Pagtens Dag, med den første og den ny opvaagnede Kjærligheds dobbelte Ild, sank den henrykte Aliande, det hulde diende Barn i Armen, til hans Bryst, takkende ham for hans urokkelige Troskab. „Du har bestaaet Prøven! sagde kjærlighedsfuld Hjorba: og derved sonet mangen tidligere Daarlighed, som ogsaa Aliande nu vil have glemt. Kjærligheden er vendt tilbage, Fortroligheden nyfødt, og fuld af skjønne Forhaab-

ninger forlader jeg det gjenforeente Par. Den ulykkelige Daura ledsager mig. Maaskee lærer hun at glemme i min stille, fredelige Hule, hvilken hun aldrig, aldrig havde skullet forlade. Lev vel, mine Børn! Glemmer ikke Ægtepagtens skjønneste Løfen: Troskab og Kiærlighed! Ryno! bliv den Ryno lig, som Du var i Grotten og i Arnos Fængsel! Aliande, glem det aldrig: at ikke Taarer og Bebreidelser, kun kjærlighedsfuld Skaansel og hjertelig Imødekommen, formaae at beseire Mændenes Utroskab."

Hun forsvandt i en vellugtende Taage, og de paany Forenede lovede hinanden under hede Kys, at adlyde hendes vise Lærdomme. — Og de holdt Ord. Endnu graahærdet skabte Aliande allene Ryno's Lykke, som han hendes; og først silde blev den ærværdige Matrone, i Kredsen af muntre Børnebørn, overrasket af sin Veninde Hiorba, som, aabenbarende sig i straalende Dragt, bortkysede det flygtende Liv fra den blege Læbe.

(C. F. van der Velde.)

Napoleons Testamente.

(Det Dokument, som her meddeles Publikum, er den forhenværende Keiser Napoleons virkelige sidste Villie og Testamente. Hvorlunde Han, der i saa mange Aar styrede Verdens Skjebne, selv fordeelte sine Efterladenskaber, kan ikke andet end læses med Interesse.)

Longwood, den 15de April 1821.

Dette er mit Testamente eller min sidste Villie.

Napoleon.

I.

Det er mit Ønske, at naar jeg er død, min Aske da maa hvile ved Seinens Bredder, midt iblandt det franske Folk, som jeg elskede saa hjerteligt. — Marie Louise, min høitelskte Gemalinde, takker jeg for de mange lykkalige Øieblikke, hun har skjenket mig. — Jeg paalægger min Søn, aldrig at forglemme, at han er en fransk Prinds, og aldrig lader sig bruge til et Redskab i Andres Hænder; at han aldrig fægter mod Frankrige, eller gjør det noget Ondt, men antager mit Valgsprog: „Alt for det franske Folk!" — Jeg takker min gode, fortræffelige Moder, min Onkel, mine Sødskende Joseph, Lucian, Jerome, Pauline, Caroline, Julie, Hortense, Catharina og Eugen for den Deeltagelse, de bestandig have viist mig. Jeg tilgiver Marmont, Talleyrand og Lafayette.

II.

1) Min Søn testamenterer jeg alle de Sager, som vedfoiede Fortegnelse A indeholder. Det er mit Ønske, at denne lille Arvedeel maa være ham dyrebar, og minde ham om sin kjærlige Fader.

2) Lady Holland testamenterer jeg den antike Camee, som Pave Pius VI forærte mig i Tolentino.

3) Grev Montholon testamenterer jeg 2 Millioner Francs, som et Beviis paa min Tilfredshed med den sønlige Opmærksomhed, han i sex Aar har viist mig, og som en Godtgjørelse for det Tab, som han har lidt ved sit Ophold paa St. Helena.

4) Grev Bertrand testamenterer jeg 500000 Fr.

5) Min første Kammertjener Marchand, 400,000 Fr. De Tjenester, som han har viist mig, ere en Vens. Det er mit Ønske, at han ægter en Enke, Søster eller Datter af en Officeer i min forhenværende Garde.

6) Ligeledes St. Denis, Novarraz og Pierron, hver 100,000 Fr. Archambaud 50,000 Fr. Cursor og Chandellier, hver 25,000 Fr.

7) Abbé Vignalli 200,000 Fr. Det er mit Ønske, at han vil bygge sig et Huus ved Ponte Novo di Costino.

8) Ligeledes testamenterer jeg Grev Las Cases 100,000 Fr.

9) — Grev Lavalette 100,000 Fr.

10) Ligeledes Overchirurgen Larrey 100,000 Fr. Han er den samvittighedsfuldeste Mand, som jeg har kjendt.

11) — Generalerne Drouot, Brayer, Lefevre-Desnouettes, Cambrone, Lallemand senior, Clausel, Grev Real, Baron Meneval, Oberst Marbot, Costa von Basilica paa Corsika, samt Børnene efter General Girard, Marchand, Duvernet, Labedoyere og Travot, hver især 100,000 Fr.

12) — Arnault, Forfatteren af Marius, 100,000 Fr.

13) — Baron Bignon 100,000 Fr. Jeg anmoder ham om, at skrive den franske Diplomatiks Historie fra 1792—1815.

14) — Saarlægen Emmery 100,000 Fr.

Disse Pengesummer skulle tages af de 6 Millioner, som jeg, da jeg 1815 forlod Paris, lod opbevare der, og af Renterne deraf, 5 P. C. fra Julii 1815. Montholon, Bertrand og Marchand bemyndiger jeg til at qvittere derfore hos Bankøren. Overskuddet vil jeg have fordeelt iblandt de som bleve saarede i Waterlooslaget, samt iblandt Officerer og Soldater af Bataillonen Elba, eller ogsaa deres Enker og Børn, efter en Maale-

stok, som bestemmes af Montholon, Bertrand, Drouot, Cambrone og Overchirurgen Larrey.

III.

Da mit Privatgods (domaine) er min Eiendom, som ingen mig bekjendt fransk Lov kan berove mig, saa skal derom forlanges Regnskab af Skatmesteren, Baron de la Bouillerie; det maa beløbe sig til over 200 Millioner Francs. 1) Portefeuillen indeholdt hvad jeg i 14 Aar havde sparet af min Civilliste, og som, hvis min Hukommelse ei slaaer mig feil, aarlig beløb sig til over 12 Millioner. 2) Mine Palladsers Mobilia, saaledes som de vare 1814, med Indbefatning af Palladserne i Rom, Florenz og Turin. Alle disse Mobilia vare kjøbte for Civillistens Penge. 3) Det indbragne Beløb for mine Eiendomme i Italien, saavelsom og mit Guld- og Sølvtøi, Juveler og Equipager. Oplysninger herom vil kunne faaes hos Prinds Eugen og Kronens Hushofmester Campagnoni.

Napoleon.

Af mit Privatgods testamenterer jeg den ene halve Deel til endnu levende Officerer og Soldater i den franske Armee, som have kæmpet med for Nationens Hæder og Uafhængighed fra 1792 til 1815. Fordelingen skal finde Sted i Forhold til Enhvers Lønning i den virkelige Tjeneste. Den anden halve Deel skjenkes til de Stæder og Districter i Elsaß, Lothringen, Franche Comte, Bur-

gund, Isle de France, Champagne Forest og Dauphine, som have lidt meest af de fjendtlige Indfald. Forelobig skal der af denne Summa tages en Million for Staden Brienne og en Million for Staden Mery. Jeg vil, at Montholon, Bertrand og Marchand skulle være denne min Villies Haandhævere.

Denne min sidste Villie har jeg egenhændigen skrevet og forseglet.

(L. S.) **Napoleon.**

Fortegnelse *A*, som Bilag til min sidste Villie.

Longwood, den 15de April 1821.

I.

De indviede Kar, som bruges i mit herværende Kapel. Abbed Vignali anmodes om, at levere disse til min Søn, naar han er 16 Aar gammel.

II.

1) Mine Vaaben, d. e. min Kaarde, som jeg bar ved Austerlitz, og den jeg bar ved Abukir, min Dolk, mit brede Sværd, min Hirschfænger og mine to Par Pistoler.

2) Mit Guld Reise-Etui, som jeg har brugt ved Ulm og Austerlitz, ved Jena, Eylau, Friedland, Lobau, Moskau og Montmirail. Det er mit Ønske, at det i min Søns Hine maatte være af Værdie. (Grev Bertrand har det i Forvaring.)

3) Jeg paalægger Grev Bertrand, at han omhyggeligen opbevarer disse Ting, og overleverer dem til min Søn, naar han er 16 Aar gammel.

III.

1) Tre Mahognikasser, hvori: 33 Snustobaksdaaser, 12 Tabatierer med det keiserlige Vaaben, 2 smaae Dienglas, 4 Daaser, som man den 20 Marts 1815 havde fundet paa Ludvig XVIII Bord, og 3 Daaser med mit Portrait, samt adskillige Toiletsager, efter en særskilt vedlagt Fortegnelse. 2) Mine Feltsenge, som jeg har betjent mig af paa alle mine Felttog. 3) Mit Felttelescop. 4) Mit Klædeskab med mine Munderinger, et Dusin Skjorter og øvrige Klædningsstykker, efter en særskilt Optegnelse. 5) Mit Vaskebord. 6) Et lidet Uhr, som hænger paa Væggen i mit Værelse. 7) Mine to Uhre og Kjæden af min Gemalindes Haar.

Min Overkammertjener Marchand giver jeg det Hverv at sørge for, at alle disse Sager blive min Søn overleverede, naar han er 16 Aar gammel.

IV.

1) Mit Medaillekabinet. 2) Mit Sølvtøi og Porcellain, som jeg har brugt paa St. Helena. (Fortegnelse C og D.)

Grev Montholon anmoder jeg om at tage disse Ting i Forvaring, indtil min Søn bliver 16 Aar gammel.

V.

1) Mine 3 Sadler og Bidseler, som jeg har brugt paa St. Helena. 2) Mine 5 Fuglebøsser.

Min Jæger Novarraz paalægger jeg, at tage disse i Forvaring, og aflevere dem til min Søn, naar han bliver 16 Aar gammel.

VI.

Mine Bøger, 413 Bind, skal St. Denis forvare, og levere til min Søn, naar han bliver 16 Aar gammel.

Fortegnelse over de af mine Sager, som Marchand skal tage til sig og sende min Søn.

1) Mit Sølv-Etui, som ligger paa mit Bord.
2) Mit Repeteeruhr. Det er Frederik den Andens, som jeg tog med mig fra Potsdam. (i Kassen Nr. 3)
3) Mine to Uhre, det ene med en Kjæde af Keiserindens Haar, det andet med en Kjæde af mit eget Haar, som Marchand lader gjøre i Paris.
4) Mine to Signeter (et fransk, i Kassen Nr. 3).
5) Det lille Guldur i mit Sovekammer.
6) Mit Fodbad, Vaskebækken, Vandkrukke, ꝛc.
7) Mit Natbord, det samme som jeg betjente mig af i Frankrige, og min sølvbeslagne Vaskebuk.
8) Begge mine Jernsenge, Matrasser og Tæpper, hvis de kunne opbevares.
9) Mine to Sølvkander, som indeholdt min Aqvavit i Felten.
10) Mit franske Teleskop.
11) Mine Sporer, to Par.
12) Tre Mahogniekasser, Nr. I, II, III, som indeholde mine Daaser og forskjellige andre Ting.
13) En med Sølv beslagen Røgelsepande.

Linned.

12 Skjorter, 6 Lommetørklæder, 6 Halsbind, 6 Servietter, 6 Par Silkestrømper, 8 sorte Halskryds, 6 Par Understrømper, 2 Par Sengetæpper af Cambridgs, 2 Overtræk, 2 Morgenoverkjoler, 2 Par Natbeenklæder, et Par Buxeseler, 4 Par hvide Cassimirs Beenklæder og Veste, 6 Matrasser, 6 Par Underbeenklæder, 6 Flonels Veste, en Kasse med Snusstobak. (Et Guld Halsspænde, 2 Par Guld Knæspænder, et Par Guld Skoespænder, i Kassen Nr. 3).

Klæder.

En Jægermundering, en Grenadeermundering, en Nationalgardemundering, 2 Hatte, en grøn og en graa Overkjole, en blaa Kappe (som jeg har baaret ved Marengo), en mørkegrøn Pels, 2 Par Skoe, 3 Par Støvler, 2 Par Tofler, 6 Kaardegehæng.

Tillæg.

1) Ingen af mine Sager maae sælges. Hvad som ikke er anført, kan deles imellem mine Executores Testamenti og mine Brødre.

2) Marchand skal opbevare mine Haar og deraf lade forfærdige Armbaand med Guldlaase, som han skal levere til Keiserinde Marie Louise, til min Moder og hver af mine Brødre, Søstre, Neveuer, Niecer, Kardinalen, og et større til min Søn.

3) Marchand skal sende Prinds Joseph et Par af mine Guld-Knæespænder. Det andet Par skal Prinds Lucian have.

4) Prinds Jerome skal have en Guld-Halsbaandslaas.

Napoleon.

Fortegnelse *B.*

Fortegnelse over de Sager, som jeg har ladet blive i Forvaring hos Greven af Turenne.

Sobiesky's Kaarde;
et stort Ordensbaand af Æreslegionen;
en sølvbeslagen Kaarde;
en Consulærkaarde;
en Staalkaarde;
et Kaardegehæng af Fløiel;

et Ordensbaand af den gyldne Vließ;
et Reisechatol af Staal;
et dito af Sølv;
et antik Kaardefæste;
en Hat af Henrik IV. og en Hue;
nogle Guldgaloner;
et lidet Medaillekabinet;
to tyrkiske Tæpper;
2 Kaaber af karmoisinrødt Fløiel, broderede, med tilhørende Veste og Kjoler.

Min Søn giver jeg Sobiesky's Kaarde.
Ligeledes Æreslegionsbaandet.
—— den sølvbeslagne Kaarde.
—— Consularkaarden.
—— Staalkaarden.
—— den gyldne Vließ.
—— Henrik IV. og Huen.
—— et Guld-Etui til Tænderne (i Tandlægens Forvaring).
Keiserinde Marie Louise skal have Galonerne.
Madame den Sølv-Natlampe.
Kardinalen det lille Reiseskriin af Staal.
Prinds Eugen Voxlysstagerne (de ere kun forsølvede).
Prindsesse Pauline det lille Reiseskriin.
Dronningen af Neapel et af Tæpperne.
Prinds Jerome Kaardegrebet.
Prinds Joseph en Fløielskaabe med Tilbehør.
Prinds Lucian en dito.

Den 16de April 1821, Longwood.

Dette er et Tillæg (Codicil) til mit Testamente.

1) Det er mit Ønske, at min Aske maa hvile ved Seinens Bredder, blandt det franske Folk, som jeg elskede saa høit.

2) Jeg testamenterer Grev Bertrand, Montholon og Marchand alt det, som tilhører mig paa St. Helena.

Dette Tillæg, som jeg har aldeles egenhændig skrevet, er undertegnet og forseglet med mit Signet.

(L. S.) **Napoleon.**

Den 24de April 1821, Longwood.

Dette er mit Codicil eller Tillæg til min sidste Villie.

Endvidere testamenterer jeg mine troeste Tjenere to Millioner af de Penge, Juveler ꝛc., som Vicekongen af Italien har i Forvaring for mig. Jeg haaber, at min Søn Eugen Napoleon uden Indvendinger vil udbetale dem. Han kan ei have glemt de fyrretyve Millioner, som jeg gav ham i Italien ved Delingen af hans Modrenearv.

1) Af disse to Millioner testamenterer jeg Grev Bertrand 300,000 Fr., hvoraf han skal anvende det ene hundredtusinde til Udbetalinger efter mit ham særskilt betroede Ønske.

2) Grev Montholon 200,000 Fr., hvoraf han ligeledes skal bruge det ene hundredtusinde efter mit ham anfortroede Opgivende.

3) Grev de las Cases 200,000 Fr., hvoraf han skal bruge det ene til ham særskilt anfortroede Udbetalinger.

4) Marchand 100,000 Fr., hvoraf de 50,000 anbetroes ham til samme Øiemed.

5) Grev Lavalette 100,000 Fr. 6) General Hogendorff, min Adjutant, der har begivet sig til Brasilien, 100,000 Fr. 7) Mine Adjutanter Corbineau, Caffarelli og Dejean, hver 50,000 Fr. 8) Overchirurgen Percy ligeledes 50,000 Fr.

9) 50,000 Fr., hvoraf min Husholdningsmester Pireon 10,000; mine Jægere St. Denis og Novarraz, hver 10,000; min Kok Cursor, og min Tjener Archambaud, hver 10,000 Fr.

10) 400,000 Fr. til at fordeles mellem Børnene af de brave Fædre: Düroc, Bessieres, Labedoyere, Duverne, Travot, Chartran, Cambrone, og Lefevre-Desnouettes.

11) 100,000 Fr. skulle af mine Executores Testamenti fordeles blandt saadanne Forviste, der vanke omkring i fremmede Lande.

12) Ligeledes 200,000 Fr. blandt de som ved Ligny og Waterloo leed Tab paa deres Lemmer og endnu ere i Live. Gardister skulle have det Dobbelte, og de fra Elba det Firedobbelte. Overchirurgerne Larrey og Percy skulle være med ved denne Fordeling.

Dette Tillæg er gandske egenhændig skrevet og forseglet af mig.

Napoleon.

Den 24de April 1821 i Longwood.

Dette er et tredie Tillæg til mit Testament af 16de April.

1) Blandt de Krondiamanter, som i Aaret 1814 bleve udleverede, vare Nogle af 5 til 600,000 Fr. Værdie,

som ikke hørte dertil, men vare en Deel af min Privat-formue. Disse maa man see at faae udleverede, og anvende Beløbet derfore til Udbetalinger efter mit Opgivende.

2) Jeg havde hos Bankøren Torlonia i Rom i Vexelbreve et Beløb af 2,300,000 Franker, som var mine Indtægter fra Elba siden 1815. Hr. la Perouse har, uden at være længere min Skatmester, bemægtiget sig denne Summa. Man maa tvinge ham til at udbetale den.

3) Jeg testamenterer Hertugen af Istrien 300,000 Franker, hvoraf blot 100,000 skulle tilfalde hans Enke, hvis Hertugen skulde ved Udbetalingstiden være død. Det er mit Ønske, at Hertugen gifter sig med Durocs Datter, hvis det kan lade sig gjøre.

4) Hertuginden af Friaul, Durocs Datter, skal have 200,000 Fr. Er hun ved Udbetalingstiden ikke mere i Live, da skal hendes Moder ikke have Noget.

(L. S.) **Napoleon.**

(Paa den udvendige Side, næsten i Midten, staaer:)

Dette er mit tredie Tillæg til mit Testamente, egenhændig opsat, underskrevet og forseglet med mit Signet.

(Derunder staae Navnene: Bertrand, Montholon, Marchand og Vignali med deres Segl og et Stykke grønt Silke. Paa det øverste venstre Hjørne staaer følgende Ord:)

Skal aabnes paa den samme Dag og strax efter mit Testamentes Aabning.

Napoleon.

Den 24de April 1821 i Longwood.

Dette er et fjerde Tillæg til mit Testamente.

Ved de opskrevne testamentariske Anordninger har Vi endnu ikke opfyldt alle Vore Forbindtligheder, hvis-aarsag Vi endnu gjøre dette fjerde Tillæg.

1) Vi testamentere Sønnen eller Sønnesønnen af Baron Dutheil, Generallieutenant af Artilleriet og forhenværende Hr. de St. André, der før Revolutionen var Chef for Skolen i Auxonne, en Sum af 100,000 Franker, som et Taknemmelighedsbeviis for den Omhu, denne brave General havde for Os, da Vi som Lieutenant og Capitain stod under hans Kommando.

2) Ligeledes Sønnen eller Sønnesønnen af General Dugomier, der kommanderede Toulonerhæren som Overgeneral, en Sum af 100,000 Fr. Under hans Kommando ledede Vi denne Beleiring og befalede Artilleriet. Det skal være til Erindring om de Agtelses-, Kjærligheds- og Venskabsbeviser, denne brave General har givet Os.

3) Ligeledes 100,000 Fr. til Sønnen eller Sønnesønnen af Folkerepræsentanten Gasparin, der ved sin Anseelse understøttede og bifaldt den Plan, Vi havde udkastet til Soulons Erobring, tvertimod den, som var bleven indsendt fra Velfærdskommitteen. Gasparin beskyttede Os flere gange mod Forfølgelse af de Overofficerer, som kommanderede Armeen førend min Ven Dugomiers Ankomst.

4) Ligeledes 100,000 Fr. til Enken eller Børnene efter Vor Adjutant Muiron, som ved Arcole faldt

ved Siden af Os, da han med sit Legeme tjente Os til et Værn.

5) Ligeledes 10,000 Fr. til Subalternofficeren Cantillon, der blev draget for Retten som anklaget for at have gjort Forsøg paa, at ville myrde Wellington, men blev frikjendt som uskyldig. Cantillon havde samme Ret til at myrde denne Oligarchist, som Denne havde til at sende mig til St. Helena's Klipper, for her at omkomme. Wellington, som gjorde dette skjændige Forslag, søgte at forsvare sig med Storbrittaniens Velfærd. Havde Cantillon virkelig myrdet ham, saa kunde han ogsaa paa den samme Grund have undskyldt sig med Frankrigs Velfærd.

6) De 9000 Pd. St., som Vi have givet Greve og Grevinde Montholon, skulle, hvis de ere udbetalte, afstrækkes i den Summa, som Vi have bestemt dem i Vort Testamente. Ere de ikke udbetalte, da skulle Vore Forskrivninger tilintetgjøres.

7) Med Hensyn til det Vi have udsat for Grev Montholon, ophæves det Æresgehalt, som Vi havde udsat for hans Gemalinde.

8) For at kunne bestride alle Omkostninger tillades Vore Executores Testamenti at fradrage 3 PC. af alle de i Vort Testamente anførte Summer.

Nærværende Tillæg har Vi egenhændig skrevet og forseglet.

Napoleon.

Den 24de April 1821 i Longwood.

Dette er mit Codicil eller sidste Villie.

Af de Fonds, som jeg i Orleans 1814 overleverede Keiserinde Marie Louise, min høitelskede Gemalinde, i Guld, er hun mig 2 Millioner skyldig, som jeg ved dette mit Tillæg vil disponere over til Belønninger for mine troeste Tjenere, som jeg desuden anbefaler i min dyrebare Marie Louises Beskyttelse.

1) Jeg anbefaler Grev Bertrand til Keiserindens Omsorg for, at han faaer sin Eiendom tilbage, som han besad paa Monte Napoleon i det Mailandske. Ogsaa anbefaler jeg Durocs Datter, samt alle mine Tjenere, som forbleve mig troe, til hendes Godhed. Hun kjender dem.

2) Af ovennævnte 2 Millioner testamenterer jeg 500,000 Fr. til min Fødeby Ajaccio, og 100,000 Fr. til Jean Jerome Levie, Maire i Ajaccio ved Revolutionens Begyndelse, eller til hans Enke, Børn eller Børneborn, samt 300,000 Fr. til Staden Brienne. Min Livmameluk Rustan, 100,000. En ligesaadan Summa skal deles imellem min Huushofmester Pieron, min Jæger Novarraz, min Bibliothekar St. Denis, og min forhenværende Dørvogter Santini. Ligeledes skulle 100,000 Fr. deles saaledes: Min forhenværende Ordonantsofficeer Planat 40,000; Hebert, forhen Slotsforvalter i Rambouillet; Lavigne, der var min Jokey i Ægypten, 20,000; Jean Dervieux, min Tjener i Ægypten, 20,000 Fr.

3) Bessieres Søn og Durocs Datter, samt Drouot og Lavalette, skulle hver især endnu have 100,000 Fr.

4) Resten af denne Summa skal fordeles mellem de Officerer og Soldater af min Garde fra Elba, som endnu ere i Live. De, som ere blevne Kræblinger i min Tjeneste, skulde have Dobbelt. Larrey og Emmery skulle gjøre Forslaget til mine Executores Testamenti.

Dette Codicil er heel egenhændig skrevet, underskrevet og forseglet af mig selv.

Napoleon.

(Paa Bagsiden af Codicillet staaer:)

Dette er mit Codicil eller min sidste Villie, hvis Opfyldelse jeg anbefaler min dyrebareste Gemalinde, Keiserinde Marie Louise.

(L. S.) **Napoleon.**

(Stadfæstet af følgende Vidner, hvis Segl ere vedføiede:)

Montholon.
Bertrand.
Marchand.
Vignali.
} Et Stykke grønt Silke.

Brev til Bankør Lafitte i Paris.

Min Hr. Lafitte! Jeg overgav Dem i Aaret 1815, kort før jeg reiste fra Paris, en Sum af næsten

6 Millioner Franker, hvorfore De gav mig et dobbelt Beviis. Et af disse har jeg tilintetgjort, og givet det andet til Grev Montholon, der har min Fuldmagt til at modtage benævnte Sum med dens Renter af 5 PC. fra 1ste Juli 1815, med Afdrag af de Udbetalinger, som De har gjort ifølge min Befaling.

Det er mit Ønske, at denne Sag maa blive afgjort mellem Dem, Grev Montholon, Grev Bertrand og Hr. Marchand, og naar dette er skeet, saa giver jeg Dem ved disse en fuldstændig Qvittering for det Hele.

Ogsaa leverede jeg Dem dengang et Skriin, som indeholdt mit Medaillekabinet. Behag at levere det til Grev Montholon.

Da dette Brev ingen anden Hensigt har, saa beder jeg Gud vil tage Dem, min Hr. Lafitte, i sin hellige Varetægt.

Longwood, Øen St. Helena den 25de April 1821.

Napoleon.

Brev til Baron Labouillerie.

Min Hr. Baron Labouillerie, Skatmester for min Privatformue! Jeg beder Dem levere Deres Regnskab og Bilanz til Grev Montholon, min Executores Testamenti.

Da dette Brev ingen anden Hensigt har, saa beder jeg Gud vil tage Dem, min Hr. Baron Labouillerie, i sin hellige Varetægt.

Longwood, Øen St. Helena den 25de April 1821.

Napoleon.

Oversætterens Anmærkning.

Da Montholon i Aaret 1821 kom tilbage til Paris, indfandt han sig med Napoleons Beviis hos Bankier Lafitte, for at modtage Kapital og Renter. Denne erklærte sig beredvillig hertil, naar Hovedarvingerne (Napoleons Søn, Gemalinde, ɔc.) ikke havde noget derimod, men vægrede sig ved at betale Renter, da Kapitalen havde ligget ubenyttet hos ham. Man henvendte sig til Retten, hvorpaa den franske Regjering tog Pengene i Beslag, saa ingen af Arvingerne hidtil har faaet noget udbetalt.

Skatmesteren Labouillerie befandt sig først i April 1814 i Orleans med over 10 Millioner Fr. af Napoleons Privatformue. Han udgav det for en Deel af Skatten, fordi han derved troede at sikkre dem. Talleyrand vidste, at Labouillerie havde taget Skatten med sig, og meldte det strax til den provisoriske Regjeringskommission, der sendte en Kommissair med en anseelig Eskorte til Orleans. Labouillerie maatte give efter for Magten, og levere ham Pengene. Faa Øieblikke efter kom der Bud fra Napoleon om deres Udlevering, men for silde; de vare alt paa Veien til Paris. Da Napoleon 1815 kom tilbage, lod Labouillerie sig melde hos ham, for at undskylde sig, men blev ikke modtaget.

Generalerne Montholon og Bertrand have bekjendtgjort i de offentlige Tidender, at de lovmæssigen have nedlagt Keiser Napoleons Testamente i det Skifteretskontoir i London, som ligger i Erkebiskoppen af Canterbury's Sogn, hvorunder St. Helena hører. Det blev aabnet den 5te August 1824, og udkom alt nogle Dage efter under følgende Titel: The last Will of the Emperor Napoleon, comprending the Codicils and all the other Documents annexed to

it, copied verbatim from the original Will in his own hand writing, now lying at Doctors' Commons. In French and English, printed for I. Ridgway, Picadilly. Pr. 2 Sh. 6 d.

Waldemar von Qualens Dodsatteſt.

Grækenlands proviſoriſke Regjering.

Dodsatteſt.

Waldemar von Qualen, 24 Aar gammel, født i Kiel i Holſteen, en Provinds af Kongeriget Danmark, af proteſtantiſk Religion, Søn af Otto von Qualen (Major i Hans Majeſtæt Kongen af Danmarks Tjeneſte) og tilforn Lieutenant i det danſke Cavallerie, er bleven truffen i Hovedet og dræbt paa Stedet af en tyrkiſk Kugle, den $\frac{5 \text{ g. St.}}{17 \text{ n. St.}}$ April 1822, den førſte Onsdag efter den græſke Paaſke, paa Zitouni's Rhed, nogle Mile fra Thermopylæ. Han er bleven begravet i Kirken, ſom bærer Navn af St. Marine. Efter et misluket Angreb paa Zitouni's Fæſtning, havde et græſk Korps paa 7000 Mand, under Generalerne Nikita og Odysſeus, trukket ſig tilbage, og var afſkaaren paa denne Rhed, hvor det ventede ſin Flaades Komme, da der ellers ingen Redning var, thi Landeveien var beſat af Fjenden. Grækernes Stilling var altſaa ſaare mislig, og havde deres Batterier været mindre virkſomme, end de vare, vilde det have været ude med dem. Wal-

demar von Qualen, som nys var kommen fra Athen, hvor en Sygdom havde holdt ham tilbage, havde forenet sig med dette Korps, og Generalerne betroede ham Kommandoen over et af dets Batterier, som bestod af fire Stykker. Ifølge Manges Vidnesbyrd, rettede han selv en Kanon, hvis første og andet Skud strakte adskillige Tyrker til Jorden; den tredie Kugle løftede en fjendtlig Kanon af Lavetten. Den første Kugle derimod, som udsendtes fra det tyrkiske Batterie, dræbte denne unge og brave Frihedskæmpe. General Nikita kastede sig over hans Liig, og græd bitterlig.

Blandt alle de Fremmede, som ere hidkomne, at deeltage i den hellige og retfærdige Kamp mod Tyranniet, udmærker Waldemar von Qualen sig fortrinligt ved sin ædle Tænkemaade, ved sit milde og elskværdige Hjertelav, og ved sin brændende Iver for Grækenlands Sag.

Nærværende Attest udstedes, for paa lovlig Maade at bekræfte hans Død.

Tripolitza, den $\frac{18 \text{ g. St.}}{30 \text{ n. St.}}$ Juni 1823.

Statssecretair
A. Maurocordaty.
Anden Secretair
Edvard, Friherre af Rheineck.

Walter Scott.

Denne vor Tids berømteste Romanskriver er født den 15de August 1771, og er den ældste blandt fire endnu levende Sønner af en Retslærd i Edinburgh. Hans Moder, selv udmærket ved Talent og Digtekonst, stod i Forbindelse med Ramsay og flere andre Lærde, som, efter hendes Død 1789, udgave nogle af Lady Scotts Digtninger. En svag Legemsbygning, tillige med en Lamhed, var Aarsagen til, at Walter næsten fik sin hele Opdragelse i Forældrenes Huus under Moderens Opsyn, og da fandtes hos ham fremfor Alt, et paafaldende Talent til Landskabstegning efter Naturen. Paa Skolen i Edinburgh viste han ikke noget udmærket Genie, som Hugh Blair, da man beklagede sig over Ynglingens Slovhed, havde forudsagt. Efter Universitetsstudierne, hvor den Psycholog Stewart havde været hans fortrinligste Lærer, blev han i sit 20de Aar Advokat ved Court of Sessions. Endnu i denne Stilling 1798, giftede han sig med en Miß Carpenter, af hvilket Ægteskab, der fødtes ham fire Børn. I Aaret 1799 blev han Undercherif i Grevskabet Selkirk, og 1806 Protokolsecretair. Nu først saae han sig istand til at leve for Muserne. Han opholder sig næsten altid paa sit Landgods Abbotsford, nærved Edinburgh. Dette hans Lyststed er en meget gammeldags Bygning af graae Granit, med et stort og flere smaae Taarne, med Udbygninger og høie Skorstene, samt Vinduer, som ere baade smalle og brede, langt fra og nærved

hinanden. Walter Scott er 53 Aar gammel, stor og stærk. Hans Ansigt lover ikke det han er; det bær Scotternes Nationaltræk. Scott har en flad Næse, vidt imellem Næse og Mund, store, brede og blege Kinder, mørkt Haar og hvide Øienbryn. Han smiler ofte, det være nu enten af naturlig god Lune, eller fordi han ualmindelig skarpt og hurtigt bemærker det Latterlige. Er Samtalen om Poesie, da spiller hans graae Øine, Munden vorder behageligere, ꝛc. Hans Stemme er vellydende og af stort Omfang. I fortrolig Kreds lader han sig ofte overtale til at recitere en eller anden gammel Nationalsang. Af Kjærlighed til Høilandets Sæder og Skikke, holder han sig en statelig bjergskottisk Dudelsakpiber, der, klædt i gammelskottisk Costume, maa spille op for Gjæsterne, naar han stundom gjør et Gilde hos sig. Da en af hans Døtre for et Par Aarstid siden skulle have Bryllup, spurgte Faderen hende, hvad hun ønskede sig til Brudegave. Hun udbad sig hans næste Roman, der indbragte hende flere tusinde Pund. At Walter Scott er den hjertelige Ven, fortræffelige Digter, den elskværdige Verdensmand og grundige Lærde, opdager man kun til fældigviis. Man seer ham ofte ride omkring i sine Anlæg, thi at gaae tillader hans Lamhed ham ikke. Hans Bibliothek er det meest udmærkede, og indeholder blandt andet den meest fuldstændige Samling af gamle Folkesange, Eventyr og Sagn, som man har seet. Hans Landsmænd vise ham en overordentlig Høiagtelse. Han er bleven udnævnt til Præsident for det kongelige Videnskabers-Selskab i Edinburgh, og nu nylig til Kantsler for et

nyt Gymnasium. Af Kongen er han bleven ophøiet til Baron. Hans historiske Fortællinger, nu over 70 Bind, ere oversatte i de fleste europæiske Sprog, og læses med en overordentlig Interesse.

Epella von Galla, den mesterlige Rytter.

Den fyrstelige Ridder, som ved sin forvovne Tour omkring Borgen Kynast gjorde en Ende paa den tydske Sigrid Storraades Grusomhed mod hendes Beilere, er derfor bleven saa navnkundig, at man bør troe, det ikke vil være uden Interesse at anføre en anden tydsk Rytters Mod og Færdighed i den ædle Ridekonst.

En Miil fra Rothenburg an der Tauber, laae fordum Bjergslottet Gailing, som i det fjortende Aarhundrede blev beboet af en Ridder, ved Navn Apel. Denne Apel von Gailing — efter Provincialismen Epella von Galla — var, som saa mange andre paa den Tid, en dristig og frygtelig Røver, og saa meget farligere, som han var den færdigste og dumdristigste Rytter, Nogen har vidst af at sige, og som han var bleven Eier af flere Røverreder i Franken. Derforuden stode mange fattige Adelsmænd i hans Sold, og vare altid rede til at følge ham paa hans hyppige Streiftog. Med

Rigsstæderne Rothenburg, Weissenburg, Windsheim, men især Nürnberg, laae han i uafladelig Feide. Deres reisende Kjøbmænd og Fragtvogne vare ideligen udsatte for hans frygtelige Anfald. Enhver Varetransport maatte derfor dækkes af Krigsfolk; men ikke altid var denne Forsigtighed tilstrækkelig, og mangt et rigt Bytte blev opført til Gailing, Drameisel og de andre uindtagelige Borge.

Fra Drameisel til Gailing fører den nærmeste Vei over en Klippe, hvor ellers ikkun Fodgængere kunne klavre paa Hænder og Fødder; denne Vei skal Apel ofte have tilbagelagt til Hest, og ovenikjøbet sat over Bjergstrømmen Wisend, der bruser dybt i Afgrunden gjennem en sex Alen bred Kløft.

Engang blev han allene omringet af nürnbergske og würtzburgske Soldater og Ryttere og drevet op paa Spidsen af en Klippe, under hvilken Mainfloden løb i en Dybde af tyve Alen. Her var den eneste Udvei af Fælden, og den valgte Apel: Han foer ned i Floden og naaede lykkelig den anden Side. Ingen af hans Forfølgere havde Lyst til at gjøre ham dette Spring efter, de maatte vende tilbage med uforrettet Sag.

Flere Gange vovede han sig allene ind i Nürnberg, drillede og spottede den høivise Magistrat og de agtbare Borgere, og naar endelig en bevæbnet Magt var samlet, reed han op paa Volden, derfra ned i Stadsgraven og bort. Endnu viser man paa en Steen i Brystværnet de indtrykte Spor af

trende Hesteskoe, som Sagnet tillægger Epella's flyvende Ganger.

I et halvt Seculum drev han heldigen sin ridderlige Bestilling, men omsider gik dog Krukken hankelos hjem: i Aaret 1381 ved Postbauer mellem Nürnberg og Regensburg, blev han omringet, hans hele Hob dræbt eller fanget, tilligemed ham selv. Herfra blev han ført til Neumarkt i Øvre-phalz og radbrækket. Samme Straf udstod de tvende Brødre Bernheim, som bleve tagne tilfange med Apel. Han maa dengang have været idet mindste over de halvfjerds, eftersom hans ældste Søn, Johan Gailing, allerede i Aaret 1353 omtales som Herre til Schwebheim.

(S. S. Blicher.)

Idee om vore Forhold efter Døden.

Intet knytter Menneskene fastere til hinanden end Lighed i Dannelse og Overeensstemmelse i Sindelag og Følelser. Saaledes søger den Glade den Glade, den Redelige den Redelige, det elskende Gemyt en harmonerende Sjel, det tænkende Hoved den dannede Lærde, ja selv imellem de Onde og Lastefulde gives en saadan Forbindelse. Mennesket befinder sig i Almindelighed saa vel i disse med

hans Følelser og Individualitet overeensstemmende Forhold, at det næsten altid anseer en voldsom Udrykkelse af samme for en Ulykke. Man hindre f. Ex. den ivrige Granſker i ſine Undersøgelser, og han vil føle ſig ulykkelig; man berøve den Elſkende ſin Kjærligheds Gjenſtand, man ſtille den Feige i modige og kampluſtne Krigerrækker, og de ville forbande vor tyranniſke Fremfærd. Saaledes ſkille Menneſkene ſig allerede paa deres første Fælleds Opholdssted: Jorden, ofte af frit Valg fra hinanden, og danne forſkjellige Grupper, hvis Reſultat ſnart vorder Harmonie, ſnart Disharmonie, alt efterſom Skjebner og Livsforhold have Indflydelſe paa dem.

Efter disse Forudsætninger forekommer det mig ſandſynligt, at Menneſkene ogſaa i den anden Verden vil adſkille ſig efter deres mentale Dannelſe, og at en ſtor Deel af deres tilkommende Lykſalighed juſt er at ſøge i et ſaadant friere Valg af deres ſelſkabelige Forhold og Forbindelſe. Sol- og Planetſyſtemet tilbyder Opholdsſteder nok for disſe forſkjellige Klaſſer af Sjele. Sande Lærde og dydige Viismænd ville ſandſynligviis erholde Jupiter til fremtidigt Opholdsſted, og ſaalunde være Guddommen nærmeſt. Den venlige Venus tilbyder de trofaſte Elſkende et helligt Aſyl. Raſende Erobrere kunde maaſkee paa Mars afvænnes med deres Rovſyge. Aagerkarle, ſvigagtige Kjøbmænd, og Tyve, kunde banlyſes til Merkur; den koldeſte Pla-

net maatte anvises de Hjerteløse og samtlige kold-blodige Fiskenaturer, ɔc. ɔc.

Hvorledes nu end vore Forhold blive, formaaer jeg dog ikke at tilbageholde det Ønske, at det maatte behage Himlens og Jordens Konge, ved Indtrædelsen i hine Fredens Boliger, at lykfaliggjøre os ved Meddelelsen af et for alle Tider og Slægter gjeldende universalt Himmelsprog, da de Herrer Philologer og Sprogkyndige i modsat Fald vilde faae et altfor utaaleligt Fortrin, og vi desuden maatte savne den Glæde at underholde os med vore Ahner og Forfædre.

(Carl du Pré.)

Lykkespil i gamle Dage.

Hvorledes man for fire Aarhundreder siden har hengivet sig til allehaande Spil, Lykkespil især, derom vidner følgende Skildring af Rethmairs brunsvigske Kirkehistorie.

„Om det ugudelige Liv, Lægfolk have ført i de Tider, viduer ogsaa det store Spil, som hvert tyvende Aar fandt Sted paa Lindebjerget udenfor Brunsvig. Til denne Folkefest bleve alle Fyrster, Grever, ja hele Steder i Nabolavet, høitideligen indbuden. Smukke Qvinder havde opslaget Telte,

og sad deri, deiligt pyntede, To og To sammen, med Terninger foran sig. Naar nu Nogen havde Lyst til en Ting, som var at faae, traadte han hen til dem, forlangte Tingen, og gav for hvert Kast en vis Sum Penge, og naar Spilleren kastede lige Øine paa alle tre Terninger, tog han Tingen med sig; men saa ofte han kastede ulige Øine, maatte han uden Naade betale de Penge, han havde buden for Spillet. Man spillede om underlige og sælsomme Vare, fra fjerne Lande, som man aldrig før havde seet. De Spillendes Lyst var og mangengang heel besynderlig, thi En forlangte at spille om Jomfrumelk, og fik det ogsaa gandske rigtigt, men Myggetalg, som man ogsaa forlangte, har man ikke kunnet opdrive. En Anden begjerte at spille om en riig Jomfru, og hun blev ham ogsaa bragt, men med den Besked, at han skulde ægte hende, hvis han vandt, og saa tidt han kastede feil, betale en stor Sum Penge; men Summen løb saa høit op, at Junkeren maatte opgive Spillet."

(Gubitz.)

Marie Moulins.

Paa Torvet i Frankfurt am Main viste sig for nogle Aar siden, en Pige hver Dag, reenligt, men fattig klædt. Indsluttet i sig selv stod den blege, kummerfulde Skikkelse der, Formiddag og Eftermiddag, saae op ad Gaden med ufravendte Blikke, ventede ufortrøden — ilte, naar det morknede, til sin fattige Bolig, og vendte med Solens Opgang tilbage paa sin Post. De Nysgjerriges Spørgsmaal bleve flere Aar efter hinanden ubesvarede. Kummersbilledet betroede sig ikke til Nogen — naar Hungeren overvældede den Arme, greb hun i Lommen efter nogle tørre Brødsmuler, og saae uafbrudt — Ingen vidste, hvis — Komme imøde. En fremmed Officeer havde for fire Aar siden lovet den Sørgende Ægteskab, svoret hende evig Kjærlighed, og sat hende Stævne i Frankfurt. Der skulde hun vente paa ham. Hun troede Bedragerens Eed, stod og ventede — haabede fra den ene Dag til den Anden, og vendte kun sit Øie fra Egnen, den Elskede skulde komme, naar Tilfældet førte en fremmed Officeer forbi hende: ham stirrede hun efter til han var forsvunden. To unge Piger skylde vi dette brustne Hjertes Historie. „Er Du forlovet? spurte hun paa den ene Piges Tiltale: Thi kun da kan Du forstaae mig.“ Da Hiin forsikkrede, hun var det, aabnede den Forladte hende sit Hjerte, fortalte om sin nære Lykke, meente, hendes Elskede kom nok, sagde, at

hun aldrig vilde aflægge Kjolen, hvori han havde seet hende første Gang, for at han strax kunde kjende hende; at hun aldrig vilde vige fra det Sted, han havde betegnet hende at vente ham paa, at ... dog nok! — Den Ulykkelige sees ikke mere. Hver Nat vaskede og tørrede hun Kjolen, hvori hun meente, engang at have vundet den Falskes Hjerte; hun vaskede og tørrede den saalænge til den ikke kunde skjule hende mere. En Morgen fandtes hun død paa Torvet.

Den mærkværdige Sangerinde.

I den første Halvdeel af det attende Aarhundrede gjorde Elisabeth Keiser Epoke som Sangerinde, men endnu mere som frugtbar Moder. I sit femtende Aar, medens hun var ansat ved Operatheatret i Dresden, giftede hun sig med Tenoristen Keiser, og fødte ved ham (idetmindste sagde hun det) 23 Børn, hvoriblandt 4 Par Tvillinger. Hun forlod Dresden, og reiste med sin Mand til Stockholm. Den svenske Konge, Frederik, fandt Moderen til de 23 Børn saa interessant, at han gjorde hende til sin erklærede Elskerinde. Hun fødte ham sit 24de Barn, som fik Navnet von Hessenstein. Det var nu vistnok en Bagatel for hende, men hun gjorde ogsaa Mere — hun frelste Kongens Liv.

Operahuset i Stockholm brændte just paa den Tid, Elisabeth nød Monarkens høieste Gunst. Allerede stod Bygningen bag Scenen i lys Lue, uden at Tilskuerne bemærkede det, skjøndt en Mængde Hænder allerede vare i Begreb med at slukke. Elisabeth saae Faren, men beholdt den sjeldne Aandsnærværelse, midt i sin Arie, at holde sig nær til Kongens Loge, og ved hver Pause at tilhviske ham: „Skynd Dem herfra, Deres Majestæt, det brænder!"

I Begyndelsen forstod Kongen ikke, hvad hans Elskerinde vilde sige, men omsider gjettede han dog Meningen, og bortfjernede sig hurtigt. Neppe saae Elisabeth sin kongelige Ven reddet, før hun skreg ned i Parterret: „Brand! Brand!" Hun kastede sin fireaarige Kongeson ud af Garderobevinduet, som ikke var meget høit, og sprang selv bagefter. Publikum troede endnu ikke Kongen i Sikkerhed. Hoffolkene trak deres Kaarder og nedstødte Folk dermed, for, som de sagde, at redde Kongen, men snarere for at bane sig selv en Udvei. Disse Mordere forfeilede deres Hensigt, thi Dørrene bleve spærrede ved den Mængde af blodige Liig. Mange fandt ogsaa deres Død i Flammerne, som nu havde omspændt hele Huset.

To Minuter ved Seinen.

Palais-Royals Aftenhurlumhei havde forstemt mig, jeg følte mig eensom i den brogede Vrimmel og længtes efter Rolighed, skjøndt jeg ikke fandt nogen Trang til Søvn. Saaledes traadte jeg ud af Dandsesalonen, og saae mig, uden at det just var min bestemte Hensigt, ved Bredderne af Seinefloden, hvori saamangen Synd er bleven druknet. Ved Siden af mig hørtes endnu arbeide i de flittige Haandværkeres Værksteder. Et enkelt Lys glimtede endnu hist og her. Jeg standsede i dyb Betænkning.

„Hvormeget har Du fortjent idag?" spurgte en Stemme sin Ledsager. — „Omtrent tredive Franker! svarte han: og Du?" — „Mig har Gud forladt! gjentog Hiin: Jeg var just i Begreb med at trække Uhret op af en Marquis Lomme, da Karlen vendte sig om og stak sine Sporer saaledes ind i mine Lægge, at jeg løb min Vei, for at undgaae den fordømte Kildren. Men jeg tænker, at den hellige Joseph vil staae mig bedre bi imorgen." Jeg følte til min Kaarde, for ikke at give den ærlige Mand Anledning til at takke sin hellige Joseph. Jeg lænede mig til en Søile og saae ned i Boverne, som væltede sig forbi mig i afvexlende Maaneglands.

„Hvorledes det?" hørte jeg en trimulerende Basstemme sige tæt ved mig. — „Hvorledes? sporger De? svarte en mandlig Fistel: De skulde

kun have kastet Coeur, have agtet paa mit Vink, og De havde vundet Lordens Gemalinde." — „Jeg nøies med hans Landgods!" gjensvarede den Første. — „Pah! min Dyrebare, men naar man ved en Fingerbevægelse, et Nikk kan vinde en Kone, som glimrer i de første Circler, tilbedes af hele det galante Paris, hvad da? Coeur skulde De have givet, siger jeg, og De var nu en lykkelig Mand! O mon Dieu! Mig skulde det ikke være passeret!" De gik forbi.

„Har De ikke seet en Dame med blottet Hoved ile her forbi?" spurgte mig en Politilieutenant med to Ledsagere. — „Nei!" svarte jeg ham. — „Staaer De længe her?" — „Et Minut og to Sekunder!" — „Saa er hun forbi!" tilraabte han sine Gensd'armer, og ilte hurtig bort. — „Hvad mon det er?" spurgte jeg en ung Mand, som fulgte efter. — „Ja, hvem veed det i Paris? Hvem bekymrer sig om et Fruentimmer? Formodentlig en fornem Betlerske, der søger Brød for sine Børn i disse Timer. Men hvorfor staaer De her?" — „For min Fornøielse!" — „Og hvor agter De nu at tage hen om Natten Klokken tolv?" — „Til Bal hos Hertuginden af ***." Han passerede videre.

En af de nylig forbiilende Gensd'armer kom tilbage og spurgte mig, om jeg endnu ikke havde seet det omtalte Fruentimmer. Jeg sagde Nei, men kunde ikke modstaae min Nysgjerrighed, og spurgte: hvad man vilde hende? — „Hendes Mand, svarte Gensd'armen: en Kjøbmand fra Bordeaux,

har idag mistet sin Formue i Lotteriet og er forsvunden. Konen har ladet sig forlyde med Selvmord, og for at hindre det, søge vi efter hende."

Han havde endnu ikke udtalt, førend vi hørte et Skrig og Bølgepladsken. Vi iilte henimod den Kant, hvor Lyden kom fra. To Arme saae man endnu at kæmpe med Bølgerne, og endelig at synke under. Gensb'armen, som det var lykkedes, at faae en Baad, trak den Ulykkelige op. Det var Kjøbmandens Kone, skjøn som en Circasserinde, og ung som Hebe. Hendes Puls slog ikke mere.

Disse to Minuter vare de lærerigste i mit Liv. Jeg iilte med tungt Hjerte til mit Logis, og forlod Paris den næste Morgen.

(Pause.)

Grændseskjellet.

Det var en kold Decemberaften. Udenfor stormede og fygede det, medens vi sadde fortroligt ved den mildtblussende Arne, og fortalte hverandre gamle Eventyr. Omsider kom vi paa Tale om vor Nabo, Papiirsmølleren, som igaar var død. Den gamle Forstraad kaldte ham et Afskum. „Saadan et Menneske, meente han: kan ingen Ro have i Graven. Han har været en Menneskepiner al sin Levetid." — „Vær rolig, Barn! sagde Forst-

raadinden: Han er jo død, og om de Døde kun Godt! Det store Liigklæde, man udbreder over den Kistelagte, er Christenkjærlighedens sande Kaabe. Det skjuler den Hjemgangne med alle Svagheder. Dømmer ei, at I ei skulle dømmes!" — „Jeg dømmer heller ikke, sagde den Gamle, og rakte den fromme milde Kone sin Haand: jeg mener kun, at Døden vilde vorde mig gruelig haard, hvis der paa mit Hjerte brændte saamange Taarer, som paa hans. Og gruelig haard var den ham. Hans sidste Ord var en frygtelig Eed: høit og dyrt har han svoret paa, at han iaften vilde være ved Vesterskoven, og vise Amtmanden Grændseskjellet. Ei anede han, da han sagde dette, hvor nær han selv var Livets Grændse. Tre Timer efter opgav han Aanden." — „Tal ikke om Vesterskoven, Fader! tog Mine, Forstraadens Datter, Ordet, med et betydningsfuldt Sideblik til mig: der er En, der skal derigjennem endnu iaften." — O, afbrød jeg hende: jeg er ikke bange! Om saa ti Mollere stille sig iveien for mig, skal dog jeg og min Hest nok komme forbi. Fortæl mig, kjæreste Forstraad, hvorledes det egentlig hænger sammen med det Grændseskjel." — „Vil De da herfra iaften? I det Veir? spurgte Moderen: det er jo saa mørkt, at man ikke kan see en Haand for sig. Veien er tilfyget, De finder intet Spor, og Natten er intet Menneskes Ven —

Jeg kunde ikke blive. Min Broder var syg. Det havde voldet ham Angst, hvis jeg ikke var

kommen hjem, og det var jo kun en lille Miil. Jeg betakkede mig derfor hos den gjæstmilde Forstraadinde, og medens min Hest blev sadlet, fortalte den Gamle mig Historien om Grændseskjellet.

„For et Aarstid siden blev en gammel Kone myrdet i Vesterskoven tæt ved Landeveien. Morderen havde slæbt hende adskillige Skridt fra Stedet, hun var dræbt paa, og skjult hende bag en Høi. Hiint ligger i det fyrstelige District, denne, efter Amtmandens Paastand, i Mollerens. Det nægter Denne, og siger: først paa hiin Side Høien begynder min Grund. Endnu er Sagen uafgjort, og paa dens Afgjørelse beroer Spørgsmaalet, hvem der skal bære Undersøgelsesomkostningerne, enten Staten, som Eier af Grunden, hvor Mordet skete, eller Molleren, som Eier af den Plet, hvorpaa Liget fandtes. Den grebne Morder ligger imidlertid i Lænker. Idag skulde Grændsen undersøges. Over for fjorten Dage siden har Amtet bedt ham møde; dengang frisk og sund har han svart, han skulde komme, men ikke førend som idag, da han maatte gjøre en uopsættelig Reise. Imidlertid kastes han paa Sygeleiet. Uagtet de piinligste Smerter erindrer han igaar Morges sit Løfte, og halvdød raaber han: „Om end en Million Djævle naglede mig til Sengen, skal jeg dog være paa Pletten til bestemt Tid, og vise Amtmanden Tænder. Og kan jeg ikke komme før, saa kommer jeg ved Midnatstid, og er Amtmanden ikke da paa Mordpletten, skal jeg hente ham!" — Saa fortalte Forst-

raaden, og Hesten stampede udenfor Vinduerne, for om faa Minuter at bære mig over hiint Rædselssted.

Jeg trykte Sporerne i Dyrets Side — forgjeves. Det stod som naglet til Jorden, spidsede Øren og pustede. „Skulde Molleren —" kun halvt gjennemfoer denne Tanke min Sjel. Jeg holdt paa den Plet, hvor den gamle Kone var bleven myrdet. „Kryster!" tilhviskede jeg mig selv, og sporede Hesten paany. Vild steilede den og gjorde et Sidespring. Jeg begyndte at vorde sælsom tilmode, steg af og prøvede at lede Dyret frem. Et Par Skridt fulgte det skjælvende, da stod det atter stille og pustede. — Jeg stirrede hen for mig. Mit Blik faldt paa en Liigkiste, der stod midt i Veien. Endnu havde jeg Mod nok til, med Ridepidsken at slaae efter Kisten, som jeg holdt for et tomt Luftbillede; men da Slaget faldt grueligt hult, da Hesten i samme Øieblik steilede paany, da sank mit Mod aldeles. Det faldt mig ind, at forunden Alfarveien, ogsaa en Sidefodsti førte gjennem Vesterskoven; jeg steg tilhest igjen, og red tilbage til jeg naaede dens Begyndelse. Da jeg kom omtrent ligefor Pletten, Liigkisten stod paa, blev Hesten igjen uvis, men neppe havde den den bag sig, før den løb paa Liv og Død; jeg lod den løbe, thi jeg skjalv over hele mit Legeme.

Min Broder var vaagen endnu. Jeg fortalte ham mit Eventyr. Han vilde ikke troe mig. „Jeg giver Dig to af mine Karle med, ried hen og bring mig Kisten." Jeg tog Mod til mig, og lod Hesten atter sadle. Vi nærmede os Vesterskoven. Min Hest gik rolig. Vi naaede hiin Angstens Plet — Liigkisten var forsvunden.

Jeg fik om Natten neppe en Times Søvn. Den sorte Kiste stod uafladeligt for mine Øine; jeg hørte Ridepidskens hule Slag derpaa; jeg følte Hestens Skjælven under mig; jeg lugtede Dødninghusets friske Oliefarve. At mine Sandser ikke havde skuffet mig, det vidste jeg. Jeg havde aldrig troet paa Syner. Nu var jeg forsagt. Liigkisten paa Mordpletten! Gjaldt den mig? gjaldt den den Myrdede? Morderen eller den igaar Hensovede?

Næste Morgen var min første Forretning, at ride igjen til Vesterskoven. Vel saae jeg Sporene af min Hest endnu, men intet videre. Jeg ilte til Forstraadens, at fortælle dem mit Eventyr. „See, Moder! begyndte den Gamle: Det er Møllereren. Sagde jeg ikke igaar: det Menneske kan ingen Ro have i Graven? Sandelig, han har i Livet krænket os for dybt og bittert, og stedse blev han uden Straf. Nu har han sin Løn!" — Men Forstraadinden foldede Hænderne og sagde: „Velsigner, og forbander ikke! Han staaer eller falder for sin Herre. Gud kan reise ham." — „Ham ikke, Moder! faldt Forstraaden den Rettroende i Talen: ham vil Gud ikke reise; ham har Djæ-

velen i sine Kloer. Du hører jo, det har været hans Liigkiste!"

„Ja sandelig! tog Mine Ordet saa alvorlig høitidelig, som jeg endnu aldrig havde seet hende: Sandelig, det har været hans Liigkiste!" — „Barn! hvad veed Du af det?" spurgte Moderen truffen, og jeg blev heed i Hovedet, thi jeg vidste, hvad der hørte til at bøie Pigens lette Sind. Hun loftede det lille Lokkehoved iveiret fra sit Arbeide, og saae sig betydningsfuldt omkring. Vi flokkedes om hende, og hun fortalte:

„Martin, Mollerens Karl, kjørte iaftes til Byen, at hente sin Husbonds Liigkiste. Slet lagt paa, gled Kisten lidt efter lidt tilbage, og vipper tilsidst bagud af Slæden; Martin kjører ubekymret videre. De, min kjække Herre, kommer samme Vei, Hesten vil ikke forbi Kisten. De rider altsaa hjem ad Fodstien, jammerlig tilmode over den sære Vision. Martin er imidlertid kommen sovende hjem, bemærker nu først sit Tab, vender om og henter Kisten; og nu er Synet naturligviis forsvundet, da De, med et Mod uden Lige, ledsaget af to bevæbnede Karle, kommer jagende efter det. Vor Pige fortalte mig nys Martins Hændelse iaftes."

Hun brast i en Skoggerlatter, og jeg var i fjorten Dage en Nar for hende og den hele Egn.

(Clauren.)

Damerne i Madrid.

Den almindelige Hilsen, hvormed man kompli-menterer en Dame i Madrid er: „Jeg kysser De-res Fødder!" eller: „Jeg lægger mig ved Deres Fødder!" og naar Respecten fordrer lidt mere, hed-der det: „Jeg kysser Deres Hænder!" eller: Jeg kaster mig for Deres Fødder!" Et lidet Nik med Hovedet, er Damernes eneste Gjengjeld. Sjelden træffer man dem beskjeftiget, og aldrig allene; thi at være allene, er Fruentimmerne i denne Stad utaaleligt. Om Vinteren sidde de omkring en stor Kulpande (brassero), og om Sommeren med Vif-ten i Haanden, hvormed de kjølne de brændende Kinder. At arbeide, anse de for en Fornedrelse. De ere fulde af Prætensioner. De kræve som en Rettighed, at Mændene gjøre dem Cour. I deres Øine har kun den Mand Værd, som forstaaer at un-derholde og fornøie dem, og sætter sin eneste Lykke i deres Yndest og Bifald. Samtlige ere de yp-perlige Dandserinder. Madrids Damer ere især berømte for deres hvide Tænder og nydelige Fød-der. Dragten bestaaer i en Slags Hætte (Koffia) af brogede Tøier, besat med sorte eller hvide Knip-linger samt Guld- og Sølvfryndser, og hænger fra Hovedet ned over Ryggen, dog er den forreste Deel af Hovedet ubedækket, og paa begge Sider falde naturlige Lokker ned. Over deres Snørliv bære de fastsluttede Silketrøier, og Barmen er be-

dækket med hvidt Musselin. Overkjolen (Basquinna), af sort Silke, er meget kort, for ikke at skjule Fødderne. De sneehvide Underkjoler ere saa nøie afmaalte, at de ved hvert Skridt staae en Fingersbred frem. Silkeskoene, af alleslags Farve, ere broderede med Guldblomster. Over Basquinna kastes den saakaldte Mantilla, et langt hvidt Musselinsklæde. Denne Dragt er tilfælleds for alle Classer. Men huuslig Lykke har Fruentimmerne i Madrid kun liden Sands for. Manden besørger selv den største Deel af de huuslige Sysler, medens Konen pynter og fornøier sig. Ingen Kone i Madrid besørger selv sin Vask; den overlades til Vaskepiger, af hvilke der leve en heel Sværm i Staden. Mærkeligt er det, hvor tidlig Kjønnet under dette Klima udvikles. Der gives mange Exempler paa Giftermaale mellem Piger paa ti, og Knøse paa tolv eller tretten Aar.

Tyrkisk Krigserklæring.

I Aaret 1663 fik Keiser Leopold fra Sultan Muhamed IV en Krigserklæring, som, med Hensyn paa sit stolte Sprog, vanskeligen vil finde sin Mage. Den lyder saalunde:

Af Guds, den store himmelske Guds Naade, Molo Muhamed, en Gud paa Jorden, en berømt

stormægtig Keiser i Babylon og Judæa fra Øst til Vest, en Konge over alle Konger paa Jorden, en stor Konge over hele Arabia og Mohrenland, en født triumpherende Konge i Jerusalem, en Helt og Eier af den korsfæstede Christi Grav, ꝛc. ꝛc. tilmelder herved Dig, Keiser i Tydskland og Konge i Polen, samt alle Dine Landes Helte, saavelsom Paven i Rom, Kardinalerne, Biskopperne og Dit hele Anhang, i kraftigste Maade, at vi ere tilsinds, Dig at hjemsøge med 13 Konger og 1,300000 Mand tilhest og tilfods, og komme til Dig med uhørt Tyrannie og tyrkisk Krigsmagt, som Du og Dine endnu aldrig har seet Mage til. Først og fremmest ville vi hjemsøge Dig i Din Hovedstad Wien, og forfølge Dig og Dine Bundsforvandte med væbnet Haand, med Skænden og Brænden, med Plyndren og Myrden, ja, ombringe Dig og Dine med den skrækkeligste Død som optænkes kan, træde Dit Keiserdom og Kongerige under vore Fødder, og omstyrte Stolen i Rom med samt dens tredobbelte Krone.

Saadant ville vi herved have Dig tilmeldt, og skulle snart omskabe Ordet til Gjerning, og lade Dig vederfares Alt, som skrevet staaer, hvorefter Du Dig haver at rette.

Givet i vor vældige Stad Stambul, som indeholder: 1659 Gader, 120 Torve, 90 Hospitaler, 1000 offentlige Badestuer, 997 Vandbrønde, 480 Vertshuse for Fremmede, 1652 Skoler, 1600 Moler, 4122 Moscheer og Kirker. Denne store og

vældige Stad har et Omfang af fire tydske Mile, og paa Ringmuren 360 store Taarne. Den er af vore Forfædre fratagen de Christne, hvis Børn og Qvinder ere blevne strangulerede og nedsablede for deres Øine. Vi ville ogsaa, Dig og alle Christne til Spot og Spee, beholde denne Stad indtil vor Ende.

Givet sammesteds, i det 25de Aar efter vor Byrd, som er vor mægtige Regjerings 7de.

Molo Muhamed.

Den philhelleniske Skræder.

(Af en fransk Journal.)

Prindsen af Ligne havde en Kammertjener, som ved Friseringen stedse underholdt ham med Phædon og Platon, og reciterede hele Steder af de syv Vises Gjestebud. Hvad der paa den Tid var sjeldent, er nu i Paris noget Sædvanligt. Vi have mathematiske Hattemagere, moralske Skomagere, philosophiske Husholdersker, materialistiske Kokke, sceptiske Kudske, og theologisk-tabellariske samt philhelleniske Skrædere.

Til min Ulykke er min Skræder af sidstnævnte Slags. Det gyser i mig, hvergang jeg skal tages Maal af til en Klædning, en Frakke eller et Par Beenklæder. Jeg skaaner mit Tøi saalænge jeg kan, blot for at undgaae

at lade Herr Beltaille komme, og nødes til at høre paa ham. Ivrigt er han det bedste Menneske af Verden; hans Udvortes er antageligt og behageligt; han taler godt, svarer punktlig sine Skatter, sjæler mindre end hans Laugsbrødre, slaaer ei sine Kunder istedetfor at klæde dem paa, skriver ikke alenlange Regninger over Tillæg, og lader sig saagar accordere. Alligevel seer jeg aldrig hans Komme uden Bæven; thi hans Maal, Sax og Prøvebog ledsages hvergang af Grækernes og Tyrkernes sex Felttoge; hans Ord ere blandede med Cavallerie, Artillerie og Brandere, saa det drøner i mine Vinduer, og naar han indpakker sine Sager, løber det aldrig af uden tre eller fire Slag, tre eller fire Storme, og tre eller fire Luftsprængninger. For tredive Aar siden har Hr. Beltaille tilskaaret en Uniform til General Custine; til det sjette Husarregiments Pantalons har han opgivet Maal og Form: en Helt, som han, tør ikke tale om andet end Heltebedrifter. — Igaar lod jeg ham endelig hente. Jeg havde forsynet mine Tænders Vold (for at tale med Homer) med dobbelte Pallisader, for ikke at krænke eller fornærme den gode Mand. Han traadte ind. — „Herr Beltaille, tilraabte jeg ham: jeg maa have et Par Pantalons til imorgen, idag, eller saa hurtig som muligt. Her staaer jeg, behag at tage Maal!“ — „Til Tjeneste, strax! (med et Suk) Siden Deres sidste Kjole, er hist (pegende mod Østen) forefaldet store og sørgelige Begivenheder!“ — „Mine sidste Pantalons vare for snevre.“ — „Meget vel, jeg skal gjøre disse et Par Sting videre. — Grækerne ere ikke Hellener, ikke Mennesker — de ere Løver. Hvor de have taget en blodig Hevn over Tyrkerne ved Ipsara!“

— „Vil De gjøre dem med Klap; jeg kan ikke lide Kosak-Pantalons." — „De har Ret, min Herre; man maa ogsaa være betænkt paa, igjen at indføre franske Moder. — De tyrkiske Hunde have gjort Forsøg paa at bygge græske Brandere, men det har bekommet dem ilde!" — „Perlemoersknapper forneden." — „Ja, min Herre, eller, om De vil, polske Hornknapper, det er den nyeste Mode, og seer godt ud — hvad jeg vilde sige, Alcibiades, Sophokles, Pisistratus, Themistokles, Sokrates, Cicero, Roscius, ville leve op paany; Bersommelsen vil kalde de skjønne Konster tillive, det gamle Grækenland vil straale i fornyet Glands!" — „Herr Beltaille, lad ikke Linningen blive for høi, om jeg tør bede; og naar De taler om Grækerne, saa lader De smukt Navnene Cicero og Roscius være borte; thi disse Herrer vare, om jeg maa sige det, visinok mindre Grækere (et Ordspil; af det franske: un grec, en falsk Spiller) end De." — „Hvad vare de da? — Benene noget fra hinanden, om jeg tør bede!" — „De vare Romere!" — „Jeg er færdig, min Herre! — studeert har jeg ikke, men er en ivrig Beundrer af Alt, hvad der er skjønt og stort. Ifærdeleshed elsker jeg Grækerne; ak! det er Mænd!!" — „Formodentlig elsker De dem af Instinkt!" — „Ja, min Herre, saaledes er det: af Instinkt; og jeg smigrer mig med, at have fulgt deres Kamps Traad fra Begyndelsen af, Sting for Sting. Ogsaa har jeg ikke været nogen orkesløs Tilskuer; jeg har sendt 300 Par Munderingsbuxer til Argos." — „Som vare forfærdigede i det franske Pantalonsdepot?" — „Herren behager at skjemte — men, alvorligt talt, jeg elsker det Ophøiede, og vilde

give Alt i Verden — endogsaa Arbeidslønnen — kunde jeg blot komme til at gjøre Fyrst Maurocordato et Par Støvletter, og Colocotroni en Ordonnantshue." — „Det er en Ulykke, at De er født i Frankrige. De vilde blevet en Prydelse for den skjønne græske Himmel. Men sig mig engang, under hvilket af det gamle eller nye Peloponnes's Folkeslag vilde De have ønsket at skue Verdenslyset?" — „I Lacedæmon, min Herre, i Lacedæmon!" — „Kjære Herr Beltaille, i Sparta var en Skik bleven almindelig, paa hvilken mange Hædersmænd vilde have lidt Skibbrud, De derimod, er jeg vis paa, vilde snart have gjort den største Mester tilskamme." — „Hvilken Skik, bedste Herre, hvilken Skik?" — „Den Konst, at stjæle, min Hr. Skræder! — Nu, frisk til Arbeidet, min Kjære! Skaf mig mine Pantalons saasnart muligt; men, om jeg tør bede, lad den spartanske Skik være borte, og anfør ikke saameget Klæde paa Regningen, som behøves til Pantalons for mig og Vest for Dem." — „Jeg, min Herre?" — „Ja De, og Beviset bærer De paa Deres Bryst. Den Vest, De har paa, er af det Flsiel, som jeg forrige Høst forskrev fra Ungarn, da det ikke var at faae i hele Paris!" — Hr. Beltaille greb taus Hat, Sax ꝛc., snappede et Digt om de nyeste Begivenheder i Grækenland op af Gulvet, som var revet ud af Lommen med Tørklædet, hvilket han i sin Betuttelse havde grebet til, og iilte bort.

(C. Haslet.)

Kirke-Aaen.

Originalfortælling af en Dame.

(Meddeelt.)

„Sikkert er Mille nu atter i dybeste Ensomhed med en Bog, hun har fralistet mig; jeg frygter, gode Kone, Du giver Pigen for mangen Frihedsstund, flere Beskjæftigelser vilde være mere gavnligt for den lille Sværmerske!" Saaledes talte Præsten Bruno til sin blide Ægtefælle, der undertiden var alt for eftergivende mod det eneste Barn, til hvem hendes gladeste Haab for de kommende Dage var knyttet. — „Kjære Mand! svarte hun smilende: Hvor ofte sagde Du ikke selv, at Barndommens Vaar er det skjønneste Tidspunkt af det menneskelige Liv; at dens skyldfrie Lege skjenke større Salighed, end den meest glimrende Lykke i de modnere Aar. Hvorfor skal vi da ei unde vores Mille Nydelsen af de faa Dage, hun endnu har tilbage af denne gyldne Tid? Kom og overbeviis Dig om, at hendes Frihedstime vorder tilbragt med barnlig uskyldig Leeg." Paa Bakken, hvor Landsbyens Kirke hævede sig, omgiven af duftende Hyldetræer, paa hvis Blade Solen kastede det rødlige Skjær, der bebuder dens nærforestaaende Afsked, ledte hun Bruno op. Hun standsede paa det Sted, hvorfra Udsigten til den forbilobende Aae var tydeligst, da saae de Mille, beskjeftiget med at binde Muslingeskaller sammen, hvori hun skjulte Blomster, hun havde medbragt fra Haven.

Da hun var færdig hermed, satte hun dem i Aaen, og klappede jublende i de smaae Hænder, da Strømmen hurtig førte dem fra Landet, og den sagte Aftenvind gyngede dem paa de sølvblinkende Bøver.

Tause stode de nogle Øieblikke og betragtede den huldе Pige. Paa Tilbageveien sagde Bruno: „Du har Ret, Lina, vi bør ei forstyrre disse uskyldige Lege, skjøndt de rigtignok forekomme mig vel barnagtige for den tolvaarige Pige, — dog, Held hende saalænge en Muslingskal og en Blomst, svævende paa det krusede Vand, kan fylde Hjertet med jublende Glæde! Gid hendes Livs Blomster maa vugges saa blidt i Skjebnens usikkre Bølger! Men blive de bortrevne af Kummers vilde Strøm, da evige Gud! giv Pigen Kraft, at de maa synke uplettede af Brøde!“ — „Gud give det!“ sagde taus en Taare i det moderlige Øie, der ved dette Ønske hævede sig med from Tillid mod den funklende Aftenstjerne.

Alt blev nu ved det Gamle, man lod Emilie uforstyrret more sig ved Kirkeaaen; thi man vidste jo ei, hvor betydningsfuld denne Leeg var. Hinsides Aaen laae Grev Palmsteins prægtige Lystslot, kun beboet af en Forvalter, da dets Eier var paa en Reise til Grækenland, hvor Længselen efter en Ungdomsven, som der opholdt sig, havde ført ham. Denne Reise havde allerede i de yngre Aar været hans inderlige Ønske, men han kunde ei løsrive sig fra det huuslige Livs Glæder, som han nød i riig Fylde ved Forbindelsen med en ædel Kone. Han vidste, at hun villig havde fulgt ham til det

fjerne ubekjendte Land, om hun havde anet hans Ønske, men han vidste tillige: at hun hængte med sin stille, fromme Sjel ved sine Fædreneegne, at Savnet af disse paa saa lang en Tid ville smerte hende, og han elskede den blide Kone for høit til at kunde volde hende det mindste Savn. Men tidlig kaldte Himlen den Gode til sit rette Hjem, og Grev Palmstein tiltraadte nu sin Reise, efter at have bragt sin sextenaars Søn til et ridderligt Academie, og betroet Forvaltningen af sine Eiendomme til den redelige Waldorph. Denne havde en Søn, i samme Alder som den unge Palmstein, hvilken Faderen opdrog til at blive en jevn Landsmand, som han selv var, og havde ham derfor under egen Opsigt paa Grevens Slot ved Kirkeaaen. Ludvig Waldorph saae undertiden Præstens Emilie i Kirken, og den lille Piges hjertelige Andagt og fromme Aasyn, vandt hans rene, endnu barnlige Tilbøielighed. Han var saa glad, naar hun, ved at forlade Kirken, sendte et venligt Blik til Herskabets Stol, hvor Ludvig rødmende hilste hende, og de følgende Dage i Ugen svævede stedse det huldе Barns Billede for hans levende Phantasie.

Men snart blev ei længere denne Søndagshilsen ham nok, snart svævede Øiet med Tanken over mod den anden Aabredde, hvor han opdagede, at Emilie ofte vankede. Han fandt nu paa et Middel, hvorved han ogsaa de søgne Dage kunde vise hende Opmærksomhed. En Aften, da Strømmen bar over mod Kirken, og han saae Emilie sidde ved Aabredden, plukkede han de første

modne Jordbær i Slotshaven, gjemte dem i sammenbundne Muslingskaller, og lod dem svomme over til den lille Pige, der modtog dem med et takkende Nik. Emilie var lærvillig, og sendte ligeledes, naar Strømmen bar til den anden Side, Blomster og Frugt paa samme Maade over til Ludvig. Selv naar stille Aftner ei tillod denne Sendelse, opfandt man et Middel til at underholde sig med hinanden. Emilie spilte da paa sin Guitar, og Ludvigs Fløite gjentog paa den anden Side de venlige Toner, hendes Haand fremlokkede. Saaledes vedblev man i to Aar, uden at noget forstyrrede denne uskyldige Kjærlighed. Da ønskede den gamle Waldorph, der nu begyndte at blive svagelig, at tilbringe sin øvrige Levetid i Rolighed paa en Gaard han eiede i en langtfraliggende Egn, og Ludvig, hans Alderdoms Trøst, maatte følge ham. Søndagen for deres Bortreise, søgte Ludvig at træffe Emilie paa Kirkeveien. Det lykkedes ham, og med sørgende Stemme bad han hende Farvel. „Emilie! stammede han sagte: Skjebnen kan ei være saa grusom, at adskille os for evig, vil Du erindre mig med Godhed, til vi atter sees?" En nedrullende Taare fra den forskrækkede Piges Øie paa den blege Kind, gav ham Løftet, som Læben ei kunne udtale tydeligere. Han iilte ned til den ham ventende Baad, og Emilies Blik dvælede forstegang i Taarer paa den kjære Aae, der havde skjenket hende saa mangen Glæde.

Nu var Ludvig borte, og med ham den nys faa barnlige Piges Munterhed. Hun følte sig saa ene, naar hun vankede ved Aabredden, og ingen Fløitetoner tilkjendegave den kjære Ludvigs Nærværelse. Nu hang Guitaren med sønderrevne Strenge i hendes eenlige Kammer, ei mere lød den ved Aaen i de stille Aftener; thi Ingen besvarede dens samme Accorder. Hendes eneste Trøst var en gammel Fisker, der ei langt fra Emilies Lege- og Yndlingsplads havde sin Hytte. Han havde ofte hjulpet hende, at finde ret store Muslingskaller, havde ofte lyttet til den skjønne Aftenmusik, og elskede inderligt den lille Præstedatter, der havde bortspøget ham mangen, ellers eensom, kummerfuld Stund. Nu sad hun ofte hos ham og lod sig fortælle, hvorledes Ludvig havde talt kun om hende, naar den Gamle landede hiinsides Aaen med sin Fiskerbaad, og disse blide Erindringer dæmpede Længselens Bitterhed i Emilies Sjel. — Dog snart erstattedes hans Savn. Den unge Palmstein, der nu beboede Slottet, bemærkede den hvidklædte Skikkelse, der ofte vandrede ved Aabredden. Gjennem en Kikkert betragtede han Den nøiere, og saae en skjøn Pige, der var i levende Samtale med en gammel Mand. Dagen derpaa landede samme Mand ved hans Lyststed, han gav sig i Samtale med ham, og erfarede snart, at den hvidklædte Pige var Præstens Datter. „Jeg maa dog hilse paa min Præst!“ tænkte Rudolph, og undrede sig over, at dette ei længe før var faldet ham ind. Samme Efter-

middag tog han derover, og blev modtagen med den Agtelse, de vare deres Kirkepatrons Søn skyldig, men denne Agtelse forenedes snart med den hjerteligste Velvillie, ved Ynglingens aabne, behagelige Væsen. Snart blev han en daglig Gjæst i Bruno's Huus, og en dyrebar Ven for Emilie, hvis Lærer han tilbød sig at være paa Harpe, som han spillede til Fuldkommenhed. Uden at ane nogen Fare, gav Bruno sin Tilladelse, da han gjerne vilde see sin elskede Datter beriget med saa mange Talenter som muligt. Nu lød atter de behagelige Sommeraftener yndige Toner ved Aaen; atter lyttede den gamle Fisker bag sit Gjærde til den oplivende Lyd, men rystede med Hovedet, naar han i Emilies Sang hørte Kjærligheds bævende Røst, og saae den unge Lærers tindrende Blikke hefte sig paa den rødmende Pige. „Stakkels Ludvig! sukkede han da: Du er nu glemt! Saa foranderligt er Menneskets Hjerte." Men glemt var Ludvig ei, kun havde hun aldrig følt andet for ham, end inderlig Velvillie, og denne tabte hun aldrig; men Rudolph havde nu i saa lang Tid været hendes daglige Selskaber, stemte i Alt overeens med hende, hvad Under altsaa, at Længselen efter Ludvig maatte vige for Kjærlighed til Ynglingen, for hvem Emilie var Alt. Men dybt i de stille Hjerter hvilte Kjærlighedens yndige Blomst, uden at de selv anede det, indtil følgende Begivenhed lærte dem, at kjende dens Styrke, og vakte dem af den skjønne Drøm, hvori de hidtil havde hvilet.

Grev Palmstein kom efter fire Aars Forløb tilbage til sit Fødeland, og medbragte sin Ungdomsven med en Datter, hvis huldе Skjønhed, man haabede let ville fængsle Rudolph's Hjerte, og en Forbindelse mellem disse var Fædrenes inderlige Ønske; men altfor fast var han knyttet til den stille, blide Emilie, til at den muntre Kamilla, opdraget i støiende Glimmer, kunde vinde den sværmende Ynglings Kjærlighed. Snart tilkjendegav Faderen ham sit Ønske; men med Fasthed modsatte han sig det. Den ellers ædle Palmstein blev yderst opbragt over denne, saa uventede Vægring, og fandt snart den sande Aarsag dertil, nemlig: en tidligere Tilbøielighed. Med Varme skildrede nu Rudolph Emilie og sin Kjærlighed, der nu først vaagnede i sin fulde Styrke, da den truede med Undergang; men feilslaget Haab, og krænket Adelstolthed, gjorde Faderhjertet uboieligt mod den ellers saa elskede Søns Bønner. — Han efterspurede nu ethvert af Rudolps Skridt, saa at det ei var ham muligt, at give Emilie mindste Vink om deres Skjebne. Den arme Pige saae eller hørte i otte Dage Intet fra Rudolph. I smertelig Uvished vandrede hun ved Aaen paa den Tid han før pleiede at komme; men rolig laae Baaden fastbunden ved den anden Bredde. Endelig løstes den en Dag, og skjønt den bar flere Personer, rakte hun dog Armene mod den, thi Haabet sagde: Han maatte være deriblandt, Ynglingen, der nu ved Savnet var bleven hende dobbelt dyrebar. Men det bedrog. En hende

fremmed Mand, med Stjerne paa Brystet, steg ud, og gik hende forbi med en mørk Mine. Gjerne havde hun spurgt Folkene, der bleve tilbage, hvo det var, men en uforklarlig Følelse tilbageholdt dette Spørgsmaal. Ad en Omvei gik hun hjem, i tungsindige Formodninger, om Grunden til Rudolphs Udeblivelse. I Haven mødte hun sin Fader, kjendelig bevæget. „Mit Barn, tiltalede han hende: jeg har i dette Øieblik erfaret en Hemmelighed, der er faldet tungt paa mit Faderhjerte. Grev Palmstein var her, og fortalte, at hans Søn for Din Skyld vægrer sig ved at indgaae en Forbindelse, begge Fædrene længe har besluttet. At ingen Løfter binder Dig til den unge Palmstein, vil jeg haabe, og jeg fordrer et Offer af Dig, der er nødvendigt til at forsone den opbragte Greve. Du maa paa nogen Tid forlade Dit Hjem, uden at Rudolph veed Dit Opholdssted, sikkert vil han da give efter for hans Faders Ønsker, da den Brud, man har bestemt ham, skal være en skjøn og god Pige." — Taus, med glødende Kinder, lyttede Emilie til Faderens Tale; det var jo første gang hun hørte, at Rudolph elskede hende. Denne Overbeviisning fyldte hendes Hjerte med Salighed, og gav det Styrke til, at bringe det Offer, man forlangte. Med blandet Følelse af Fryd og Smerte, gik Emilie op paa sit stille Kammer, for at besørge Indpakningen til Reisen, der næste Morgen skulle tiltrædes. Omhyggelig samlede hun hvert Erindringstegn, hun havde modtaget fra Rudolph. Blandt de Sange, han havde afskreven hende,

fremtog hun en, der stedse havde været hende kjær, rest, som om hun havde anet, at den engang saa godt skulde passe sig for hende. Hurtig greb hun Guitaren, satte sig ved det aabne Vindue, og sang med bævende Stemme:

Vi skilles ei! om Bjerge end sig hæver
Imellem os paa Livets Vei,
Hvor Du end er, min Aand Dig mildt omsvæver,
Og beder: Glem mig ei!
I Morgenluft den suser Dig imøde,
Den vinker Dig i gylden Aftenrøde.

Vi skilles ei! Lad end vor Skjebne byde
Os Savnets bittre Skaal.
O, vore Sjeles Baand kan intet bryde!
Der er et herligt Maal,
Hvor Troskabs Engel lønner Livets Smerte,
Hvor intet river os fra elsket Hjerte.

Os stiller ingen Fraskand, ingen Kummer,
Jeg er Dig stedse nær;
Og selv i Dødens stille, dybe Slummer,
Vil Elskovsstjernens Skjær,
Hinsides Graven, lys og evig blinke,
Og os til Salighedens Egne vinke.

See, denne store, himmelsendte Tanke,
Den skjenker Trøst og Mod,
Den byder Hjertet taalmodsblidt at banke,
Den letter tungest Lod.
Ei skrækker jordisk Mulm Din ømme Pige,
Hun har jo Haabet fra Guds lyse Rige.

Besjelet af de fremmede Tanker, der nu saa gandske lignede hendes egne, skrev hun under Versene:

„Rudolph! Gjem disse Linier, og lad dem stundom give Dig samme Haab og Trøst, hvoraf jeg i dette Øieblik ved dem er besjelet. Lad Maaneder og Aar, ja selv hele dette Liv bortrinde, før jeg seer Dig igjen, Dit Minde kan dog intet fravirke mig, og hisset favner Dig atter

Din Emilie."

Hun lagde Papiret sammen, med det Forsæt: ved Morgenens første Frembrud, at ile ned til Aaen, og betroe det til den gamle Fisker, med den Bøn, at levere det til Rudolph. Længe stod hun ved Vinduet og stirrede ud over Havens Træetoppe, gjennem hvis høstgule Løv Kirkeaaen blinkede i Maaneskinnet. „Svulmende Bølger! sukkede Emilie: Lad Eders vemodige Bruseu erindre ham, den evig Elskede, om den stakkels Emilie, der snart vandrer langt fra sin Græstue ved den venlige Aabredde, fra de Træer, de Blomster, der opvoxte med hende, fra Alt, hvad der er hende dyrebart. Dog — det skal jo være et Offer for Din Lykke, Rudolph, og jeg vil bringe det uden Knurren." — Omsider kastede hun sig paa sit Leie, og indslumrede roligt, skjønt Taarer endnu glindsede paa hendes Kind i det blege Maanelys. Den qvægende Søvn flyede hende ikke, thi i Sorgen blandede sig ei Bevidstheden af nogen Brøde. En

varm Taare, der trillede ned paa hendes Haand, vakte den slumrende Pige; det var den bekymrede Moder, der forkyndte hende, at Faderen alt længe havde ventet; forskrækket sprang hun op, og bad om: kun endnu engang at turde see sin kjære Plads ved Aaen. Hun kom derned, men i Selskab med Faderen, for hvem hun ei vovede at andrage den gamle Fisker sit Ærinde.

Smertelig var Afskeden hende fra enhver Gjenstand i det kjære Hjem, og da Vognen rullede ned af den Bakke, som skjulte hendes lille Fødeby, da det sidste Glimt af Kirkeaaen og Taarnet paa Slottet forsvandt, da flød de bitreste Taarer; hun lagde Haanden paa det bævende Hjerte, som bankede saa utaalmodig i den skyldfrie Barm. Kun Haabet gjød en trøstende Draabe i det Malurtbæger, som Skjebnen rakte hende; gjennem Adskillelsens dunkle Nat frembrød dets evige Stjerne, og opklarede Funken i hendes Sjel: „Han vil, naagtet han ei mere seer mig, ei modtage Grækerindens Haand, vi skulle atter samles og blive dobbelt lykkelige ved prøvet Kjærlighed." — Himmelske Haab! Du læger kjærligt det blødende Hjerte, ei ere vi gandske forladte, saalænge du vandrer ved vor Side, og skjuler du dig end stundom bag Sorgens og Tvivlens mørke Sky, saa forsvinder du dog ei gandske, men hilser os igjen, naar Taagen er svunden, ofte klædt i et lysere Klædebon, der fryder Øiet, og hæver Sjelen høit over Livets tyngende Byrder.

Vinteren var hengleden og mange Ting forandrede. Bittert leende havde Rudolph hørt af Fi-

skeren, at Emilie var bortreist. „Du styrer mig Pige, i det Øieblik jeg for Din Skyld sætter min Faders Kjærlighed paa Spil, og troer ved Dig, at finde Erstatning for dette Tab! udbrød han smertelig: Veed Du ei, Gamle, hvor hun er reist hen?" lagde han sagte til. — „Nei, gode unge Herre, svarede den Gamle med bevæget Stemme: det veed jeg ikke, men gjerne reiste hun vist ei, thi hun græd bitterlig, da hun sidst var ved Aaen, og sagde mig Farvel, hendes Fader var med, og det lod til, at hans Nærværelse forbød hende at sige hvad hun gjerne vilde, thi et Par Gange aabnede hun Læberne, saae over mod Slottet, men tang med et Suk; da trykkede hun min Haand med et Blik, som vilde hun sige: bring Rudolph min Hilsen."

Disse Ord gjød lægende Balsom i det dybe Saar, Emilies Bortreise havde foraarsaget. Han besluttede at blive hende tro, og vente gunstigere Forandringer af Tiden. Virkelig syntes denne at gjøre meget for Rudolphs Ønsker. Den muntre Kamilla fandt ei Behag i den morke Yngling, der altid undflyede hende; en smuk, ung Mand, fra et af Nabogodserne, vandt derimod hendes Kjærlighed, bad om hendes Haand, og Faderen, der saae, at der aldrig ville blive nogen Lykke for hans Datter i en tvungen Forbindelse med Rudolph, nægtede ei den rige, ædle Greve, Kamilla, hvis Fremtidsheld dette Partie syntes at sikkre.

Saaledes var nu den vigtigste Hindring ryddet af Veien. Deeltagende saae den gamle Palmstein Sonnens Længsel efter Emilie, og Frygten for at

miste den eneste Stotte for hans nære Alderdom, gjorde ham boieligere mod Rudolphs Ønsker. Gjerne havde han nu seet, at Emilie ei havde været borte; men han var for stolt til at yttre dette, og pønsede paa et Middel, der kunde gjøre Rudolph lykkelig, uden at nedsætte hans faderlige Værdighed. Med yderste Mildhed behandlede han nu den Sørgende, og tilbød ham, da Foraaret nærmede sig, at foretage en Reise, der maaskee kunde være gavnlig for hans Helbred, der havde lidt meget, i den Tanke, at han sikkert vilde søge Emilie, og naar hun var funden, da ville han ædelmodig velsigne dem, og i de Elskendes Taknemmelighed og Lykke finde Erstatning for sine tilintetgjorte Planer. Glad som Slaven, hvis tunge Lænker uventet brydes, modtog Rudolph dette Tilbud, og reiste ufortøvet, med en eneste Tjener, paa hvis Hengivenhed og Troskab, han kunde forlade sig, med det faste Forsæt, utrættet at søge Emilie. Han forespurgte sig ei hos hendes Forældre; thi han frygtede, at man ei allene vilde nægte ham Oplysning, men endog gjøre ham det mere vanskeligt at finde hende.

Længe havde han omvanket, uden at opdage mindste Spor, da han en Eftermiddag tog ind i et Vertshuus, som laae i en meget yndig Egn. Tankefuld satte han sig ved et Vindue, der vendte mod Landeveien. Nogle Forbigaaendes Fodtrin vakte ham af de mørke Drømmerier, hvori han var hensjunken; uvilkaarlig hævede han Øiet, og saae en smuk ung Mand med et hvidklædt Fruentimmer, i hvis ranke Figur han troede, at gjenkjende Emi-

lie. „Hvem er det?" spurgte han hurtig den indtrædende Vert. „Det er den unge Waldorph med sin Brud! var Svaret: De gaae formodentlig til hans Faders Gaard, hvis Tag De seer hisset i den lysegrønne Egeskov." — „Hvad hedder Pigen?" spurgte Rudolph med næsten standset Aandedrag. „Hun hedder Emilie Bruno, har opholdt sig et halvt Aar her i Egnen, og er en sand Engel. Jeg troer nok, vedblev den snakkesomme Vert: de unge Mennesker have kjendt hinanden før, om otte Dage er deres Bryllup berammet, og Alle herom-kring glæde sig ved at beholde den elskelige Pige iblandt dem." — Nu havde Rudolph hørt nok. Han var ei uvidende om Ludvigs og Emilies barnlige Tilbøielighed, og troede nu det Hele overlagt. „Altsaa derfor, stammede han, og lagde Haanden paa den blege Pande: var hun saa hurtig til at fly mig. For at hævne mig i sin første Elskers Arme kom hun herhid, saaledes lønner hun min trofaste Kjærlighed. O Emilie! ikke med en eneste Bebreidelse vil jeg forbittre Din Glæde, men see Dig maa jeg endnu engang, for ret dybt at præge Dit Billede i mit Hjerte før det brister, og naar jeg da for sidstegang har skuet det himmelske Die, der forehyklede mig Kjærlighed naar Harpens melodiske Klang omslørede det med Taarer, da vil jeg søge Fred paa hine Steder, hvor hun engang skjenkede mig Fryd."

I Aftenskumringen gik han ad den Vei, man betegnede ham, der førte til Waldorphs Gaard, ad hvilken Emilie maatte komme, naar hun gik

hjem. „I den lysegrønne Bøgeskov ligger altsaa hendes tilkommende Bolig! udbrød han, da dens Skygger omgave ham: Ludvig, for Dig smiler nu Haabet i sit lyseste Grønne, medens mit kun peger paa den mørke Grav!" Tæt indhyllet i en Kappe, sad han paa en Steen, til han hørte de nærmede sig, hørte, hvorledes han sagde: „Min Emilie!" og hun: „Min kjære Ludvig!" Nu fremtraadte han pludseligt, og bad om en Almisse, men de havde Intet hos sig. „Har da den høieste Lykke ingen Gave tilovers for en grændseløs Ulykkelig?" sagde Rudolph med dæmpet Stemme, og vilde gaae, men idet han vendte sig, faldt Maanens Straaler paa hans blege Ansigt. Disse Træk, skjøndt hun ei fuldkommen gjenkjendte dem, rystede Emilie. Hurtig rev hun et Guldkors af sin Hals, og rakte ham det: „Der, Ulykkelige, tag dette, og bed for mig!" Et Øieblik hviilte Korset i hans skjælvende Haand, da sønderbrød han det med et vildt Blik paa Emilie, og forsvandt hastig mellem Skovens tætte Træer. Zittrende stod Emilie. Dette Kors var den sidste Gave, hun havde modtaget fra Rudolph. I det stærke Udbrud af hendes blode Hjerte, huskede hun ei derpaa. En frygtelig Anelse ramte hende ved Betlerens Adfærd, dog lod hun som hun troede Ludvigs Forsikkring, at dette maatte være en Vanvittig, som der i Egnen skulle opholde sig.

Emilie var vel Brud, men ingen lykkelig Brud. Til en Beslægtet af hendes Moder havde man bragt hende. Denne boede i Nærheden af Wal-

dorph's Gaard, og saaledes gjenfandt Ludvig Emilie. Den gamle Kjærlighed vaagnede snart hos ham i sin fulde Styrke, og ubekjendt med Emilies Hemmelighed, stolende paa den Ømhed, hun fordum havde vist ham, bad han om hendes Haand. Den arme Emilie kunde ikke angive nogen Grund til Afslag, og dog følte hun, at Ludvig ei kunde gjøre hende lykkelig, selv om hun ikke havde kjendt Rudolph, thi hans ellers fortræffelige Hjerte manglede den fine Følelse, der var nødvendig, for at harmonere med hendes. Under adskillige Paaskud undveg hun bestemt Svar, og saaledes stod Tingene, da Ludvig, i sin Faders Anliggende, maatte gjøre en Reise til Emilies Fødeby. Han kom dertil og fandt Madam Bruno, der dybt havde følt Savnet af sin eneste Datter, og sørget over Dennes ublide Skjebne, paa Dødsleiet. Ludvig tilstod sin Kjærlighed til Emilie, og erholdt Forældrenes Samtykke til deres Forbindelse. — Moderen døde før Ludvigs Tilbagereise, med Ønsket om Fuldbyrdelsen af en Pagt, hun velsignede, da hun haabede den skulle give Datteren sin tabte Fred tilbage. Paa Længsels og Kjærligheds Vinger ilte Ludvig til sit Hjem. Dybt og smerteligt saaredes den arme Emilie, ved Efterretningen om Moderens Død. Af et Brev fra sin Fader saae hun, hvormeget den Salige havde ønsket, hun skulle give Ludvig sin Haand. Intet hørte hun jo fra Rudolph, og troede derfor han var tabt for hende. Ak, hvor kunde hun da modstaae den døende Moders Bøn, at gjøre den gode Ludvig lykkelig, der

dog var en dyrebar Gjenstand fra de svundne glade Aar. Hun gav ham Løftet, og saae med stille Taalmod Foreningsdagen nærme sig. Da var det otte Dage før denne, at de saae Rudolph i Skoven. Med Møie vaklede hun hjem, og tilbragte Natten i de frygteligste Anelser. Da hun næste Dag saae Ludvig, aabenbarede hun ham Alt, sagde ham sin Formodning: at Betleren i Skoven havde været Palmstein, og besvor ham, at følge sig til sit Hjem, for at faae Lys i det Mørke, der omgav hende. Den ædle Ludvig var villig til at opfylde hendes Ønske, selv om det skulde berøve ham den inderlig Elskede. I nogen Tid maatte Reisen opsættes, da Emilie led af en heftig Feber, men omsider syntes Længselen at samle de faa Kræfter, hun havde tilbage, og man tog bort en yndig Sommermorgen. Men kun langsomt gik Reisen, thi Ludvigs Omsorg for den svage Emilie lod ham gjøre Hviletiden længere, end hendes Utaalmodighed billigede. Endelig ankom de til den stille Præstebolig, hvor Bruno forvirret modtog dem. Her vovede Emilie ei at spørge om hendes Længsels Gjenstand, men da Faderen og Ludvig i fortrolig Samtale bortfjernede sig, ilede hun til Kirkegaden, for af Fiskeren at faae Underretning. Hun kom derned, og fandt, istedet for hendes Græstue, en frisk Gravhøi. Forskrækket sank hun ned derpaa og rakte den gamle Fisker, der sagte nærmede sig, den bævende Haand. Inderlig rørt udbrød den Gamle: „De veed det da allerede, Jomfrue Mille? Men lad den Tanke trøste Dem, at Forsynets

Veie ere vise, endskjøndt usporlige for os svage Mennesker!" — „For Guds Skyld! bad Emilie med svag Stemme: Siig mig Alt, hvad her i min Fraværelse har tildraget sig!" Den Gamle adlød, og hun hørte nu, hvad Læseren allerede veed, kun tilføiede han: Den unge Palmstein var for fire Uger siden kommen syg hjem, faldet i et Slags Vanvid, og havde i et ubevogtet Øieblik styrtet sig i Aaen. Man havde fundet et Brev efter ham, hvori han bad, man vilde begrave ham under Græstuen ved Aabredden. Dette Ønske havde den dybt nedbøiede Fader opfyldt, og Emilie sad nu paa hans Grav. — Kort efter sin Hjemkomst havde han talt et Øieblik med Fiskeren, og bedt ham bringe Emilie sin Hilsen, hvis hun engang besøgte sin Fødeby, og han maaskee ei var tilstede. — Nu traug den Gamle, og saae Emilie, der i dyb Afmagt sank tilbage paa Graven. Ludvig og Faderen, der just kom tililende, bragte hende hjem. I fjorten Dage svævede hun mellem Liv og Død, da syntes hun at blive bedre, og fandt sig en stille Aften saa vel, at hun ønskede, at tilbringe den ved Aaen. Hun bad om dette med saa megen Roligshed, at man ei tog i Betænkning, at opfylde hendes Forlangende, og Ludvig, hvem hendes Bedring beseelede med nyt Haab, ledsagede hende.

De satte sig paa Graven. Hun saae i nogle Øieblikke ud over Aaen paa den dalende Sol, der farvede hendes blege Kinder med et rødligt Skjær. „Ludvig, sagde hun, og tog hans Haand: kan Du

her, hvor saamangen Barndoms Drøm omsvæver os, og hvor Rudolphs Aand maaskee nu er tilstede, tilgive mig, at jeg har forstyrret Dit forsaa stille, lykkelige Liv? Ak, ogsaa dette hviler tungt paa mit Hjerte! Men naar det Baand er løst, der knytter Dig til en Ulykkelig, vil Du da offre hendes Støv en Taare, og ved Forbindelsen med en Pige, der er Dig værdig, glemme den Kummer, jeg har foraarsaget Dig?" — „Du maa leve, kjæreste Emilie, og naar atter Sundhed blomstrer paa Dine Kinder, da er jeg rigelig lønnet for de mørke Timer, Dine Lidelser beredte mig. Trofast Kjærlighed skal bortvifte Din Sorg, og Du skal opblomstre til fornyet Liv og Glæde." — „Ludvig! svarte Emilie med et vemodigt Smiil: Den Blomst, Stormen har brudt fra sin Rod, kan ikke oplives af Solens milde Straaler, den synker til Jorden, hvoraf den spirede, og bliver Støv."

De gik tilbage, og træt sank den svage Pige ned paa sit Leie. Hun vaagnede aldrig mere! Da man næste Morgen traadte ind i hendes Kammer, var hun blidt indslumret til den evige Fred. Faderens og Ludvigs Smerte var ubeskrivelig. Det Ønske, hun ofte i sin Sygdom havde yttret, at begraves ved Siden af Rudolph, blev opfyldt, og mellem Aabreddens Siv hævede sig nu de tvende Gravhøie. Med blødende Hjerte reiste Ludvig til sin Fader, hvor hans barnlige Pligter kaldte ham. For disse levede han nu ganske, og ingen anden Pige fortrængte Emilies Minde af hans trofaste Barm. Den gamle Bruno levede kun et Aar

efter sin Ægtefælles og Datters Død. Ingen kjærlig Haand hjalp ham nu mere om Søndagen af sin Ordensdragt, intet Smiil modtog ham, naar han, kommende fra Kirken, traadte ind i den øde, glædeløse Bolig. Da svandt hans Sundhed som hans Munterhed, og glad forlod han derfor sit byrdefulde Liv.

Grev Palmstein bortfjernede sig fra den Borg, hvor Alt lod ham føle det Tab dobbelt, han ved egen Skyld havde lidt; og Uglernes Hylen opfyldte nu de Haller, der før gave Gjenlyd af Harpe- og Floitetoner. — Den gamle Fisker var den Eneste, der fredede om Rudolph's og Emilies Grave. Ofte laae han Græstørvene om dem tilrette, naar de vare løsrevne af Kirkeaaens Bølger, og bestrøede Graven med Sand, hvori maaskee Støvet af mangen Muslingeskal, Emilie før havde modtaget med barnlig Fryd, var blandet. Naar han saaledes havde pyntet de stille Hvilesteder, tog han Huen af det graa Hoved, foldede Hænderne om den, og bad andægtigt for de tidligt Hensluumredes Rolighed. Da blandede Aaens Brusen sig mellem hans afbrudte Ord, og lød i mangen dunkel Aftenstund som en Sørgesang over de tvende Elskende.

(S. B.)

Jagttagelser paa en Reise fra Hobro til Hjøring, i September 1824.

Hver sin Smag. Somme ville helst have Yorickisk-følsomme Reisebeskrivelser. O ja, velskrevne give de nyttig Morskab. Andre læse dem gjerne fulde af Digt og konstlede Vittigheder. Velbekomme Dem! I Beskrivelsen over sin Reise til London fortæller den navnkundige Doctor theol. C.-F. Bahrdt, at Vendeborn — hiin ved sine Skrifter bekjendte protestantiske Præst i London, hvem Bahrdt erklærer for en sig lignende Naturalist — ledede ham, for at vise, hvor kydske og skjønne Nympher der gaves, hen i et prægtigt og velmøbleret Huus, gjennem skjønne Værelser ind i en herlig Sal, hvor de bleve artigen hilsede, og med Belevenhed begegnede af en halv Snees nogne Skjønheder, fra hvilke de gik bort uden Nogens Berørelse. Men Vendeborn erklærede offentligen den hele Fortælling for bare Digt. Simple Fortællinger om forekommende Mærkværdigheder, hvorved kan udbredes nyttig Kundskab, og vækkes gavnlig Opmærksomhed, foretrække nok de Fleste. Dog, uden videre Indledning eller Undskyldning frembydes følgende Smuler.

Veien fra Hobro til Aalborg, 6 Mile, er, ligesom den fra Randers til Hobro, sat i god Stand, paa et lidet Stykke nær sønden for Gravlev, er indgroftet, og har sin tilbørlige Vidde. Man ruller saa behageligen frem, og velsigner de brave Embedsmænd, der vise anordningsmæssig Virksomhed. Jo nærmere mod Aalborg, desto skjønnere Vei. I Rold Kro, to smaa

Mile norden for Hobro, laae Konen den 14 Sept. Liig. Manden havde en 3 Uger forhen druknet sig i en Brønd tæt ved Huset. Gravlev Mølle, en halv Miil norden for Rold, kan bestandig være i Gang ved en Bæk, der rigeligen udvælder af en Sandbakke tæt ovenfor Mollen. Støvring-Kro, 3½ Miil fra Hobro, og 2½ fra Aalborg, er et udmærked godt Bedested. Bevertningen er prompt, Natteqvarteret godt, og Betalingen billig. Madam Gunnersen er Eierindens Navn. Ved Svensirup Kro, fem Fjerdingvei fra Aalborg, var mit første Spørgsmaal om de 4 Fiirlingdrenge, hvorom der nyligen var meldt i de offentlige Tidender. „De tre, var Svaret: levede kun faa Dage, og nu er ogsaa den fjerde død." Snart fik vi Aalborg, Jyllands driftigste og folkerigeste Handelsstad, i Sigte, med dens to høie og prægtige Kirkespire. Frederiks Kilde; hvilken herlig Plantage! Med dens vestre Side støder den lige til Veien, og med den nordre til Staden, som den forsyner med herligt Vand, og fornøielige Omvandringer. Den er af et betydeligt Omfang, og seer ud, som en opvoxende Skov. Den gjør Anlæggerens, General Moltkes Navn udødeligt. Elskte, fortjente Stiftsphysicus, Justitsraad H. Hansen! Elskværdige, lærde Dr. theol. Claudi! Grundlærde, blide Videnskabsmand, K. Henneberg! Her nød jeg den uformodede, kun alt for korte Glæde, at hilse paa Dem — formodentligen sidste Gang i dette Liv. Usktatteerlige, visse Haab, vi Christne eie: Vi sees igjen i det tilkommende.

Hos Gjestgiver Brünnes finder man den bedste Bevertning, som nogensinde ønskes kan, og det for billig Betaling. Prisen for Overfarten over Limfjorden til

Sundbye, 2000 Alen, var just idag den 15de Sept. nedsat til næsten en Trediedeel af hvad det forhen har kostet: for 4 Mennesker med en Vogn og to Heste 2 Mk. 9 ß. Tegn, foruden frivillige Drikkepenge. Sundby tager sig særdeles godt ud fra Aalborg, ret som en ikke liden Kjøbstad, med dens mange teglhængte Huse, og paa den nordre Side høit liggende Kirke. Foruden den brede brolagte Gade fra Broen af, har den en temmelig lang, breed og smuk brolagt Gade fra den østre til den vestre Ende. Byen har kun een privilegeret Kjøbmand; men den har Huse ligesaa smukke, som dem i de fleste Kjøbstæder, skjøndt den ikke har Kjøbstæds Privilegier, fordi at dette maatte blive til Afbræk for Aalborg. Den har een Vægter. Mig forekom den større, skjønnere og folkerigere, end Hobro. Denne skal have 600 Beboere; men en kyndig Mand i Sundbye sagde mig, at denne har over 700. Aalborgs Folkemængde gaaer troligen over 8000. Fra Sundby til Hjøring ere 7 Mile. Men, da dette Stykke Vei har mange Bugter, synes det troligt, at hvis Veien kunde anlægges noget nær i lige Linie, kunde den blive omtrent en Miil nærmere. Veien er for det meste indgrøftet og istandsat. Kun paa et Par Steder kommer man igjennem Strækninger af Flyvesand. Hist og her passerer man igjennem temmelig store Lyngheder, belagte med mangfoldige kugelrunde Gravhøie. Vensyssel er et bedre Stykke Land, end man i Almindelighed forestiller sig. Overalt havde man iaar havt en ualmindelig riig Høst. Ved Gaarde og Huse saaes allevegne Kornhesser. Paa disse 7 Mile gives 3 maadelige Kroer. Bilidt, 2 Mile norden for Aalborg, og Bækkens Kro, midtveis imel-

lem Aalborg og Hjøring, skulle være de bedste. Ved Breilef Molle, $1\frac{3}{4}$ Miil fra Hjøring, er ellers et meget smukt og godt Bedested, med en skjøn Have og Kegle-bane, og en særdeles vakker Mand og Kone; men Privilegium have de ikke endnu. Fra Omegnen, endog fra Hjøring, forsamler man sig ofte der for at lustere. Synderligt nok, at der paa intet af disse fire Steder gives noget Vandhuus, hvilket jo dog kunde være høi-ligen fornødent til Reisendes Afbetjening, især i et vist Tilfælde, som jo meget ofte kan overkomme Reisende. Udentvivl burde det paalægges alle Kro- og Bedesteder, at anskaffe saadant et Sted. I Vensysel gives der mange Vindmøller, til hvilke man bruger ikke Seildug, som andre Steder, men tynde Trætavler, hvormed man beklæder Vingerne. Hvilken af Delene der er fordeelagtigst, veed jeg ikke; men vist er det, at Seil-dugsvingerne tage sig bedre ud. Allerede forend man kommer ind i Børglum Herred seer man i en lang Fra-stand i Nordvest det høitliggende Børglum Kloster, om-trent en Miil fra Vesterhavet. Af denne gamle Gaard har hele Herredet Navn. Lige fra Svend Estritsens Tid af, 1065, var her omtrent i 400 Aar Bispe-Resi-dents, og da kaldtes hele Stiftet Børglum Stift. Derefter blev Bispe-Residentsen forlagt til Hjøring, hvor Bisperne boede omtrent i 100 Aar, i hvilken Tid Stif-tet blev kaldet: Vindelbo Stift, indtil den nogen Tid efter Reformationen blev forflyttet til Aalborg, som siden har givet Stiftet Navn. I en 4 Miles Frastand seer man (en halvtredie Mile norden for Børglum) den meget høit liggende Venneberg Kirke, af hvilken hele Herredet har Navn. Den er en Miil lige i Vester fra

Hjøring, og en Fjerdingvei fra Vesterhavet. Som i Forbigaaende skal jeg her melde noget lidet om Ladeplads: sen Lønstrup, førend jeg kommer til at melde om Hjøring. Lønstrup, beliggende en Fjerdingvei vesten for Venne: berg Kirke, kun et Par hundrede Skridt fra Havet, har en synderlig Beliggenhed i et Hul, omgiven med store Lyngbakker, og et stort Sandflugtsbjerg ved den søndre Side. Dog er Byen selv betrygget for Sandflugten, formedelst en Bæk, der har sit Udspring fra Byens østre Side, og løber igjennem den ned til Havet. Den kan Flyvesandet hverken stoppe eller overflyve, men maa standse i meget høie Dynger tæt ved Byens sydvestre Side. Byen selv er smukt bebygget med 10 Gaarde og endeel Huse. Den største Gaard er paa 6 Tdr. Hart: korn, skjøn som en god Præstegaard, og beboet af en formuende Kjøbmand: Bisgaard, der selv eier et Far: tøi, hvormed han farer til Norge. Nedenfor denne, endog ved Fiskerie nærsomme By, stode 10 Baade og 2 større Fartøier. Saasnart som det begynder at blæse op med vestlige Vinde, maae alle Arbeidsføre i Byen ile ned til Stranden, og trække alle Baade og Fartøier høit nok op, for at være i Sikkerhed. Den sidste store Storm tog her 30 Favne bort af de til Havet grændsende høie Klitbakker. For Tiden ligger der en aarvaagen Strand:Controllør, for at afværge Smughandel — en ny Indretning, hvorover Lønstruperne ynkeligen sukke, fordi den gjør dem et stort Skaar i deres ellers fordeel: agtige Søehandel. Hvergang Kjøbmanden løber ind eller ud med sit Skib maa han betale 12 Rbd. Sølv. Et Par Mile sønden for Lønstrup ligger den end mere bekjendte og betydelige Ladeplads: Løkken, der siges at

være som en liden Kjøbstæd; men her tillod mig Tiden ei at komme. Og nu igjen til Hjøring. Denne Stad med sine mange nye teglhængte Huse tager sig ret godt ud fra den søndre Side. Siden den sidste Brand, der borttog 38 Huse af Byens østre Ende, meest den søndre Side af Gaden, er den fornyet og forskjønnet med velbyggede Huse. Den har en smuk, bred og lige, dog ikke brolagt Gade, der strøger fra Øster, hvor Indfærselen er, hen i Vester, og bøier saa om lige mod Nord. Man kommer til det brolagte Torv, hvor Raadhuset er. Fra dette løber en Gade til Udfarten fra Byen mod Vesten. Først ligger paa denne Gades søndre Side den nye for 7000 Rbd. altfor dyrt indkjøbte Præste-, nu Provste-Residents, med en Have af passende Størrelse, og 12 Tønder Hartkorns Jorder paa Byens Mark. Paa den nordre Side af denne Gade staaer paa et forhøiet Sted Stadens Sognekirke, som kaldes: St. Cathrines Kirke. Den tager sig ud, som en god Landsbykirke med et grundmuret blytækket Taarn. Det øvrige af Kirken er teglhængt, og fra neden op til Taget Grundmuur. Indvendig er den ikke grim. Den har et lidet, men godt Orgelværk, og 3 store, fra Hvælvingen nedhængende Messing-Lysekroner. For Oldsager fandtes her intet synderligt at hente. Sognekaldet har to Annexkirker, begge der i Byen. Den ene, St. Hans Kirke kaldet, staaer omtrent 80 Skridt norden for Byens Kirke. Til den høre Beboerne paa Landet ved den vestre og søndre Siden. Denne Kirke er opbygget af tilhugne firkantede Kampestene. Den har intet Taarn, er teglhængt, og gandske simpel indvendig. Den anden An-

nexkirke, kaldet St. Olufs, er beliggende lige østen for St. Hans Kirke, tæt ved den østre Side af Nørregade. Til denne høre Landboerne ved den nordre og østre Side. Ogsaa denne Kirke er kullet, teglhængt, opført af tilhugne Kampestene, og for Resten indvendig simpel ligesom den anden Annexkirke. I begge disse Kirker bruges den gamle Psalmebog, men den nye i Stadskirken. Fra Torvet af er Byen smukkest igjennem den lige og brede Nørregade. Her er paa den østre Side den store Gaard, der beboes af Amtmanden, og paa den vestre Byens 2-etage Sygehuus. Kun eet Huus til af to Etager havde Byen hidtil; men nu opføres det tredie, største og skjønneste paa Østergade, som skal være bestemt til en Gjæstgivergaard og Klubhuus. Fra Torvet paa Østergade gaaer en anden Gade op til Raadhuus-Torvet, som vel er nærmere, men befares kun lidet med Vogne, da den er ujævn, og altid hjasket formedelst en Bæk, der har sit Udspring fra St. Olufs Kirkegaard, løber langs igjennem denne Gade, og under en Steenkiste paa Østergade udgyder sig i en Eng ved Rebslagerbanen. Denne Gade kaldes Strømmen, og er kun maadeligen bebygget. Af Hjørrings Størrelse og de for mig opgivne Datis at slutte, maa den have henved 1000 Indvaanere. Der sagdes at være 23 Skomagere, en halv Snees Kjøbmænd, 2 Vægtere. Fjortende Søndag efter Trinitatis var Kirken fuld af Mennesker. Sædelighed og Conversationstone fandt jeg roesværdig. Den indbyrdes Underviisning var ei endnu kommen i Gang. Udentvivl kunde et Bogtrykkerie her give sin Eier en god Næringsvei. — Den nye Kirkegaard støder til den nordvestre Ende af Byen tæt ved den vestre Side af

Nørreport. Den er ret skjøn, vel indhegnet og omplantet med unge Træer i god Grøde. Den ligger høit, ligesom det hele Strøg norden for Byen. Man nyder her en fri og skjøn Udsigt over Staden og den hele velbebyggede Omegn. Man seer Vesterhavet, og vel en Snees Kirker fjern og nær; man seer skjønne engrige Dale ved vestre og søndre Sider, der forsyne Byen med flere hundrede Læs godt Høe, og tør jeg formode, at den af disse hverige Dalringe har faaet sit Navn: Hjøring, som maaskee burde skrives Høring, thi Høe udtales i det jydske Almuesprog som: Hjø; deraf sige Bønderne endnu overalt en Hjølee, istedetfor: Høelee. At Egnen maa være frugtbar, det sluttes af de mange velbygte Byer og udflyttede Steder, der omgive Staden. Dog seer det noget bart ud af Mangel paa Skov, saavelsom paa Træer ved Byer og enkelte Steder. Kun ved Herre- og Præstegaarde seer man trærige Haver. At der ogsaa i denne nordlige Deel af Nørrejylland har i en meget tidlig Fortid været Granskove, bevise de mange Granrødder, der hist og her opgraves fra Bunden af Tørvemoser. En Fjerdingvei norden for Hjøring ligger Landsbyen: Skibby, hvor Havet i Fordumtid skal have gaaet til, og hvor man har lagt ind med Skibe, hvoraf Byen skal have faaet Navn. Der sagdes endog, at man ved denne By for ikke længe siden har opgravet Skibsankere. — Vi begive os atter ind i Staden. Ved en fra Kjøbenhavn hjemkommen Soldat skal Smitten af de naturlige Børnekopper være bragt herhid, midt i denne Sommer. Den brave og almindeligen elskede Districtslæge Sünchenberg lod ufortøvet de af Smitten angrebne Børn indfordre paa Sygehuset,

hvor en Placat blev opslagen med de Ord: „Her ere de naturlige Børnekopper.“ Bemeldte Læge gjorde sig al mulig Flid for de Angrebnes Helbredelse. Ingen af dem døde. Smitten er standset, og Placaten borttagen. Imidlertid ilede han med at vaccinere mange hundrede Børn. — Blandt flere smukke, nye anlagte Haver udmærker sig den, af samme værdige Districtslæge med stor Bekostning anlagte, der tager sig saare fordeelagtigt ud ved den nordvestre Side af Byen. Hjøring har den Lykke, at være forsynet med udmærket brave Embeds- og Forretningsmænd. Amtmanden over Hjøring Amt, Kammerjunker Graah, passerer for en duelig, retsindig, virksom og elsket Mand. Amtsforvalteren, Kammerjunker Brink-Seidelin, er bekjendt som Videnskabsmand og Digter. Han var Forfatteren til den skjønne Sang, hvormed Kongen d. A. blev modtagen ved Stadens Nørreport. Med megen Bekostning har han anlagt en skjøn Have med et yndigt Lysthuus, hvorover læses: "Curarum dulce levamen." (d. e. Behagelig Lettelse for Bekymringer). Samme Have staaer i Forbindelse med en yndig Plantage, anlagt paa en temmelig lang og dybt nedhældende Bakke, der vender mod Østen. Fra den derunder liggende skjønne Engdal til det øverste af det derover liggende høie Jordstrog er vel den perpendikulære Høide en 12 til 20 Alen. Det hele Stykke er beplantet med mange Slags Træer, der staae i fuld Grøde. Det hele Anlæg er forsynet med mange bugtede Gange og behagelige Lysthuse. Anlægget er vel indhegnet, dog nægtes anstændige Lysthavere ikke Adgang dertil; thi Eieren er en meget human og elskværdig Mand. Hvad en vis Mag. Borch fordum

havde skrevet paa Døren for sin Have, hvori der efter hans Død befandtes kun et Par gamle Træer, det kunde denne Hædersmand anbringe over Indgangen til dette Lystpartie: "Servarbores posteritati profuturas." — En anden retskaffen, virksom, yndet og elsket Embedsmand i Hjøring er By- og Herredsfogden: Kammerraad Poulsen. Ogsaa han har gjort sig fortjent af Staden, ved at opelske en lang Strækning af Egebuske, ligeledes paa Siden af en Skrænte, nogle hundrede Skridt sønden for den ovenmeldte Plantage. Der staae nu flere tusinde ranke Ege, hvoraf de fleste allerede have 4 til 6 Alens Høide. Dette skjønne Partie har Eieren forsynet med 3 bugtede Lystgange og smukke Hvilebænke. Det staaer stedse aabent for enhver Lysthaver. Postmesteren Hartmann er ligeledes roest, som en ordentlig, virksom og elsket Mand. Farver Svendsen er anseet som en duelig, retsindig og billig Mand. Han spiller desuden meget godt paa Violin og Fløite. Det var ved dette elskværdige Ægtepars Bryllup 1818, at den bekjendte skjønne Farversang blev til: „Yndig er vor gamle Jord."

Ved at melde om udmærket brave Mænd i Hjøring, bør man ikke forbigaae at nævne Borger og Brandmajor Thomas Pedersen. Skjøndt bondefødt har han selv lagt sig efter adskillige nyttige Kundskaber, og viser sig stedse som et mærkeligt Exempel paa gavnlig Virksomhed. Han har anlagt en Vognfabrik, en Oliemølle og et Teglværk. Fra dette forsyner han Byen og Omegnen med Tag- og Muurstene til billige Priser. Selv avler han en betydelig Deel Rapfrø, og skal være ifærd med at anlægge en temmelig stor Plantage. Her er ogsaa en meget virksom Rebslager, der skal have en gandske

udbredt Afsætning, man sagde for en halv Snees tusinde Rbdlr. aarligen. For Tiden havde han kun 2 Svende og 4 Drenge i Arbeide. Hans Reberbane var den længste, og Indretninger og Oplag de største, jeg nogensinde har seet. — Og nu, Farvel Hjøring! Signet være Du med Fred og Velstand til Dagenes Ende!

(R. Blicher.)

Palmeblade.

Lys og Kjærlighed.

I Begyndelsen var Alting øde og tomt, et koldt Havdyb; Tingenes Elementer laae vildt imellem hverandre. Da viftede Livspusten fra den Eviges Mund og brød Isens Lænker og rørte blideligen de varmende Modervinger, som en rugende Due.

Nu rørte sig Alt i det mørke Dyb, og stræbte sin Fødsel imøde. Da viste sig den Førstefødte, det mildt glædende Lys.

Det huldе Lys, forenet med Moderkjærligheden, der svævede over Vandene, de svang sig op mod Himlen, og virkede det gyldne Blaa: de fore ned i Dybet, og fyldte det med Liv: de løftede Jorden iveiret, et Herrens Alter, og bestrøede den med evigunge Blomster: det mindste Støvgran behjelede de.

Og da de havde fyldt Havet og Afgrundene og Luften og Jorden med Liv, da stode de raadsluttende stille, og sagde til hinanden: „Lader os skabe Mennesker, vort Billed, i dens Lignelse, der skabte Himmel og Jord ved Lys og Kjærlighed.“ Da foer der Liv i Støvet; da bestraalede Lyset Menneskets guddommelige Aasyn, og Kjærligheden valgte dets Hjerte til sin stille Bolig.

Den evige Fader saae det, og kaldte Skabningen saare god: thi Alt opfyldtes, Alt gjennemtrængtes af hans evigvirkende Lys, og hans huldе Datter, den bessjelende Kjærlighed selv.

Sol og Maane.

Skjønhedens Datter! Vogt Dig for Misundelse. Misundelse har styrtet Engle fra Himlen; den har formørket Nattens huldе Gestalt, den skjønne Maane.

Fra den Eviges Raad udgik den skabende Røst: „To Lys skulle straale paa Firmamentet, som Jordens Konger, og bestemme den rullende Tid.“

Saa talte den, og det skete. Op steeg Solen, det første Lys. Som en Brudgom om Morgenen gaaer ud af sit Kammer, som Helten glæder sig paa sin Seiersbane: saa stod den der, klædet i Herrens Glands. En Krands af alle Farver stod om dens Hoved, Jorden jublede, Urterne duftede den imøde, Blomsterne smykkede sig.

Misundelig stod det andet Lys og saae, at det ei mægtede at overstraale den Herlige. „Hvad skulle, knurrede det ved sig selv: to Fyrster paa

een Throne? Hvi skal jeg være den Anden og ei den Første?"

Og pludselig forsvandt, forjaget af indvortes Harme, dens skjønne Lys. Bort fra den flød det vidt ud i Luften og blev til Stjernernes Hær.

Bleg som en Dødning stod Luna, beskæmmet for alle Himmelske, og græd: „Forbarm Dig, Væsnernes Fader, forbarm Dig!"

Og Herrens Engel stod for den Dunkle. Han sagde hende den hellige Skjebnes Ord: „Fordi Du har misundt Solen sit Lys, Usalige, skal Du i Fremtiden kun laane Dit Lys af den; og naar hiin Jord hisset træder for Dig: da staaer Du, halvt eller heelt formørket, ligesom nu.

Dog, græd ikke, Du Vildfarelsens Barn. Forbarmeren har tilgivet Dig Din Feil, og forvandlet den til det Gode. Gaae, sagde han, trøst den Angrende saalunde: „Ogsaa hun skal være Dronning i sin Glands. Hendes Angers Taarer skulle være en Balsom, der qvæge alt Vansmægtende, der opliver Det, Solens Straale har udmattet, med nye Kræfter."

Trøstet bortvendte Luna sig, og see, da omflød hende hiin Glands, hvori hun endnu straaler; hun betraadte den stille Vandring, hun endnu gaaer, en Nattens Dronning, Stjernernes Anførerinde. Begrædende sin Brøde, medlidende med hver Taare, søger hun, hvor der er Nogen at husvale; hun søger, hvor der er Nogen at trøste.

(Herder.)

Noget Mere om Noddaaben.

(See October-Heftet d. A.)

Den anførte Fortælling indeholder en virkelig Begivenhed. Undertegnede, som nu eet Aar har opholdt mig her i Vorning Præstegaard hos min Broder: Sognepræsten J. G. Blicher, har havt Leilighed til at erkyndige mig om flere Omstændigheder ved denne synderlige Tildragelse. Det er kun 11 Aar siden den ældgamle Degne-Enke døde her i Byen, som tjente i Præstegaarden, da denne Begivenhed gik for sig. Hun har ofte fortalt, at det var hende, der bar Vandfadet ind i det Værelse, hvor Præstekonen i sin Mands Præstehabit døbte det romantiske Barn.

Præstens rette Navn var Jens Hasselager. At den af sine Skrifter velbekjendte Hr. Mogens Margvart i Kousted viste de to maskerede Herrer til Hr. Jens i Vorning, det skal være kommen af en Misundelse, som Hr. M. bar til Hr. J., fordi at denne var bleven foretrukken hiin til Vorning Præstekald. I dette Pastorats Ministerialbog findes antegnet i Aaret 1742: „Begravet et lidet Barn, navnlig: Christiane." Men slet intet meer er at finde til Oplysning om dette Barn. Den lille Liigkiste, der nu har staaet i 82 Aar i Vorning Kirke paa Gulvet under den Qvindestol ligefor Kirkedøren, er gjort noget plump af skjær Eeg, og kan maaskee vare i flere Aarhundreder. For 40 Aar siden saaes deri Levninger af et spædt Barn og en fortblommet Barnehue, der var nær ved at falde sammen. Nu er

der intet andet at see, end noget høeblandet Smuul, og 4 Smukke Been, som af et spædt Barneliig. I hine Dage skal der være mumlet Adskilligt om et meget fornemme Barn, født i Dolgsmaal. Nu ville alle videre Undersøgelser være gandske forgjeves.

(N. Blicher.)

Arabesker.

(Fortsatte. See Aprilheftet d. A.)

31) Kjærligheds Sprog.

Skjøndt Elskov veltalende er, selv ved dybeste Taushed,
Vil den saa gjerne sig dog yttre i kjærlige Ord.
Hjerte sig blander med Hjerte i den fortrolige Tale,
Og stedse fastere da knyttes det himmelske Baand.

32) Digtekonsten.

Psyche! Du yndige Barn fra Olympens blomstrende Høie,
Sorgfuld, forstødt og arm jaget hen i en Ørk!
Alle forlode de Dig, ak! alle de himmelske Guder!
En Dig alene blev tro — høie, apolliske Konst!
Denne af alle Din Ungdoms Fortrolige venligst og ædlest,
Som fra Dit elskede Hjem synger Dig trøstende Qvad.

33) Roserne.

Yndigt Roserne blomstre i Vaarens tryllende Morgen,
Og den Plukkende rigt lønner balsamiske Duft.
Men langt skjønnere blomstrer paa Dine Kinder, Du Hulde!
Himmelske Rosenpar, som skjenker en sødere Løn.
Dog ogsaa disse er' Foraars-Roser; thi kysser jeg hende;
Ak! en Tornepiil da saarer mit elskende Bryst.

34) Sommerfuglen og Rosen.

See den Sommerfugl hist! den kysser den blomstrende Rose!
Snart er den Sommerfugl ei, snart ogsaa Rosen ei meer.

35) Livets Seilads.

Dersom Du vil, o Menneske! Livets farlige Have
Glad beseile, og glad lande i Havnen engang;
Lad, naar Vinden Dig føier, Dig ei af Stolthed beseire!
Lad den Dig gribende Storm ei Dig berøve Dit Mod!
Mandig Kraft da være Dit Roer, og Haabet Dit Anker!
Vexlende bringe de Dig frelst gjennem Faren til Land!

36) Skjønheden og Glæden.

Saae Du Skjønheden aldrig i Lidelsens Øieblikke,
O, da har Du min Ven Skjønheden aldrig seet.
Saae Du Glæden aldrig i Pigens tindrende Øie,
O, da har Du min Ven aldrig Glæden før seet.

37) Længselen.

Aar bortile og Glæder henvisne. I evig Forandring
Blier for den lidende Sjel ene kun Haabet igjen.
Dog det skuffer os med, og aldrig tilfredsstillet Længsel
Banker i Menneskets Bryst, endog paa Gravens Port.

38) Hjertets Lyra.

Over et Menneskes Hjerte de yndigste Strænge er' dragne,
Glæden bevæger dem let, blidere ængstende Sorg.
Hellige Kjærlighed ryster vel heftigt de samtlige Strænge,
Ofte de fineste dog sprænger det stormende Spil.

39) Nattergalen.

Vil og hist over Stjerner den yndige Nattergal trylle?
Ak! vi tænke jo kun stedse paa jordiske Held!
Høiere Lunde beboe og høiere Sangere; glemmes
Maa vel Nattergal der, hvor Cherubene boe!

40) Morgenrøden.

Ven! hvortil dog de Taarer, som af Dine Kinder nedrinde?
Hvortil den tause Sorg, der formørker Dit Blik?
Er Du den Eneste da, som skuffende Kjærlighed krænked'?
Du den Eneste, som Amor har lønnet med Qval?
O lad Sorgerne svinde! See, hisset stiger Aurora
Op af Havet! Hvo veed, om vi skal Hesperos see!

December.

Lægger til Ilden den knittrende Gran,
Rykker til Arnens fortrolige Rand!
Huusvæggen knager, det fyger derude,
Isblomsten pranger paa fugtige Rude.
Her er saa luunt, og vi sidde tilfreds,
Lytte til Frasagn i vennesæl Kreds.
Vinteren samler, hvad Somren adspreder;
Engang bag Hegnet, som Gravene freder,
Samler os Døden til evige Fred,
Skjøndt her vi stræbte til særskilte Meed.

Saa og December, før Dækket nedfalder,
Stander ved Maalet og venlig os kalder,
Lægger forenede Haand udi Haand,
Knytter for Livet mangt signende Baand.
Vidne Han var jo, da Baandet blev bundet,
Hvorved bag Graven vi Himlen har fundet;
Venlig i Julenat Stjernen oprandt,
Hvorved vi Veien til Frelseren fandt.

(H. Foss.)

